ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΠΛΑΤΩΝΙ ΛΕΞΕΩΝ.

TIMAEI SOPHISTAE

LEXICON VOCUM PLATONICARUM.

Ex Codice MS. Sangermanensi nunc primum edidit, atque animadversionibus illustravit

DAVID RUHNKENIUS.

Editio secunda, multis partibus locupletior.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD SAMUELEM ET JOANN. LUCHTMANS,
MDCCLXXXIX.

PLURIMUM REVERENDO ATQUE ERUDITISSIMO

VIRO,

HENRICO GALLY, S. T. P.

CANONICO NORWICENSI ET GLOCESTRIENSI, RECTORI SANCTI AEGIDII IN CAMPIS, MAGNAE BRITANNIAE REGI A SACRIS, ETC.

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Quadriennium prope eſt, cum Joannem Albertum, V. C. tum gravi morbo miſere afflictum, pro artiſſima,

 ma,

ma, quae mihi cum eo intercedit, necessitudine ad Fontes Spadanos comitabar. Cujus itineris duplicem uberrimumque fructum me cepisse, non mediocri cum voluptate recordor. Nam primum, quid jucundius mihi magisque exoptatum esse poterat, quam carissimum Musis animoque meo hominem corporis vires, quas vis morbi fregerat & debilitarat, salutarium aquarum usu recuperasse? Tum, quanta in felicitatis parte me ponere existimas, per hanc occasionem auspicato notitiam inter nos esse contractam? Profecto nunquam ille dies memoria excidet mea, cum casu & fortuitu in Te incidens, ignotus in ignotum,

ne-

neſcio quem de literis noſtris ſermonem inferrem; tuque ſtatim oculis, vultu, oratione eum laudatarum artium amorem ac ſcientiam proderes, nihil ut tam ardenter cuperem, quam ad intimam Tuam, ſi fieri poſſet, conſuetudinem & familiaritatem admitti. Ac facilem mihi aditum reddidit ſive promta humanitas Tua, ſive morum ſtudiorumque ſimilitudo. Ex eo tempore nullus temere dies praeteriit, quin, quoad licuit, in amoeniſſimis ad fontem Geronſteram ambulacris de divinis humanisque literis ſermones inter nos haberemus. Hic in Te cognovi admirabilem quandam doctrinae de Graecis Latinisque

fontibus ductae copiam, eandemque cum acerrimo omnis elegantiae ſenſu conjunctam. Quod meum de Te judicium alter congreſſus noſter, cum ſuperiore anno Bataviam viſebas, plane confirmavit. Jam quid dicam de ſingulari, quo flagras, bene de literis merendi ſtudio, in quo Tibi comparare poſſum perpaucos, anteponere neminem? Non eſt, quod hujus rei argumenta repetam altius. Vel hunc *Timaeum* teſtem cito, quem, nullo merito meo provocatus, cum Pariſiis ageres, ex bibliothecarum latebris protractum, & quam fieri poterat accuratiſſime deſcriptum, mihi edendum conceſſiſti. Ac tantum abeſt,

eſt, ut aut ſtudium literas juvandi Tuum, aut erga me liberalitatem intra hos fines continueris, ut ſubinde alias veteris aevi reliquias, cum ex Tua, tum ex publicis Angliae bibliothecis depromptas, non mihi tantum, ſed amicis etiam meis, earumdem literarum amore captis, prolixe ſuppeditaris. Plurimum quidem ornamenti Tibi aliquando debebunt *Herodotus*, *Orpheus*, *Phalaris*, aliique. Ego vero cum nihil aliud habeam, quo tot tam luculenta, in me collata, beneficia remunerer, Tuum Tibi remitto *Timaeum*, a me, ut facultas tulit, expolitum. Hunc igitur explicata fronte, velim, accipias,

Ti-

Tibique persuadeas, neminem esse, vel unquam fore, qui liberalitatem Tuam aut gratiore animo prosequatur, aut libentius crebriusque dilaudet. Vale. Dab. Lugduni Batavorum, Kalendis Maji, MDCCLIV.

PRAE-

PRAEFATIO.

AEQUO ATQUE ERUDITO

LECTORI.

Constat inter omnes bene dicendi magiſtros, *Platonem*, pro tali ingenii magnitudine, non tenue, & de medio ſumtum, ſed grande & magnificum dicendi genus eſſe ſecutum. Nec inter ipſos Veteres defuerunt, quibus hoc nomine poëtae, quam proſae orationis ſcriptori, ſimilior videretur. *Quinctilianus* X. 1. p. 501. *Plato praecipuus eſt eloquendi facultate divina quadam & Homerica. Multum ſupra proſam orationem ſurgit.* Gravitatem vero &

 tan-

tanquam auctoritatem ſcriptis ſuis conciliabat verbis antiquis, & a vulgi familiaritate ſejunctis. Vide *Dionyſ. Halic.* de Compoſ. p. 28. Quae γλῶσσαι vel λέξεις, ut a veteribus Criticis appellantur, cum ipſis Graecis, florente quidem adhuc lingua, veruntamen aliquantum mutata, obſcuritate ſua moleſtae eſſent: Grammatici operae pretium ſe facturos exiſtimarunt, ſi illis ſigillatim interpretandis *Platonis* lectionem faciliorem redderent. In quo genere non quidem *Plutarchus*, ut, re parum explorata, ſcribit *J. Potterus* ad *Clem. Alex.* Strom. V. p. 680. ſed aliorum elaboravit induſtria. Primus, quod ſciam, *Platonis* ſtudioſis tale praeſidium paravit *Harpocration*, Argivus, Caeſaris familiaris, quem, *Suidas* narrat, Λέξεις Πλάτωνος ἐν βιβλίοις δυσὶν edidiſſe. Ex eodem *Suida* v. Ζάλην, v. Ἥρας ἢ δ, v. Παλίμβολος, & *Etymol. M.* p. 407. 37. intelligere licet, in iisdem *Platonicis* gloſſis illuſtrandis *Clementem* verſatum eſſe: qui, teſte *Suida* v. Κλήμης, etiam ſcripſit πρὸς Ἱερώνυμον περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων, diverſus, mea ſententia, a Romanae hiſtoriae

ſcri-

ſcriptore homonymo, etſi *Suidas* utrumque confudit. Majore apparatu videtur eandem rem egiſſe *Boëthus*, cujus duplex huc pertinens ſcriptum recenſet *Photius* Biblioth. Cod. CLIV. Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει, καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον, πολλῷ Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον· προσφωνεῖ δὲ Μελάντα τινὶ τὸ συνταγμάτιον. De altero ſcripto idem Cod. CLV. Συνετάγη δὲ αὐτῷ (Βοηθῷ) καὶ ἕτερόν τι Ἀθηναγόρᾳ προσφωνούμενον σπουδασμάτιον, ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων ἐπιγράφεται· ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοι τὴν ὠφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. 63. & *Fabric.* Biblioth. Graec. L. IV. c. 36. p. 582. At enim, cum & *Harpocrationis*, & *Clementis*, & *Boëthi* libri communi literarum naufragio perierint, nihil aliud ſupereſt, niſi ut hanc bonis literis tam gravem jacturam, ſi minus totam, certe ex aliqua parte, *Timaei* Lexico reſarciamus. Hoc opuſculum *Photius* Cod. CLI. ita deſcribit: Τιμαίου Λεξικὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Ἀνεγνώσθη Τιμαίου πρὸς Γεντιανὸν

περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ στοιχεῖον βραχὺ πονημάτιον ἐν ἑνὶ λόγῳ. Ipſius *Timaei* memoria non minus obſcura eſt, quam *Gentiani*, cui libellum inſcripſit. Nec ullum, ne tenue quidem, veſtigium, ex quo, qua aetate vixerit, conjecturam capias, ejus Lexico impreſſum reperitur. *Jo. Meurſius* ad *Nicomach.* Harmon. p. 169. Lexici auctorem eſſe credit *Timaeum*, Locrum, philoſophum Pythagoricum, cujus extat libellus περὶ φύσεως. Quod commentum quoniam abſurdius eſt, quam ut refutari debeat, verbo ſatis ſit indicare. Non melior eſt ratio *Jo. Jonſii* de Scriptor. Hiſt. Philoſ. I. 6. idem opuſculum *Timaeo*, Cyziceno, *Platonis* diſcipulo, quem *Demochares* apud *Athen.* XI. p. 509. A. commemorat, tribuentis. Audierit iſte *Platonem*. Num iccirco libros ſcripſit, aut *Platonis* gloſſas explicuit? Tali Grammaticorum praeſidio non illa aetas, ſed multo poſterior, cum lingua Attica minus celebrari coepiſſet, indigebat. At, dicat aliquis, quid in aetate *Timaei* quaerenda laboras, cum ipſe, v. οὐχ ἥκιστα *Porphyrium* laudans, ſe oſtendat poſt *Porphyrium*

rium vixiſſe? Ego vero vellem, tam certis argumentis ejus aetatem conſtituere poſſem, quam illum locum manifeſtae νοθείας coarguere. Primum *Timaeus*, pro ſuo brevitatis ſtudio, parciſſime aliorum utitur teſtimoniis, nec niſi in reconditioris ſignificationis verbis, e. g. Σισύρα & Σφελγῶντες. Atqui quam ineptum & ridiculum fuiſſet, ad formulam οὐχ ἥκιστα probandam, cujus viginti & ſeptem exempla in *Platone* repeπriuntur, alium potius, ac *Platonem* ipſum, adhibere auctorem? Sed fac, eum in re tam levi alterius etiam ſcriptoris auctoritate uti voluiſſe, laudaſſetne, aliorum more Grammaticorum, *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demoſthenem*, horumque ſimiles? At laudatur *Porphyrius*. Qui tandem ſcriptor? Nempe is, cui rerum abſtruſarum ſcientiam tribuunt omnes, ſcribendi elegantiam nemo. Nec quiſquam unus, ſi *Suidae* & *Thomae* M. ſtuporem exceperis, Atticas formulas *Porphyrii*, ſimiliumque ſcriptorum auctoritate unquam probavit. Ergo relinquitur, ut *Porphyrii* locum, ſicut plures alios aliorum, ab inepta manu in *Timaei* Lexicon intruſum

esse statuamus. Etsi vero sic satis demonstravimus, *Timaeum* nullam *Porphyrii* fecisse mentionem, neque adeo quicquam ex ista temporis nota effici posse: suspicamur tamen, illum eodem, quo *Porphyrium*, seculo, id est, tertio floruisse. Haec enim aetas, Sophistarum feracissima, praeter *Porphyrium*, tulit *Longinum*, *Plotinum*, *Boëthum*, *Jamblichum*, multosque alios, omnes studio *Platonis* incensos, ejusque philosophiam & scriptis & ore propagantes. Horum igitur exemplo *Timaeus* excitatus, tentavit & ipse difficultatem, quae ex glossis in *Platone* intelligendo nasceretur, quantum in se esset, edito hoc libello minuere. Praeter Λέξεις Πλάτωνος *Timaeus* alterum etiam grandioris molis librum scripsisse videtur, Συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν, βιβλία ξή. Quem quidem *Suidas* tribuit *Timaeo*, Tauromenitae, Historiarum scriptori nobilissimo. Sed nemo, semel monitus, dubitabit, quin hoc scriptum ad juniorem nostrum *Timaeum* referendum sit: quippe in hujusmodi argumentis Sophistarum diligentia versari solebat. *Suidas* autem quoties

ties ſcriptores homonymos confuderit, nemo neſcit. Sequitur, ut de ipſo *Timaei* Lexico dicamus. Parum liquet, utrum ita, ut nunc a nobis profertur, ab auctoris manu profectum ſit, an integrius locupletiusque? Ex MS. noſtri inſcriptione, Τιμαίου σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων, colligeres, majoris operis excerptum eſſe, niſi *Photius* quoque exiguae molis libellum tractasſet. Vocat enim πονημάτιον βραχύ. Inſcriptionem vero forſitan ita refingere malis: Τιμαίου σοφιστοῦ λεξ. (i. e. λεξικὸν) τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων. Quod ut in medio relinquimus, ita vehementer dolemus, libellum praepoſtera neſcio cujus diligentia interpolatum eſſe, ſtultiſſimoque conſilio cum aliorum, tum *Herodoti* inprimis, gloſſis amplificatum. Vide v. Ἀγαθοεργοὶ, Ἀμφικτύονες, Γεωπεῖναι, Ἐνωμοτία, Ζειραὶ, Κνάφος, Πατρούχου παρθένου, Πύθιοι, &c. Quae omnia ex *Herodoto* huc eſſe derivata, tam manifeſtum eſt, ut, ſi quis illa in *Platone* quaerere inſtituat, doctorum hominum irriſione ludendus ſit. Ex aliis ſcriptoribus adſperſae ſunt voces, Ἐφέται, Ἱππαγρέται, Κωλαγρέται, Σκιρῖται, &c.

Eas

Eas quoque undelibet potius, quam ex *Platone* manaſſe, poſito pignore contenderim. Satis jam, puto, intelligunt harum literarum periti, ſic nobis ex parte praeclarum fructum, qui ex hoc Lexico ad ipſum *Platonem* pervenire debebat, interceptum eſſe. Nam quamvis illud non tam ad emendandum, quam ad illuſtrandum *Platonem*, ab auctore comparatum ſit, nobis tamen, qui Philoſopho minus integro, quam tum erat, utamur, magno hoc opuſculum adjumento poterat eſſe ad loca depravata indaganda, priſtinoque nitori reſtituenda. Nunc autem, cum incertum ſit, utrumne gloſſa, quam reſtituere velis, ex *Platone* hauſta ſit, an ex alio ſcriptore: quis hujus Lexici auctoritate *Platonem* refingere audeat? Quibus de cauſſis, tametſi non deërant conjecturae, rariſſime tamen, *Timaeo* duce, *Platonem* tentavimus, nec fere, niſi aliorum Grammaticorum conſenſus acceſſiſſet. Vel ſic tamen eſt, quod nobis gratulemur, *Timaeum* importunam cladem, quae alios in eodem argumento verſatos oppreſſit, feliciter evaſiſſe. Multi enim *Platonis* loci re-

rectius, quam ante, per illum intelliguntur: multae lectiones, ab ingenioſis hominibus perperam ſollicitatae, egregie confirmantur. Potuerat quidem hoc argumentum latius & majore cum eruditionis ubertate tractare, ut *Erotianum* in *Hippocratis* Lexico, & *Harpocrationem* in X. Rhetorum, feciſſe videmus: niſi ipſe fortaſſe *Galenum* imitari maluerit, qui, poſt eruditiſſimam operam aliorum, non dubitavit *Hippocratis* gloſſas nude, nec adſcita aliunde eruditione, enarrare. Sed, utcunque eſt, jure *Dan. Heinſius* ad *Maxim. Tyr.* Diſſ. VIII. p. 52. *Timaei* deſiderium his verbis jam olim oſtendit: *Haec pluribus praeter morem & inſtitutum noſtrum perſecuti ſumus, ut ſtudioſi Platonis, non opiniones tantum, ſed & voces* τὰς τῷ ἀνδρὶ ἐν χρήσει *diligenter obſervent. Quodſi exſtaret Timaeus, & tot illi Lexicographi Platonici, quorum cum alii, tum Photius meminerunt, facile hoc labore ſuperſederemus. Nunc e tot illis ne unus quidem nobis relictus eſt, de quo ſaltem illud poëtae uſurpare liceat,* χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. At

enim cum omnes hunc libellum temporis injuria deperditum crederent, ecce! *Bernardus Montfauconius*, vir praeclaris in rem literariam meritis insignis, in Bibliotheca Coisliniana, nunc Sangermanensi, *Timaei* Codicem reperit, ex eoque specimen, quamvis minus accurate descriptum, in ejusdem Bibliothecae Catalogo p. 477. prodidit. Codex est membranaceus, X. seculi, elegantissimus, & praeterea continet *Apollonii* Lexicon *Homericum*, *Phrynichi* Σοφιστικὴν Προπαρασκευὴν, aliaque Glossaria. Ego vero cum hoc Lexicon multis de caussis dignissimum judicarem, quod liberali manu assertum, tot seculorum vinculis liberaretur: petii a viro praestantissimo, *Henrico Gally*, qui tum Parisiis degebat, ut, quacunque ratione posset, illius apographum ad me curaret. Quod consilium ut acceperat *Claudius Sallierius*, singulare Galliae eruditae ornamentum, statim, pro eximio suo literarum juvandarum studio, amico nostro veteris membranae copiam fecit. Magnum autem fortunae munus in eo posuerim, quod describendi provinciam humanis-

nissime suscepit cultissimi ingenii nec vulgaris eruditionis vir, *Joannes Capperonnerius*, eamque tam egregie administravit, nihil ut supra fieri posse videatur (*). Nactus igitur apographum, *Timaeum* cum *Platone* comparare, atque adeo ejus editionem curare coepi: in qua quae sit a nobis servata ratio, paucis exponendum videtur. Codicem veterem, qui unicus nunc superest, summa repraesentavi religione. Alterius Manuscripti vicem saepius explerunt *Photius* MS. & *Suidas*, aliquando etiam *Etymologus M.* qui omnes bonam hujus Glossarii partem ad verbum descripserunt, nomine auctoris suppresso. Quoties quam salutarem operam sibi mutuo praestiterint *Timaeus* & *Suidas*, non sine voluptate ex animadversionibus nostris cognosces, simul admirans, Cl. *Kusterum* ex tot *Platonicis* glossis, quas *Suidas* in farraginem suam congessit, vix unam alteramve ad

(*) Pauca, nec ea magni momenti, quae *Capperonnerius* neglexerat, Codice iterum excusso, Cl. *Villoisonus* ad *Longum* p. 179. indicavit.

ad *Platonem* retulisse. *Photii* Lexicon ineditum evolvi apud virum ingenii, doctrinae, probitatis fama clarissimum, *Joannem Albertum*, cui multis nominibus tantum debeo, quantum ab homine deberi homini plurimum potest. Porro suam cuique glossae sedem assignavi; aliquas etiam latentes in lucem revocavi, atque e fuga retraxi. Qua tamen in re plus navare & efficere potuissem, nisi crebrae, de quibus modo dixi, interpolationes omne hoc conjecturarum genus anceps & lubricum reddidissent. Sed cum omnis haec opera ad *Platonem* emendandum illustrandumque comparata sit, saepe de illustrioribus ejus locis disputavi fusius, inprimisque fontes, ex quibus posteriores scriptores rivulos duxerint, diligenter indicavi. Equidem haud scio, utilitatisne plus habeat, an voluptatis, collatis inter se locis cognoscere, quid quisque a *Platone* mutuatus sit, & quo modo, quod *Platonis* erat, imitando fecerit suum. Qua de re pauca in universum juvat disserere. Vix quisquam post heroica illa tempora ad scribendum accessit.

ſit, quin ſe totum ad aliquem antiquiorum, qui omnium conſenſu ingenii ac doctrinae principatum tenerent, exprimendum imitandumque daret. Quemcunque vero ſibi delegiſſet, ejus non ſolum voces, formulas, complexionesque verborum, ſed ſententias etiam & bene dicta acerrimo conſectabatur ſtudio, in ſuccumque, quod ajunt, & ſanguinem vertebat. Sed ex illis Heroibus quatuor inprimis poſterior aetas & admirata eſt, & ad imitationem vocavit, *Homerum*, *Thucydidem*, *Platonem*, & *Demoſthenem*. Ab *Homero* quidem quot lumina ſententiarum, dicendique colores cum ipſe *Plato*, tum reliqui ſcriptores ſumſerint, quid attinet dicere? Ejus autem imitationem ut vel tiro deprehendat, ſic ceterorum, quos dixi, ne eruditiſſimus quidem, niſi diu multumque ſit in illorum ſcriptis volutatus. Horum bene cogitata & bene dicta ſi quis ita, ut digitos ſuos, noſcat, & in numerato habeat, illum, ajo, infinitis veterum ſcriptorum locis, vel depravatis adhuc poſſe mederi, vel lucem reddere obſcuris & parum intellectis. Quo magis autem *Plato* ce-

 te-

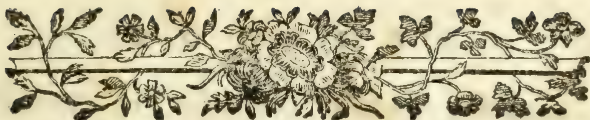
teros ingenio, ſcriptorumque multitudine vicit, eo plures nactus eſt imitatores. Ex hoc omnes, qui lautius quoddam dicendi genus ſecuti ſunt, mirifice profecerunt, Sophiſtae maxime; cujus rei luculenta ſpecimina in Animadverſionibus dedimus noſtris. Ex hoc *Themiſtius* & *Syneſius*, etiam poſt *Petavii* curas, centum amplius locis & ſanari poſſunt, & explicari. Ex hoc ſaepe & lumen & medicinam exſpectat *Philoſtratus*; qua de re *Gothofr. Olearius*, merito ab injuſta, quam apud cives ſuos obtinet, famae poſſeſſione depelli coeptus, ne per ſomnium quidem cogitavit. Ex hoc denique multis locis inſtaurandi explanandique ſunt *Dio Chryſoſtomus*, *Plutarchus*, *Maximus Tyrius*, *Julianus*, aliique. Quo magis his, qui altioris Critices ſtudio ducantur, dies noctesque elaborandum eſt, ut asſidua lectione in juſtam *Platonis* conſuetudinem veniant. Illuc revertor. In annotationibus noſtris non tantum de *Platone*, ſed de aliis etiam ſcriptoribus, ubi nos invitaret occaſio, bene mereri conati ſumus. In quo cum breviores eſſe

ſe voluerimus, veremur, ut interdum tirones, vel mediocriter eruditi, rationes, quibus ad mutandum inducti ſimus, ſatis aſſequantur. Sed eos vehementer rogamus, ut judicium de correctionibus noſtris tantisper ſuſtineant, dum ad aliquam de his rebus pervenerint judicandi maturitatem. Ceterum annotationes noſtrae, ſi nulla alia re, certe hoc nomine multis gratiſſimae ſunt futurae, quod plurimas habeant quantivis pretii particulas, ex ineditis ſcriptoribus, qui rara felicitate ad nos pervenerunt, decerptas (*). Majus tamen, & haud ſcio an maximum, libello noſtro ornamentum adjecit *Tiberius Hemſterhuſius*, a cujus conſiliis praeceptisque, tanquam a fonte, quicquid ſum, me fluxiſſe profiteor. Hunc Belgii *Varronem*, quotiescunque abditum aliquod e tenebris eruendum eſſet, toties in conſilium adhibui: ex hoc multas & recondita plenas eruditione animadverſiones vel blan-

(*) Scriptorum ineditorum tanta ſeges poſt primam Editionem ſuccrevit, ut vere dicere poſſim, nullum dum hujus generis librum tot Anecdotis refertum prodiiſſe.

blande elicui, vel importune expressi. Neque in eo pietatem, qua illum haud secus, ac filius parentem, prosequor, mihi videor laesisse. Etenim quo minus ipse, quae divinitus excogitavit, in lucem proferre curat, eo magis mihi, ne illis literae nostrae carerent, enitendum putavi. Ita vale, erudite Lector, sciasque, me in excerpendis *Platonis* locis usum esse Editione, quae Lugduni apud *Guil. Laemarium* a. 1590. excusa est. Scripsi a. 1754. retractavi a. 1789.

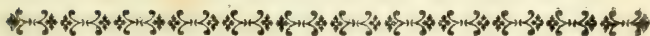

ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΛΕΞΕΩΝ.

ΤΙΜΑΙΟΣ ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ[1]

εὖ πράττειν.

Ἐπιστάμενος[2] ἀκριβῶς τὴν γνώμην,[3] καὶ τὴν περὶ Πλάτωνα σπουδὴν καὶ φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῇ τῶν Κρονίων[4] ἑορτῇ τῶν ἐμαυτοῦ τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι· παιδιᾷ[5] τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ[6] σπουδῇ χρη-

1. ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ] MS. Γαικτιανῷ. quod nomen cum Romanis inusitatum sit, Γεντιανῷ revocavi ex *Photii* Biblioth. Cod. CLI. ubi tamen *Hoeschelius* edidit Γετιανῷ· *Schottus* in versione, *ad Gentianum.* Inde Rhotom. Γεντιανῷ. Multi in antiquis monumentis memorantur *Gentiani.* Apud *Gruter.* p. CCCXII. I. occurrit *Terentius Gentianus,* Flamen Dialis. Alium *Teren-*

χρησάμενος, ἐξέλεξα [7] τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς, ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα, οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα [8] ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ τῶν

rentium *Gentianum*, summis domi militiaeque honoribus functum, exhibet marmor apud *Murator.* p. MCXXII. 2. qui, haud scio, an diversus sit a *Terentio Gentiano*, cui rescripsit Imp. Adrianus in Coll. Legg. Mosaic. & Roman. Tit. XIII. p. 780. ed. *Schulting.* *Q. Epidius Rufus Lollianus Gentianus* cum *Pomponio Basso* Consulatum gessit A. C. 211. cujus mentio est in inscriptione Thyatir. apud *Peyssonnell.* p. 282. Vide *Reines.* Epist. ad *Rupert.* p. 571. & *P. Relandi* Fast. Consul. p. 118. *Aurelii Gentiani*, qui & *Zosimus* dictus est, memoriam conservavit lapis Graecus apud *Rich. Pocock.* Inscr. Ant. p. 46. 15. Quis vero *Gentianus* noster fuerit, non nisi *Timaei* aetate explorata indagari poterit.

2. Ἐπιστάμενος] MS. corrupte, Ἐπισταμένως.

3. Τὴν γνώμην] Lege, (σοῦ) τὴν γνώμην. *Montfauc.*

4. Κρονίων] Vox corrupta haud dubie videtur ex Κρονίων, *Saturnalium.* Ineunte quippe anno 16. Kalend. Januarii erant feriae Saturni, quae Saturnalia & Cronia vocabant, ut his *Lucii Accii* apud *Macrobium* versibus docetur:

Maxima pars Grajûm Saturno, & maxime Athenae
Conficiunt sacra, quae Cronia esse iterantur ab illis.

In more autem erat, ut amicis munuscula tunc temporis mitterentur. Hoc porro munusculum Gaiatiano mittit Timaeus. *Montfauc.*

5. Παιδιᾷ τε ἅμα] MS. παιδείᾳ τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδείας ἀδελφῇ σπουδῇ. Sed recepi quod placebat *Jac. Frid. Heusingero* in literis ad me datis. Idem mox etiam scribebat, ἔξειν τε παιδιὰν οὐκ ἄμουσον, pro, ἐ. τ. παιδείαν οὐκ ἄμουσον, quod MS. habet. *Timaeus* hoc loquendi genus mutuatus est a *Platone* suo Ep. VI. p. 711. E. ἐπομνύντας σπουδῇ τε ἅμα μὴ ἀμούσῳ καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ. ubi eodem errore παιδείᾳ legebatur ante *Wytten-*

τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις, τάξας τε ταῦτα κατὰ στοιχεῖον, καὶ μεταφράσας ἀπέστειλά σοι, νομίσας καὶ αὐτὸν ἕξειν σε παιδιὰν[9] οὐκ ἄμουσον. Ἔρρωσο.

tenbachium meum Epist. Crit. p. 14. Sic Legg. X. p. 666. B. παιδιᾶς pro παιδείας bene restituit *Vigerus* ad *Euseb.* P. E. XII. p. 621.

6. Τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ] Sic etiam *Plato* Polit. III. p 439. E. ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς ἁπλῆς μουσικῆς. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 97. ἡ δὲ μωρία Μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ. *Aristophan.* Pluto 549. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν. *Philo* T. I. p. 658. τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικήν. T. II p. 383. τὴν δὲ εὐσεβείας συγγενεστάτην καὶ ἀδελφὴν, καὶ δίδυμον ὄντως, φιλανθρωπίαν. *Petron.* cap. 84. *Nescio quo modo bonae mentis soror est paupertas.* Plura cumulare nihil attinet.

7. Ἐξέλεξα τὰ] MS. ἐξελέξατο.

8. Ὄντες] Lege, ὄντα. *Montfauc.*

9. Παιδιὰν οὐκ ἄμουσον] Hoc quoque a *Platone* sumtum esse, modo vidimus. Phaedro p. 342. B. ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον. Quod *Platonis* imitatoribus valde placuit. Vide *Wyttenbachium* l. c. Ceterum παιδιὰν pro παιδείαν plane confirmat similis locus *Phrynichi* apud *Phot.* Cod. CLVIII. p. 323. τὸν λόγον Ἀριστοκλεῖ τινι γράφει, παιδιάν τινα τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀριστοκλέους ἁρμόττουσαν φιλοτιμούμενος γενέσθαι τὴν γραφὴν, καὶ συμπαίστην ὑπάρχειν αὐτῷ.

A.

Ἀγαθοεργοί[1]. αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν.

Ἀγα-

1. Ἀγαθοεργοί.] *Platonicis* hisce Glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime *Herodoti*, satis mihi videor in Praef. demonstrasse. Ἀγαθοεργοὺς certe nec *Plato* commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum, praeter *Herodotum*, qui eos I. 67. accurate describit: ἐς τοῦ δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρεν. Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου. τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἂν ἐξίωσιν ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ. Lexicon Rhetor. MS. fere consentiens cum *Hesychio*: Ἀγαθοεργοί εἰσιν, οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, ε ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος. ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται. ἢ οἱ ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. Lexicon Sangermanense MS. Ἀγαθοεργοί. Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί. ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρεχηνμησάντων, ὡς φησὶ Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει. ubi expunge τῶν ἐξ, temere natum ex sequentibus. Ἀγαθοεργοῖς similes fuerunt Στατοὶ, etiam ab *Hesychio* commemorati. Lexicon Rhetoric. MS. Στατῶν. ἄρχοντές εἰσιν παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοεργοῖς ἀρχήν. Ceterum hanc insititiam glossam, ut alias ex *Timaeo* plures, in Lexicon suum transtulit *Suidas*. Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fefellisset *Kusterum*, ὑπ' Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine *Suidae* sui, qui nunc penes Cl. *Santenium* est, notarat *J. Gronovius*: Ἀγαθοεργοὶ, αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων.

2. Ἄγαλμα] Ἀγάλλειν proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhilaret*: quam notionem pulcre, ut omnia, explicat *Hemsterhus*. ad *Thomam Mag.* in v. Lexicon Sangerm. MS. Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν, καὶ Ἀγήλω, καὶ Ἀγα-

λῶ

Ἄγαλμα [2]. πᾶν ἀνάθημα.

[2] Ἀγα-

λοῦμεν ἱερεῖς, καὶ Ἤγαλε, καὶ Προσαγαλεῖ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ, εὔχεται καὶ τιμήσει. καὶ Ἄγω, ἀντὶ τοῦ, τιμῶ. τό, τε οὖν Ἄγειν, καὶ τὸ Ἀγῆλαι, Ἀττικά. ἀλλὰ τὸ μὲν Ἄγειν πολιτικόν· τὸ δὲ Ἀγῆλαι κωμῳδικὸν, καὶ ἐγγὺς γλώττης. Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ, εἰ ἡ ἀρχαία φωνὴ, καὶ σπουδὴ σεμνότητος λόγων, χρήσαιο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος. (ſcilicet in *Apparatu Sophiſtico* pleniore, quam nunc ſupereſt.) Εὔπολις δὲ τῷ Ἀγῆλαι ἐχρήσατο ἐν Δήμοις· Ἀναθῶμεν νῦν χ᾽ ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. Ἀριστοφάνης· (Pace 395. ubi vide Berglerum) Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι ἰδίᾳ πάντες, ὦ Πότνια, ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, οἵους ἐγὼ, καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Θεόπομπος Πηνελόπῃ· Καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. E Comicorum teſtimoniis, ab hoc Grammatico allatis, quaedam ſunt apud *Suid. Etymol. M.* in v. & Scholiaſt. ad *Euripid.* Med. 1027. ex quo in *Hermippi* fragm. legendum eſt: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἴσ᾽ ἴσω. Vide *Kuſterum* in Addendis ad *Suid.* v. Ἀγῆλαι. Idem Scholiaſtes *Phrynichum* de hoc verbo laudat, non Comicum, ut viri docti putarunt, ſed Atticiſtam, ut nunc e Grammatico MS. intelligitur. Ἀγαλοῦμεν ex *Ariſtophane*, vel *Theopompo* habet *Suidas* v. Ἄγανοι· Ἀγαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ, κοσμήσομεν. Sic enim ſcribendum. Prave editur Ἀγανοῦμεν. Sed nimis diu nos tenuit Gloſſa Grammatici Sangerm. Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ᾽ ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Qua ſola notione ab *Homero* poſitum eſſe, vere monet *Euſtath.* ad Od. Γ. p. 1467. Inſignis locus eſt *Suidae:* Ἀγάλματα. πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. *Alcaeus* apud *Athen.* XIV. p. 627. B. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα. vetus ſcriptor ap. *Euſtath.* ad Od. Θ. p. 1608. ſtellas ἀγάλματα νυκτός· plane ut *Moſchus* Eidyll. VII. 2.

2. Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα. Tragici saepe liberos dicunt parentum ἀγάλματα, *delicias*, *oblectamenta*, ut *Euripides* Supplic. 367. ubi vide *Marklandum*. *Charito* I. p. 1. Καλλιῤῥόην, ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας. ubi plura *Dorvillius*. Sed, quoniam in statuis praecipuum ornamentum est, ἄγαλμα proprie de his usurpari coepit. *Plato* Menon. p. 23 F. Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν Phileb. p. 83. F. ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα. Charm. p. 236. A. ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. quod imitando sic expressit *Julianus* Or. III. p. 123. ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾷν. item *Synesius* Epist. I. ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐναπενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένους τοῦ κάλλους. Saepe veteres scriptores ἀγάλματα a *picturis* distinguunt, ut *Empedocles* apud *Porphyr.* de Abst. Anim. L. II. p. 67. *Plutarch.* Lycurg. p. 43. B. Neque tamen perpetuum hoc discrimen est. Grammaticus Sangerm. MS. Ἄγαλμα καὶ γραφὴν καὶ ἀνδριάντα. ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ. quam glossam etiam *Suidas* prodit, sed resecta veteris Comici auctoritate. *Euripid.* Helen. v. 263. *Anaxandrides* apud *Athen.* XIV. p. 655. A. Inprimis autem frequens hujus vocis usus est de *donariis numini alicui consecratis*, & de *Deorum simulacris*: quem cum hic respexerit *Timaeus*, nonnulla ex *Platone* exempla adscribamus. Protag. p. 198. B. καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Sympos. p. 333. A. ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. ibid. F. p. 335. G. Crit. p. 560. A. 572. F. ibid. G. πολλὰ δ' ἔνιοι ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Legg. XI. p. 682. G. ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρός. quae cum exscriberet *Pempelus* apud *Stob.* p. 680. ξόανον pro ἄγαλμα ponere maluit. Legg. XII. p. 691. G. θειότατα δὲ δῶρα, ὄρνιθές τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρᾳ εἰς ἀποτελῇ. Vertit *Cicero* de Legg. II. 18. *Divinissima autem dona, aves, & formae ab uno pictore uno absolutae die.* Atque hic non est praetermittenda alia vocis vis, *Platoni* propria. Is enim *totam rerum creatarum universitatem* ἄγαλμα τοῦ θεοῦ vocat. Tim p. 529. C. ὡς δὲ κινηθέν τε αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν ἀϊδίων

θίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ. quod imitatus eſt *Julian.* Ep. 51. p. 434. Epinom. p 701. H. ἢ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα ὑμνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐργασαμένων. *Proclus* in *Tim.* L. I. p. 4. II. p. 83. IV. p. 239. *Platonici* etiam *pulcri cujuslibet & ſummi boni cogitationem mente informatam* ἀγάλματος nomine deſignabant. Unde fluxit illud *Juliani* Or. VIII. p. 247. καθέξομεν ἀλλήλους ἐν τοῖς ἑαυτῶν διανοίαις ἱδρυμένους ὥσπερ ἀγάλματα. item illud *Syneſii* Epiſt. CXXIII. p. 259. τὸ ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Vide *Dan. Heinſium* ad *Max. Tyr.* Diſſ. XXXVIII. p. 221. *Philo* inprimis *Judaeus* tum aliis locis, quos *Heſychii* interpretes ad Tom. I. p. 30. indicarunt, tum T. II. p. 577. ἀγαλματοφορεῖν & ἀγαλματοφόρους dixit eos, *qui veras rerum divinarum virtutisque ſpecies animo impreſſas gerunt. Suidas:* Ἀγαλματοφορούμενος, ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων. Eadem loquendi ratio tranſiit ad ſcriptores eccleſiaſticos, a quibus ſaepe veri Fideles appellantur ἀγάλματα τοῦ θεοῦ, *Ignat.* Epiſt. ad Philipp. art. 13. & ἀγαλματοφορεῖν τὸν θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, *Euſeb.* Hiſt. Eccl. L. X. p. 470. ubi *Henr. Valeſium* minus recte metaphorae rationem a gentilium ſacerdotibus, ſimulacra Deorum bajulantibus, repetere, monuit me perfectiſſimum illud ſapientiae & doctrinae omnis ἄγαλμα, *Ti. Hemſterhuſius*, quem mihi in his explicandis facem praetuliſſe, gratus agnoſco. Gnoſtici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide *Clem. Alexandrin.* Strom. L. VII. p. 846. Obiter notemus, dubium videri, utrum in *Heſychio* pro Ἀτάλματα, παίγνια. ſcribi debeat, Ἀγάλματα, παίγνια. an vox repetenda ſit ab ἀτάλλω, quod idem interpretatur σκιρτᾷ. *Euripides* quidem *canem* dixit Ἑκάτης ἄγαλμα, ap. *Plutarch.* de Iſ. & Oſir. p. 166. Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ. quod ego cum aliis *Hecatae delicias* explicem, non *Hecatae ſymbolum*, ut placet doctiſſimo *Ignarrae* de Palaeſtra Neap. p. 180. *Euripidis* verſum, ut hoc etiam in tranſitu moneamus, ſuo more luſit *Ariſtophan.* ap. *Euſtath.* ad Od. Γ. p. 1467. Καὶ κύων

ἀκρα-

Ἄγαμαι[3]. ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν.

Ἀγα-

ἀκρόχολος, Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου, γενήσομαι. Lexicon Sangerm. MS. Ἄγαλμα Ἑκάτης. τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας. ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν, πάλιν ὑπ' αὐτῆς ἀποκατασῆναι· ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν, ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι· τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ, καὶ Ἑκάτην προσαγορεῦσαι. Adde *Hesych.* in v. & *Hemsterh.* ad *Lucian.* D. M. p. 331. Sed de *Hesychii* loco, ut quisque voluerit, statuat. Illud nulla in controversia est, quin idem Glossographus per errorem exhibeat, Ἀπαλλητόν. θαυμαστόν. cum scribendum sit, Ἀγαλλητόν. Supra: Ἀγαλλητόν. ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη. Plus negotii alicui facessat, Ἀγαλμητόν. ἀσθενές. quod, vereor, ne depravatum sit ex Ἀπάλαμνον, vel, Ἀπαλάμητον. Infra: Ἀπάλαμνος. ἀσθενής, ἀμήχανος.

3. Ἄγαμαι.] Missis plurimis locis, ea tantum huc referamus, ex quibus constructionis ratio intelligatur. Menon. p. 22. F. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι. Parmen. p. 58. C. Τοῦτό γε σου καὶ πρὸς τοῦτο ἠγάσθην. Hipp. Maj. p. 100. B. καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαί σου. Theaet. p. 114. C. πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. Protag. p. 203. G. ἀεὶ μὲν ἔγωγε σοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι. p. 2 4. D. πολὺ μάλιστα ἄγαμαί σε. Euthyd. p. 216. H. ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Gorg. p. 295. F. καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Παῦλον. Semel cum ablativo rei constructum occurrit Sympos. p. 318. A. ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνοῖσαν ψυχὴν, ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ. ut apud *Xenophontem* Cyrop. II. p. 57. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Sic legunt MSS. & veteres Edd. confirmatque *Suidas*, locum laudans, v. Ἀγασθῶ. Recentiores libri, τινὰ ἀγασθῶ. *Philostrat.* de V. S. II. 25. p. 611. ἠγάσθη αὐτῷ ἴσα τῷ πάππῳ. Sic reperi in Cod. Parisin. Sed alia manus αὐτὸν correxit. Lexicon Sangerm. MS. Ἄγαμαι τοῦτο, Ἄγαμαι κεχαρμένων. Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Ab ἄγαμαι est adverbium ἀγα-

Ἀγείρουσαν [4]. ὡς ἱερείαν περιερχομένην.

Ἀγι-

ἀγαμένως, quod, non perinde frequentatum, *Hesychius* θαυμαστῶς exponit. Phaedone p. 389. E. ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τοῦ νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, *orationem mirifice probavit.* Atque ita capiendum esse, docet similis locus in Timaeo p. 527. A. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. *Synes.* Ep c. p. 239. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως. ubi *cum admiratione* vertendum esse, quae sequuntur, ostendunt: ὠφείλετο γὰρ τὸ μὲν, (ἡδέως) τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ, (ἀγαμένως) τῷ κάλλει τῆς γλώττης. quibus inest color e *Platonis* Ep XII. ductus. Non tam facile, qua potestate in *Aristotele* Rhetor. III. 7. p. 336. si mendum sit, decernas; ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως· ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Alii aliter vertunt: *Victorius*, *cum laetitia*, non probante *H. Stephano* in Thes Habet interdum ἄγασθαι, aeque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, *laetandi* & *exultandi* significationem, ut ap Philonem T. II. p. 547. Ὡς γὰρ ἐπ' οὐδενὶ τῶν πώποτε γενομένων αὐτοκρατόρων, ἅπαντες ἠγάσθησαν. ubi Mangejus, sibi constans, ἠγαλλιάσθησαν, quod ne Graecum quidem est, reponit. Omnibus tamen perpensis, ἀγαμένως in *Aristotele* accipere malim *admirabiliter*, *magnifice.*

4. Ἀγείρουσαν.] Respicit *Timaeus* Polit. II. p. 431. C. μηδ' ἐν τραγῳδίαις, μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱερείαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. ubi notandum, voces ὡς ἱερείαν a *Timaeo* non ad ἠλλοιωμένην, ut in vulgatis Edd. sed ad ἀγείρουσαν referri, ut *H. Stephanus* distingui jussit. At quis est ille Tragicus, quem *Plato* obliqua oratione perstringit? Nempe *Sophocles*, cui Platonem iniquiorem fuisse, probabiliter disputat *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. 1628. Is enim docuerat fabulam satyricam, *Inachum*, saepe a veteribus laudatam; de qua vide *Is. Casaub.* ad Athen. VII 4. p. 487. *Sophoclis* autem locus, a *Platone* allatus, plenior est apud Scholiast. *Aristoph.*

B ad

ad Ran. 1385. ſed ſine poëtae nomine: Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Dele ὑπὸ ex prima ſyllaba vocis ποταμοῦ natum, & reliqua ita lege: Νύμφαι ὀρεσίγονοι, θεαῖσιν ἀγείρω, Ἰνάχου, Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις. Plena locutio, ἀγείρειν χρήματα, βίον, σιτία, tam nota eſt, nullis ut opus ſit ſcriptorum teſtimoniis. Ne abſolutum quidem ἀγείρειν pro *mendicando colligere* valde rarum eſt. *Philoſtrat.* V. A. Lib. V. p. 225. ἤγειρε μὲν πολλαχοῦ τῶν πόλεων. *Aelian.* H. A. Lib. VI. 10. ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. *Max. Tyr.* Diſſ. XIX. p. 223. μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα. Heliodor. VII. p. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγυρτευόντων, καὶ ἀληθῶς ἀλήτην. Vide *Petavium* ad *Themiſt.* Or. XXI. p. 449. Jam *Platonis*, vel *Sophoclis* potius, locus, quem tractare coepimus, explicandus eſt ex ea ratione, qua quis τῷ θεῷ ἀγείρειν dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus ſacrificuli ſimplicis plebeculae pecunias ad ſe derivarent, non poſtrema haec erat. Dei Deaeve alicujus effigiem vel humeris portantes, vel jumento imponentes, per oppida & vicos vagabantur, & verbo Diis, re ipſa ſibi ſtipem quaerebant. Ex quo circumforaneo quaeſtu ἀγυρτῶν nomen invenerunt. *Euſtath.* ad Od. B. p. 1430. Sic apud *Suid.* V. Ἀγείρει ſacerdos Iſidi ſtipem corrogat; Apollini Hyperboreo, quanquam honeſtiore mendicationis genere, Abaris. *Jamblich.* de vit. Pythag. c. XIX. p. 76. Quo veteri more ſatis vindicatur locus *Herodoti* IV. 35. ὑμνέειν Ὦπίν τε καὶ Ἄργιν, ὀνομάζοντάς τε, καὶ ἀγείροντας. ubi *Thom. Galeus* temere conjiciebat ἐγείροντας. *Herodotus*, vel quisquis auctor eſt vitae Homer. c. 33. ἤδετο δὲ παῖδες, — ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat Gallis, ſacerdotibus matris Deum, qui inde Μητραγύρται appellati ſunt. *Euſtath.* ad Od. P. p. 1824. Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καί τινων τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀγείρειν τροφὰς δηλαδὴ, ὃ ἐστιν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Quod ſubjicit exemplum, petiit ex *Athenaeo* XII. p. 541. E. Claſſicus de iis locus eſt *Dionyſii Halic.* A.

R.

Ἁγιστεύειν [5]. ἱεροθυτεῖν.

Ἁγίαν.

R. Lib. II. p. 91. Eosdem, quod singulis mensibus stipem cogerent, etiam Μηναγύρτας dictos esse, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda est audacia cum aliorum, tum *Mangeji* ad *Philonem* T. II. p. 316. qui ubicunque Μηναγύρτης legitur, notius vocabulum Μητραγύρτης substituunt. Vide *Polluc.* VII 188. & ibi Interpretes, *Dan. Heins.* ad *Clem. Alexandr.* Protrept. p. 20. *Antiphanis* fabula Μητραγύρτης dicitur ab *Athenaeo* XII. p 553. C. at Μηναγύρτης a Grammatico Sangerm. MS. Δεδιωκημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. Huc addamus aliud nomen minus tritum, Κύβηβος, quamvis nihil ad ἀγείρειν pertineat. *Photius* Lexico MS Κύβηβον. Κρατῖνος Θρᾴτταις, τὸν Θεόφραστον. Ἴωνες δὲ, τὸν μητραγύρτην, καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον. οὕτως Σιμωνίδης. ubi pro Θεόφραστον scribendum Θεοφόρητον. Sic *Dionys. Hal.* l. c. Θεοφορήσεις & ἀγερμοὺς conjungit. Ipse *Photius* alia glossa: Κύβηβος. ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. De μητραγύρταις *Manetho* VI. 297. Κέρσαντες γὰρ ἄχρεῖον ἐοῦ ἀπὸ σώματος αἰδῶ, Καὶ κυσὶ μήδεα δόντες ἐκοντὴν ὠμὰ δάσασθαι, Αὐτοὶ ἀγείροντες γαῖαν κατὰ πᾶσαν ἀλῶνται. & distinctius 538. Δινδυμίη γὰρ ἀγείροντες (ita leg.) κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζονται ὁμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, Χερσὶν ἑαῖς κόψαντες ἄφνω τεκνόσπορον αἰδῶ. De agyrtarum fraudibus egregium *Platonis* locum dabimus ad v. Ἐπαγωγαί. Victores περιαγειρόμενοι qui dicantur, infra h. v. tradetur. Reliqua pete a *Perizonio* in *Aelian.* V. H. IX. 8. *Turrio* in Monum. vet. Antii p. 241. & *Kustero* ad *Suid.* v. Ἀγείρει.

5. Ἁγιστεύειν] Legg. VI. p. 616. G. ἔτη δὲ μὴ ἔλαττον ἑξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονὼς ὁ μέλλων καθ' ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἁγιστεύειν. ubi hoc verbum malim cum *Timaeo* interpretari, *peragere quae ad sacrificium pertinent*, quam cum *H. Stephano* Th. Gr. L. Tom. I. p. 124. *pietatem in Deos colere. Dionys. Halic.* A. R. Lib. I. p. 23 ἁγιστεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἔτι ζῶν Ἑλληνικοῖς. *Philo* T. II. p. 231. τοὺς

Ἁγίαν[6]. τ̄ ἡγȣ́μενόν τινος.
Ἄγνος. φυ̃τον, ὃν καὶ λύγον.[7]
Ἄγος[8]. μίασμα, μύσος.

Ἀγροι-

μὲν θυσίας καὶ ἱερȣργίας καὶ ὅσα ἄλλα περὶ τ̄ βωμὸν ἁγιστεύει). *Synes.* de Provid. p. 95. A. καὶ ἀπλαιστότερον ἁγιστεύοντας. Sic ἁγιστεία pro *cultu divino*, Axioch. p. 73. G. καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελȣ̃σι. quod pluribus exemplis probavit *Th. Reines.* ad Inscript. Class. I. n. XL. p. 75. Alibi tamen ea notio, quam *Stephanus* in *Platone* agnoscit, locum habet. *Damascius* ap. *Photium* p. 1067. ἄγων εἰς φῶς τὴν περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύȣσαν θέμιν. Vide *H. Valesium* ad *Sozom.* H. E. V. 3.

6. Ἁγίαν.] Hanc vocem neque apud *Platonem* reperio, neque apud ullum veterum scriptorum. Eadem tamen se analogia tuetur, qua proprium nomen Ἡγίας ap. *Herodotum* IX. 33. *Murator.* p. MLIX. 5. aliosque, pro quo saepe occurrit Doricum Ἁγίας. *Pausan.* III. 11. *Chishull.* Antiq Asiat. p. 88. An scribendum Ἄγιν, e Cratylo p. 261. G. καὶ ἄλλα γε αὖ στρατηγὸν σημαίνει· οἷον Ἄγις, καὶ Πολέμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος.

7. Ὃν καὶ λύγον] Scilicet, καλȣ̃σιν. quod *Suidas* addit, ipsum etiam *Platonis* locum, ad quem glossa pertinet, subjiciens, *Phaedro* p. 338. A. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τȣ̃ τε ἄγνȣ τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eundem locum laudarunt *Plutarch.* Amator. p. 749. A. & *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad. Od. I. p. 1638. Vide *Is. Casaub.* Lect. *Theocr.* cap. IX. p. 261. & Interpretes ad *Hesych.* in v.

8. Ἄγος.] *Plato*, si bene memini, non usus est hac voce, ut suspicari liceat, eam ex *Herodoteis* huc irrepsisse. *Herodot.* VI 56. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι. quod inde sumsit *Dionysius Hal.* A. R. VI. p. 410. ὡς ἄγει τῷ μεγίστῳ ἐνόχοις. Ab ἄγος vel ἅγος est ἅγιος, ἁγνὸς, ἁγνίζω, ἅζομαι, & Latina, *sacio*, *sancio*, *sanctus*, *sacer*, *sagmen*, &c. Prima potestate ἄγος

Ἄγροικος [9]. σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

Ἀγρο-

γος est *mundities*, *quae venerationem parit*. *Hesychius*: Ἄγος. ἅγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. *Suidas*: Ἄγος. τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Altera notione est *res Deo devota*, *Deo sacra*. Jam ut Latini hominem, cujus caput ob admissum scelus Deo devovissent, *sacrum* appellabant, sic etiam ἄγος apud Graecos de *scelere*, *quod piaculo luendum sit*, usurpari coepit. Contrariam vocis vim etiam in derivatis cernere licet, ἐναγὴς, *scelere pollutus*, & εὐαγὴς, *purus*, *castus*. Κυλώνειον ἄγος Cicero de Legg. II. 11. vertit *Cylonium scelus*. Aptius fuisset *piaculum*, ut *Justin*. VIII. 2. Graecum ἀγηλατεῖν Latine reddidit *piaculum exigere*. Sed, ut aliquid non de medio sumtum afferamus, adjectivum quoque ἅγιος eodem sensu, quo Latinum *sacer*, Graecis usitatum fuit. Lexicon Sangerm. MS. Ἅγιος, ὁ σεβάσμιος. καὶ Ἅγιον, τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ᾽ ἂν καὶ Ἅγιος, ὁ μικρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρά-της. Interdum μίασμα & μύσος, quae hic interpretationis locum obtinent, cum ἄγος junguntur. *Plutarch*. Solone p. 14. C. ἄγη καὶ μιασμοὺς δεομένους καθαρμῶν. *Phalaris* Ep. 141. ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον (lege, ἀπότροπον) αὐτόθεν ἀπεστράφης. *Appian*. de B. C. II. p. 718. τό, τε ἄγος αὐτοῦ καὶ μύσος οὕτως ἀποθανὼν ἐπιβαλῶ. *Basil*. de Vit. Theclae I. p. 84. τοιούτου μελλούσης ἀναπίμπλασθαι μύσους καὶ ἄγους. Ceterum in *Timaeo* μύσος pro μίσος, quod MS. habet, scripsimus. *Suidas* v. Παναγής· ἄγος, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ᾽ ἀντίφρασιν. Quae voces perpetuo confunduntur. In *Origene* c. *Cels*. III. p. 147. recte editur, ἁγνὸς ἀπὸ παντὸς μύσους, rejecto in marginem altero μίσους. Contra perperam μίσος pro μύσος relictum est in *Athen*. XIII. p. 602. C. *Appiano* l. c. *Libanio* T. I. p. 894. B. *Schol*. ad *Sophoclis* Oed. Tyr. 33. & aliis locis.

9. Ἄγροικος.] Theaet. p. 115. G. ὅτι που ἐγὼ ὑπὸ φιλο-

Ἀγρονόμοι[10]. οἱ τοῖς ἀγροῖς ἐπιφοιτῶντες ἄρχοντες.
Ἀγχώμαλος[11]. ὁ ἐγγύς πως τῷ ἐπίσης ἔχων ἐπί τι
ἀγώνισμα ἢ ἄθλημα.

Αἰκίας.

ολογίας ἀγροικίζομαι; — ἥκιστα, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. p. 128. A. ἄγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἧττον τοῦ νομέως τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίνεσθαι. Euthydem. p. 219. G. εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. p. 220. C. Gorg. p. 287. D. 297. B. 306. F. Sympos. p. 324. B. 334. C. Phaedr. p. 350. F. 353. G. Apol. p. 365. D. Polit. II. p. 423. C. X. p. 518. E. Crit. p. 558. D. Legg. IX. p. 663. A. Erast. p. 6. E. Phaedr. p. 337. F. ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος. Polit. III. p. 442. C. τοῦ δὲ ἀναρμόστου ψυχὴ δειλὴ καὶ ἄγροικος. Gorg. p. 286. H. ἀλλ᾽ εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους. Phaedr p 354. A. πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σὺ, ὑπ᾽ ἀγροικίας, ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον εἰς τοὺς ταῦτα γεγραφότας Polit. VIII. p. 498. C ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες. Legg. II. p. 582. G. Propria potestas nonnisi semel occurrit Legg. VIII. p. 649. B. ὃς ἂν ἀγροίκου ὀπώρας γεύσηται βοτρύων, εἴτε καὶ σύκων. quo loco usus est *Athen.* L. XIV. p. 653. B. In duplici vocis notione ludit *Dio Chrysost.* Orat. VII. p. 107. C. καὶ ἔφη με ἄγροικον εἶναι παντελῶς, κἀγὼ πάλιν εἶπον, οὐ καὶ σὺ ἀγροὺς λέγεις; οὐκ ἀκούεις ὅτι ἀγροὺς οὐκ ἔχομεν; Adde *Thom. M.* in v. & ibi viros doctos. *Timaei* glossam, ut solet, descripsit *Suidas*.

10. Ἀγρονόμοι.] Legg. VI. p. 617. A. B. C. G. 618. B. C. VIII. p. 648. F. 649. A. 650 G. IX. p. 660. C. 663. E. F. XI. p. 675. C. 678. C. 684. F. XII. p. 691. F.

11. Ἀγχώμαλος.] Vix putem, Philosophum nostrum pro suo Atticae munditiei studio hanc vocem usurpasse. Certe *Pollux*, cum Lib. V. 157. scriberet, τὸ δὲ ἀγχώμαλον, εἰ καὶ Θουκυδίδης εἶπε, τραχὺ, more suo *Platonem* laudasset, si usquam id verbi in eo reperisset. Aliorum scriptorum exempla habent *Grammius* ad *Thucyd.* Schol. p. 641. & *Albertus* ad *Hesych.* in v.

Αἰκίας[12]. ὕβρεως δίκη.
Ἀΐςωρ[13] ἄπειρος, ἀμαθής.
Αἰξωνεύεσθαι[14]. ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως,

12. Αἰκίας] Polit. IV. p. 447. E. V. p. 462. E. Legg. I. p. 567. E. IX. p. 658. C. 663. A. E. Pro δίκη MS. habet δίκης.

13. Ἀΐςωρ.] Legg. VIII. p. 649. C. ἐὰν δέ τις ἀΐςωρ ὢν, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἄψηται. Glossam descripsit *Suidas*.

14. Αἰξωνεύεσθαι.] Αἰξωνὴ, pagus Cecropidis tribus, unde Αἰξωνεὺς vel Αἰξονεύς. Duplici enim modo scribitur in lapidibus literatis, per Ω apud *Cyriac. Anconitan.* Inscript. p. XXXXII. & *Maffeium* Mus. Veron. p. LIII. sed per ο ap. *Reines.* Inscr. Class. XVII. n. CII. p. 845. & *Spon.* Itiner. Tom. III. p. 45. Vide *Taylorum* ad *Lys.* p. 193. Aexones autem cum propter calumniandi & maledicendi libidinem male audirent, quilibet Sycophanta inde dictus est Αἰξωνεύεσθαι. *Plato* Lachete p. 253. F. οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα, ἔχων εἰπεῖν, ἵνα μή με φῇς ὡς ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι. quae verba corrumpit *P. Pantinus* ad *Apostol.* Proverb. p. 289. Inest autem huic orationi jocus, vulgo non animadversus. Disputat cum Nicia Laches; qui, etsi habebat, quod adversario suo regereret, desinit tamen, ne, cum δημόθεν esset Αἰξωνεὺς, re vera Αἰξωνεὺς, i. e. calumniator, esse videretur. Unde vel sine veterum testimoniis intelligitur, Lachetem e pago Αἰξωνῆ oriundum fuisse. *Photius* Lex. MS. Ὄξος σφήττιον. ἴσως ἂν Σφήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι. ubi pro Ἀχαρνεῖς scribe Αἰξωνεῖς, nisi forte credas, ipsum *Photium* duos populos confudisse. Vide *Eustath.* ad Il. I. p. 741. & *Taylor.* Lect. *Lysiac.* cap. X. p. 708. *Platonem* etiam laudat *Harpocrat.* v. Αἰξωνεῖς. Pro ὡς ἐπὶ in *Timaeo* malim, ὃς ἐπὶ, etsi sic etiam legit Auctor Lexici Sangerm. MS. in plerisque conveniens cum *Timaeo*: Αἰξωνεύεσθαι. ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως, ὡς ὁ ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης, ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ καὶ διαβολῇ τέτακται. βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦνται. Φησὶ γὰρ ὁ Κωμικός·

Γραῖς

νέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων Ἀβδηρίτης [15], ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ διαβέβληται.

Ἄκακοι [16]. οἱ ἔξω κακίας.

Ἀκή-

Γραῦς τις κακόλογος ἐκ δυοῖν Αἰξωνεύοιν. Scribe, Αἰξωναῖν. *Duas Aexonas* vocat Αἰξωνὴν, & Ἀλὰς Αἰξωνίδας. Adde Scholia ad h. l.

15. Ἀβδηρίτης,] *Abderitarum* nomen in proverbium abiit de ſtupore & ſtultitia. Sed ut nulla cauſſa tam deſperata eſt, quin patronum aliquem inveniat, ita nec Abderitis defuit *Iſ. Voſſius* ad *Melam* II. 2. p. 691. De aliis proverbiis, a moribus gentium ductis, agit *Euſtath.* ad Il. I. p. 741.

16. Ἄκακοι.] Proprie ἄκακος is dicitur, *a quo nihil mali proficiſcitur, qui neminem dicto factove laedit.* Epigramma ap *Fabrett.* Inſcript. cap IV. n. 215. Τίς μου τὴν Σειρῆν' ἄκακον κακὸς ἥρπασε δαίμων; Male in *Gruteri* magno opere p. MCXVIII. 9. editur: Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασε δαίμων; Sed multo frequentius uſurpatur de *ingenuae ſimplicitatis homine, & ab omni malitia alieno*, quem *Cicero* etiam *minime malum* dixit. *Plato* Alcibiad. II. p. 39. F. ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους. Tim. p. 552. L ἐκ τῶν ἀκάκων ἀνδρῶν, κούφων δέ. *Anaxilas* ap. *Athen.* VI. p. 254. C. εἰς ἓν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος. *Diodorus* in Antholog. inedita: οὐ γὰρ ὁ παῖς ἤπιος, οὐδ' ἄκακος. *Philoſtrat.* Icon. Lib. II. 2. p. 112. πραΰνει δὲ αὐτὸ ἀκάκῳ βλέμματι. Idem Epiſt. XXXIX. p. 930 τὸ δὲ ἀκέραιον, καὶ ἄκακον, καὶ ἀνεπιβούλευτον. *Ariſtaenet.* I. 12. p. 80. καὶ αὐτόν με μάλιστα ἥρηκε τοῦ ἀκάκῳ. Adde interpp. in Ep. ad Roman. XVI. 18. & *Valckenar.* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 202. Hanc vocem in Epigr. Anthol. I. p 17. reſtituere tentabat *Toupius* Cur. Noviſſ. in *Suidam* p. 49. pro, ἐπέαν κακῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης, ſcribens, ἐπέων ἀκάκης ἦρχεν ἐπεσβ. Non poterat infelicius. Nam, ut taceam, id verbi ab ipſa ſententia repudiari, Graeci ὁ & ἡ ἄκακος, non ἡ ἀκάκη, dicunt. Lege: ἐπέων χαλεπῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης. *Theognis* vſ. 324. Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.

17. Ἀ-

Ἀκήρατοι[17]. καθαροί.

Ἀκι-

17. Ἀκήρατοι.] Politic. p. 189 D. τ̃ λεγόμενον ἀκήρατον χρυσὸν εἴασεν ἡμᾶς ἰδεῖν. Polit. III. p. 443. E. κ̀ ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον, κ̀ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. ib. p. 444. F. Legg. V p. 607. G. τὸ τ̃ ὑγιῶν κ̀ ἀκηράτων ἠθῶν τε κ̀ σωμάτων γένος. ib. VIII. p. 647. E. μέχρι μὲν παιδογονίας ἤϊθεοι, κ̀ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. Axioch. p. 731. F. ἀκήρατος ἀλυπία. Cratyl. p. 262. F. Phaedr. p. 345. C. Polit. VI. p. 476. F. Tim. p. 531. B. & in eum *Proclus* p. 318. Recte & ex usu veterum scribit *Porphyrius* de Abst. Anim. L. IV. p. 174. ἡ δὲ συνήθεια (λέγει) τὸ ἄμικτον κ̀ καθαρὸν, κ̀ ἄφθαρτον, κ̀ ἀκραιφνὲς ἀκήρατον. Hanc vocem velut praetereundo eximamus ex Epigrammate, quod in Theodecten Phaseliten scriptum conservavit *Stephan. Byzant.* v. Φασηλίς. Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτην Κρύπτει, ὃν ηὔξησαν Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες. Ἐν δὲ χθὼν, ἱεραῖς τρεῖς κ̀ δέκα ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀκηράτους ἀμφεθέμην στεφάνους. Ult. versu vir summus, *Claud. Salmasius* legebat: Ὀκτὼ ἀκηρύκτους ἀμφεθ. στεφ. Cujus conjecturae rationem non assequor. Puto tamen, ultimum distichon, quod non uno vulnere laborat, hoc modo sanari posse: Αὐτὰρ ἐπὶ χθονὸς ὢν ἱεραῖς τρισὶ κ̀ δέχ' ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀγηράντους ἀμφεθέμην στεφάνους. *Simonides* Anthol. L. III. p. 292. Κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ. In his quam proclivis lapsus sit, alio exemplo ostendamus. *Antipatri Sidonii* extat Epigramma in Homerum, Anthol. L. III. p. 388. cujus posterius tantum distichon adscribo: Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀκήρατον στόμα κόσμου Παντὸς, ἁλιρρόθιος, ξεῖνε, κέκευθε κόνις. Mendosam lectionem metroque inimicam sequitur *Suidas* v. Ἁλιρρόθιον. Sed egregius ille Cod. Palatinus praebet, ἀγήρατον. quam scripturam etiam servat Epigramma in Homerum, quod ex marmore protulit *Gruterus* Inscript. p. CCCCXIX. 1. *Antipatri* illi ex parte aliqua tam simile, ut alter poëtarum alterum compilasse videatur. Una igitur literula, si metrum constare volumus, lectioni ἀγηράτῳ addenda:

Ἀκινάκης[18]. περιζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥσπερ ἡμίστομον μαχαίρας.

Ἀκέραιοι. οἱ ἔξω κῆρας[19].

Ἀκκίζῃ[20]. ἀπαξιοῖς.

Ἀκρα-

Μουσῶν φθόγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου. Hac utriusque Epigrammatis emendatione tametſi nihil certius eſt, *Toupius* tamen, cui non niſi ſua placebant, Emendat. in *Suid.* T. I. p. 17. ſcribere maluit, ἀκηρασίους στεφάνους, & ἀκηράσιον στόμα. At ratio noſtra prae *Toupiana* placet idoneo talium elegantiarum judici, *R. F. P. Brunckio* ad Analecta T. III. p. 127.

18. Ἀκινάκης.] Pol. VIII. p. 595. E. τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντας. ubi vide Scholia.

19. Ἔξω κῆρας.] Sic etiam eſt apud *Suidam*, in quo *Portus* & *Kuſterus* ἔξω κηρὸς corrigunt, ut ἀκήριος a Schol. *Nicandr.* ad Theriac. 190., exponitur ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου, & ἀκήρατον a *Proclo* in Tim. V. p. 318. τὸ πόῤῥω πάσης κηρὸς ἱδρυμένον. Atque ita in *Timaeo* ſcripſiſſem, niſi mihi nata eſſet ſuſpicio, recentiores Graecos κῆρα pro κὴρ dixiſſe. Lexicon Sangerm. MS. conſentiens *Suidae*: Ἀκέραιον. ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔξω κῆρας. *Theophil. Corydall.* ap. *Fabric.* Bibl. Gr. XIII. p. 723. μόνος ὢν κῆρας ὑπέρτερος, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐπικήρων ὄντων. *Plato* Politic. p. 174. D. Πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος; Polit I. p. 416. A. Αὕτη δὲ, ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν, ὀρθὴ οὖσα. Polit. III. p. 441. E. ἀλλ᾽ ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι. Crit. p. 560. D τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα, τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε. Vide *Jul. Caeſ. Scaliger.* in *Ariſtotel.* Hiſt. Anim. L. VI. p. 745.

20. Ἀκκίζῃ.] Ἀκκίζεσθαι. *ficto & aſtuto mimo recuſantis ſpecie flagrantiſſime cupere.* Tot Latinis verbis opus eſt ad unius Graeci vim declarandam. Reſpicit *Timaeus* Gorg. p. 301. F. Οἶσθα, ἀλλὰ ἀκκίζῃ, ὦ Καλλίκλεις. unde in textu ſcripſi, Ἀκκίζῃ, ἀπαξιοῖς. pro eo, quod in MS. erat, Ἀκκίζοι. ἀπαξιοῖ.

Ἀκροχειρίζεσθαι[21]. πυκτεύειν, ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως, ταῖς ἄκραις μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

Ἀκ-

ζοι. *Olympiodorus* Scholiis MSS. ad h. l. Ἀκκὼ γέγονε γυνή τις μωρὰ καὶ ἀνόητος. Φησὶν οὖν ὁ Σωκράτης, ὅτι οἶδα τί λέγω, ἀλλὰ ἀκκίζῃ, ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ προσποιῇ μωρίαν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι. *Plutarch*. Sympoſ. I. 4. p. 620. B. μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. *Themiſt*. Or. II. p. 28. B. οὐκουν ἔτι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι. *Julian*. Or. VII. p. 223. τί γὰρ ἂν ἀκκίζοιτό τις; *Etymol*. M. p. 392. 28. Φιλακκίζεται. χαριεντίζεται. Lexicon Sangerm. MS. Ἀκκιζόμενος. θρυπτόμενος, προσποιούμενος, γυναικιζόμενος, ἢ μωραίνων, ἀπό τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν λέγοντά τι θέλοντα, προσποιούμενον δὲ μὴ ἐθέλειν. ubi, deleto verbo λέγοντα, quod nec *Etymol*. M. p. 49. 8. habet, ſcribe, τὸν θέλοντά τι, & *Suidam* ad eundem modum refinge. Grammaticus MS. in Bibl. Medicea: Ἀκκίζεται, τὸ λεγόμενον κοινῶς διομωτεύεται. Alia *Dorvillius* ad *Charit*. p. 145. Ab ἀκκίζεσθαι eſt ἀκκισμός. *Philo* T. II. p. 127. ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων, τὰς ὁρμὰς ἐπεγείρει. At ἄκκιζις, quod *Mangejus* eidem *Philoni* T. I. p. 118. obtrudit, Graecis inauditum. Adde eruditum Scholion ad *Platonis* locum laudatum.

21. Ἀκροχειρίζεσθαι.] Hoc verbum non aliter, atque *Timaeus*, explicant *Aſpaſius* ad *Ariſtotel*. Nicom. III. p. 40. Scholiaſtes *Platonis*, Lexicon Sangerm. MS. & *Suidas*: ſed omnes legunt, ἄκραις ταῖς χερσὶ, quod etiam in *Timaeo* praeferam, quamvis χερσὶ ex ipſo verbo facile intelligatur. Alcibiad. I. p. 26. G. Εἰ οὖν βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι, τίσι χρὴ προσπαλαίειν, καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι, καὶ τίνα τρόπον, σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύοις ἢ ὁ παιδοτρίβης; *Lucian*. de Saltat. p. 274. *Themiſt*. Orat. XV. p. 186. A. *Pollux* III. 150. *P. Faber* Agoniſt. I. 14. Ducta hinc metaphora ii quoque ἀκροχειρίζεσθαι dicuntur, *qui alios pugnis plagisque conſcindunt*. *Etymol*. *M*. p. 53. 36. Ἀκροχειρίζεσθαι. ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδι-

Ἀκταίνειν[22]. γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν.

Ἀλεα-

ἀδίκων ἔργον. οἱ δὲ, Ἀκρόχειρας, τοὺς ὀξύχειρας, καὶ ἀνδροφόνους. ubi *Sylburgius*, deleta voce χειρῶν, concinnius legi putat: Ἀκροχειρίζεσθαι. ἄρχεσθαι ἀδίκων ἔργων. Sed quicunque noverit, quid sit ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων in foro Attico, ἔργον potius expunget.

22. Ἀκταίνειν.] Verbi ἀκταίνειν, vel ἀκταινοῦν, in vulgatis *Platonis* exemplaribus nullum vestigium est. At ubi nunc Legg. II. p. 583 G. legitur: ἐν ᾧ χρόνῳ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν, πᾶν μαίνεταί τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως· καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. tres Codices, Parisin. Leidensis, & alius, quo *H. Stephanus* usus est, item *Stobaeus* MS. & Scholiastes *Platonis* ad h. l. hanc lectionem produnt: καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. Jam huic verbo, proximum est, ut, quae vis potestasque subjecta sit, quaeramus. *Phrynichus* Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ MS. Ἀκταινῶσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπᾶραι καὶ μετεωρίσαι. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ φυτοῦ, ἀφ᾽ οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ᾽ ὁρμῆς ἐτέθη τὸ Ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος, οὐκ ἔτ᾽ ἀκταίνω, φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκ ἔτ᾽ ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτόν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. In Phaedone cum huic glossae non satis aptum locum reperirem, oborta mihi suspicio est, *Phrynichum* ἐν τῷ Φαίδρῳ scripsisse: propterea quod in illo Dialogo plura, quam in ullo alio, πεποιημένα καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quae in *Platone* reprehendit *Dionys. Hal.* Ep. ad Pompej. p. 127. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi sedem ita demonstrare licet, nihil ut dubitationis supersit. Et erunt fortasse, qui *Phrynichum* memoriae lapsu *Phaedonem* pro libris *de Legibus* laudasse dicant. Eundem Grammaticum, ut saepe solet, exscripsit Auctor Lexici Sangerm. MS. Ἀκταινῶσαι, ἀντὶ τοῦ, ὑψῶσαι, καὶ ἐξᾶραι, καὶ μετεωρίσαι. πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ᾽ οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. οὕτως Ἀνακρέων. Scholiastes *Platonis*: Ἀκταίνειν. γαυριᾶν, ἀτάκτως πηδᾶν,

Ἀλαζὼν[23]. ψευδής.

Ἀλευ-

δᾷν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾷν, ἢ ἐξάπτειν. *Suidas*: Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾷν, κ) ἀτάκτως πηδᾷν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾷν. quocum convenit Lex. Sang. MS. Egregie Etymol. M. p. 54. 34. Ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, κ) ἐπαίρεσθαι, κ) γαυριᾷν. παρὰ τὸ ἧκται ἀκτὸς, κ) ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ Ἀκταίνω. (lege, ἀφ' οὗ Ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ.) κ) Ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον κ) δυνάμενον ἀνορθοῦν. *Aeschyli* locus, quem hic Grammaticus & *Phrynichus* respiciunt, est in Eumenid. 36. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. ubi Scholio subjecto ἀκταίνειν praeponendum est, non σωκεῖν. *Hesychius*: Ἀλεκταίνει. (sic ipse male scripsit pro Ἀκταίνει) ἰσχύει, γαυριᾷ, μετεωρίζει. Apud eundem est multo rarius compositum, ἀπακταίνειν. Ἀπακταίνων. ὁ κινῆσαι μὴ δυνάμενος. Παρακταίνειν Lexicon Sangerm. MS. conservavit: Παρακταίνων. παραμετεωρίζων. In nostris *Homeri* exemplis Od. Ψ. 3. legitur: πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. At *Hesychius* aliam prodit lectionem: Ὑποακταίνοντο. ἔτρεμον. Quam ipsam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criticus, *Lysanias* ap. Etymol. M. p. 739. 10. Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. *Hesychius*: Ἀκταίνουσα. τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. Ab ἀκταίνειν non nisi forma differt ἀκταΐζειν, vel ἀκτάζειν. *Hesychius*: Ἀκταΐζων. ἀκτάζων, προθυμούμενος, ἢ ὁρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. Ἀκταϊσμένον. προηρμένον. Etymol. M. p. 54. 39. Ἀκτάζων. ἀντὶ τοῦ, ἐξανιστάμενος. Haec forma foede corrupta est apud *Hesychium*: Ἀνακτίσκειν. ἀναπηδᾷν. Lege, Ἀνακταΐζειν. Sed, ut tandem ad *Platonem* redeamus, locus, quem tractamus, etiam post restitutum ἀκταινῶσαι, obscurus est. Ac veremur, ne gravius ulcus lateat.

23. Ἀλαζών.] Lysid. p. 182. B. Φοβοῦμαι μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν. Hipp. Min. p. 232. D. τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν Ὀδυσσέα λέγειν, ὡς ἀλαζόνα ὄντα. ibid. p. 233. B. Charm. p. 244. B. τοὺς μὲν ἀλαζόνας ἀποτρέπειν, τοὺς δὲ ὡς

Ἀλευάδαι [24]. οἱ ἐν Λαρίσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλί-

ὡς ἀληθῶς μάντεις καθιστάναι ἡμῖν προφήτας. Mendaces autem vates frequentissime ἀλαζόνας dici, eleganter docet *Hemsterh.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XXVIII. p. 447. Polit. VIII. p. 498. B. ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι. Sic etiam Gorg. p. 313 D. junguntur ψεῦδος & ἀλαζονεία. Phileb. p. 94. E. Euthyd. p. 219 F. Phaedon. p. 391. B. Polit. VI. p. 470. A. 471. D. Demodoc. p 738. C. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλαζών. ὑπερήφανος, ψεύστης, καὶ κομπαστής. οὕτως Κρατῖνος. Idem: Ἀλαζονεύεσθαι τὸ ψεύδεσθαι λέγουσι, καὶ Ἀλαζόνα, τὸν ψεύστην καὶ φένακα. *Suidas*: Πλάτων Ἀλαζόσιν, ἀντὶ τοῦ, ψεύσταις. *Hesychius*: Ἀλαζονεύεσθαι, ψεύδεσθαι, ἢ αἰσχύνεσθαι. Ταραντῖνοι, ubi lege, ἀπαισχύνεσθαι, tralato nomine Ταραντῖνοι ad praecedens, Ἄλαζα: αἰσχρά. Vide *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 9 p. 210. Proprium autem Sophistarum erat epitheton, qui, quod nescie bant, se pulcre scire insolenti vanitate jactabant. Quem usum, Atticis praesertim familiarem, annotavit Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 102. & ad Ran. v. 282. *Plato*, vel, si mavis, *Aeschines Socraticus* Eryx. p. 744 E. τὸν μὲν σοφιστὴν καὶ ἀλαζόνα ἡγοῦντο εἶναι.

24. Ἀλευάδαι.] Scholiastes *Platonis*, & *Suidas*, in ceteris cum *Timaeo* ad verbum congruentes, una voce auctius habent, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως. Respicitur Meno p. 12. C. Ὦ Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δὲ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ· καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ τοῦ σοῦ ἑταίρου Ἀριστίππου πολῖται Λαρισαῖοι. τούτου δὲ ἡμῖν αἴτιός ἐστι Γοργίας. Ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλευαδῶν τε τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραστής ἐστιν Ἀρίστιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. Aleuadarum res gestas memoriae prodidit Euphorion. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 389. ex emendatione *H. Valesii* ad *Harpocrat.* p. 186. Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλευάδων κατὰ Γύγην Ὅμηρον τίθησι γεγονέναι.

Ἀλίπεδον[25]. ὁμαλὸν καὶ ἄσπορον πεδίον.

Ἀλιτηριώδες[26]. ἁμαρτωλὸν ἢ πλάνον. Ἄλη[27] γὰρ ἡ πλάνη, καὶ ἡ ἁμαρτία.

Ἀλλο-

νῆναι. Vulgo editur Ἀλιαδῶν. Quam vitiofam fcripturam, quod miror, *Jof. Scaliger* retinuit, *Clementis* locum recipiens in Συναγωγὴν ἱστορικὴν, a fe confectam, p. 314. Scholiaft. *Theocriti* ad Eid. XVI. 34. Τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τε Σιμμίαν πάντα ἀνείλεκτο Εὐφορίων. ubi vide *Toupium*. De Aleua, qui a dracone amatus fit, *Burmannus* ad *Ovid.* Ibin 325 rectius laudaffet *Aelianum* H. A. VIII. 11. quam *Tzetzen* Chiliad. IV. 325. qui *Aelianum* exfcripfit. Alia de Aleuadis, quae in promtu funt, occuparunt *Valef.* ad *Sozomen.* H. E. p. 75. ad *Harpocrat.* l. c. & *Valckenarius* ad *Herodot.* VII. 6.

25. Ἀλίπεδον.] Hanc vocem, a nobis in Platone fruftra quaefitam, *Moeris* tanquam Atticam commendat. *Xenophon* Hift. Gr. II. p. 476. ἐστρατοπεδεύσαντο μὲν ἐν τῷ ἀλιπέδῳ καλουμένῳ, περὶ τῷ Πειραιεῖ. *Lycophron* vs. 681. Ἥξει δ' ἐρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν. ubi *Tzetzes* explicat τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν, καὶ παραθαλάσσιον πεδίον. *Ariftides* Orat. Smyrn. p. 234. διεξελαύνοντι δὲ ἐν ὥραις καὶ κρήναις τὸ ἀλίπεδον. ubi Cod. Bar. ἀλήπεδον. quam fcripturam etiam agnofcunt Grammatici, *Harpocration*, ceteris copiofior in hac voce declaranda, *Hefychius*, aliique. Apud *Pollucem* I. 186. eft ἀλίσπεδα· fed quod *Jungermannus* bene judicat natum effe e vicino ἀλίπεδα. Lexicon Rhet. MS. Ἀλίπεδον. ἀμμῶδες πεδίον, ἀπὸ ἁλὸς, ὅπερ ἐστὶ θάλασσα· πέδον δὲ, ὅπερ ἐστὶ γῆ πεποιημένη, παρὰ τὸ ἀλίζεσθαι ἐκεῖ τοὺς ἵππους. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἀμμόδρομοι ἦσαν.

26. Ἀλιτηριῶδες.] Polit. V. p. 464. H. ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι. Legg. IX. p. 652. B. οἶστρος δέ ἐστί τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων, περιφερόμενος ἀλιτηριώδης. Ib. p. 663. F. νομίζων κεκοινωνηκέναι ἀλιτηριώδους τύχης. Epift. VII. p. 716. F. Νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἀλιτήριος ἐμπε-

Ἀλλόκοτον [28]. ἐξηλλαγμένον.

Ἀλλοτριονομοῦντες [29]. ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως, τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.

Ἀμε-

πιστῶν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι. ib. p. 713. B. ἐπὶ δύναμιν ἑκὼν εἶσιν ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Ab Atticis quis dicatur ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, & δαίμων ἀλιτήριος, docta digressione expoluit *Desid. Heraldus* ad Jus Attic. & Rom. p. 596, 597. Plura de hac voce dicemus ad Scholia *Platonis*.

27. Ἄλη.] MS. ἄλλη.

28. Ἀλλόκοτον.] Hipp. Maj. p. 100. D. ῥήματα χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. Lys. p. 111. B. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἀλλοκότως. Theaetet. p. 131 B. ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα. quod, monente *P. Fabro*, ita expressit *Cicero* Academ. I. 7. *Quod ipsum* (ποιότης) *apud Graecos non est vulgi verbum, sed philosophorum.* Protag. p. 207. H. ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον. Polit. VI. p. 470. E. τοὺς μὲν πλείστους, καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας κ. λ. Euthyd. p. 229. C. *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφισ. MS. Ἀλλόκοτος σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν καὶ παραπληγίαν. Ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλως ἄλλοις κοτῶν, Ἀλλόκοτος ἂν καλοῖτο. Πλάτων ἐν Νόμοις· (Lib. V. p. 613. A.) οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι αὐτῶν, δηλοῖ οἷον, οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Κυρίως μὲν οὖν οἱ τὸν νοῦν βεβλαμμένοι καὶ ἔμπληκτοι, Ἀλλόκοτοι καλοῦνται, ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ σώματα διακειμένων παρὰ φύσιν. Κράτης δ' ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς, ἐξ ἄλλου, (lege, ἔξαλλον) ἀσυνάρμοστον, ἀλλότριον. Πλάτων δὲ Ἀλλοκώτατον καὶ Ἀλλοκώτερον εἶπεν, καὶ Φερεκράτης Ἀλλοκότως ἐπιρρηματικῶς. Adde Scholia *Aristoph.* ad *Vesp.* 47. 71. & Scholia *Platonis* non uno loco. Bis hanc vocem *Mangejus* in *Philone* T. II. p. 300. & 541. tentavit; sed temere, ut solet.

29. Ἀλλοτριονομοῦντες.] Haec glossa ex earum genere

est,

Ἀμεταστρεπτί 30. οὐχ ὑποστρέφειν εἰς τοὐπίσω.

Ἀμό-

est, quas, nisi locum, ex quo manarint, in promptu habeas, vix ac ne vix quidem intelligas. *Plato* Theaetet. p. 136. F. loco nobilissimo & saepe ad imitationem vocato, animum humanum κηρίνῳ ἐκμαγείῳ comparat, cui perceptarum rerum notiones imprimantur. Is autem, cui exiguum ἐκμαγεῖον, id est, minutus animus obtigisset, notiones propter loci angustias aliis, atque oporteret, sedibus locabat: ex quo confusas falsasque opiniones existere necesse erat. Sed ipsum potius Philosophum audiamus: Ἐὰν δὲ πρὸς πᾶσι τούτοις ἐπ᾽ ἀλλήλων συμπεπτωκότα ᾖ ὑπὸ στενοχωρίας, ἐάν του σμικρὸν ᾖ τὸ ψυχάριον, ἔτι ἀσαφέστερα ἐκείνων. Πάντες οὖν οὗτοι γίγνονται οἷοι δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γάρ τι ὁρῶσιν, ἢ ἀκούωσιν, ἢ ἐπινοῶσιν ἕκαστοι, ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι, βραδεῖς τε εἰσὶ, καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα. καὶ καλοῦνται αὖ οὗτοι ἐψευσμένοι τε δὴ τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς. Liquido patet, pro ὀνοματοποιοῦντες, quod MS. habebat, divise legendum esse ὀνομάτων ποιοῦντες, ut est apud *Suidam*, & Auctorem Lexici Sangerm. MS. qui glossam totidem verbis ex *Timaeo* descripserunt; nisi quod in hoc separatim legatur, ἀλλότριον νομοῦντες. Acute autem *Hemsterhusius* meus suspicabatur, duplicem olim extitisse lectionem, ἀλλοτριωνυμοῦντες, cui prior conveniat interpretatio, & ἀλλοτριονομοῦντες, ad quam posterior pertineat. A *Platone* hoc verbum sumsit *Olympiodorus* Commentario MS. in Phaedonem: Ὅτι τὸ μὴ καλῶς λέγειν, ἀλλ᾽ ἀλλοτριονομεῖν, πρῶτον μὲν οὐ καλὸν, ὅπερ δὴ λέγεται, οἷον τὸ φάσκειν ὅτι Σωκράτης τέθνηκεν, ἀλλ᾽ οὐχὶ τὸ τούτου σῶμα.

30. Ἀμεταστρεπτί.] MS. ὑποστρέφει. Sed Grammatici hujus modi adverbia per Infinitivum, quem reposui, exponunt, ut *Hesychius*: Ἀμεταστρεπτί. δίχα τοῦ μεταστραφῆναι. Lexicon Sangerm. MS. Ἀμετάστρεπτον. (l. Ἀμεταστρεπτί.) ἀμελητί. μὴ ἐπιστρεφόμενον. Polit. X. p. 521. E. ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτὶ ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἰέναι θρόνον. Legg. IX. p. 652. C. τὰς δὲ τῶν κακῶν ξυνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί. *Philo* T. I. p. 410. τὰς μὲν οὖν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν συνόδους ἀμεταστρεπτὶ φευκτέον. *Gataker*. ad *Antonini*

Ἀμόθεν γε ποθέν [31]. ἀπό τινος μέρους ἰσημέρου.
Ἄμυνα [32]. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.
Ἀμφιλαφές [33]. πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔστιν δ᾽ ὅτε καὶ ἀμφίσκιον.

Ἀμ-

nin. VIII. §. 5. & *Albertus* ad *Hesych.* in v. Pro eodem ἀνεπιστρεπτὶ apud *Plutarch.* de Audit. p. 46. E. & *Jamblich.* de Vit. Pythag. cap. III. p. 12.

31. Ἀμόθεν γε ποθέν.] Codex MS. levi vitio, Ἀποθέν γε ποθέν. quod tamen *Suidam* decepit. Nam ipsum *Timaeum* ἀμόθεν γε ποθὲν scripsisse cum ex literarum serie intelligitur, tum multo magis ex loco, quem respexit, Legg. VII. p. 631. E. Μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γε ποθὲν, ὅντινα τρόπον τοῦτ᾽ ἔσται τῇ πόλει. ubi Scholiastes: Ἀμόθεν γε ποθέν. ὁπωσδήποτε, καθ᾽ ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ Ἀμηγέπη, καὶ Ἀμωσγέπως, καὶ Ἀμουγέπου, καὶ Ἀμοιγέποι, καὶ Ἀμοσέποι. *Photius* Lexico MS. Ἠ ποθέν. ἀμόθεν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Legendum: Ἀμόθεν. ποθέν. ut est in *Suida.* *Demosthenem Thracem* ἀμόθεν apud *Homerum* Od. A. 10. per ἀμηγέπη explicuisse, tradit *Eustath.* ad l. c. p. 1383. cujus accurata de hac voce est disputatio. Quod in glossae fine additur, ἰσημέρου, *Kusterus* ut supervacaneum delebat: *Abreschius* Dilucid. *Thucyd.* Auctar. p. 372. in ἰσημοίρου, vel potius ἰσημοιροῦς mutabat. *Kusteri* ratio praeferenda videtur.

32. Ἄμυνα.] Hanc glossam descripsit *Suidas.* Vocem ἄμυνα magno consensu explosam a *Phrynicho*, *Moeride*, & *Thoma M.* frustra quaeras in Ἀττικωτάτῳ *Platone.* Ea quidem reperitur apud exquisitae elegantiae scriptorem, *Alciphronem* III. 46. p. 376. Τῆς ἀμύνης εἰς ἄπειρον προχωρούσης. Sed sollertia viri docti Obs. Misc. Vol. V. T. II. p. 291. bene correxit, τῆς ἁμίλλης· quod Codex Parisinus, a nobis collatus, confirmat.

33. Ἀμφιλαφής.] Grammatici ἀμφιλαφὴς idem esse tradunt, quod ἀμφιλαβὴς, *qui ab utraque parte prehendi possit.* Sed ex *Hemsterhusiana* ratione derivandum est a λάφω, cujus formae exemplum tametsi interiit, satis tamen e praeté-

terito λέλαφα, & derivatis, λαφύω, λαφύσσω, λάφυρος, &c. cognoscitur, eam in veterrima lingua extitisse. Ἀμφιλαφὴς non reperitur apud *Homerum*: sed tanto frequentius apud posteriores poëtas, & solutae orationis scriptores. De *arboribus laeta coma florentibus*, dixit *Plato* loco perinsigni, quem *Timaeus* respexit, Phaedr. p. 338. A. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. quae verba certatim imitando sua fecerunt *Julian.* Or. III. p. 113. A. *Themist.* Or. II. p. 32. *Aristaenet.* I. 3. *Basil.* de Vita Theclae II. 10. p. 158. Totum vero philosophi locum sic expressit *Cicero* de Orat. I. 7. ut de elocutionis venustate cum *Platone* certasse videatur: *Cur non imitamur Socratem illum, qui est in Phaedro Platonis; nam me haec tua platanus admonuit, quae non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis,* (ἀμφιλαφὴς) *quam illa, cujus umbram secutus est Socrates, quae mihi videtur non tam ipsa aquula, quae describitur, quam Platonis oratione crevisse.* Platano antiquitas hanc vocem quasi propriam dicavit. *Apollon. Rhod.* II. 735. Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ὑπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. ubi vide Scholiast. Sed exemplorum nullus finis esset, si quae ad manum sunt, huc congererem. Saepe etiam ἀμφιλαφὴς dicitur de *quacunque re ampla & magna. Pindarus* Olymp. IX. 122. ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσπετο. *Herodot.* III. 114. χρυσίον τε φέρει πολλὸν, καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας. *Apollon. Rh.* IV. 1366. πελώριος ἄνθορεν ἵππος, Ἀμφιλαφής. ubi a Scholiaste μέγας explicatur. *Longin.* Sect. 12. p. 92. ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς πάντη νέμεται. *Aelian.* H. A. II. 21. δεῖπνον ἄφθονον καὶ ἀμφιλαφές. De *re tecta ab omni parte, & munita*, quae vis vocis proxime fluxit ab origine, *Theocrit.* Eid. XXIV. 46. Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. Nec quicquam impedit, quo minus ita capiatur in *Apollon. Rh.* IV. 982. Ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος. A Sophistis, *Pindari* auctoritatem secutis, etiam ad *res incorporales* traduci coepit. *Maxim. Tyr.* Diss. XXI. p. 259. οὐδὲν γὰρ πολεμιώτερον ἀνδρὸς ἀρετῇ μοχθηρίας ἀμφιλαφοῦς. Diss. XXII. p. 269. ἐν πολλῇ καὶ ἀμ-

Ἀμφιθαλεῖς [34]. ἀντὶ τοῦ, ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς.

Ἀμφικτύονες [35]. οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἱρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περίοικοι.

Ἀμη-

ἀμφιλαφεῖ ἀληθείᾳ κατατιθέμενον τὸ τοῦ βίου τέλος. nisi potius h. l. scripserit, ἐν πολλῇ καὶ ἀμφιθαλεῖ ἀληθείᾳ, imitatus, ut opinor, *Aeschinem Socratic.* Axioch. p. 731. D. καὶ φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ τὴν ἀλήθειαν. Idem Sophista Diss. XL. p. 473. αἱ γὰρ τῶν σωμάτων φύσεις πολὺ τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφιλαφέστεραι εἰς ὑγιείας μέτρον. Rarius *personis* tribuitur. *Callimach.* H. in Apoll. 42. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων. quod sic expressit *Dionysius* Perieg. v. 462. Ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ἄστρον ἐκείνῃ. *Damascius* ap. *Suid.* v. Σεβηριανός. ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὐρὺν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις.

34. Ἀμφιθαλεῖς] Forte legendum, ἀμφοτέρωθεν, vel, ἐπ' ἀμφοτέροις οἰκοθαλεῖς. *Pollux* III. 25. ὅτε δὲ ἂν γονεῖς ἅμα ἀμφότεροι περιῶσιν, ἀμφιθαλὴς ὀνομάζεται. Et sic reliqui Grammatici. *Plato* Legg. XI. p. 681. B. ἢ περὶ τὸν ἀμφιθαλῆ γενόμενος κακός. *Callimach.* Fragm. CXX. Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 92. 130. *Lucian.* Hermot. p. 798. Latini *patrimos & matrimos* dicebant. Sed abunde viri docti, qui laudantur ad *Hesych.* in v. & *Fabric.* ad *Dion. Cass.* LIX. p. 908. Alia potestate ἀμφιθαλὴς *Diis, omni ex parte florentibus, almis*, tribuebatur. *Orpheus* Hymn. XLV. 2. Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον. quod ipsum fortasse restitui debet H. VII. 13. XII. 1. ubi αἰθαλὴς editur: nisi quis praeferat αὐξιθαλής. *Aristoph.* Av. 1735. Ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως Χρυσόπτερος κ. λ. ubi frustra Scholiastes alteram notionem agnoscit. *Philo* T. II. p. 559. τοῖς τῶν μειζόνων καὶ ἀμφιθαλῶν εἶναι δοκούντων σεβασμοῖς, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἄρεως. Pro *generoso* vel *nobili* est apud eundem T. I. p. 538. II. p. 446.

35. Ἀμφικτύονες.] *Suidas* pro πολλῶν πόλεων legit πόλεων καὶ ἐθνῶν. quod eodem redit. Minus autem recte apud eundem ἀμφικτύονες scribitur

pro

Ἀμηγέπη[36]. ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωςοῦν.

pro ἀμφικτίονες, quo Glossographum nostrum ad vocis etymon respicere, clarum est. Nam *Androtion* quoque, Ἀτθίδος scriptor, Amphictyonum consessum non ab Amphictyone, Deucalionis F. qui eum instituisse traditur, sed a Delphorum ἀμφικτίοσι i. e. vicinis, sic appellatum esse statuit. Vide *Pausan.* Phoc. cap. VIII. p. 815. & ibi *Sylburg.* Apud *Platonem* nullam *Amphictyonum* mentionem reperi: nec dubito, quin glossa ad *Herodotum*, eos non uno loco commemorantem, pertineat. De ipso concilio omnia fere pervulgata sunt. Videndus praeter alios *Anton. van Dale* Diss. VI. de Antiq. & Marmor. p. 430. seqq.

36. Ἀμηγέπη.] Sophist. p. 165. H. τὸ δὲ ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέπη. Politic. p. 198. F. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀμηγέπη τῆς συγκράσεων ὀρθῶς δοξάζει. Protag. p. 202. A. καὶ γὰρ ὅτιοῦν ὁτουοῦν ἀμηγέπη προσέοικε. Ib. B. Polit. V. p. 466. D. ἐὰν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. Ib. E. οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπη δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. Legg. V. p. 608. D. 609. E. IX. p. 655. B. Atque hanc formam ἀμηγέπη alteri ἀμωσγέπως praeferunt *Moeris* & *Thomas M.* Sed utramque Atticis usitatam esse, vel unius *Platonis* exempla docent. Protag. p. 198. F. οὐδένα ὅντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Charmid. p. 245. A. ἅ τις μὴ οἶδε μηδαμῆ ταῦτα, εἰδέναι ἀμωσγέπως. Phaedr. p. 337. D. ὡς μοὶ δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν πρὶν ἂν εἴπω ἀμωσγέπως. Tim. p. 335. F. Legg. I. p. 572. A. II. p. 580. B. 581. A. 608. B. E. VI. p. 614. D. VII. p. 640. D. IX. p. 655. C. X. p. 665. C. XI. p. 675. B. 678. H. XII. p. 617. A. 695. H. *Apollonius Dyscolus* Grammatica necdum edita: Ἔστι οὖν καὶ τὸ ἀμόθεν, καὶ ἔτι τὸ οὐδαμόθεν ἀπὸ τοῦ οὐδαμός. Ὁμολόγως οὖν τὸ μὲν οὐδαμῶς περισπᾶται· καὶ ἔτι παρὰ Ἐπίκουρον (Hoc nomen corruptum) τὸ ἀμωσγεπῶς σημαῖνον κατά τινα τρόπον ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀμὸς, ἐπεὶ καὶ πόθεν περιέσπασε τὸ ἀμῶς, κ. λ. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Ἀμωσγέπως. ὅθεν δήποτε. λέγεται δὲ ὄνομα ἡ λέξις. ἔστιν οὖν ὄνομα Ἀμὸς, ἰσοδυναμοῦν τῷ τὶς, Δωρικῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος· (Od.

Ἀναδῆσαι [37]. ταινίας ἐπιβαλεῖν.
Ἀνάρσια [38]. ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο.
Ἀνακηκίει [39]. ἀναπηδᾷ.
Ἀνάπλεως [40]. ἀναπεπλησμένος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου.

Ἀνα-

Α. 10.) Τῶν ἀμόθεν γε θεά. ἀντὶ τοῦ, ἀπό τινος μέρους. Ὥσπερ ἀπὸ καλὸς γίνεται ἐπίρρημα καλῶς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς γίνεται Ἀμόθεν, ἐξ οὗ τὸ Οὐδαμόθεν ἐπίρρημα. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλῶς γίνεται ἐπίρρημα καλά, οὕτως ἀπὸ τοῦ οὐδαμῶς, Οὐδαμά, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. οὕτως ὁ μέγας Διονύσιος. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. iis, qui exquifite fcribere velint, ἀμηγέπη pro μετρίως commendat. Ex adverbiis cum ἀμῶς compofitis rariffimum eft παιδαμῶς, contrarium τῷ οὐδαμῶς, quod *Hefychius* affert. Vide fup. Ἀμόθεν γε ποθέν.

37. Ἀναδῆσαι.] Vide, quae infra dicemus ad v. Ταινίας ἀναδούμενοι.

38. Ἀνάρσια.] Cum Glosfographo noftro confentit *Suidas*. Aliter *Euftath.* ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι, οἷς οὐκ ἔστιν ἀρέσαι, ὅ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Ipfum verbum Ionicum potius, quam Atticum, ex *Herodoteis* huc immigravit. *Herodot.* I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. III. 74. ὅτι τε ἐπεπόνθεε πρὸς Καμβύσεω ἀνάρσια.

39. Ἀνακηκίει.] Mendofe MS. Ἀνακήκει, & ex eo *Suidas*, Ἀνακηκεῖ. Refcripfi, Ἀνακηκίει, ex Phaedro p. 346. G. ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει. Quae verbi vis fit, ex *Apollonii Rhodii* exemplis, quae fubjicimus, intelligere licet. Lib. I. v. 389. —— περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ κήκιε λιγνύς. Ib. v. 542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη. ubi vide Scholiaft. v. 1261. —— τῷ δ' ἰδίουλε κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς Κήκιεν. Lib. III. v. 227. de aqua faliente: Κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης. Lib. IV. v. 600. Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν. Ib. v. 929. —— θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν. & v. 1188. —— θυέων τ' ἄπο τηλόθι κήκιε λιγνύς. *Hefychius*: Κηκίει. πηδᾷ, πηδεύει. Ultima vox mutanda in πηδύει, vel, πηδύει. Vide *Euftath.* ad Il. H. p. 680.

40. Ἀνάπλεως.] Theaet. p. 137.

Ἀνατί [41]. δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τῆς ζημίας.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν [42]. ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνα-

p. 137. D. πάλαι ἴσμεν ἀνάπλεω τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. Sympos. p. 331. E. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων. Phaedon. p. 387. C. μηδέποτε εἰς ᾅδου καθαρῶς ἀφικέσθαι· ἀλλ' ἀεὶ ἀναπλέα τοῦ σώματος ἐξιέναι. Eandem *polluendi* & *foedandi* potestatem verbum ἀναπίμπλασθαι habet apud Philosophum nostrum. *Suidas*: Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας. Hipp. Major. p. 99. G. σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρέποι τοιούτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὑτωσὶ ἀμπεχομένῳ Apolog. p. 365. C. βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Phaedon. p. 379. E. μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ. Polit. VI. p. 474. C. ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἴ πη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων κ. λ. *Thucydides* in pestilentiae descriptione, II. 51. ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *contagione infecti.* quod *Gesnerus* in Thes. L. L. v. *Impleo*, bene comparat cum *Livio* IV. 30 *vulgatique contactu in homines morbi, & primo in agrestes ingruerant servitiaque, urbs deinde impletur.* Vide eundem ad *Orphei* Hymn. 37. p. 233.

41. Ἀνατί.] Legg. IX. p. 659. D. ὁ προστυχὼν πρῶτος τῶν οἰκείων τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ τῶν πολιτῶν, ἀνατεὶ κτεινέτω. pro quo ibid. p. 660. E. νηποινεὶ dixit. Leg. XI. p. 677. A. κολάζων μὲν τὸν ὀμνύντα, ἀνατεὶ τυπτέτω. Ibid. p. 684. C. κολαζέτω δὲ ὁ τούτων ἄρχων ἑκαστος ἀνατεί. *Lycophron* v. 283. 1172. *Harpocrat.* in v. & *H. Valesius*.

42. Ἀνατείνας τὴν ψυχήν.] Totidem verbis haec glossa apud *Suidam* legitur, item apud *Eudemum* Lexico MS. quod est in Bibl. Regia, nisi quod pro ἄνω τρέψας habet ἄνω κρεμάσας. Glossa non dubie referenda est ad Polit. VII. p. 488. B. Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα βεβαιώσηται, καὶ

τῷ

Ἀναχινδυλευθῆναι 43. ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασαυρωθῆναι.

τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. Hic *Timaeus* pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter glossam immutans, ut aliis locis facere solet. Hanc autem *Platoni* propriam loquendi rationem Platonici, praesertim recentiores, certatim celebrarunt. *Clemens Alex.* Protrept. I. p. 107. ἀνατεινόμενοι δὲ ἄνω τῇ ἐννοίᾳ, σοφίαν μεταδιώκομεν ἁγίαν. *Atticus* apud *Euseb.* P. E. XV. p. 195. C. πειρωμένου τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ἄνω που πρὸς τὸ θεῖον. *Max. Tyr.* Diss. VIII. p. 81. δύνανται εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενοι τῇ ψυχῇ τῷ θείῳ ἐντυγχάνειν. *Julian.* Or. IV. p. 136. ἀνατείνων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸν νοητὸν κόσμον. & p. 152 ἐπανάγων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας. *Synes.* de Insomn. p. 144. λεπτύνει γὰρ ἀῤῥήτως αὐτὸ καὶ πρὸς θεὸν ἀνατείνει. Ex eodem *Platonis* loco ψυχῆς ὄμμα sumserunt *Philo* T. II. p. 635. & *Porphyr.* de Vita Plotin. p. 111.

43. Ἀναχινδυλευθῆναι.] Polit. II. p. 423. D. τελευτῶν, πάντα κακὰ παθών, ἀναχινδυλευθήσεται. In hujus verbi scriptura mire variatur. *Clemens Alexandrin.* Strom. L. V. p. 714. hunc *Platonis* locum laudans, legit ἀνασκινδυλευθήσεται. quod etiam habent *Hesych.* in v. & *Etymol. M.* p. 100. 51. At *Theodoret.* Therapeut. Serm. VIII. p. 112. & p. 119. ἀνασκινδαλευθήσεται: sicut *Suidas*, *Timaei* glossam describens, & ipse *Clemens* Strom. L. II. p. 494. ubi *Potterus* videndus. *Phrynichus* denique Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀναχινδαυλευθῆναι, διὰ τοῦ χ Πλάτων· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κ. quo tamen loco librarius, haesitans, utrum —— δυλευθῆναι, an —— δαλευθῆναι scriberet, utrumque conjungendo —— δαυλευθῆναι dedisse videtur. Par etiam varietas in cognata voce σκινδάλαμος notanda est. *Hesychius*: Σκινδάλαμος. σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ χινδάλαμος. ἄλλοι, σκινδαλμός. Atticum esse χινδάλαμος per χ ex-

Ἀνάδαστος[44]. ἡ κληρουχηθεῖσα γῆ, ἡ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαδιδομένη.

Ἀναπεμπάζεσθαι[45]. ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.

Ἀνα-

exquisita eruditione docet *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 360.

44. Ἀνάδαστος.] Ἀναδάσασθαι proprie & Attice dici de *agro ex integro aequis partibus dividendo*, recte docent *Moeris* & *Thomas Mag.* Hinc γῆ ἀνάδαστος, *ager sic distributus*. Legg. VIII. p. 648. E. ὡς ἀνάδαστον γῆν λάθρᾳ καὶ βίᾳ ποιοῦντος. ubi vide Scholia. *Jamblich.* de Vit. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τά τε χρέα ἀπέκοψαν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ἐποίησαν. Huc adde Polit. VIII. p. 500. D. καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν. quo loco *Themist.* Orat. VII. p. 91. C. usus est. Legg. III. p. 588. D. καὶ ἐπαρᾶται γῆς τε ἀναδασμοὺς εἰσηγούμενον καὶ χρεῶν ἀποκοπάς. Neque aliunde metaphorae rationem petendam existimo, qua quis dicitur ἀνάδαστον ποιεῖν *rem judicatam*, i. e. *rescindere*. *Lucian.* Abdicat. p. 169. καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας. *Dio Chrysostom.* Orat. XXXVII. p. 463. A. προκαλέσασθαι τὴν κρίσιν ἀνάδαστον ποιήσαντες, ἢ τοῖς ἅπαξ δεδογμένοις ἐμμείναντες. ubi vide *Is. Casaubon.* Sed multo latius patet haec loquendi ratio. *Dio* ibid. B. δεῖ τὴν τηλικαύτην ἀνάδαστον τιμὴν ἀνατραπῆναι. *Plutarch.* Sympos. Lib. III. 6. p. 654. A. κίνδυνός ἐστιν ἀνάδαστον γίνεσθαι τὸν ὄγκον

45. Ἀναπεμπάζεσθαι.] Lysid. p. 113. G. δέομαι οὖν, ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι. Legg. IV. p. 604. A. ἀναπεμπαζομένους τόν τε λέγοντα καὶ τοὺς ἀκούοντας, παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Quam Medii formam *Thomas Mag.* prae ἀναπεμπάζειν commendat. *Maxim. Tyr.* Diss. XVI. p. 185. τῆς μνήμης ἐκεῖ ἐν Ἰλίῳ ἀναπεμπαζομένης ἕκαστον ὧν εἶδε τέως. Ibid. p. 187. ἀναπεμπάζεται τῇ μνήμῃ τὰ τοῦ νοῦ θεάματα. *Heliodor.* Lib. III. p. 137. ὥσπερ εἴ που γνωρίζοντες ἢ ἰδόντες πρότερον, ταῖς μνήμαις ἀναπεμπάζοντες. Idem variata oratio-

Ἀνακογχυλιάσαι 46. ἀναγαργαρίσαι.
Ἀνδρηλατεῖν 47. ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ φυγαδεύειν.
Ἀνείλλετο 48. ἀνειλεῖτο.

Ἀνε-

tionis structura Lib. VIII. p. 303. καὶ πρὸς τὰ πάλαι συμβάντα τὴν διάνοιαν ἀναπεμπάζουσα. *Athen.* L. VI. p. 263. B. VIII. p. 362. D. X. p. 459. C. *Aristid. Quintil.* de Music. II. p. 87. *Eustath.* ad Il. A. p. 135. Haec verbi metaphorica vis est: prima & propria, *cibos ad rumen revocare.* Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 780. τῶν ἀναπεμπαζόντων τὴν τροφὴν ζώων, καὶ αὖθις ἀναμασωμένων. *Clem. Alex.* Strom. L. VII. p. 901. τῶν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ μελετώντων καὶ ἀναπεμπαζομένων ἐν τῷ τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων δοχείῳ. Utraque potestate convenit Latinum *ruminari.* Simplex πεμπάζειν eadem, qua ἀναπεμπάζειν, notione soli Poëtae frequentant. *Apollon. Rhod.* IV. 351. Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. & v. 1748. —— ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο θυμῷ πεμπάζων.

46. Ἀνακογχυλιάσαι.] Pro —— γαρίσαι apud *Suidam* est —— γαρίσασθαι. Glossa referenda est ad Sympos. p. 320. E. εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. quem locum laudat *Athen.* L. V. p. 187. C. *Aristides* Sacr. Serm. V. p. 349 οἱ δὲ ἰατροὶ, τὰ περὶ τοῦδε ἀνακογχυλιάζειν ἐκέλευον. *Synes.* Dione p. 55. C. ὁ δὲ ἀπορροφεῖ τε καὶ ἀνακογχυλίζει. *Aelius Herodianus* Φιλεταίρῳ, sive libello de Vocibus Atticis inedito: Ἀνακογχυλίσασθαι, οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. Εὔπολις ἐν Φίλοις. *Pollux* VI. 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα.

47. Ἀνδρηλατεῖν.] Polit. VIII. p. 500. D. γενόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ, καὶ ἀποκτιννύῃ. *Aeschyl.* Agamemn. v. 1428. Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν. ibid. v. 1595. Ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eumenid. v. 221. Οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. *Dionys. Halicarn.* A. R Lib. VII. p. 458. ὡς βέλτιον τῶν πατρικίων ἀνδρηλατεῖν ἢ μιαιφονεῖν. *Timaeo* glossam sublegit *Suidas.*

48. Ἀνείλετο.] Sic etiam Scholiastes ad h. l. Rectius tamen *Suidas* per duplex

Ἀνιμᾶ [49]. ἀνέλκει.
Ἀνεργήσει [50]. ἀναδήσει, ἀναρτήσει, καὶ οἷον κωλύσει.

Ἀνδρα-

plex λλ, Ἀνείλλεται. quod recepi. Ita *Phrynichus* de Dict. Attic. p. 12. ἀνείλλειν vel ἀνίλλειν βιβλίον scribi jubet, non ἀνειλεῖν. quod idem repetit Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀνίλλειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν λέξιν, καὶ δι' ἑνὸς λ γράφουσιν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν, καὶ διὰ δύο λλ γράφουσιν. οὕτως καὶ τὸ ἐξίλλειν. *Timaeus* ob oculos habuit Sympos. p. 319. D. ubi tamen nunc minus Attice legitur: λυπούμενον συσπειρᾶται, καὶ ἀποτρέπεται, καὶ ἀνειλεῖται, καὶ οὐ γεννᾷ. sicut etiam Crit. p. 559. D. καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλουμένη, τὸ προστυχὸν ἑκασταχοῦ δηλώσει. Et haec forma creberrima est apud ceteros Graecos. *Plutarchus* Cons. ad Apoll. p. 109. C. ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ (γραμματίδιον) ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. *Longin.* Sect. XII. p. 92. ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, οἶμαι, πάντη νέμεται, καὶ ἀνειλεῖται. *Heliodor.* X. p. 509. ἀνειλήσας τὸ γράμμα ἐπελέγετο. Ex Atticistarum praecepto *Porphyr.* de Vit. Plotini cap. 14. p. 116. ἀνίλλεται τὰς προθυμίας. *Proclus* in Tim. L. III. p. 173. ὁ δὲ κακὸς πᾶς, ὁρῶν εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ αἶσχος, ἀνίλλεται μὲν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν.

49. Ἀνιμᾶ.] Infra: Ἱμᾶν. ἀνέλκειν, ἀνασπᾶν. Neutrum in *Platone* legere memini.

50. Ἀνεργήσει.] *Suidas*, & *Eudemus* Lexico MS. una voce minus: Ἀνεργήσει. ἀναρτήσει, καὶ οἷον κολάσει. Lege ex *Timaeo*, & Lexico Sangerm. MS. κωλύσει. quod *Hesychius* praebet v. Ἀνέεργεν, Ἀπέεργεν, Ἀπεῖργον. Neque enim probo *Kusteri* conjecturam, Ἀνερεῖ legentis, ut sit Futurum Aeolicum, ab ἀνείρω. Multo quidem probabilius videtur, quod *Valckenaerio* nostro in mentem venit, Ἀνέρξει scribendum esse, ab ἀνέργω. Ad quam normam in *Hesychio* etiam refingas, Ἀνέρξει. ἀναρτήσει, κρεμάσει. pro vulgato, Ἀνέρσει. ἀμαρτήσει, κρεμάσει. Glossae sedem quaerant, quibus otium est. Συνέργειν habet *Plato* Tim. p. 528. D. cujus etiam est συνέρξις.

Ἀνδραποδώδη τρίχα[51]. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἴδιον κουρὰν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἱ δοῦλαι τε καὶ οἱ δοῦλοι.

Ἀνδρείκελον[52]. χρόα ἐπιτηδεία, ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν.

Ἀνδρ-

51. Ἀνδραποδώδη τρίχα.] Pro ἴδιον *Suidas* minus recte, ἰδίως, apud quem mox desunt verba, αἱ δοῦλαι τε καὶ. Pertinet glossa ad Alcibiad. I. p. 32. A. ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη (φαῖεν αἱ γυναῖκες) τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες. ubi vide Scholiasten. Eundem locum *Olympiodorus* Scholiis MSS. in hunc Dialogum sic interpretatur: Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν, ἐπὶ τῶν ἐλευθερουμένων δούλων, καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ δουλείᾳ· ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτέστιν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. Πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων, καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φησὶν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπὸ ἀμουσίας. Cujus Scholii meliorem partem jam olim ex MS. protulit *Is. Casaubonus* ad *Persii* Sat. V. p. 429. A *Platone* suo sumpsit *Proclus* in Tim. L. I. p. 31. διότι τὴν παντοίαν Αἰγυπτίων σοφίαν οὐ μετήεσαν· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παρ' αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde *Eustathium*, a *Kustero* ad *Suid.* laudatum, ad Il. Λ. p. 79.

52. Ἀνδρείκελον.] Cratyl. p. 274. A. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο τῶν φαρμάκων· ἔστι δὲ ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν. quae excerpsit *Pollux* VII. 129. Polit. VI. p. 476. A. ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων, τὸ ἀνδρείκελον. Pro *eo*, *quod similitudine hominem refert*, est apud *Plutarch.* Alexandr. p. 705. A. τὸν Θρᾴκιον Ἄθων διατυπῶσιν ἀνδρείκελον δέχεσθαι καὶ διαμορφώσιν. *Clem. Alexandrin.* Protrept. p. 41. τὴν ὕλην ἀγάλματα ἀνδρείκελα ἐποιήσατε. Paedag. L. II. p. 168. θηρεία

ἀξ-

Ἀνοργίαστοι [53], οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἀντικρύ [54]. κατευθὺ, ἐπ' εὐθείας.

Αν-

ἀνδρείκελα. Restituenda vox est *Hesychio:* Ἀδίικελον. ἐμπρεπές. Facili emendatione scribe: Ἀνδρίκελον. ἐμπρεπές. scilicet ἀνδρὶ, quod ex Canone *Albertino* intelligendum est. Alibi *Hesychius:* Ἀνδρείκελον. ἀνδρὶ ὅμοιον, ἀνθρώπῳ ὅμοιον. Et, Ἀνδρείκελον. χρῶμα τι εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον. ubi item ἀνδρὶ supplet vir doctissimus.

53. Ἀνάρπαστοι.] Sic Codex MS. gravi & vetusto vitio, quod jam olim *Suidae* fraudi fuit, qui Ἀνάρπαστοι, tanquam probam vocem, bona fide in farraginem suam recepit. Vere autem *Kusterus*, qua erat sagacitate, Ἀνοργίαστοι restituit; de cujus emendatione ne quis amplius dubitet, locum, ex quo glossa manavit, inspiciat, Epinom. p. 702. F. ἀνοργιάστους τε ὅλας ἑτέρους θεοὺς, καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. *Philo* T. I. p. 156. ἀμυήτους μυήσεις, ἀνοργιάστους τελετάς. T. II. p. 2 8. ἀνοργίαστος, βέβηλος, ἐναγής. *Clemens Alexandr.* Protrept. p. 19. θρησκευομένη τὰς ἀμυήτους ὄντως μυήσεις, καὶ τὰς ἀνοργιάστους τελετὰς εὐσεβείᾳ νόθῳ προστρεπομένη. *Themist.* Orat. XIII. p. 166. C. ἀμύητος ὢν καὶ ἀνοργίαστος τούτων τῶν ἱερῶν. Scholiast. Comici ad Lysistr. v. 898.

54. Ἀντικρύ.] Euthydem. p. 215. E. ἄντικρυς ἰὼν, παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. ubi ex *Ammonii*, aliorumque magistrorum praeceptis ἀντικρὺ scribendum fuisset. Vid. *Nunnes.* in *Phrynich.* p. 194. Sympos. p. 336. C. ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἄντικρυς. Pro, *illico*, aut *palam* Axioch. p. 730. A. φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν. Multo frequentius est καταντικρύ. Alcibid. I. p. 37. C. ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει. Lysid. p. 106. A. δείξας μοὶ ἐν τῷ καταντικρὺ τοῦ τείχους περίβολον. Ibid. p. 107. E. καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες ἐκαθεζόμεθα. Theaet. p. 136. D. Protag. p. 195. E. Euthyd. p. 216. A. Phaedon. p. 381. H. 400. C. D. Vide Scholiasten ad Charmid. p. 235. C.

 55. Ἀν-

Ἄντυγες [55]. αἱ τῶν ἁρμάτων περιφέρειαι οὕτως λέγονται.
Ἀντωμοσία [56]. γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία [57] δὲ, ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος καὶ ἐπὶ [58] τῶν δικαζομένων· τοῦ

55. Ἄντυγες.] Theaetet. p. 141. F. ἀλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ, τι ἐστιν, ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγός. Quid ἄντυξ sit, vulgo paene ignorabatur ante *Ti. Hemsterhusium*, qui praeclare, ut infinita alia, vocem explanavit ad *Lucian.* Deor. Dial. XXV. p. 279.

56. Ἀντωμοσία.] Haec non solum apud *Suidam*, sed etiam apud Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 1036. totidem verbis leguntur. Theaetet. p. 127. B. ἀλλ' ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε, καὶ ὑπογραφὴν παραναγινωσκομένην, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον· ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν. ubi postrema verba de glossa suspecta sunt *Abreschio* Auctar. Diluc. *Thucyd.* p. 425. Apolog. p. 359. D. ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. ubi vide Scholia. ibid. p. 361. F. λάβωμεν αὖ τὴν τούτων ἀντωμοσίαν. Lexicon Rhet. MS. Ἀντωμοσία καὶ Ἀντομνῦναι. τὸ γράμματα γράψαι καὶ ἀποφέρειν εἰς τὴν ἀρχὴν τόν τε φεύγοντα, καὶ τὸν διώκοντα, τὸν μὲν ἀληθῆ κατηγορεῖν, τὸν δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι. λέγεται δὲ Ἀντωμοσία καὶ ἐν ταῖς διαδικασίαις, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμφισβητήσεσιν. *Harpocration* v. Ἀντωμοσία, Διωμοσία, & Ἐξωμοσία. *Pollux* VIII. 55. & ibi *Hemsterh.* Plura Juris Attici Interpretes.

57. Διωμοσία.] Infra: Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ἀπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν. a quibus nihil discrepat *Suidas*. Lexicon Rhet. MS. Διωμοσία ὅρκος ἐστὶν, ὃν ὤμνυον οἱ φόνου ἀγῶνα διώκοντες ἢ φεύγοντες. ἀμφότεροι γὰρ ὤμνυον μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν παρόντα λόγον· (adde, ὁ μὲν) ἦ μὴν ἀληθῆ κατηγορηκέναι καὶ δικαίως· ὁ δὲ, ἦ μὴν ἀληθῆ ἀπολελογῆσθαι καὶ δικαίως. ὤμνυον δὲ καὶ, πρὶν εἰπεῖν, τὸν αὐτὸν ὅρκον ἀμφότεροι, ἐπενεχθείσης ἤδη τῆς ψήφου, εἰ μὴ δικαίως νενικηκέναι, ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἐπαρώμενος, εἰ ἐξηπάτησεν. Apolog. p. 363. B. καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ.

58. Ὅρκος καὶ ἐπὶ τῶν δικαζ.] Lege ex *Suida*, Schol. *Arist.* l. c.

τοῦ μὲν, ὡς πράξαντα διώκειν· [59] τοῦ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία [60] δὲ, ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος, ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν.

Ἄξων [61]. τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦνται οἱ τροχοί.

Ἀπενιαυτίσαι [62]. ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπί τισιν ἀδικήμασιν.

Ἀπο-

l. c. & ipso *Timaeo* v. Διωμοσία, ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων.

59. Διώκειν.] *Suidas*, διώκει. At MS. διώκειν. quod indicio est, post ἔπραξεν excidisse vocem, quam Schol. Comici habet, τοῦ μὲν, ὡς πράξαντα διώκειν· τοῦ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν, ἀποφάσκειν.

60. Ἐξωμοσία.] Infra: Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. quae etiam leguntur apud *Suidam* & Scholiast. *Aristoph.* ad Eccles. v. 1018. Ἐξωμοσίας nullam in *Platonis* libris mentionem reperio.

61. Ἄξων.] Respicit locum Theaetet. p. 141. F. quem modo ad v. Ἄντυγες laudavi, vel Polit. III. p. 430. F.

62. Ἀπενιαυτίσαι.] Legg. IX. p. 657. B. μέτοικος δὲ ὤν, ἀπενιαυτησάτω. ubi vide Scholia. Ibid. p. 658. A. καὶ ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαυτείτω. Ibid. B. τριετεῖς δὲ ἀπενιαυτήσεις διατελεῖν. & paullo post, τὰ μὲν τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων δεῖν γίγνεσθαι. His *Platonis* locis usi sunt viri docti ad *Polluc.* I. 58. ut ostenderent, probas formas esse ἀπενιαυτέω & ἀπενιαύτησις. At ego, re δευτέραις φροντίσι perpensa, ubique ἀπενιαυτίζω & ἀπενιαύτισις scribendum censeo: ut placuit *Jo. Meursio* ad *Lycophr.* 1039. Primum in altero *Platonis* loco pro ἀπενιαυτείτω meliores libri habent ἀπενιαυτιζέτω. Tum nemo nescit, quoties librarii ι & η confuderint. Ne longe abeam, apud *Suidam*, ubi haec ipsa *Timaei* glossa legitur, pro ἀπενιαυτίσαι, ἀπενιαυτῆσαι scripserunt: quod *Kusterus* e libris suis bene correxit. Lexicon Rhetor. MS. Ἀπενιαυτίσαι. ἐπὶ ἐνιαυτὸν φυγεῖν, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ ἀποθνήσκοντος. Vide *M. Ham.*

Ἀπέσβη [63]. τέθνηκεν.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι [64]. ἀποπέμπεσθαι καὶ διωθεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα, συμπράκτορι χρώμενος τῷ Διΐ.

Ἀπο-

Ham. Goldaſtum Epiſtola ad *Jungerm.* inter *Gudianas* p. 229. inprimis *H. Valeſium* ad Excerpta *Peireſc.* p. 66.

63. Ἀπέσβη.] *Suidas* ex *Kuſteri* emendatione, quam Lexicon Sangerm. MS. confirmat: Ἀπέσβη. ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῷ. nempe p. 174. G. διὸ δὲ χρόνου πλῆθος, τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ, διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. *Liban.* Epiſt. 123. εἰ ἐμὲ μὲν ἡγοῦνται τύχῃ μὲν ἠθηκέναι πάλαι, πεῖρα δὲ ἀπεσβηκέναι νῦν. Plura de hujus practeriti ſigni ficatione paſſiva *H. Stephan.* Theſ Gr. L. Tom. III. p. 748. Quod *Timaeus* in *Platone* reperit, ἀπέσβη, aeque rectum eſt, atque ἀπέσβηκε, & ab eodem *Stephano* exemplis munitum. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090 C. Ὁ δὲ ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως ἀστὴρ, ἀπέσβη. *Ariſtid.* Rhodiac. p. 355. οὐ γὰρ εὖ πράξασα, εἶτα χεῖρον ἔπραξεν, οὐδ' ἀεὶ κατὰ μικρὸν ἕως ἀπέσβη. *Syneſ.* Cataſtaſ. p. 301. C. Τέθνηκεν· ἀπέσβη τὰ Πενταπόλεως. Reddamus hoc verbum *Themiſtio* Orat. XIII. p. 165. C. ἀλλ' ὑπέρωρόν γε ἤδη τὸ κάλλος αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε ἀγαθὸς εἶναι τοῦ ἔρωτος· τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέπτη. ubi neminem arbitror dubitaturum, quin melius ſit legere: —— τὸ δ' ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέσβη. Idem Orat. VIII. p. 102. A. καθάπερ ἀστραπὴν ἐλλάμψασαν τὴν ἀρετὴν εὐθὺς ἀποσβῆναι. Eodem modo corrigendus videtur *Damaſcius* apud *Suid.* v. Ἀκαμάτιος· ἀπέσβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. ubi ἀπέσβη editur. Vide *Valckenarium* Diatr. in *Euripid.* cap. VI. p. 57.

64. Ἀποδιοπομπεῖσθαι.] *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀποδιοπομπεῖσθαι, καὶ Διοπομπεῖσθαι σημαίνει μὲν τὸ ἀποπέμπεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι μύση· σύγκειται δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ δίου, ὅ ἐστι δέρμα τοῦ ἱερείου τοῦ θυομένου τῷ

τῷ Διὶ, ἐφ' ὧ ἱερῶντες ἐκαθαίρον το, οἷον τὰς ἀποδιοπομπήσεις ἐποιοῦντο, οἷον ἐκ τοῦ δίου, τοῦ δέρματος (Dele haec verba temere repetita) κὰκ τοῦ πέμπεσθαι. Μετὰ γοῦν τῆς ἀπὸ προθέσεως Ἀττικώτατόν ἐστι. *Phrynichum* exſcripſit Grammaticus MS. ab *Hemſterhuſio* ad *Heſych.* v. Ἱερήιον laudatus. Propria ejus vis eſt, *ſcelus* vel *prodigium depellere*, *averruncare*. ſicut Attici etiam dicunt, ἄγος ἀποπέμψασθαι, ἐλαύνειν. *Pollux* I. 33. Cui expiationi cum ſemper luſtrationes accederent, de quibus erudite diſputat *Henr. Valeſius* ad Excerpta *Peireſc.* p. 67. facile intelligitur, cur hoc verbum etiam per καθῆραι a Grammaticis exponatur. *Plato* Cratyl. p. 2?2. G. ἄνεμον δ' ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν, καὶ καθαρούμεθα, ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων τὶς, εἴτε τῶν σοφιστῶν. ubi vide Scholia. Legg. IX. p. 652. C. ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης. Ibid p. 662. A τοῦτον πρῶτον μὲν καθῆραι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸ εἰκὸν χρεὼν ἔξω κατὰ νόμον X p. 670. F ἀλλ' ἐὰν πως οἷον ἀποδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτὸ προσιὸν γενώμεθα δυνατοί. *Lyſias* adv. Andocid. p. 55. ἱερῶν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. *Onoſander* cap. 5. πᾶσαν, εἴτις ἡ δημοσία κηλὶς, ἢ διαμόλυσμα, ἀποδιοπομπούμενος. Haec propria, ut diximus, vocis ſignificatio eſt, quam Atticis tribuunt *Moeris* & *Phrynichus*. Scriptores non ita vetuſti ἀποδιοπομπεῖσθαι metaphorice uſurpant pro *rem aliquam procul amandare*, *rejicere*, *reſpuere*. *Philo* T. I. p 642. ὁ θεὸς κακίαν ἀναχυθεῖσαν ἐν πόλεσι, καὶ χώραις, καὶ ἔθνεσιν ἀποδιοπομπεῖται. *Plutarch* Lyſandr p 442. C. ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους. *Phalaris* Epiſt. CXLVII. p 184. μηδὲν τῶν ἐπὶ νοῦν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. *Syneſ.* de Regn. p. 3. B. τὸ μὲν ἀγαπᾶν, τὸ δὲ ἀποδιοπομπεῖσθαι de Provid. p. 104. D. Epiſt. CXVI. p. 255. *Phrynichus*. qui prope ſolus veterum Grammaticorum, quam ſermonis elegantiam aliis praecipit, ipſe ſcribendo praeſtat. de Dict. Attic. p 104. Τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα. & p. 134. Ἐξάδελφος ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιὸς δὲ ῥητέον. Verbum διοπομπεῖσθαι non ſupereſt, ſi bene memini, niſi apud Grammaticos. At nomen διοπόμπησις eſt apud *Clem. Alex.* Strom. VII. p. 850. ἐπὶ μόνῃ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶν.

'Αποκναίειν[65]. καὶ ὀλίγον ἀποξύειν, καὶ ὥσπερεὶ διαφθείρειν.

'Από-

ubi nunc vitiose scribitur διαπομπήσει. Vide *Eustath.* ad Od. X. p. 1935.

65. 'Αποκναίειν.] Phileb. p. 78. E. καὶ σὺ μὲν ἀποκνᾶν ἔφης αὐτὴν, ἐγὼ δὲ τοὐναντίον ἀποσῶσαι λέγω. ubi alii libri habent ἀποκναίειν. Polit. III. p. 440. D. μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. ubi vide Scholiasten. Paullo post, διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος. Hunc verbi usum, quem recte *Moeris* Atticis, & nominatim *Platoni* tribuit Schol. *Luciani* ad Catapl. p. 638. aliis aliorum etiam exemplis confirmemus. *Aristoph.* Vesp. v. 679. Ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων, ἀποκναίεις. ubi vide Schol. Eccles. v. 1079. Ἕλκοιτε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε. *Antiphanes* ap. *Athen.* L. I. p. 18. C. Ἑφθὸν κομιδῇ πεποίηκ', ἀποκναίσειεν ἄν. *Aristides* Tom. I. p. 550. οἷς δ' ἂν τὴν τῶν κακῶν μοῖραν καθάπαξ δῷ, τελέως ἀπέκναισεν. *Philostrat.* V. A. Lib. I. cap. 37. p. 46. ἀλλ' ὑπὲρ τιμωρίας, ἢ ἀποκναίσει αὐτόν. *Lucian.* Somn. p. 703. τοῦ κρύους μηδέπω με τὸ θερινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίοντι. *Themist.* Orat. X. p. 139. B. καὶ τῇ τῶν χειρῶν ἀναστάσει πάντας ἀπέκναιε τοὺς ἀντιπάλους. Exquisitum est, quod *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. ex veteribus Comicis annotavit: Ἀπολέσθαι γελῶντα. Ὅμηρος· γέλῳ ἔκθανον. Οἱ Κωμικοὶ, ἀποκναισθῆναι τῷ γέλωτι. Frequens inprimis & legitimus loquendi modus est, ἀηδίᾳ ἀποκναίειν τινὰ, *aliquem taedio & molestia cnecare. Dio Chrysost.* Orat. XXVII. p. 286. D. ἕτεροι δὲ αὐστηροὶ καὶ σώφρονες εἶναι λέγοντες, ἀποκναίουσιν ἀηδίᾳ. *Liban.* Opp. T. I. p. 15. C. τὴν μὲν ἀποκναίουσαν ἀηδίᾳ, τὴν δὲ εὐφραίνουσαν μεθ' ὑπερβολῆς. *Dionys. Halic.* περὶ τ. Δημοσθ. δεινότ. p. 175. *Aristid.* Tom. II. p. 308. *Pollux* VI. 119. Pro quo alii dicunt, ἀποκναίειν absolute, vel ἀποκναίειν τὰ ὦτα, *molesta garrulitate aliquem obtundere. Philo* T. I. p. 205. Ἀποκναίουσι γοῦν ἡμῶν τὰ ὦτα, τὴν δικαιοσύνην κοινωνικὸν ἀποφαίνοντες. *Plutarch.* de Audit. p. 48. A. ἀποκναίουσι λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας.

Li-

'Απόςολα [66]. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκπλέοντα.

'Αποςοματίζειν [67]. ἀπὸ μνήμης λέγειν.

'Απόρ-

Liban. Epiſt. 258. ὥς' οἶμαί σε καὶ ἀποκναῖσαι τῷ τῶν ἐρωτημάτων πυκνῷ. *Lucian.* Nigrin p. 46. *Heliodor.* III. p. 136. Simillimum eſt illud *Plautinum* Epid. III. 3. 52. *pugnis memorandis meis Eradicabam hominum aures.* & *Terentianum* Eunuch. III. 5. 6. *Qui me ſequatur, quoque eam, rogitando obtundat, enecet.* Sed vereor, ne nimius eſſe videar in re ſatis nota.

66. 'Απόςολα.] Epiſt. VII. p. 720. F ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀποςόλοις πλοίοις ἐμβὰς διενοούμην πλεῖν. ubi *naves vectoriae* intelligendae ſunt. *Herodot.* de vita Homeri p. 753. 'Εκ μὲν δὴ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόςολον, ἄγει δὲ αὐτὸν ἔνθα τῶν ἁλιέων τὰ πλοῖα ὁρμίζεται. Hanc vocem aliquando reddere tentabam *Philoſtrato* V. Apoll. VI. 3. p. 231. καὶ ναῦν δὲ ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο, καὶ ἐνεκυκλήρει ἐν τῷ Νείλῳ. ubi mire laborat *Olearius.* Nunc pronior ſim in ναῦν ποτάμιον, ab aliis ποταμηγὸν dictam; quae *Jo. Toupii* conjectura eſt Emend. in *Suid.* T. III. p. 206.

67. 'Αποςοματίζειν.] Theaetet. p. 114. D. 'Ατὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι. ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτωγε ἀπὸ ςόματος. quo loco *Suidas* h. v. uſus eſt. Euthydem. p. 216. G. Τί δὲ, ὁπότε ἀποςοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιςὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποςομιζόμενα; οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; ibid. p. 217. A. Ὅταν οὖν τις ἀποςοματίζῃ ὁτιοῦν, οὐ γράμματα ἀποςοματίζει; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν ὧν τι σὺ ἐπίςασαι, ἔφη, ἀποςοματίζει, κ. λ. In quo loco interpretando ipſi veteres Grammatici diſſenſerunt. Nam *Timaeus*, & ex eo *Suidas*, ἀποςοματίζειν h. l. exponunt *memoriter recitare, ore, non ſcripto, proferre.* At *Pollux* II. 102. 'Αποςοματίζεσθαι δὲ τοὺς παῖδας Πλάτων πού λέγει, ἤγουν ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, ὡς ἀπὸ ςόματος λέγειν. *Polluci* conſentit vetus Grammaticus apud *Suidam:* 'Αποςοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύει τὸν παῖ-

δα

Ἀπόῤῥησις [68]. ἀπαγόρευσις.

Ἀποτεθρυωμένοι [69]. ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν

δα λέγειν αὐτὰ ἀπὸ στόματος. Disertius Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστικῇ MS. Ἀποστοματίζειν, τὸ ἀπὸ στόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου, ἢ γλώσσας, ἢ ἄλλο τι τῶν μαθημάτων λέγειν. a quo eundem *Platonis* locum explicari, perspicuum est. Ab hac significatione fluxit alia, veteribus incognita, qua pro *elicere ad loquendum* dicitur apud *D. Lucam* XI. 53 ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. ubi vide interpretes, inprimis *H. Grotium. Platonis* locus etsi utramque interpretationem recipit, praeferam tamen *memoriter proferendi* potestatem, quam & simplicitas sua, & aliorum scriptorum exempla commendant.

68. Ἀπόῤῥησις.] Sophist. p. 16[illegible] D. ἴσθ' οὖν ὅτι Παρμενίδου μακροτέρω τῆς ἀποῤῥήσεως ἀφεστήκαμεν; Polit. II. p. 42 C. καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. quo respicit *Pollux* II 127. Πλάτων δὲ ἀπόῤῥησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν. καὶ ἀπαγορεύειν, οἷον τὸ ἀποκαμεῖν. ubi vide *Jungerman*. At aliter eundem locum accipit *Phrynichus* ineditus: Ἀπόῤῥησις. ἡ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγόρευσιν οὕτως λέγει. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ῥῆσις αὐτὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τέθεικεν εἰπών· καὶ τότε τὴν ἀπόῤῥησιν &c. Ἀποῤῥηθῆναι pro *abdicari* est Legg. XI. p 681. F. ὑπὸ δὲ τοῦ γένους ἀποῤῥηθῆναι παιδός. quod tanquam minus tritum e *Platone Pollux* II. 28. & *Suidas* v. Ἀποῤῥηθῇ, annotarunt. Lexicon Rhet. MS Ἀπόῤῥησις, τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεσθαι, καὶ τὸ ἀποκηρύσσειν. Pro *vetitum* ἀπόῤῥητον est Legg. XI. p. 683. B. Sed eadem vox nullo sensu legitur Gorg. p. 313. A. Μίνα δὲ πρεσβεία δώσω ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ᾖ ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑτέρῳ ubi, repudiata explicatione *Abreschii* Auctar. Dilucid. *Thucyd.* p. 403. legere malim, ἐὰν ᾖ ἄπορόν τι, quod *Ficinus* versione sua expressit. Vide *Piersonum* ad *Moerid.* p. 83. & *Toupium* Emend. in *Suid.* T. I. p. 5[illegible].

69. Ἀποτεθρυωμένοι.] Infra: Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀπη-

φορὰν ἀπὸ τῶν τεθρύων, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά.

Ἀπο-

ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι. Cum *Timaeo* ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS. At *Suidas*, & ex eo *Apoſtolius* Proverb. p. 40 legunt, Ἀποτεθρειωμένοι, & τεθρείων, *Apoſtolius* etiam λάχανα pro φυτά. Eandem gloſſam ſic ſcriptam e *Timaeo* repetiit Scholiaſtes *Platonis*: Ἀποτεθρυμμένοι, ἀπηγριωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τις ἄγρια καὶ ἄγονος. Hic duplici perſpicuoque exemplo, ut error errorem parere ſoleat, intelligere licet. *Timaei* librarius cum per negligentiam ſcripſiſſet τεθρείων vel τεθρύων, pro θρείων, vel potius θρύων, id *Suidas* non tantum bona fide in Lexicon ſuum recepit, ſed praeterea vix credibili ſtupore novam inde gloſſam, quae ſuo loco exhibetur, confinxit: Τίθρεια. ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά. Quid tali homini facias? Magis tamen mirere, ne *Timaeum* quidem ſibi ab errore caviſſe, qui contra ac Criticum acutum decebat, mendoſis *Platonis* Codicibus ſeſe paſſus ſit in fraudem induci. Ecce enim, unde iſtud lectionis monſtrum prodierit. Polit. VI. p. 473. G. οὗ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. Nihil dicam de verbi ἀποθρύπτεσθαι inſolentia, quae vel hebetioribus ingeniis corruptelae ſuſpicionem moveat. Quis eſt, quin ex adjuncto verbo συγκεκλασμένοι intelligat, ἀποτεθρυμμένοι, cujus gloſſa eſt lectio ἀποτεθραυσμένοι, ab *H. Stephano* e Codice neſcio quo prolata, hic ſuo loco poni. Eadem fere verba jungit *Philo* T. I. p. 68[illegible]. ὡς εὐφελῆ καὶ αὐτουργῷ τεθρυμμένου, καὶ κατεαγότος, καὶ αἰσχίστου βίου. Haec ita in chartam conjecta oſtenderam praeceptori cariſſimo, meique amantiſſimo, *Ti. Hemſterhuſio*. Verum is in alia omnia diſcedebat, *Timaeo* ferens auxilium. „ Vix „ (inquit) a me impetro, „ quin

„ quin credam ἀποτεθρυωμένοι lectionem esse diversam, sed vetustam & non temere spernendam. Θρύον est *juncus, herbae genus agrestis & in paludibus natae*, vere ἄγονον καὶ ἄγριον. hinc θρυοῦσθαι, & ἀποθρυοῦσθαι eadem virtute, qua dicuntur ἀπονευροῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηριοῦσθαι, *in junceam quasi & insensilem omnis boni naturam mutari;* hinc sensus orietur *Platonis* menti neutiquam alienus. Deinde qua potestate capies ἀποτεθρυμμένοι; *confractos* reddidit *Ficinus; fractos deliciis, luxu corruptos*, vel, *molles redditos & imbecillos, Stephan.* in Th. Atqui probandus erat talis usus in composito ἀποθρύπτεσθαι certis testimoniis: ἀποθρύπτειν nihil aliud est quam *defringere*, quemadmodum ἀποκλᾶν. Verum est, κλᾶν, κατακλᾶν & θρύπτειν saepe jungi; ut κεκλασμένως βαδίζειν, τεθρυμμένως φθέγγεσθαι, *Cyrill.* apud *Suid.* in Σπάδων. τῶν σωμάτων κατακλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνάμεις *Philo Jud.* de Ebr. p. 243. B. Schol. *Gregor. Nazianz.* ad Stelit. II. p. 107. ubi egregie vim vocis exponit, θρύπτεσθαι τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίζεσθαί τι καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεσιν. idem si quis in alterutro ἀποκλᾶν vel ἀποθρύπτειν monstraverit, concedam in utroque ferri posse translatam significandi vim: sed hoc ille scilicet praestabit, qui *defractos mores* a Latinis usurpari pro *fractis* ostenderit. Porro τὰς ψυχὰς συγκεκλασ. eos intelligo, qui, quemadmodum corpore curvato, quippe βάναυσοι, operi faciundo incubuerant, sic, contracto ex vilibus opificiis vitio, mentes etiam gerunt in terram pronas, indolisque celsae, qualis philosophiae dignitatem decet, minime capaces. Aliter hanc locutionem accipi sensus *Platonis*, & ingenium, ut arbitror, linguae vetant. Jam si sequantur ἀποτεθρυμμένοι, quae potestas eruetur huic praecedenti conveniens? at scripseris ἀποτεθρυωμένοι, habebis illos, qui steriles & humo adfixi obbrutuerunt. Nosti vero *Platonis* morem in formandis metaphoris saepius insolentem" Hactenus ὁ πάνυ. Equidem *Timaeo* de

Ἀποφράδες ἡμέραι [71]. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν· ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι.
Ἀπρίξ [72]. ἐμπεφυκότως.

Ἀργυ-

de tanto defensore gratulor, & haec ingeniosissime disputata esse, libens fateor. Nec tamen rationibus a viro magno allatis ita moveor, ut vulgatae lectionis deseram patrocinium. Veteres ἀποθραύεσθαι pro simplice θραύεσθαι dixisse, cum exemplis planum sit, quaero, cur minus dicere liceat ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι? Si vel sic haereas in hoc verbo, levissima ejus mutatione te expedias. Lege, ἀποτετρυμένοι, *attriti*, *confecti*, ab ἀποτρύω. *Herodot.* VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ. ubi vide *Wesselingium. Polyb.* I. 71. τετρυμένοι γὰρ ἐν τῷ περὶ Σικελίας πολέμῳ. *Addaeus* in Analect. *Brunck.* T. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. *Plutarch.* Gracch. p. 837. D. πρὸς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων. Ceterum οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυμμένοι a *Jo. Toupio* Emend. in *Suid.* T. III. p. 191. explicantur, *qui animas habent demissas, & in terram, more junci palustris, declinatas.* Quod, quoniam rei naturae repugnat, prorsus alienum est. Juncus enim tam rectus stat, ut ne ventorum quidem vi sternatur.

70. Ἀπὸ τοῦ] *Suidas* & Scholiast. habent rectius τὴν ἀπὸ τοῦ, & mox ἐστὶν pro εἰσίν.

71. Ἀποφράδες ἡμέραι.] Legg. VII. p. 632. E. ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ὦσι. *Timaei* glossa, a *Suida* etiam descripta, hinc, ut paucae aliae, migravit in *Moeridis* libellum *de Vocibus Atticis*, ipso quidem Atticista invito.

72. Ἀπρίξ.] Haec vox a *Moeride* & *Thom. Mag.* merito in Atticarum numerum refertur. *Plato* Theaetet. p. 120. A. οἳ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι. ubi vide Scholia. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 752. —— τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχονται — *Alciphron* Lib. III. Ep. 54. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερ-

Ἀργυρίς [73]. Φιάλη.
Ἀραρός [74]. βέβαιον, ἀμετακίνητον.
Ἀργυραμοιβός [75]. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου [76] ἀλλασσόμενος.
Ἀργιλώδης γῆ [77]. λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀρι-

κερμάτων. *Aristid.* Tom. I. p. 215. 332. *Aelian.* Hist. Anim. L. I. cap. 5. L VII. cap. 11. Vid. *Lamb. Bos* & *Ti. Hemsterhus.* in *Lucian.* Necyom. p. 462.

73. Ἀργυρίς.] *Pindar.* Olymp. IX. 135. Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων Ἀμφ' ἀργυρίδεσσι. ubi Scholiastes: Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν. quod *Athenaeus* XI. p. 502. A. exemplis probat. *Aristaenet.* Lib. II Ep. 18. p. 266 καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπογεύσαιτο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας. ubi praeter *Athenaeum* etiam *Pollucem* VII 104. laudat *Jos. Mercerus.* In *Platone* vocem legere haud memini.

74. Ἀραρός.] Ἀραρότως legitur apud *Platonem* Phaedro p. 342. C. ἀραρὸς non item. Frequens tamen est apud alios scriptores. *Plutarch.* de Virt. Moral. p. 446. A. ἄγκιστρον μὴ κάτοχον τοῦ λογισμοῦ, μηδὲ ἀραρός. *Dio Chrysost.* Orat. XII. p. 210. D. τὸ Ἑλλάδος οὐδέπω σαφῆ καὶ ἀραρότα δόγματα ἐχούσης περὶ τούτων. *Proclus* in Tim. II p. 106. τὸ μὴ ἀραρὸς μηδ' ἀκριβὲς τοῦ περὶ τῆς φύσεως λόγου. *Pollux* VI. 116. In *Hesychio* ἀραρὸν pro ἀραρὸς male relictum est.

75. Ἀργυραμοιβός.] Politic. p. 183 4. οἱ μὲν, κατ' ἀγορὰς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ, νόμισμά τε πρὸς τἆλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν. *Timaeo* glossam sublegit *Suidas.* De *numulariis*, aliisque similem negotiationem exercentibus quam bene disputarit *Claud. Salmasius*, nemo est paullo humanior, qui nesciat.

76. Ἀργυρίου] *Suidas*, ἀργύρου.

77. Ἀργιλώδης γῆ.] MS. Ἀργιλώδης. γῆ λευκὴ καθαρά. *Suidas* per duplex λλ, Ἀργιλλώδης. ex quo etiam καὶ restitui. Nescio, an glos-

sæ

Ἀριστίνδην[78]. κατ' ἀνδραγαθίαν αἱρετόν.
Ἄρνυσθαι[79]. ἀντὶ τοῦ, καταλλάσσεσθαι· ὅθεν καὶ τὸ Μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται.

Ἀρ-

sa fluxerit ex *Herodoto* II. 12. τὴν δὲ Ἀραβίην τε καὶ Συρίην ἀργιλωδεστέρην τε καὶ ὑπόπετρον ἐοῦσαν. *Euphorion*, sive *Archytas* apud *Athen.* L. III. p. 82. A. Ὥριον οἷά τε μῆλον, ὅ τ' εἰν ἀργιλλώδεσιν ὄχθαις, κ. λ. *Antyllus* apud *Stob.* p. 800. *Philostrat.* V. Icon. 9. p. 775. inprimis *Plutarch.* Sympos. V. Qu. 3. p. 676. A. *Aretaeus Cappadox* Lib. I. cap. 15. p. 44. λευκὰ δὲ καὶ ἀργιλώδεα τὰ σκύβαλα. *Galeni* Glossae Hippocraticae: Γῇ κεραμίτιδι. τῇ ἀργίλῃ. Κεραμῖτις γῆ occurrit apud *Platonem* Legg. VIII. p. 648. H. non ἀργιλλώδης.

78. Ἀριστίνδην.] Legg. IX. p. 652. G. καὶ τὸ τῶν πεφυσιμένων ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον. ubi vide Scholia. *Theopompus* ap. *Athen.* L. IV. p. 167. B. οἱ δὲ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, οὐκ ἀριστίνδην ἐξειλεγμένοι. *Heraclides Cumaeus* apud eundem L. XII. p. 514. B. χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ἀριστίνδην ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν. Et sic saepe alii scriptores. De *rebus inanimis*, secus ac veteres solebant, aliquoties cum aliis usus est *Philo* T. II. p. 13. ἐκλεκτὸς δὲ ὁ ἀγαθὸς τρόπος, ἐπικριθεὶς ἐξ ἁπάντων ἀριστίνδην. p. 535. ἡ ἀριστίνδην ἐπικριθεῖσα τῶν ἀρχόντων εἰσφορά. Aliquando vel junguntur, vel sibi opponuntur ἀριστίνδην & πλουτίνδην. *Plutarch.* Lysandr. p. 440. D. οὔτε γὰρ ἀριστίνδην, οὔτε πλουτίνδην ἀπεδείκνυε τοὺς ἄρχοντας. *Synes.* de Regn. p. 30. B. ἀριστίνδην οὖν, ἀλλὰ μὴ πλουτίνδην, ὥσπερ νῦν, ἡ τῶν ἀρξάντων αἵρεσις γενέσθω. Vide quae diximus ad *Longin.* Sect. 10.

79. Ἄρνυσθαι.] Protagor. p. 209. B. πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Polit. I. p. 417. F. φαμὲν δέ γε τὸν μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. ubi vide Scholia. Legg. VII. p. 637. G. πάντων γὰρ τούτων διδασκάλους τε εἶναι δεῖ κοινοὺς, ἀρνυμένους μισθὸν παρὰ τῆς πόλεως. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVII. p. 456. C. *Philostrat.* Lib. I. Icon. 29. p. 854. *Pollux* IV. 42. *Quaerendi* & *pa-*

Ἀῤῥαἶον [80]. ἰσχυρὸν, στερεόν.
Ἄρτι [81]. περὶ ὀλίγου χρόνου πεποιημένος.

Ἀσκαν-

-tandi potestate reperitur Legg. XII. p. 687. B. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους, μᾶλλον, ἢ μετ᾽ ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον. ad quem locum referendum, quod legitur apud *Suidam*: Ἀρνύμενος λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ περιποιούμενος καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων. Hic verbi usus *Homero* proprius est; de quo *M. Anton. Muretus* Var. Lect. X. 3. & Interpretes ad *Homer.* Od. A. 5. *Timaei* glossam haud neglexit *Suidas.*

80. Ἀῤῥαἶον.] Cratyl. p. 267. B. εἰ δ᾽ αὖ καλῶ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖται. ubi vide Scholiasten. Vulgo Polit. VII. p. 488. G. legitur: καὶ μνήμονα δὴ καὶ ἄκρατον καὶ πάντα φιλόπονον ζητητέον. At Scholiastes ἄῤῥατον praebet, hac addita annotatione: Ἄῤῥατον, ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσκίνητον. Vox rarissima, & ab uno, quod sciam, *Platone* usurpata, ab antiquo ῥάω, unde ῥαίω, ῥαίσω, ῥάσω, derivatur. *Methodius* apud Etymol. M. p. 148. 47. Ἄῤῥατος, οἷον ἄφθαρτος, ὁ μὴ ῥαιόμενος, ἢ ὁ ἀκαταγώνιστος —— ἰσχυρὸς, ἢ δυσκίνητος. Φρύνιχος δὲ, ἀπὸ τοῦ ῥῶ· οὗ ὁ μέλλων ῥάσω, ὡς δράσω· ῥατὸς, καὶ ἄῤῥατος, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Credo, Phrynichum in integra Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ, quae periit, de hac voce plenius disputasse. In ejus quidem Epitome MS. haec tantum reperiuntur: Ἄῤῥατον, τὸ ἰσχυρὸν κατ᾽ ἀπόφασιν τοῦ ῥαῖζειν, οἷον ἀδιάφθορον. *Timaei* glossam *Suidas* descripsit, *Platonis* etiam nomine adjecto. Quo minus probanda est conjectura *Jo. Alberti* Miscell. Crit. in *Suid.* p. 273. ἄῤῥατον in ἄῤῥηκτον mutantis.

81. Ἄρτι.] *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἄρτι, ἀρτίως. Διαφορὰν τινα οἱ Ἀττικοὶ φέρουσιν, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπτοντες τῷ ἐνεστῶτι· τὸ δὲ ἀρτίως τὰ ἐνεστῶτα. Ἔλαθε δ᾽ αὐτοὺς ὅτι καὶ τὴν ἐναντίαν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ἀρχαῖοι, τὸ μὲν ἄρτι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος τιθέντες, τὸ δὲ ἀρτίως ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. Τινὲς δὲ διετείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου τὸ ἄρτι· ἐγὼ δ᾽ οὐχ εὗρον. Vide eundem de Dict. Attic. p. 8. & *J. G. Graev.* ad *Lucian.* Soloecist. p. 553. *Plato* Hipparch.

Ἀσκωλίζοντες [82] ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ἢ [83] στερούμενοι τὸ κατὰ φύσιν.

Ἀσπα-

parch. p. 2. E. ἐναντία λέγων οἷς ἄρτι ὡμολογήσαμεν. Menon. p. 15. H. ὅτι ἐμοῦ ἄρτι δεηθέντος σοῦ μὴ καταγνῶναι. Ib. p. 16. B. ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην. p. 17. B. p. 18. F. p. 20 C. Alcibiad. I. p. 28. A. Alcib. II. p. 41. C. Theaet. p. 1'4. B. Ἄρτι, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; ubi vide Scholiaſten. Criton. p. 369. F. Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; & ſaepe alibi. Cum Futuro (quod ſe *Phrynichus* reperiſſe negat) conſtruitur Charmid. p. 243. F. ἔτι βέλτιον σκεψόμεθα εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει τοσοῦτον ὄν.

82. Ἀσκωλίζοντες.] Sympoſ. p. 322. E. ὥστ' ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες. ubi vide Scholia. *Stobaeus* p. 618. in hoc loco legit ἀσκωλίζοντες, ut *Timaeus* noſter: quanquam hujus deſcriptor, *Suidas* dedit ἀσκωλιάζοντες. Forma ἀσκωλίζειν prorſus damnata eſt a viris doctiſſimis ad *Heſych.* T. I. p. 574. Sed bene judicat *Jungerman.* ad *Polluc.* II. 194. utramque uſitatam fuisſe. Idque plane confirmatur a *Phrynicho* MS. Ἀσκωλιάζειν καὶ Ἀσκωλίζειν σημαίνει τὸ ὥσπερ ἀπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι. *Plutarch.* Sympoſ. I. 4. p. 621. E. προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. *Aelian.* H. A. Lib. III. cap 13. de gruibus: καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίζειν τὴν φυλακὴν ἑστᾶσι μὲν ἀσκωλιάζουσαι. *Alciphron* Lib. III. Ep. 51. p. 392. οἷα γὰρ καὶ νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. 1110. Apud *Heſychium* eſt: Ἀγκωλιάζων, ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί. quod fruſtra in vulgarem formam mutatur a viris eruditis. Eſt enim ex Cretenſium dialecto. Lexicon Sangerm. MS. Ἀγκωλιάδδειν. ἅλλεσθαι. Κρητεῖς. ex quo Creticam formam ἀγκωλιάδδων *Heſychio* redde. Figuram ſaltantium ſupra utres oleo lixiviave unctos ex anaglypho prodidit *Fr. Ant. Gorius* Inſcript. Antiqu. Part. II p. 104. ubi plura de ἀσκωλιασμῷ in Notis afferuntur.

83. Ἢ στερούμενοι] Apud *Suidam* ſcribitur: ὑστερούμε-

Ἀσπαλιεύς [84]. ἁλιεύς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾶν τὴν ἄγραν.

Ἀτάρ [85]. σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή.

Ἀτεχνῶς [86]. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς καὶ χωρὶς πανουργίας, καὶ οἷον ἀπλάστως.

Ἀτενής [87]. ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ ἀκλινής, ἢ ὁ σκληρὸς καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι.

Ἀτι-

τοι τοῦ κ. φ. quod aeque rectum eſt, atque alterum. Ep. ad Rom. III. 23. Egregie *Epaphroditus* apud *Etymol. M.* p. 155. 35. Ἀσκωλιάζειν ἐστὶ, τὸ ἵστασθαι ἐφ᾽ ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ στερούμενον τοῦ κατὰ φύσιν· εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκόλοπα, τῷ ἑνὶ ποδὶ ἅλλεσθαι· ἀπὸ τοῦ πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων· ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πέρσαις σκωλοβατίζειν φησί. Σκωλιάζειν οὖν κ. λ.

84. Ἀσπαλιεύς.] Sophiſt. p. 149. F. 150. F. G. ubi nunc legitur ἀσπαλιευτὴς, quod & ipſum Atticum eſt. Vide *Moeridem* p. 42. Pro ἀποσπᾶν τὴν ἄγραν *Suidas* habet σπᾶν τ. ἄγ. *Etymol. M.* p. 156. 36. ut *Timaeus*, παρὰ τὸ ἀποσπᾶν τοὺς ἰχθῦς ἐκ τῆς θαλάσσης. In utroque malim ἀνασπᾶν.

85. Ἀτάρ.] Alcibiad. I. p. 33. G. μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ νῷ γε καὶ μάλα σφόδρα. Minoë p. 46. F. πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. Phileb. p. 94. H. ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος. Hippia Maj. p. 95. E. ἀτὰρ, ὦ Ἱππία, τί ποτε τὸ αἴτιον. Ibid. p. 96. B. 98. A. 101. H. Theaet. p. 114. C. ubi vide Scholia. Protag. p. 203. G. Euthyd. p. 228. D. & centies alibi. *Euſtath.* ad Il. X. p. 1272. 20.

86. Ἀτεχνῶς.] Euthyphr. p. 48. C. ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ᾽ ἑστίας ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν. ubi vide Scholiaſten. Ione p. 144. D. ἀλλ᾽ ἀτεχνῶς νυστάζω. Euthydem. p. 215. A. πάνσοφοι ἀτεχνῶς. Charmid. p. 235. E. ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμί. Lachet. p. 249. C. καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν συμβαίνῃ. Theaetet. p. 118. B. 122. C. 130. B. Protag. p. 200. A. 210. E. Clitoph. p. 256. C. Cratyl. p. 262. D. & cet. Vide *Ammon.* in v. & ibi laudatos.

87. Ἀτενής.] Propriam

vo-

vocis vim declarat *Euripides* apud *Heſych.* in v. Ἥκω δ᾽ ἀτενὴς ἀπ᾽ οἴκων. *contento gradu ex aedibus venio.* Sic *qui oculos acriter intendit & defigit*, dicitur ἀτενὲς βλέπειν, vel ἀτενίζειν. Sic *qui intento animo aliquid conſiderat*, καταμαθεῖν ἀτενὲς, apud *Epicharmum Diog. Laërt.* III. 16. quo reſpexit *Suidas* v. Ἀτενές. niſi forte ob oculos habuerit alterum ejusdem poëtae locum apud *Athen.* VII. p. 277. F. πρωὶ μὲν γ᾽ ἀτενὲς ἀπ᾽ ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες στρογγύλας. Hinc eleganter transfertur ad *hominem rigidum, & propoſiti tenacem, quem*, ut ille ait, *nihil mente quatiat ſolida. Plato* Polit. VIII. p. 493. B. ἅτε οὐκέτι κεκτημένη ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας. *Euripides* apud *Stob.* p 249. Καλόν γ᾽ ἀληθὴς καὶ ἀτενὴς παῤῥησία. *Plutarch.* Coriolan. p. 220. E. ἀλλ᾽ ἁπλοῦς τις ὢν ἀεὶ καὶ ἀτενὴς, καὶ τὸ νικᾶν καὶ κρατεῖν ἁπάντων, πάντως ἀνδρείας ἔργον ἡγούμενος. *Maxim. Tyr. Diſſ.* XI. p. 117. ἄστρεπτον τὸ θεῖον, καὶ ἀτενὲς, καὶ ἀπαραίτητον. *Longus* Paſtoral. L. IV. p. 168. ὡς δ᾽ ἀτενὴς ἦν καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν. Saepe in malam partem uſurpatur de *homine pervicaci & intractabili. Phrynichus* ineditus; Ἀτενὴς καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος. Ταὐτὸν τὸ ἀτενὴς τῷ ἀτεράμων· τὸ μέντοι ἀτεράμων κυρίως ἐπὶ τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων τιθέασιν. quae referenda ſunt ad *Ariſtophanis* Veſp. v. 729. Μηδ᾽ ἀτενὴς ἄγαν γ᾽, ἀτεράμων τ᾽ ἀνήρ. ubi adeundi veteres Critici. *Plutarch.* Catone p. 339. A. ἀτενοῦς ἄγαν ἤθους ἐγὼ τίθεμαι, καὶ μηδὲν ἀνθρώπῳ πρὸς ἄνθρωπον οἰομένου κοινώνημα τῆς χρείας πλέον ὑπάρχειν. Sic legendum eſſe docuit *J. M. Gesnerus* ad *Plin.* VIII. Epiſt. 16. quod confirmare potuiſſet ex *Thom. Mag.* v. Ἀτενὲς ἦθος. Vulgo editur ἀγεννοῦς pro ἀτενοῦς. quarum vocum altera alterius locum ſaepe occupavit, v. c. apud *Maxim. Tyrium* Diſſ. XXXVII. p. 441. Τοῦτο ἄρα δρῦς ἐλέγετο ἄγειν, εἰκαζόντων τὸ ἀγεννὲς τοῦ τῶν κηλουμένων τρόπου ἀψύχοις σώμασιν. Quis non potius ſcribat: τὸ ἀτενὲς τοῦ τῶν κηλ. τρ. *Themiſt. Orat.* XXVIII. p. 342. B. ἐπίσταμαι γὰρ ἀκριβῶς αὐτῶν τὴν φύσιν, ὅτι σκληρὰ, αὐθέκαστος, καὶ ἀτενής. Pſephisma Laconicum de Timotheo ex recenſione *Edm. Chishulli* Antiqu. Aſiat. p. 128. ἀτενῆ καὶ ποικίλαν ἀντ᾽ ἁπλόας καὶ τεταμμένας ἀμφιέννυται τὰν μῶαν. ubi vir Graecarum literarum exquiſita ſcientia praeditus, *Joannes Luzacius*, bene cor-

Ἀτιμώρητος [88]. ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός· ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ὁ κακός.

Ἀτύφου μοίρας [89]. τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου, καὶ μὴ τεθυμμένης.

Ἀτυ-

corrigit, ἀγεννῆ καὶ ποικίλαν. *Plutarchus* ἀτενὴς de *corporalibus* etiam *rebus* usurpavit. Sympos. II. 6. p. 640. E. ἡ γὰρ (γῆ) ἀτενὴς καὶ σκληρὰ δυσμετάβλητος. Themistocl. p. 119. C. ὁ (κῦμα) τὰς μὲν Ἑλληνικὰς οὐκ ἔβλαπτε ναῦς, ἀτενεῖς οὔσας καὶ ταπεινοτέρας. quo in loco *Henr. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 1284. ἀτενεῖς minus bene exponit *demissiores.* Sunt enim *firmiter compactae.* Vide *P. Wesselingium* ad *Herodot.* VIII. 60.

88. Ἀτιμώρητος.] Legg. V. p. 605. F. ὡς οὐκ ἄν ποτε ἀτιμώρητος πάθοι ὁ τυχὼν ἂν ἔπαθε. VI. p. 618. A. κολαζέσθω τε πληγαῖς ὑπὸ τοῦ συντυγχάνοντος, καὶ ἐθέλοντος κολάζειν, ἀτιμωρήτως. XII. p. 693. B. ζῶντα γὰρ ἔδει βοηθεῖν πάντας τοὺς προσήκοντας, ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας, ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο τοῦ κατὰ τὸν ἐνθάδε βίον. *Thomas M.* p. 856. ἀτιμώρητος, ὁ ἀκόλαστος, καὶ ὁ ἀβοήθητος. Pro ἀτιμώρητος est ἄτιμος Gorg. p. 306. E. & Legg. IX. p. 652. F. ubi vide Scholiasten. Saepe ea notione occurrit apud Tragicos. Vocem θαυμαστὸς, etsi nihil variat *Suidas*, mendosam esse, perspicuum est. *Abreschius* Auctar. Dilucid. *Thucyd.* p. 312. legit θανάσιμος· quod nihili est.

89. Ἀτύφου μοίρας.] Phaedr. p. 338. A. Εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. quem locum laudavit *Plutarch.* adv. Colot. p. 1119. B. & imitati sunt haud pauci. *Themist.* Orat. I. p. 3. B. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πάντων εὐκολώτατόν τε, καὶ ἡμερώτατον, θείας τε ὄντως δή τινος, καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον, ζῶον οὐράνιον. *Synes* de Regn. p. 20. A. τὸ θείας μετειληχὸς μοίρας, ἄξιοι πάντη ἄτυφον εἶναι. Eodem allu-

Ἀτυχῆσαι [90]. μὴ τυχεῖν.
Αὔην καὶ ξηρὰν [91] παραλλήλως εἶπεν. ἔστι δὲ ταυτόν.
Αὐτίκα [92]. ἅμα καὶ τότε εὐθέως.

Ἀχα-

allusit *Philostrat.* V. A Lib. VI. cap. 3. p. 237. ἀλλ' ἣν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας. In *Oenomao* apud *Euseb.* P. E. V. 21. p. 213. pro παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκλυφον μοῦσαν, Collatio MS. in schedis *Vossianis* habet, παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῖραν. quam lectionem eruditi considerent. De aliis, quae huc pertineant, pulcherrime disputat *Hemsterhusius* ad *Hesych.* Tom. I. p. 491. Partem hujus glossae reperias etiam apud *Suidam.* Pro τεθυμμένης MS. prave τεθρυμμένης. Conf. v. Τεθυμμένης, & quae ibi dicemus.

90. Ἀτυχῆσαι.] Theaetet. p. 133. A. Οὐ δὲ ἀληθείας τὶς ἀτυχήσει, ποτὲ τούτου ἐπιστήμων ἔσται; Gorg. p. 287. A. ἐπειδὴ σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀτυχήσαις. Phaedr. p. 338. D. ἀξιῶ δὲ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχῆσαι ὧν δέομαι. Legg. VII. p. 635. B. οὐδ' οἷόν τε τῶν ζώντων οὕτως ἀτυχῆσαι τοῦ προσήκοντος. IX. p. 660. F. ὧν αὐτῇ τυχούσῃ μὲν βιωτέον, ἀτυχησάσῃ δὲ, τοὐναντίον. X. p. 672. E. ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μήποτε, οὔτε εἰ ἄλλος ἀτυχὴς γενόμενος ἐπεύξηται περιγενέσθαι θεῶν. Axioch. p. 729. A. Ἀλλ' οὐκ ἀτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων. *Arrian.* de Exped. Alex. III. 5. οὐκ ἔστιν ὅντινα ἀτυχήσοντα ὧν ἐδεῖτο ἀπέπεμψε. *Damascius* apud *Phot.* p. 1069. καίτοι ἀρχὴν ἀτυχοῦντες εὐαγωγίας φιλοσόφου. Lexicon. Sangerm MS. Ἀτυχεῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὔπολις Δήμοις· Λέγ' ὅτου ἐπιθυμεῖς. οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ἐμοῦ. Eundem *Eupolidis* versum sic laudat *Priscianus* XVIII. p. 1175. Λέγε ὅτου ἐπιθυμεῖς, καὶ οὐδὲν ἀτυχήσῃς ἐμοῦ. *Etymol. M.* p. 168. 17. Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν Πλάτων λαμβάνει. *Timaei* glossulam descripsit *Suidas.*

91. Αὔην καὶ ξηρὰν] Legg. VI. p. 517. E. ὕλην παρατιθέντας αὔην καὶ ξηρὰν ἄφθονον. Pro παραλλήλως MS. παραλλήλοις.

92. Αὐτίκα] Corrigendum fortasse: Αὐτίκα μάλα. καὶ τότε εὐθέως. nisi quid exciderit. Gorg. p. 283. A.

ἔτι

Ἀχαριστεῖν 93. μὴ χαρίζεσθαι.

Ἀστόξε·

ὅτι σοι αὐτίκα ἂν παρασταῖεν οἱ δημιουργοὶ τούτων. Ib. p. 286. B. αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα. p. 290. C. κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα. Quae verbi notio apud *Platonem*, aliosque toties occurrit, ut nullis confirmari debeat teſtimoniis. Frequens etiam, ſed vulgo minus intellecta, illa vis eſt, qua, initio ſententiae, in probandis argumentis, pro *exempli gratia*, *verbi cauſſa*, accipitur. Alcib. II. p. 38. E. ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι. Ib. p. 39. B. Αὐτίκα, τῶν σῶν ἡλικιωτῶν εἴ τινες τυγχάνουσιν ἄφρονες ὄντες. Ib. p. 41. A. εἴ τοι αὐτίκα μάλα παρασταίη. & paullo poſt: Οὐκοῦν οἱ ῥήτορες αὐτίκα, κ. λ. Minoë p. 44. G. ἐπεὶ αὐτίκα ἡμῖν μὲν οὐ νόμος ἐστὶν ἀνθρώπους θύειν. Theaet. p. 124. D. αὐτίκα γὰρ, δοκεῖς τινά σοι συγχωρήσεσθαι; Protag. p. 196. G. ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ αὐτίκα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν Ἱπποκράτης κ. λ. Lachet. p. 252. F. ἐπεὶ αὐτίκα ἐν ταῖς νόσοις οὐχὶ οἱ ἰατροὶ τὰ δεινὰ ἐπίστανται; Gorg. p. 201. D. αὐτίκα πρῶτον ἀρετὴ ὅ τι νῦν ὁ λόγος ἐστὶ, σὺ ἀγῇ οἷόν τε εἶναι; Ib. p. 295. G. Phaedr. p. 340. C. Legg. V. p. 604. B. p. 607. H. *Callimach*. H. in Jov. v. 76. Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. Et ſic centies alii ſcriptores, Attici praeſertim. Veram vocis poteſtatem non primus *Tan. Faber* ad *Lucretium*, ut credit *Toupius* ad *Longin.* p. 196. ſed jam olim *Devarius* de Partic. p. 51. & *Caſaubonus* ad *Athen.* VIII. 9. p. 604. nuper viri Graecarum Latinarumque elegantiarum peritiſſimi, *Jo. Auguſtus Erneſtus* ad *Xenophont.* Memorab. IV. p. 202. & *Jer. Marklandus* ad *Lyſiae* Orat. XIX. p. 581. praeclare demonſtrarunt. Pro αὐτίκα eodem ſenſu etiam εὐθὺς vel εὐθέως dici, quod *Caſaubonus* l. c. rariſſimum putabat, exemplis planum fecerunt *Raphelius* ad *Arrian.* de Exp. Alex. VI. 11. & *Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 194. Latini, *continuo*, *ne longe abeam*, Galli, *d'abord*.

93. Ἀχαριστεῖν] Gloſſa

Ἀστόξενος[94]. ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν.

B.

Βάδην[1]. ἐπειγομένη πορεία.

Βα-

a *Suida* etiam deſcripta, referenda eſt ad Sympoſ. p. 320. G. τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἑκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι, καὶ δεῖ, — — τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσιν αἰσχρόν τε, καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν. *Antiphon* apud *Stob.* p. 281. καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι. quem locum laudat *Harpocration* in v. ubi videndus *Mauſſacus*. Lexicon Rhetor. MS. Ἀχαριστεῖν τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν. Vide *Lennepium* ad *Phalarid.* p 13, 89.

94. Ἀστόξενος.] Cum Gloſſographo noſtro prope ad verbum congruit *Heſychius* v. Ἀστύξενοι. Varias Grammaticorum de hac voce opiniones accurate expoſuit *Pollux* III. 60. Ἀστόξενος κατὰ μέν τινας, ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ· κατὰ δὲ ἄλλους, ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός· ἐνίοις δὲ δοκεῖ, ὁ φύσει μὲν ἀστὸς, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. *Aelii Dionyſii* & *Pauſaniae* ſententiam retulit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 405. Adde *Heſych.* v. Ἀστόξενοι, *Suidam* v. Ἰδιόξενος, & *Moſchopul.* περὶ σχεδῶν p. 119. Quod apud *Heſychium* legitur: Αὐτοξενεῖν. ἐν ἴσῳ τῷ Προξενεῖν. ipſius errore natum videtur ex Ἀστοξενεῖν. Gloſſae ſedem fruſtra in *Platone* quaeſivimus.

1 Βάδην.] Addenda negatio, οὐκ ἐπειγομένη πορεία. Gloſſa huc, ni fallor, ex *Herodoteis* irrepſit. Lib. IX. 57. ἀναλαβόντες τὸν λόχον ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στῖφος. *Homerus* Il. N. 516. Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. *Aeſchyl.* Perſ. v. 19. —— ἔσσυνται, οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην. *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 254. Χώρει Δράκης; ἡγοῦ βάδην. *Soſipater* apud *Athen.* L. IX. p. 378.

Βαθεῖαν αὔλακα [2]. ὅπερ ἐςὶ σχιςῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρε. μεταφορικῶς ἀπὸ τέτε βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάλλ'

F. Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. *Philostrat.* de Vit. Sophist. L. II. p. 589. καὶ δρόμῳ ἐχώρεν ἐς τὸ Ἀθήναιον, ὁρμῆς μεςοὶ, καὶ τὰς βάδην πορευομένες κακίζοντες. *Eunap.* Jamblich. p. 25. βάδην καὶ σχολαίως περιιόντες. Proaeres. p. 142. οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην συνήςαν. Sed notior haec forma est, quam ut exemplis illustranda sit.

2. Βαθεῖαν αὔλακα.] In his mutuam sibi operam praestant *Timaeus* & *Suidas*. Primum in *Suida* restitue ex *Timaeo*, ὅπερ ἐςὶ σχιςῆς γῆς pro ὅπερ ἐςὶ ςίχος γῆς. nisi in utroque Grammatico utramque lectionem conjungere malis: ὅπερ ἐςὶ ςίχος σχιςῆς γῆς. ut *ordines sulcorum* significentur. Tum in *Timaeo* legendum ex *Suida*, ἀπὸ τέτε βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει. Vitiose Codex MS. ἀπὸ τῆς βαθείας φρενὸς καὶ κεκρυμμένης σημαίνει. Alterutrum horum Grammaticorum descripsit *Etymol.* M. p. 185. 31. cujus lectio & ipsa mendosa est: Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐςὶ ςίχος γῆς ὑπὸ ἀρότρε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας. quae ab eruditissimo *Sylburgio* non satis intellecta, ad eam normam, quam in *Timaeo* dedimus, refingenda sunt. Pertinet vero glossa ad Polit. II. p. 423. D. τὸ δὲ τῦ Αἰσχύλε πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τῦ ἀδίκε. τῷ ὄντι γὰρ φήσεσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον, καὶ ἐ πρὸς δόξαν ζῶντα, ἐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπέμενον, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαςάνει βελεύματα. *Aeschyli* locus est Sept. contr. Theb. v. 599. ubi vide Schol. & *Stanlej.* Eosdem Jambos laudavit *Plutarch.* Aristid. p. 320. C. & T. II. p. 88. B. 186. B. expressit *Damascius* apud *Phot.* p. 1031. ἐ δοκεῖν δὲ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπέμενος. & p. 1055. καὶ ἐξ ὧν ἔγραψεν δῆλος ἦν ὁ βαθεῖαν αὔλακα τῶν νοημάτων καρπέμενος, ἐξ ὧν τὰ σοφὰ βλαςάνει θεάματα τῆς τῶν ὄντων φύσεως. attigerunt *If. Casaub.* ad

Βάλλ' εἰς μακαρίαν [3]. ἀντὶ τοῦ, βάλλ' εἰς ᾅδου· ὅθεν τοὺς ἀποθανόντας Μακαρίτας [4] ἔθος καλεῖν· ἢ ὅτι ἡ Μακαρία [5] θυγάτηρ οὖσα τοῦ Ἡρακλέους, ἑκοῦσα ὑπὲρ τοῦ τῶν Ἡρακλειδῶν γένους ἀπέθανεν.

Βά-

ad *Sueton.* Vitell. cap. 13. & *H. Valef.* ad Excerpt. Peiresc. p. 23. denique bene explanavit *Bern. Martin.* Var. Lect. II. 4.

3. Βάλλ' εἰς μακαρίαν.] Hipp. Maj. p. 100. E Τί τοῦτο, βάλλ' εἰς μακαρίαν; τοῦ ἀνθρώπου; οὐδ' εὔφημα πάνυ τά γε τὰ ἐρωτήματα. ubi vide Scholiasten. *Alciphron* Lib. I. Epist. 9. p. 32. Lib. III. Epist. 32. p. 343. & ibi *Steph. Bergler.* *Julian.* Caesar. p. 333. A. Scholiast. *Aristoph.* ad Equit. v. 1148. *Eustath.* ad Od. A. p. 1405. ut alios mittam. Singulare & rarum est, quod *Photius* Lexico MS. e Comico quodam affert: Εἰς ὀλβίαν, ὡς εἰς μακαρίαν, τὸ εἰς ᾅδου. ubi scribe, ἢ εἰς ᾅδου.

4. Μακαρίτας] Euphemismus magis usitatus scriptoribus Christianis, quam veteribus Graecis. *Aeschylus* apud *Stob.* p. 609. Πᾶς γάρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται. *Alciphron* III. 37. ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν. *Artemidor.* IV. 74 ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβαίνειν ἐδόκει· καὶ τῇ ἐπιούσῃ ὄναρ ὑπεκρίνατό τις αὐτῷ τὸν ὄνειρον, καὶ ἔφη μακάριον ἔσεσθαι αὐτόν. i. e. *moriturum.* *Photius* Lexico MS. Μακαρίτας, τοὺς τεθνηκότας. οὕτως Μένανδρος. Eosdem a Doribus ζαμερίτας, tanquam melioris sortis participes factos, appellatos esse, tradit idem *Photius*; & ex eo *Suidas* v. Μακαρίτας. *Beati* & *Felices* dicebantur a Latinis. Lapis apud *Reines.* Inscript. Class. XVII. n. 55. *Vale felicissima anima.* Plura *Lambinus* ad *Horat.* I. Serm. 9. 28. & *Huetius* in Anthol. p. 5. Bene monet *R. Bentlejus* Diss. de *Phalaride* p. 9. Graecos nunquam nomine μακαρίτης, nisi de nuper mortuis, uti.

5. Μακαρία.] De *Macaria* vide quos laudat *Ti. Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut. p. 113. Paullo post MS. ἑκοῦσα ὑπὸ τοῦ.

 6 Βά-

Βάραθρον [6]. ὄρυγμα Φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικασθέντες ἐβάλλοντο.
Βδελυρός [7]. αἰσχροποιός.
Βέβηλοι [8]. ἀμύητοι
Βλάξ [9]. ὁ διὰ νωθείαν ἁμαρτηκώς.

Βλι-

6. Βάραθρον.] Gorg. p. 309. H. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Creberrima apud *Aristophanem*, aliosque scriptores Atticos βαράθρου mentio. Vide *Harpocrat.* in v. & Lexicon Rhetoricum Bibl. *Coislin.* p. 491.

7. Βδελυρός.] Polit. I. p. 414. D. Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες. *Theopompus* apud *Athen.* L. IV. p. 167. B. ἢ λάσταυρος, ἢ βδελυρὸς, ἢ θρασὺς τὸν τρόπον. *Dio Chrysost.* Orat. LV. p. 561. C. ὁπότε δὲ ἀναίσχυντον καὶ βδελυρὸν, περὶ ἀναιδείας καὶ βδελυρίας. Sed exemplorum pleni sunt scriptores veteres. Vide Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 445. *Is. Casaub.* ad *Theophrast.* περὶ βδελυρίας p. 241. & *Des. Herald.* in *Tertull.* Apol. p. 32. Glossa etiam est apud *Suidam.*

8. Βέβηλοι.] Sympos. p. 334. C. οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. quibus verbis expressit notissimum *Orphei* versum: Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. ad quem praeter alios auctores, a *Spanhemio* ad *Callim.* H. in Apoll. v. 2. indicatos, allusit etiam *Aristid.* Tom. II. p. 129. τῶν δὲ βεβήλων ὀλίγος ὁ λόγος· πάντως δὲ οὐδὲν δεῖ πύλας αὐτοὺς ἐπιθέσθαι τοῖς ὠσὶν, ἀλλ' ἐπίκεινται πάλαι. ubi vide Scholiast. *Libanius* Ep. 475. τίς οὖν ὁ τοῦ βεβήλου καιρὸς, καὶ τοῦ τὰς θύρας ἀποκλείειν. Mitto *Gregor. Nazianz.* Or. XXXIII. p. 532. C. aliosque Patres Ecclesiasticos.

9. Βλάξ.] Politic. p. 191. A. τὰ δὲ βαρύτερα καὶ βραδύτερα, καὶ μαλακώτερα, δειλὰ καὶ βλακικά. ubi vide Scholia. Euthyd. p. 221. D. ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. Gorg. p. 298. A. πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι. ubi mirificam vocis originem tradit *Olympiodorus* in Commen-

mentario MS. Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει. Τὸ δὲ Βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ. ἦν οὖν μάλαξ τίς· εἶτα εἶχεν εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μετὰ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β, καὶ γέγονε βλάξ. quibus gemina dederunt *Etymol M.* in v. & Scholiastes ad h. l. Polit. IV. p. 450. D. Ἡ μὴν βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. ex quo loco emendandus est *Erotianus* v. Βλακεύειν, & *Etymol. M.* p. 199. 7. quod, ut leve, sine admonitione praeteriissem, nisi accuratissimum *Sylburgium* fefellisset. *Platonis* βλακικὸν πάθος in alium sensum flexit *Julianus* Ep. 12. Ταῦτα κατείληφέ σε, παθών τι βλακῶδες. Legg. I. p. 570. B. ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' αἰεῖν), βλακικώτερα. *Teles* apud *Stob.* p. 847. ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλάκα. *Heraclitus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 28. D. & p. 41. A. Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. *Lucian.* Toxar. p. 522. βλάκα ἐραστὴν ἐκπυρῶσαι. Et sic idem alibi. *Pollux* I. 158. Sed ut βλὰξ non solum *fatuum* ac *stupidum* significat, sed & *imbellem & socordem*, sic βλακεύειν dicitur de eo, *qui quid tarde & remisse agit.* *Dio Chrysost.* Orat. XX. p. 263. D. δι' ἣν βλακεύων τε καὶ ἀσχολούμενος ἀναλώσει καὶ πάνυ πολὺν χρόνον. *Aelian.* H. A. Lib. IV. cap. 43. μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ἐλινύειν. Idem Lib. V. cap. 12. VI. 1. VII. 1. IX. 3. 8. Epilog. p. 971. *Philostrat.* V. A. Lib. VII. cap. 14. p. 292. εἰ δὲ προδίδων σφᾶς, ἢ βραδύνων, ἢ βλακεύων πρὸς τὴν αἰτίαν. *Libanius* Opp. T. II. p. 170. C. ἔπειτα τῶν σῶν τις ὁμιλητῶν ἐβλάκευεν; Ibid. p. 315. B. Inprimis voce βλὰξ, & inde derivatis, βλακώδης, βλακικὸς, βλακεύω, βλακεία, delectata est *Xenophontis* Musa Attica, cujus loca viri docti ad *Thom. M.* v. Βλὰξ attulerunt. Atticista MS. in Bibl. Medicea: Βλάθας. τοὺς ἀγροίκους. Scribe, Βλάκας, τοὺς ἀργούς. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Βλάξ. —— οἱ λέγοντες Βλάκα τὸν ἀλάζονα, σφάλλονται. Vide *Phrynich.* de Dict. Attic. p. 118. & *Gisb. Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 263. Ceterum *Timaei* glossa egregie confirmat eruditorum hominum in *Hesychio* emendationem. Nam ubi antea vitiosissime legebatur: Βλάξ. ὁ διὰ νωθείαν ἁμαρτηκὸς ἐν τοῖς

Βλιμάζειν [10]. πειράζειν.

Βένδις [11]. ἡ Ἄρτεμις· Θρακεία φωνή· καὶ Βενδίδια, Ἀρτέμιδος ἑορτὴ παρὰ Θρᾳξίν.

Βλίτ-

προδήλοις. certa conjectura restituerunt — ἁμαρτητικῶς ἐν τοῖς προδήλοις.

10. Βλιμάζειν.] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere est, quod addam post eruditam diligentiam Interpretum ad *Hesych.* in v. & *Jo. Taylori* Lect. *Lysiac.* cap. IX. p 704. Fugit eos locus *Philostrati* Icon. II. 26. p. 851. καὶ τοὺς, ὅσαι περ αἱ νῆτλαι, χῆνας, οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν. *Gregor.* de Dialect. p. 265. τὸ ἐκθλίβειν, Βλιμάζειν. Lexicon Rhetor. MS. Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾶν· ἐπεὶ οἱ προσκνώμενοι ταῖς γυναιξὶ βλιμάζουσι, ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας. Ἄλλοι δέ φασιν Κλιμάζειν, τὸ διαστρέφειν. Κλίμαξ δέ ἐστι εἶδος ὀργάνου βασανιστικοῦ· οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται, τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Similia sunt apud *Etymol. M.* p. 200. 37.

11. Βένδις.] Polit. I. p. 421. fin. Ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. ubi vide Scholiasten, & *Proclum* p. 353. & in Tim. Lib. I. p. 9. & 27. *Platonis* hac de re testimonio utitur *Strabo* Lib. X. p. 722. Eundem locum respexit *Origenes* adv. Cels. VI. p. 277. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι· καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. ubi cum *Judaeorum* mentio ridicula sit, *Hoeschelius* ἰδιωτῶν conjicit; propius ad literarum vestigia Ἰδαίων *Kuhnius* ad *Pausan.* V. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Dactyli Idaei primi celebrarunt. Sed e *Platone* perspicuum est, *Origenem* scripsisse: τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Haec *Ti. Hemsterhusii* emendatio est, qua nihil arbitror esse verius. Non tamen in ea acquievit *Jo. Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 224. mire legens: τὴν ὑπὸ Ἰάδων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. quasi vero mulieres, sine viris, Bendi-

Βλίττειν [12]. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βράτ-

didia celebraſſent, aut *Origenes* tam ineptus antiquitatis affectator fuiſſet, ut Atticas mulieres, & quidem Socratis aequales, Ἰάδας vocaret. De ipſis Bendidiis ſatis copioſe diſputarunt viri docti, quos laudant *Drakenborch.* ad *Liv.* XXXVIII. 41. & *Albertus* ad *Heſych.* in v.

12. Βλίττειν.] Polit. VIII. p. 500. A. Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι κ) εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τις βλίττοι; Sic ille locus levi manu ſanandus videtur. Vulgatae Edd. βλύττει, & mox, βλύττοι. De verbo βλίττειν reſtituendo mihi convenit cum *H. Stephano.* Sed neſcio, quare ille βλίττοι ſcripſerit, ſententia βλίττεται poſtulante. Noſtra emendatio cum Scholiaſtae, tum Codicis Pariſini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda eſt viri docti Miſc. Obſ. Vol. V. T. III. p. 81. βλύττει pro βλύζει accipientis. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXV. p. 434. D. κ) τροφὴν ζώων βδάλλοντες κ) βλίττοντες. *Alciphron* Lib. III. Ep. 23. p. 328. ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. *Zonas* Anthol. L. I. cap. 70. p. 125. —— ὁ δὲ βλιστηρίδι χειρὶ Καπνώσας. *Manetho* V. 6. ex emendatione *Dorvillii* ad *Charit.* p. 713. βλίττων δώρημα μελισσῶν. Atticiſta MS. in Bibl. Medicea: Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι. ſcil. Ἀττικοί. *Platonis* locus obverſatus videtur *Theophylacto*, Bulgariae Archiepiſcopo, Epiſt. LI. p. 85. Ἆρα δυσχεραίνεις τὸν τῶν πραγμάτων ὄχλον ὡς κηφήνων ἑσμὸν, βλιττόντων σοι τὸ μέλι τῆς εἰρηναίας καὶ τὸν ἕξεως. ubi, rejecto plebejo *Jo. Meurſii* invento, κλεπτόντων σοι τὸ μέλι, repone exquiſitius βλιττόντων σοι τὸ μέλι. Βλήττειν quidem pro βλίττειν apud *Plutarchum* T. II. p. 98. F. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Lyſiſtr. 476. occurrit. Sed ex librariorum errore natum eſſe, clarum eſt. Venuſte *Philoſtrat.* V. A. Lib. VI. cap. 36. p. 273. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται, κέντρα ἐπ᾽ αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Adde *Polluc.* I. 254. & ibi *Kuhn.* Schol. *Ariſtoph.* ad Equit. v.

791,

Βράττειν [13]. ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες.

Βρενθυόμενος [14]. γαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους.

Βωμολοχία [15]. κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν [16]. εἴρηται

ται

791. & ad Av. v. 498. Cum *Timaeo*, praeter alios Grammaticos, ad verbum congruunt *Hesychius*, *Suidas*, & *Cyrillus* Lexico MS.

13. Βράττειν.] *Timaeus* hoc verbum bene explicat. Eſt enim ei proprie tributa poteſtas *jactandi*, *quatiendi*, atque adeo *vanno* vel *cribro excutiendi*. *Plato* Sophiſt. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν, καὶ διαττᾷν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν. *Addaeus* in Anthol. inedita: Σοὶ ταύτης ἐφ' ἅλωνος, ἐφ' ᾗ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον Κελθῶν —— *Callimach.* Fr. 232. Εἰκαίην, τὸ οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. *Etymol. M.* p. 125. 43. Ἀποβράσαι. τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα· ὅθεν καὶ τὰ ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν. Vide *Polluc.* VII. 24. & *Iſ. Caſaub.* ad *Strabon.* Lib. I. p. 84.

14. Βρενθυόμενος.] Sympoſ. p. 335. E. ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος· καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων. Notiſſimus *Ariſtophanis* locus, quem *Plato* reſpicit, eſt Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλεις. De hoc ipſo autem loco, inprimisque de verbo βρενθύεσθαι tanta tam exquiſitae eruditionis copia diſputavit *Hemſterhuſius*, ὁ πάνυ, ad *Lucian.* Dial. Mort. p. 368. ſeqq. ut nihil ſupra addi poſſe videatur. In tranſitu caſtigemus *Heſychium*, qui hanc vocem, foediſſime corruptam, in Lexicon ſuum recepit p. 1737. Θρημνεύεται. ὑπερηφανεύεται. Quae gloſſa quomodo ab aliis tentata ſit, dicere nihil attinet. Mihi placet, Βρενθύεται. quod idem ſuo loco explicat, μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται.

15. Βωμολοχία.] Polit. X. p. 515. E. ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ, βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίης. ubi vide Scholia. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXII. p. 631. C.

ται ᾗ ἀπὸ τ̃ τὰς βωμὰς λοχώντων, καὶ ἐπιτηρέντων τὰς θύοντας, ἵνα μεταιτῶσιν.

Γ.

Γεῖσα [1]. λίθοι εἰς θριγκία καὶ τοίχων προσποδας παρεσκευασμένοι.

Γε-

C. χρημάτων ᾗ ἀεὶ μεσὸν ἐςὶ καὶ θορύβε καὶ βωμολοχίας καὶ σκωμμάτων. Orat. XXXIII. p. 396. D. ἀγερωχίας, καὶ σκωμμάτων, καὶ βωμολοχίας ἀναπίμπλαντες τὴν πόλιν. *Lucian.* Ver. Hist. I. p. 72. διδάσκαλος τ̃ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ̃ Ὁμήρε Ὀδυσσεύς. Sed nihil opus est exemplis in re nota. Vid. *Harpocrat.* in v. & *Maussac.* Levis macula haeret in Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. v. 907. Βωμολόχοι τοίνυν ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι, καὶ ἀντὶ τᾶ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεῶν, πολλοῖς τισι λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις. Scribe, —— ἐν τοῖς βωμοῖς ἑζόμενοι. ἐν hic idem valet, quod πρὸς τοῖς β. Schol. ad *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 94. Βωμολόχες —— τὰς περὶ τ̃ βωμὸν λοχῶντας καὶ προσκαθεζομένες αὐτῷ. Adde Schol. Comici ad Ran. v. 360. & ad Equit. v. 897.

16. κακολογία, ἀπὸ τ̃ λαχεῖν.] Scribendum, κοβαλία, ἀπὸ τ̃ λοχᾷν. Vide *Harpocration.* v. Κοβαλεία.

1. Γεῖσα.] Carum vox est, quam Graeci potestate paulum inflexa celebrarunt. *Stephan. Byz.* v. Μονόγισσα. Γίσσα τῇ Καρῶν φωνῇ λίθος ἑρμηνεύε). νῦν ᾗ τὰς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθες Γίσσα λέγομεν. Ex usitata Graecis notione *Phrynichus* MS. Γεῖσα. ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τ̃ τοίχων. item Lexicon Rhetor. MS cujus locum dedimus in Auctar. Emend. in *Hesychium* h. v. *Polybius* ap. *Athen.* L. V. p. 205. E. οἶκος ὑπέκειτο Βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, περίπτερος, ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γεῖσον. *Theaetetus* Anthol. L. I. cap. 56. p. 113. Καὶ φιλόπαις ὑπὸ γεῖσα δόμες τεύξασα χελιδών. *Dio Chrysost.* Orat. XXXIX. p. 488. D. ἐκ

I ὅτι

Γελοῖον [2]. ἐφ᾽ ᾧ τις ἂν γελάσειεν, ἤγουν καταγέλαστον.

Γεννηταί [3]. οἱ τὰς φατρίας γεννῶντες. Φατρία δέ ἐστι φυλῆς μέρος τρίτον, ὅπερ καὶ Τριττὺς λέγεται.

Γεν-

ὅτι τῶν κιόνων ἔμελλεν αὐτοῖς τῶν ἱσταμένων, οὐδὲ τῶν γεισῶν, οὐ τῶν οἰκοδομουμένων ἐργαστηρίων. Liban. Opp. T. II. p. 171. καί τοι τὸ νεὼν ὑπ᾽ αὐτὰ τὰ γεῖσα τῷ πτερῷ περιδραμών. Alia de hac voce notarunt viri summi, P. *Wesselingius* ad *Diodor. Sicul.* L. V. 12. & L. C. *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. 1165. In *Platonis* libris nullum ejus reperimus vestigium. Mox περίποδας legimus pro περίσποδας.

2. Γελοῖον.] Theag. p. 8. C. κἄπειτα πόῤῥω που τῆς συνουσίας, αἰσθώμεθα γελοῖοι ὄντες. Euthyphr. p. 48. G. Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἴει τι διαφέρειν. Parmenid. p. 55. C. γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ λόγῳ, καὶ ἐναντία αὐτῷ. Phileb. p. 75. F. ἴσως δὴ γελοῖον τὸ ἐμὲ τῶν λόγων διάδοχον· —— γελοιότερον δ᾽ οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύνασθαι. Hipp. Maj. p. 100. G. Theaet. p. 116. D. &c. Graeci magistri distinguunt inter γέλοιος & γελοῖος. quorum pugnantes inter se sententias si tanti putes cognosse, adi *Nunnes.* in *Phrynich.* p. 97.

3. Γεννηταί.] Critone p. 373. F. ὅτι τε γεννηταῖς οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται. Legg. IX. p. 662. D. τοὺς γεννήτας καὶ τοὺς συγγενεῖς, μέχρις ἀνεψιῶν παίδων &c. Axioch. p. 731. G. Πῶς οὖν οὐ σοὶ πρώτῳ μέτεστι τῆς τιμῆς ὄντι γεννήτῃ τῶν θεῶν; quibus locis vide Scholiasten. De γεννηταῖς multa multi, quos laudat *Taylorus* ad *Demosth.* in Neaer. p. 618. Glossae in *Hippocratis* Jusjur. Γεννηταῖσιν. γονεῦσιν, ἢ συγγενέσιν. οὕτως Ἀττικῶς λέγονται· ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησίν· Ἀλλ᾽ οὐδὲ γεννητὴν δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα τῶν τοσούτων, καὶ ἀπείλημμαι μόνος. Καὶ Ῥίνθος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀττικῆς συνηθείας φησίν· Οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, φυλέται λέγονται· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας, φράτορες· οἱ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, γεννῆται. *Philemonis* iambos sic restituit *Luzacius* noster: Ἀλλ᾽ οὐ γεννητὴν δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα, Ὄντων τοσούτων, καὶ ἀπείλειμμαι μόνος. Pro Ῥίνθος lege Εἰρηναῖος. Quam emendationem probavimus doctissimo *Koenio* praef. ad *Gregor.* de Dialect. p. 18.

4. Γεν-

Γενναῖος [4]. ὁ εὖ γεγονώς.
Γεωμόροι [5]. οἱ κληροῦχοι.

Γεω-

4. Γενναῖος.] Hipparch. p. 3. B. ἐρῶντα τινὸς τῶν νέων τε καὶ γενναίων καὶ καλῶν. Theag. p. 10. F. τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους. Menon. p. 12. E. Alcib. I. p. 26. E. ἔτι τε, γενναῖος, ἢ ἀγενής. p. 32. C. Hipp. Maj. p. 104. B. Trita *Platoni* formula, ἀλλ' ὦ γενναῖε. Alcib. I. p. 28. C. p. 38. D. Euthyphr. p. 50. D. Hipp. Maj. p. 102. G. Dicitur etiam de *re qualibet eximia & praestanti, sive corporali, sive incorporali*. Lysid. p. 106. E. ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῇ ἀνεῦρες, p. 108. D. ὅτε τὸ σῶμά τις, οὕτω γενναίου ὄντος. Polit. II. p. 428. E. γενναίου σκύλακος. quod a *Platone* sumsit *Julian.* Or. II. p. 87. A. In vulgatis libris Legg. III. p. 586. C. legitur: σχεδὸν ἐν ταύτῃ δικαιότατα ἤθη γίγνοιτ' ἄν. Sed MS. Parisinus, & alius apud *H. Stephanum* habent γενναιότατα ἤθη. Hipp. Maj. p. 99. F. ἄνευ ὄψου ἂν πάνυ γενναίως ποιήσειν. Legg. VIII. p. 649 B. ὃς δ' ἂν τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σαφυλὴν ἢ τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν βούληται). quo loco usus est *Athenaeus* XV. p. 653. C. D. expilatus ab *Eustath.* ad Il. E. p. 545. Indidem γενναίαν σαφυλὴν habet *Julianus* Or. III. p. 113. A. Forsitan aliquis suspicetur, a *Timaeo* scriptum esse: Γεννάδας. γενναῖος, ὁ εὖ γεγονώς. quae vox Atticis propria est. Phaedro p. 343. D. εἰ γὰρ ἀκούων τις τύχοι ἡμῶν γεννάδας καὶ πρᾷος τὸ ἦθος. Sed, quoniam *Suidas* vulgatum agnoscit, nihil mutare melius est.

5. Γεωμόροι.] Γεωμόροι ex nominis vi sunt οἱ μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, ut *Hesychius* v. Γαμόροι exponit. *Plato* Legg. V. p. 608. G. πεντάκις μὲν χίλιοι ἔστωσαν καὶ τετταράκοντα γεωμόροι τε καὶ ἀμυνοῦντες τῇ νομῇ. VIII. p. 648. E. μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις, οἱ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον ἀγόντων. XI. p. 677. G. γεωμόροι ὅσοι τῶν τετταράκοντα καὶ πεντακισχιλίων ἑστιῶν εἰσί, μήτε κάπηλος ἑκὼν μηδ' ἄκων μηδεὶς γιγνέσθω. ubi vide Scholia. Deinde sic dicuntur lati-

 fun-

Γεωπεῖναι [6]. οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν [7] γῆν ἔχοντες.

Γῆν

fundiorum possessores, homines copiosi, & ea de caussa ad rempublicam gerendam admissi. *Hesychius:* Γαμόροι. οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες. ubi corrigendum, ἀπὸ τῶν ἐγγείων κτημάτων. ut apud *Suidam:* Ἔγγειον κτῆσιν. τὴν ἐπὶ γῆς. De hoc γεωμόρων genere non poenitebit legisse *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII. 21. & *Valckenar.* ad *Herodot.* V. 77. VI. 22.

6. Γεωπεῖναι.] Manifeste patet, hanc glossam pertinere ad *Herodot.* Lib. II. 6. ὅσοι μὲν γὰρ γεωπεῖναί εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυιῇσι μεμετρήκασι τὴν χώρην· ὅσοι δὲ ἧσσον γεωπεῖναι, σταδίοισι. Lib. VIII. 111. λέγοντες ὡς κατὰ λόγον ἔσαν ἄρα αἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες, καὶ θεῶν χρηστῶν ἥκοιεν εὖ· ἐπεὶ Ἀνδρίους γε εἶναι γεωπείνας εἰς ταμέγιστα ἀνήκοντας. Vide Glossas *Herodoteas*, quas *Hesychius* & *Suidas* descripserunt. *Orus* apud *Etymol. M.* p. 223. 30. Γεωπεῖναι, παρὰ Ἡροδότῳ οἱ ὀλίγην γῆν ἔχοντες, οἱονεὶ πεινῶντες γῆν. Aliunde vocem derivat *Eustath.* ad Il. B. p. 222. Priorem *Herodoti* locum laudavit *Maxim. Tyrius* Diss. XXXIX. p. 459. pro γεωπεῖναι substituens γεωργεῖ. Quod memoriae lapsum credere malim, quam cum doctissimis viris, *Davisio* & *Marklando*, aliena comminisci. *Aristides* Panathen. p. 191. ἀλλ' ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, οἷον Φθιῶται, καὶ Πύλιοι, καὶ Ἰθακήσιοι, ὥσπερ τινὲς γεωπεῖναι, δι' ἑνὸς τῶν πλουσίων ἑαυτοὺς ποιούμενοι.

7. Λυγρὰν γῆν] Sic Codex MS. Sed λυπρὰν recepimus ex *Suida*, qui Grammatico nostro glossam, ut solet, sublegit. Λυγρὸς & λυπρὸς in veteribus libris saepe permutantur. *Orpheus* de Lapid. v. 19. p. 212. Λυγρὸν, ὑποτρηχὺν, στιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν. Scribe: Λυπρὸν, ὑποτρηχὺν, κ. λ. Γῆ λυπρὰ dicitur *arida & infecunda.* *Zonae* Epigr. editum a *Kustero* ad *Suid.* T. II. p. 474. Κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ. *Philo* T. II. p. 249. ἡ ἀρεταῖσα πεδιὰς, κἂν ἀφορήσῃ ποτε, τῆς λυπρογείου φύσει καρπὸν φέρει πλείονα. *Athen.* L. I. p. 7. F. *Synes.* Ep. 51 *Hesych.* v. Λυπρὰν γῆν, & *Thom. Reines.* Defens. Variar. Lect. p. 103.

8. Γῆν

Γῆν ἰλλομένην [8]. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. Ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

Γνω-

8. Γῆν ἰλλομένην,] Tim. p. 530. E. Γῆν δὲ, τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἰλουμένην δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον, φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο, πρώτην καὶ πρεσβυτάτην σωμάτων ὅσα ἐντὸς οὐρανοῦ γέγονε. Qui locus ab ipsis antiquis Philosophis & Criticis saepe multumque jactatus est, nuper etiam, ut alios recentiores taceam, ab *Eduardo Corsino* Diss. I. ad *Plutarch.* de Plac. philos. cap. 13. Controversiae historiam *Proclus* ad h. l. p. 281. tam luculente enarravit, ut ejus verba, etsi complusculа, hic subjicienda existimarim, praesertim cum liber in paucorum manibus versetur: Ἰλλομένην δὲ, τὴν σφιγγομένην δηλοῖ καὶ συνεχομένην· οὐ γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἴεται, τὴν κινουμένην. Διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων, ἀκίνητον φυλάττει τὴν γῆν, καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς, ἐν τῷ Φαίδωνι, δι' ἣν ἀκίνητος ἵδρυται, λέγει· Ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι. Πρὸς τὸ καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς χρήσεως μαρτυρεῖσθαι τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἰλλομένην, τὸ συναγομένην δηλοῖ, καὶ οὐχὶ τὸ κινουμένην, ἰλλάδας καλούσης τοὺς δεσμούς. ἐρεῖ δὲ αὐτὸς Τίμαιος ἐν τοῖς ἑπομένοις, ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥιζουμένας καὶ συσπειρωμένας εἴσω τοῦ δέρματος· ὥστ' εἶναι κἀκ τούτων δῆλον, ὅπως ἴλλεσθαι καὶ ἐν τούτοις εἶπε τὴν γῆν. & paucis interjectis: Εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς τὸν Πυθαγόρειον Τίμαιον ἀποβλέψαιμεν, ἔτι μᾶλλον οὐκ ἂν ὑπολάβοιμεν κινεῖσθαι τὴν γῆν. Λέγει γὰρ κἀκεῖνος, τὰν γὰν ἐν μέσῳ εἶναι ἱδρυμέναν. Πῶς δὲ εὔλογον ἡμᾶς ἰλλομένην ἀκούσαντας εἰλουμένην, καὶ στρεφομένην αὐτὴν ποιεῖν, ὡς Πλάτωνι ἀρέσκον λέγοντας; Ἡρακλείδης μὲν οὖν ὁ Ποντικὸς, οὐ (leg. ὁ) Πλάτωνος ὢν ἀκουστὴς, ταύτην ἐχέτω τὴν δόξαν, κινῶν κύκλῳ τὴν γῆν, Πλάτων δὲ ἀκίνητον αὐτὴν ἵστησιν. Primus omnium *Aristoteles* Lib. II. de Coelo cap. 13. ἰλλομένην sive εἰλουμένην in hoc *Platonis* loco accepit *volvendi & vertendi* sensu: ad cujus se auctoritatem contulit *Diogenes Laërt.* III. 75. p. 211. Sed *Aristotelem* calumniae reum agit *Simplicius* f. 125. b. 126. a. 129. b. hanc in rem etiam laudatus a *Turnebo* Advers. XVI. 18. & ἰλλομένην capit

ea poteſtate, qua *Proclus*, qua *Plutarch.* Quaeſt. Platon. p. 1006. C. qua *Timaeus* denique noſter, & ex eo *Suidas.* Εἱλομένην hoc in loco legit *Galenus* ad *Hippocr.* Epidem. III. p. 423. nec tamen *volvendi*, ſed *adſtringendi* ei tribuens notionem. Εἱλȣμένην *volvendi* poteſtate legiſſe *Philonem*, ex ejus imitatione colligas T. I. p. 673. ἥλιον δὲ καὶ σελήνην ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἱλȣμένȣς ἕκαςον διεξέρχεσθαι τῶν ζωδίων. quamvis ibi de annuo motu agatur. Eorum, qui terram movent, ſententiam attingit *Cicero* Acad. II. 39. ubi videndus *Jo. Daviſius.* Ipſe ita vertit in *Timaeo* ſuo: *Jam vero terram, altricem noſtram, quae trajecto axe ſuſtinetur, diei noctisque effectricem, &c.* de Orat. III. 45. *terraque ut media ſit, eaque ſua vi nutuque teneatur. Chalcidius* vero p. 41. in hunc modum: *Terram vero matrem & altricem omnium terrenorum animantium, conſtrictam limitibus per omnia vadentis & cuncta continentis poli*, &c. Utraque verſio rem ambiguam relinquit, ut *Chalcidius* quidem Comment. p. 214. in utramque partem explicando ſatis declarat. Igitur ſi quaeras, utra *Platoni* ſententia tribuenda ſit, judicium ſuſtineo. Nam ſi reputem, terram vocari φύλακα καὶ δημιȣργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας, paene verius videtur, illam circa axem ſumma celeritate converti: quippe continua rotatione circum axem diei noctisque vices efficit. At vero pro altera ſententia, quae terram circa axem protenſum alligat & conſtringit, acriter pugnant *Proclus* & *Simplicius*, duplici argumento uſi, tum quod *Plato* aliis in libris terram immobilem ſtatuerit, tum quod hic per omnia fere ſit Pythagoreorum opinionem ſecutus. Quibus rationibus ut magnam vim tribuo, ſic eam, quam *Proclus* a Codd. lectione, linguaeque ratione ducit, non magni ponderis arbitror eſſe. Nam primum, quis, quid a *Platonis* manu profectum ſit, pro certo dixerit, aliis libris ἰλλομένην praebentibus, aliis εἱλȣμένην, vel εἱλομένην? Eſt penes me vetus Codex Timaei Platonici, in quo ἡλωμένην legitur. Ex quo aliquis ſuſpicetur, librarium

rium scribere voluisse ἡλουμένην, id est, *clavo fixam.* *Hesychius:* Γηλουμένους. (pro ἡλουμένους) συνειλημμένους. Deinde ἰλλομένην, an εἰλουμένην elegeris, nihil admodum proficies, propterea quod inter ἴλλειν & εἰλεῖν nullum significandi discrimen est: ut vana sit veterum Grammaticorum, haec anxie distinguentium, diligentia. Nefas esset, quae hac de re mecum communicavit Literatorum princeps, *Ti. Hemsterhusius*, vel premere, vel ad privatos usus reservare. Ita igitur ille: „ Parum interest, utro modo apud *Platonem* scribatur: utrumque duplicem veterum interpretationem admittit. Equidem existimo ἔλειν, εἴλειν, ἕλλειν, εἰλεῖν, ἴλειν, ἴλλειν nihil inter se discrepare, si primam significandi radicem spectes, quae sita est in *volvendo:* ipsum illud Latinorum verbum ex hoc fonte manavit. Hinc aliae notationum propagines enascuntur *vertendi*, *stringendi*, *torquendi*, ex quibus fere quicquid inde fluit, quod valde multiplex est, expediri potest. Hae formae tam simplices quam compositae crebro commutantur. Ἄτρεπτον ἴλλων in *Nicandri* Ther. v. 478. Codd. praeferunt ἔλλων & εἰλῶν. *Hesych.* in Ἔλλειν. *Plutarch.* T. II. p. 728. E. *Athen.* VII. p. 308. E. Quod editur in *Sophocl.* Antig. 346. εἰλομένων, in aliis est, notante Schol. ἰλλομένων, in C. Reg. παλλομένων. Apud *Phrynich.* p. 8. Ἀνείλλειν βιβλίον, idem atque ἀνελίττειν (ἑλίττειν itidem auctum ex ἕλειν) quod probat, & ἀνειλεῖν, quod rejicit. Ἀπίλλειν *Harpocr.* ex *Lys.* p. 117. v. 37. ἀπέλλειν *Hesych. Suid.* &c. Ἐνείλοντες & ἐνείλλοντες *Thucyd.* II. p. 148. v. 80. Ἐξέλλειν, ἐξίλλειν, ἐξειλεῖν, ut Latinis *evolvere bonis:* unde ἐξούλης δίκη, pari ratione, qua οὖλος, *crispus*, κατουλὰς νύξ, *cuncta tenebris involvens*, & κατειλὰς in *Hesych.* Κατίλλουσαι φωναὶ vulgantur in *Hippocr.* Epid. III. p. 1083. H. pro quibus olim κατειλοῦσαι. Vid. *Foës.* p. 1085. Οὐρὰν ὑπίλλειν vel ὑπειλεῖν· quod corrupte legitur in *Athen.* XV. p. 701. B. sumtumque est ex *Eurip.*

Γνωματεύοντα [9]. διακρίνοντα καὶ διαγινώσκοντα.

Γόη-

,, *rip*. Oedipode, ut *E-*
,, *rotiani* in Ὑπείλλ fide
,, monuit magnus Enarra-
,, tor, ceteroquin non pa-
,, rum aberrans: de Sphin-
,, ge dictum liquet ex
,, *Aelian*. de Anim. XII.
,, 7. Meministi, —— *cau-*
,, *damque remulcens Subje-*
,, *cit pavitantem utero*. —
,, σοὶ δ' ὑπίλλουσι σόμα *So-*
,, *phocl*. Antig. v. 515.
,, quod explicandum vi-
,, detur, *tibi autem ſubji-*
,, *ciunt, ſubvolvunt qua-*
,, *ſi, atque adeo obnoxium*
,, *habent os dicendique li-*
,, *bertatem*. Accedat *Xe-*
,, *nophontis* locus e Cy-
,, neg. p. 575. v. 16. ἐξει-
,, λοῦσαι τὰ ἴχνη· unus Cod.
,, ἐξιλάνυσαι pro ἐξελινύσαι,
,, ut videtur, alter ἐξίλλου-
,, σαι. Centena facile ſup-
,, peditet ſolus *Heſych*. in
,, his verbis exempla for-
,, mae variatae. Hinc
,, colligamus, utrumlibet
,, in *Platone* legas, idem
,, eſſe proprie verbum:
,, non repugnare linguae
,, genium, quin binas ex-
,, plicationes capiat: vel,
,, *Terram, quae circum*
,, *axem ſe ſumma celeri-*
,, *tate convertit & tor-*
,, *quet*, ut verbis *Cicero-*
,, *nis* utar Acad. II, 39.
,, vel, *quae circum axem*
,, *protenſum convoluta &*
,, *adſtricta haeret. Vin-*
,, *cula, quibus terram na-*
,, *tura conſtrinxit, Ma-*
,, *crobius* habet ad Somn.
,, Scip. I." Hactenus
vir clariſſimus. Eandem
διπλογραφίαν in aliis *Platonis*
locis notavimus ad v. Ἀνείλλει), & v. Εἰλομένων. *Ariſtid. Quintil.* de Muſica
II. p. 92. τό, τε φωνητικὸν
συνίλλον ὄργανον. ubi MS. Oxon. συνεῖλον. *Maximus*
Scholiis in *Dionyſ. Areop.*
p. 237. Ἐνειλούμενοι. ἐν ἀλλοις, ἐνιλλόμενοι, τουτέστιν, ἐπιστρεφόμενοι, ἐγκαλινδούμενοι. Vide *Valckenarium* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 247.

9. Γνωματεύοντα.] Hoc e
Suida repoſui pro nihili
verbo, γνωμονεύοντα, quod
Codex MS. habebat. Polit. VII. p. 481. D. Τὰς δ'
δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα, διαμιλλᾶσθαι
τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις. ubi
vide Scholia. *Sextus Empir.* VII. adv. Logicos
p. 435. εἰ τοῖς συμφώνως περί
τινος ἀποφαινομένοις χρὴ γνωματεύειν. *Syneſ.* de Inſomn.
p. 143.

Γόητες [10]. οἱ ἀπατεῶνες.

Γυμνοπαιδία [11]. χοροὶ ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέαις ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν.

Δεῖγμα.

p. 143. D. γνωματεύσαις ἂν οὕτω καὶ δαιμονίαν φύσιν ἐν ἥτινι οὖν τάξει. Praeter ceteros hoc verbum trivit *Themistius* Or. II. p. 36. B. πήχει καὶ μέτρῳ γνωματεύοντες τὴν ἀρετήν. XV. p. 188. D. XX. p. 235. A. cui *Dionys. Petavius* Or. XXVI. p. 312. B. idem reddere tentabat; minus feliciter, ut puto. Adde *Etymol. M.* p. 236. 46.

10. Γόητες.] Menon. p. 16. D. εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιεῖς, τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. ubi vide Scholia. Sophist. p. 155. G. περὶ δ' οὖν τοῦ σοφιστοῦ τόδε μοι λέγε, πότερον ἤδη τοῦτο σαφὲς, ὅτι τῶν γοήτων ἐστί τις. Ib. p. 156. A. p. 158. D. Politic. p. 184. B. Τὸν πάντων τῶν σοφιστῶν μέγιστον γόητα, καὶ ταύτης τῆς τέχνης ἐμπειρότατον Ib. p. 189. C. Hipp. Min. p. 232. H. ὃς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τὴν ἀλαζονείαν Sympos. p. 328. B. δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. Polit. II. p. 430. G. 431. H. X. p. 512. C. Legg. I. p. 575. A. *Phrynichus* MS. Γόης Ἀττικώτερον τοῦ μάγος· καὶ γοητεία. Idem *Phrynichus*: Γοητεύοντα, τὸν γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλάττοντα. Πλάτων. Sic enim verissime emendavit *Piersonus* quondam meus ad *Moerid.* p. 113. Menex. p. 403. Κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασιν ποικίλλοντες, γοητεύουσι ἡμῶν τὰς ψυχάς. Sophist. p. 155. F. διὰ τῶν ὤτων τοῖς λόγοις γοητεύειν. Menon. p. 16. C. Euthyd. p. 221. E. Gorg. p. 296. C. Phaedon. p. 386. B Polit. III. p. 447. A. B. Legg. X. p. 674. C.

11. Γυμνοπαιδία.] Haec apud *Suidam* sunt cum aliqua varietate: Γυμνοποδία. χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ &c. ubi γυμνοποδία merito rejecit *Kusterus*. Sed ἐκ παίδων, verisimile est, e *Timaei* exemplari, quo utimur, excidisse. *Etymol. M.* p. 2[illegible]3. 3. Γυμνοπαιδία. ἑορτὴ Λακεδαιμονίων· ἐν ᾗ παῖδες ᾖδον τῷ Ἀπόλλωνι παιᾶνας γυμνοὶ εἰς τοὺς περὶ Πύλαιαν (lege, Θυρέαν)

Δ.

Δεῖγμα [1]. τόπος ἐν Πειραιεῖ ἐν τῷ καλουμένῳ ἐμπορείῳ.

Δεί-

πεσόντας. Lexicon Rhetor. MS. Γυμνοπαιδία. ἐν Σπάρτῃ παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾄδοντες ἐχόρευον Ἀπόλλωνι τῷ Καρνείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ πανήγυριν. Respicit autem *Timaeus* Legg. I. p. 568. E. ἔτι δὲ κἀν ταῖς γυμνοπαιδίαις δειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίγνονται, τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. ubi vide Scholiasten. *Herodot.* VI 67. *Philostrat.* V. A. VI. cap. 20. p. 258. *Maxim. Tyr.* Diss. VI. p. 59. ibique *Jo. Davis.* Classicus locus est *Athenaei* Lib. XV. p. 678. C. Quae praeterea de hoc certamine dici poterant, occuparunt viri eximii, *J. G. Graev.* & *J. M. Gesner.* ad *Lucian.* de Saltat. p. 274. 275. &, qui ibi laudatur, ingenii doctrinaeque omnis princeps, *Jos. Scaliger* ad *Euseb.* Chronic. num. 1447. Mox in *Timaeo* pro Θυραιαῖς malim Θυρέαις· quae scribendi ratio Poëtarum auctoritate nititur, certissima in talibus norma. Nec moveor vi exemplorum, quae pro altera scriptura ex solutae orationis scriptoribus afferuntur. *Stephan. Byzantinus*: Θυρέα. περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν —— Λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν Θύρη. quibus verbis pusillum mendum inest, quod tamen *Holstenio*, *Berkelio* & *Pinedo*, tenebras offudit. Rem facile expedies scribendo, Θύραι pro Θύρη. Duplici nomine appositus est locus *Phrynichi* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Γυμνοπαιδία. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ τὴν ἀγορὰν παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις ἀποθανόντων. Sic bene castigavit & supplevit Cl. *Sallierius*; nisi quod Θύραις in Θυρέαις mutet. MS. hoc modo exhibet: —— κατὰ τὴν ἄγραν παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις.

1. Δεῖγμα.] Glossa aliunde huc pedem intulisse videtur. Vide Grammaticos

Δείλης πρωΐας [2]. τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. Δείλης ὀψίας. τῇ πρὸ δείπνου.

Δεκάζει [3], ὁ κρίνων ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ Δεκάζεται, ὁ κρίνων πιπράσκων· ἔνθα Ἀδέκαστος, ὁ μὴ πιπράσκων καλεῖται).

Δευσοποιόν [4]. ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον.

Δη-

cos ceteros, quos indicavit *Jungerman.* ad *Polluc.* IX. 34.

2. Δείλης πρωΐας.] Epist. VII. p. 722. A. τῇ δὴ μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης Εὐρύβιος καὶ Θεοδότης προσηλθέτων μοὶ σπουδῇ. Sed retulerim potius glossam ad *Herodot.* Lib. VIII. 6. ἐπεί τε δὴ ἐς τὰς Ἀφέτας περὶ δείλην πρωΐην γενομένην ἀπίκατο οἱ βάρβαροι. Alterum δείλης ὀψίας item fluxit ex *Herodoto* Lib. VII. 167. ἐξ ἠοῦς ἀρξάμενοι μέχρι δείλης ὀψίης. *Lycurg.* in Leocrat. p. 167. *Aristid.* T. I. p. 302. 349. T. II. p. 339. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 14. VII. 7. *Alciphron* Lib. I. Ep. 17. p. 66. III. Ep 5. p. 284. Mitto plurima aliorum exempla. Nam ut quisque veterum scriptorum Ἀττικώτατος est, ita creberrime hoc modo locutus reperitur. Vide quos laudat *Piersonus* ad *Moerid.* p. 133.

3. Δεκάζει.] Haec quoque glossa insititia videtur, nisi forte ejus vestigia in *Platone* obliterata sint. Lexicon Rhetor. MS. Δεκάζειν, τὸ διαφθείρειν τοὺς δικαστὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις. ἐκλήθη δὲ τὸ πρᾶγμα οὕτω, ἐπεὶ κατὰ δέκα συναθροιζόμενοι ἐλάμβανον τὰ δῶρα. Πρῶτος δ' ἐδόκει δεκάσαι Μέλης, τὰς εὐθύνας διδοὺς τῆς ἐν Πύλῳ στρατηγίας ἣν κακῶς ἐστρατήγησεν. Eadem, sed minus integra, sunt apud *Etymol. M.* p. 254. 28. ubi *Meletem*, vel potius *Melitum*, per errorem pro *Anyto* nominari, ostendit *Dukerus* ad *Petiti* Legg. Atticas p. 427. Vide *Polluc.* VIII. 42. & *Langbaen.* ad *Longin.* p. 238.

4 Δευσοποιόν.] In MS. est δυσαπόλυτον. quod ex *Suida*, Scholiaste *Platonis*, aliisque Grammaticis in δυσαπόπλυτον mutavimus. In *Harpocratione* h. v. recte etiam ἀνέκπλυτον pro ἀνέκλυτον edidit *Maus-*

sa-

sacus, quicquid dicat *Jac. Gronovius. Alexis* apud *Athen.* L. III. p. 124 A. Τὸ καλὸν τοῦ δευσοποιοῦ χρώζομεν. quo in loco magnus *Casaubonus* χρῶμα δευσοποιὸν pro *nigro* accipi monet, cum alibi proprie dicatur de colore, quem lana ita perbibit, ut nunquam elui possit. *Dio Chrysost.* Orat. LXXVII. p. 651. A. ὁποῖα εἰώθασιν ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐταὶ βάπτειν ὡς ἔτυχεν, καὶ οὐ ζητοῦσι δευσοποιὰ καὶ ἀλουργῆ. *Aelian.* H. A. Lib. XVI. cap. 1. εἰ μέλλοι μένειν ἡ ἐκ τοῦ ζώου χρόα δευσοποιὸς καὶ δυσέκνιπτος. *Lucian.* Imag. p. 475. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. *Alciphron* Lib III. Ep. 11. p. 305. φύκει γὰρ καὶ ψιμμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. *Gregor. Nazianzen.* Orat. I. p. 6. B. οὐ γὰρ οὕτως οὔτε δευσοποιοῦ βαφῆς μεταλαμβάνει ῥαδίως ὕφασμα, ὡς φιλεῖ τάχιστα τῆς τοῦ προεστῶτος κακίας ἀναπίμπλασθαι τὸ ὑπήκοον. ubi *Basilius*, Scholiastes ἀνέκδοτος inter Codd. Vossianos, haec annotavit: Δευσοποιοῦ βαφῆς, τῆς μετὰ σύψεως γινομένης καὶ μὴ ἐξιτήλου, ἀλλὰ βαθείας τε καὶ δυσεξαλείπτου, σωζούσης μέχρι καὶ τελείας τριβῆς τοῦ ὑφάσματος τὸ ἄνθος. *Timaei* glossa pertinet ad locum *Platonis* Polit. IV. p. 449. B. Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν· καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. & paucis interjectis: καὶ μηδὲν οἴου ἄλλο μηχανᾶσθαι, ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο, ὥσπερ βαφήν· ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Eundem locum laudant *Harpocration* v. Δευσοποιός, ubi male legitur, ἐν πέμπτῳ πολιτείας, & *Etymol. M.* p. 348. 40. & mira venustate expressit *Cicero* in Hortensio apud *Nonium* p. 386. 521. *Uti, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, sic literis talibusque doctrinis ante excoli animos, & ad sapientiam concipiendam imbui, & praeparari decet.* & de Finib. III. 2. *jam infici debet iis artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad majora veniet paratior.* Id ipsum *Plato* aliis verbis sic elocutus est Polit. II. p. 430. B. ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Ut autem *Cicero Platonem*, sic *Plato* ob oculos habuisse videtur praecla-

claram illam *Lysidis* epistolam, quam conservavit *Jamblichus* de V. P. p. 63. καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι, καὶ μηδέποτε γενησομέναν ἐξίταλον· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρεσκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τῆς φιλοσοφίας ἐρασθέντων, &c. ubi *Kusterus* attulit similem *Theonis Smyrnaei* locum, e *Platone* expressum, Mathemat. p. 17. Ceterum ut quisque politissimi ingenii scriptor est, ita frequentissime hanc similitudinem vel mutuam a *Platone* sumsit, vel suo modo effinxit. Nolim repetere, quae *Guil. Budaeus* Comm. L. Gr. p. 1058. & *Thom. Gataker.* ad *Antonin.* III. §. 4. de hac loquendi forma disputarunt. Alia ad manum sunt, a nemine, quod sciam, occupata. *Dinarchus* in Aristogit. p. 66. πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγευμένην τῶν ἐθισμένων τιμωριῶν, ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν. εἰ μὲν οὖν ἐγγενήσεσθαι βούλεσθε δευσοποιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν, διαφυλάττειν ὑμᾶς Ἀριστογείτονος δεῖ. Ita hunc locum felici conjectura restituit *Jungermannus* ad *Polluc.* I. 44. ex quo δευσοποιὸν πονηρίαν *Suidas* in v. & *Etymol. M.* l. c. sine *Dinarchi* nomine, laudarunt. Eodem respexit Lexicon Rhetor. MS. Δευσοποιὸς πονηρία. ἡ ἔμμονος καὶ ἀνίατος πονηρία, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς (adde quod excidit, βαφῆς) τῆς ἔμμονον ἐχούσης τὴν χρόαν, διὰ τὸ ἀκριβῶς καὶ κατόχως βεβάφθαι. *Hierax* apud *Stob.* p. 221. (ἡ κακία τοῦ ἀδικεῖν διανοούμενον) λυμαίνεται, καὶ τῷ ἐπ' αὐτῆς ἰῷ χρώζει δευσοποιῷ τῇ βαφῇ. *Plutarchus* cum alibi, tum de Fratern. Amor. p. 488. B. πάθος ἀποκαθῆραι, πρὶν ἐνδῦσαν, ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλῖδα, δευσοποιὸν γενέσθαι καὶ δυσέκπλυτον. *Lucian.* Bis Accus. p. 800. ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς —— ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ εἰς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους &c. *Origenes* c. Cels. I. p. 40. ἵνα μὴ καταλείψωσι δόγματα δευσοποιήσαντα οἷς συνήθως ἐγένοντό πως. III. p. 151. ὡσπερεὶ δευσοποιηθέντες ἀπὸ τῆς κακίας. *Synes.* Epist. 44. p. 183. ἡ ψυχὴ τίνει δίκην ἀθάνατον, ὅταν ἁμάρτῃ δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα. quem locum laudat *Thom. M.* p. 206. *Nicephorus* Schol. in *Synes.* de Insomn. p. 384. ὥσπερ ὁ σκίῤῥος δυσέκπλυτος γίνεται καὶ δευσοποιὸς καὶ δυσαπόνιπτος· οὕτω καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ὕλης &c.

Δημεῦσθαι [5]. δημοκοπεῖν, παίζειν, εὐφραίνεσθαι.
Δῆμος [6]. εἷς ἐκ τοῦ δήμου καὶ ἰδιώτης, καὶ ἡ πόλις σὺν τῇ βουλῇ.

Δη-

&c. E *Platonis* fonte etiam hortulos suos irrigarunt *Themist.* Or. XXXII. p. 359. B. C. & *Basilius* de leg. Graecor. libris p. 5. Vide *Casaubonum* ad *Persii* Sat. II. p. 223. *Tincto* βαφῇ δευσοποιῷ *Plato* eadem metaphora opponit ἐπικεχρωσμένον, *leviter tinctum*, *per summa tantum coloratum*, Epist. VII. p. 718. F. οἱ δὲ ὄντως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξας δὲ ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι. qui locus, nescio, an obversatus sit *Ciceroni* de Orat. II. 14. haec scribenti: *ut, cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob caussam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer: sic, cum istos libros —— studiosius legerim, sentio orationem meam illorum tactu quasi colorari.*

5. Δημεῦσθαι.] Hoc verbum, rarissimum in libris, qui ad nos pervenerunt, eodem modo explicant *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Thom. M.* & Scholiastes *Platonis*. Idem *Platonis* auctoritate confirmant *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* ad Il. M. p. 901. & *Etymol. M.* p. 265. 36. Est in Theaetet. p. 122. E. καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; *Hesychius*: Δαμώμενος, ἀγαλλόμενος. οἱ δὲ, παίζων. &, Δημώματα. παίγνια. ex *Aristoph.* Pac. v. 798. Par est potestas verbi δημίζειν apud Comic. Vesp. v. 697. In ejusdem Lysistr. v. 601. pro Μελιττοῦταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω, Scholiastes scriptum reperit, —— δημάξω, a δημάζω, ut ait, ἀντὶ τοῦ παίζω. παρ' ὃ καὶ τὸ δημεῦσθαι. Sed ipse merito respuit putidam lectionem.

6. Δῆμος] Legg. III. 590. B. ὅπερ δῆμός τε καὶ πλῆθος πόλεως ἐστίν. V. p. 612. E. ὅθεν φατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας. VI. p. 614. C. καὶ φυλῆς καὶ δήμου ὁπόθεν ἂν δημοτεύηται. Vide *Eustath.* ad Il. B. p. 201.

7. Δη-

Δημοποίητος [7]. ὁ παρέγγραφος.
Δήπουθεν [8]. ἔκ τινος τόπου, ἢ ἀντὶ τοῦ δηλονότι, ἴσον τῷ φανερόν.
Διανενεύκαμεν [9]. ἐπεραιώθημεν.

Δια-

7. Δημοποίητος.] Pollux III. 56. *Harpocrat.* in v. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. p. 368. Frequens apud Oratores Atticos, nusquam, si bene memini, legitur apud *Platonem.*

8. Δήπουθεν.] Phileb. p 93. D. Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν. Ion. p. 145. C. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί. Epist. VII. p. 714. G. οὔτε ἄλλων δήπουθεν ὀθνείων, οὔτε ἀδελφῶν. *Aristoph.* Plut. v. 140. *Isaeus* de Ciron. hered. p. 518, 519. *Dio Chrysost.* Orat. VII. p. 106. C 117. D. *Moeris* p 130.

9. Διανενεύκαμεν.] Glossam exscripsit *Suidas*; cujus Editio *Kusteriana* cum pessime recepisset ἐπεράνθημεν, bene *Jac. Gronovius* Emendat. in *Suid.* p. 107. e Codice Leidensi, prioribusque Edd. revocavit ἐπεραιώθημεν. Quae quin sincera lectio sit, nemo dubitare potest. Parmenid. p. 58. G. πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων. Sic optime corrigunt *Jan. Cornarius* in Eclogis, & *Henr. Stephanus:* quod imitatione sua confirmat *Philo* T. II. p. 300. ἢ με καταβαλεῖν εἰς μέγα πέλαγος φροντίδων, ἐν ᾧ φορούμενος οὐδ' ὅσον ἀνανήξασθαι δύναμαι. *Clemens Alex.* Strom. V p. 733. eadem figura: τῷ οἵῳ τε ὄντι διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐτοῖς κύματα. Rursus *Plato* Phaedr. p. 352. A. ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. ubi *Stephanus* malit διανύειν. At vulgatum agnoscit Scholiastes ad h. l. διανεῖν, διακολυμβᾶν, διαπερᾶν. *Timaeus* vero noster respexit Polit. IV. p. 454. A. Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν. quod in usus suos convertit *Themist.* Orat. XXIII. p. 297. B. τὸ μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Vide virum maximum ad *Lucian.* Dial. Marin. VII. p. 306.

10. Δια-

Διαλαγχάνειν[10]. διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι.
Διαττᾶν.[11] σήθειν.
Διαμπερές[12]. δι' ὅλου διῆκον.

Δια-

10. Διαλαγχάνειν.] Critia p. 559. E. θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτε κατὰ τοὺς τόπους διελάγχανον. qui locus, monente *Th. Galeo*, obversabatur *Jamblicho* de Myster. Sect. V. cap. 25. p. 140. Lexicon Rhetor. MS. Διειληχώς. τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο. *Timaei* & *Harpocrationis* glossas in unam confudit *Suidas*.

11. Διαττᾶν.] Sophist. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν. Leviter depravatum est in Cratyl. p. 265. B. Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται. *Ficinus* reddit *scaturiens*, *Serranus* *prosiliens*, quasi esset a διάττω. Sed legendum esse, τὸ γὰρ διαττώμενον, e *Proclo* in Tim. V. p. 294. perspicuum est. Graviorem labem contraxit in *Timaeo* p. 544. F. γῆν διατρήσας καθαρὰν καὶ λείαν, ἀνεφύρασε καὶ ἔδευσε μυελῷ. ubi Codices Parisinus & meus verissimam lectionem διαττήσας conservarunt. Eodem vitio laborat *Hesychius*: Διαρτᾶν. διασείειν. Scribendum: Διαττᾶν. διασήθειν. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. I. p. 749. Διαττᾶν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν, καὶ διηττημένον, τὸ σεσησμένον. *Pollux* VI. 91. VII. 22. & Grammatici reliqui. Hinc δίαττος, *cribrum*, apud *Hesych.* quod alio nomine ἀλευρότησις vocatur. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλευρότησις. ᾧ τὰ ἄλευρα διαττῶσιν. οἱ δὲ Τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ Σηλίαν ὀνομάζουσι, καὶ Κόσκινον. Idem: Ἀλεύρατις. ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα. A *Timaeo* glossulam sumpsit *Suidas*.

12. Διαμπερές.] Phaedon. p. 399. G. ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὄν, καὶ διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς. Polit. X. p. 5 9. F. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο. Ibid. ἐκείνην δὲ διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι. *Suidas* in *Timaeo* legisse videtur: Διαμπερέως. διαμπερὲς, διόλου διῆκον.

13. Δια-

Διατεθρυμμένος [13]. Διακεκλασμένος.
Διαγείρειν [14]. Διαξύειν, ἀπαλείφειν, παραπλᾶσθαι.

Δια-

13. Διατεθρυμμένος.] Hanc lectionem etsi *Suidas* confirmat, credo tamen, a *Timaeo* scriptum esse: Διατεθρυμμένως. Διακεκλασμένως si quidem respexit Legg. XI. p. 679. A. ἀνοήτως γὰρ δὴ καὶ διατεθρυμμένως τινὰ τρόπον ἔχομεν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἤδη μέλλειν ἡγώμεθα τελευτᾷν. ubi de eo dicitur, qui metu fractus & debilitatus jacet. Quae vocis potestas tam rara est, quam frequens altera de homine deliciis fracto perditoque. Conf. sup. v. Ἀποτεθρυωμένοι.

14. Διαγείρειν] Quid audio? An unquam διαγείρειν significavit διαξύειν aut ἀπαλείφειν? Sed *Suidam*, qui *Timaeum* compilare solet, adeamus, si forte is integriorem conservarit lectionem? Quid igitur ille? Διασήθειν. Διαξύειν, ἀπαλείφειν, παραπλέξαι, quod non minus mendosum altero. *Kusterus*, vir doctissimus, negat se videre, quomodo interpretatio παραπλέξαι voci διασήθειν convenire possit. Sed hoc eodem jure de binis reliquis, διαξύειν & ἀπαλείφειν, dicere potuisset. Ne multa: utroque loco corrigendum puto: Διαγράφειν. Διαξύειν, ἀπαλείφειν, παραπλέξαι. Ex quo tandem errore διαγείρειν & διασήθειν natum sit, quaerere non laboro. Vere me emendasse, his rationibus vincam. Διαγράφειν proprie est *inducta litura scriptum delere, expungere. Hesychius:* Διαγράφειν. Διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυροῦν. Lexicon Rhetor. MS. Διαγράψαι τὸ διαξῦσαι εἰώθασι λέγειν, ἀπὸ τοῦ· Νῦν δ' ἐμὲ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὔτως. ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν περιγραφομένων καὶ περιαιρουμένων. *Aristid.* Tom. II. p. 368. ἐπεὶ ἔγνως ἂν ὅσα ἐπὶ τοῦ ἐμαυτοῦ ψέγω. ἃ γὰρ διαγράφω καὶ μεταποιῶ, πῶς οἴει με πρὸς ταῦτα ἔχειν; *Pollux* VI. 14. Inde frequentissime accipitur pro *rejicere, abolere*, ut Polit. III. p. 432. D. quo glossa pertinet: Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν. quem locum re-

respexit *Aristid.* Tom. II. p. 326. & laudavit *Moeris* p. 120. Axioch. p. 729. G. ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τ̃ βίον. *Euripides* Electr. v. 1072. Γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων Εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν. *Aristoph.* Lysistr. 677. Ἢν δ' ἐς ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι τοὺς ἱππέας. ubi vide Schol. *Aristid.* Tom. I. p. 176. οὐκ ἂν φθάνοι διαγράφων πάντας ἀρχάς τε καὶ δυνάμεις ἁπλῶς. Tom. II. p. 63. τί κωλύει καὶ τοὺς νόμους αὐτὸν ἅπαντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις διαγράφειν. p. 205. καὶ διαγράφοι τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἀρχὴν δευτέρα τ̃ πάντων ἔχουσαν. & sic p. 292. 367. 370. *Philostrat.* de Vit. Sophist. L. II. cap. 29. p. 621. ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ διέγραφεν οὐκ ὀρθῶς εἰρημένα. Heroic. cap. 19. p. 735. ἐπαινεῖ μὲν ὡς ποιητικὰ, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα. *Synes.* Epist. 103. p. 242. ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γενναίαν (ῥητορικὴν) ἣν οὐδὲ Πλάτων, οἶμαι, διαγράφειν πειρᾶται. Imperite Interpres vertit: *quam neque ipse, opinor, Plato describere conatus est.* Idem Epist. 105. p. 249. διαγράφειν ἡμᾶς τ̃ χοροῦ τ̃ ἱερῶν. Epist. 153. p. 292. Serm. ad Paeon. p. 309. A. *Gregor. Nazianz.* Orat. XXXV. p. 566. D. ὥρα σοι πολλὰ διαγράφειν τ̃ ὄντων, ἃ μὴ κατείληφας, καὶ περί γε πάντων τ̃ θεὸν αὐτόν. ubi Scholiastes ineditus, *Basilius*, haec annotavit: Διαγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, ἀπὸ τοῦ καταγράφεσθαι καὶ καταχαράττεσθαι τὰ ἠθετημένα τ̃ συνταγμάτων, ἔτι δὲ καὶ τ̃ συμβολαίων τὰ ἀπορριπτούμενά τε καὶ ἐκβαλλόμενα, ὡς ψευδῆ καὶ νόθα, καὶ οὐχὶ γνήσια. Haec, ni fallor, satis fuerint ad vindicandam lectionem *Plutarchi* de Is. & Osir. p. 58. τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων. ubi *Marklandus*, & ante eum *Bouhierius* ad *Cicer.* p. 54. διαγνάφων legere tentabant, inducti altero loco p. 155. εἰς πνεύματα διαγνάφοντες τὰ θεῖα καὶ διαλύοντες. At ibi quoque ex Cod. *Petav.* διαγράφοντες legendum, ut in Amator. p. 757. B. ἂν εἰς πάθη καὶ δυνάμεις καὶ ἀρετὰς διαγράφωμεν ἕκαστον τ̃ θεῶν. Est autem θεοὺς διαγράφειν εἰς ὀνόματα βασιλέων cum efficacia quadam dictum pro *Deos ita tollere, ut eos e regum nominibus fictos dicas.* Eadem vis est verbi περιγράφω. *Polemo Ponticus* Anthol. VII. p. 615. Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον, ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι Πρόσθες. Quod minus Atticum dicit Atticista MS. in Bibl. Medicea:

Διακορής [15]. μεμεστωμένος.
Διασφάξ [16]. διατομὴ ὄρους.
Διδαξάμενος [17]. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.

Διη-

cea: Διάγραφε, μὴ παράγραφε. Graecorum imitatione Latinos sic usos esse verbo *circumscribere*, docet *Ernestus* Clav. *Cicer.* h. v. Sed legitimus inprimis & proprius Oratoribus Atticis loquendi modus est, διαγράφειν τὴν δίκην, *litem expungere*, διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, *ab instituta accusatione desistere.* *Lysias* de publ. pecun. p. 315. πέπυσται μὲν οὖν διέγραψάν μου τὰς δίκας. ubi vide *Marklandum*. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 644. C. αὐτὸς δὲ ὑποσχόμενος διαγράψασθαι τὴν γραφήν. Sed de hac notione plena manu *H. Vales.* in *Harpocr.* v. Διαγράψασθαι, & *Ti. Hemsterhus.* in *Thom. M.* v. Διαγράφειν.

15. Διακορής.] Legg. I. p. 566. H. Ταῦτα γὰρ ἀκήκοάς που καὶ σὺ τὰ ποιήματα. ὅδε μὲν γάρ, οἶμαι, διακορὴς αὐτῶν ἐστί. VII. p. 636. F. τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν. *Aristid.* Tom. I. p. 480. ἀλλ' ὅμως τοὺς μὲν ἐξέβαλεν, ἐνίκα αὐτῶν ἦν διακορής. *Dio Cass.* Fragm. Ursin. p. 60. ἐν τῷ θεάτρῳ διακορεῖς οἴνου ἀπὸ δείλης καθήμενοι. *Aelian.* V. H. Lib. IX. cap. 8. *Pollux* V. 151. *Phrynichus* ineditus: Κατακορὴς οἴνῳ, καὶ Διακορὴς, πολιτικώτερα. *Suidas* exhibet in plurali, Διακορεῖς. μεμεστωμένοι.

16. Διασφάξ.] Ex *Herodoto* Lib. II. 158. ἐπείγεται τείνει ἐς διασφάγας φέρουσα ἀπὸ τοῦ ὄρεος πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον ἄνεμον. Lib. III. 117. Lib, VII. 199. ubi vide Glossas. *Aristid.* Tom. I. p. 272. τὴν διασφάγα ποιήσας τῶν Τεμπῶν ἕνεκα τοῦ Πηνειοῦ. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 23. πέτραι τε καὶ σήραγγες, ἔχουσαι μέντοι διασφάγας μικρὰς καὶ τὰς διαστάσεις. Alia forma & obscoeno sensu *Hipponax* apud Schol. *Apoll. Rhod.* IV. 322. dixit τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. quo respexit *Hesychius* v. Σινδικὸν διάσφ. Plura *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. 105. *Valckenar.* ad *Euripid.* Schol. in Phoeniss. 26. & *Albertus* ad *Hesych.* in v.

17. Διδαξάμενος.] Hanc lectionem ex *Suida* revoca-

ca-

Διηθεῖν [18]. διυλίζειν.
Διθύραμβος [19]. ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Δίκη-

cavimus. MStus duplici mendo: Διαδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλου. Infra: Ἐδίδαξα. ἐπαίδευσα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην. ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. quae & ipsa transcripsit *Suidas*. Optime *Ammonius*: Ἐδίδαξε μὲν ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δὲ ὁ πατὴρ συστήσας. ubi vide *Valckenarii* Animadversiones p. 70. Filii ἐπιμεληθῆναι, καὶ χρήματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν, item, filium praeceptori συστῆσαι, & filium διδάξασθαι, in Theage p. 8. B. E. F. permutantur. Menon. p. 22. A. ἢ οὐκ ἀκήκοας ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; quae etiam in *Aeschinis Socratici* Dialog. I. §. 5. ad verbum leguntur, inde excitata ab *Hemsterhus*. ad Arg. Plut. *Aristoph*. p. 4. Protag. p. 199. D. οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Ibid. mox: ταῦτα δὲ ἄρα οὐ διδάσκονται; οὐδὲ ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. De usu Attico verborum διδάξασθαι, παιδεύσασθαι qui egerint, plures indicantur ad *Hesych*. T. I. p. 1306. quibus adde *Valckenarium* ad *Xenophont*. Memorab. IV. p. 250.

18. Διηθεῖν.] Sophist. p. 152. E. εἶον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν. Cratyl. p. 265. B. τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. ad quem locum conferendus est *Proclus* in Tim. Lib. V. p. 294. Tim. p. 532. F. τὸ τοιοῦτο δὲ μόνον αὐτὸ καθαρὸν διηθεῖν. p. 538. E. χρυσὸς ἠθημένος διὰ πέτρας ἐπάγη. ubi *Ficinus* ridicule reddit, *florescens*, cogitans, credo, nihili vocem ἠνθημένος. Rectius cepit ibid. G. ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῆς ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι. p. 539. A. 548. D. συνδιηθεῖσθαι occurrit ibid. p. 541. G. Glossulam habet quoque *Suidas*.

19. Διθύραμβος.] Legg. III. p. 594. F. καὶ ἄλλο, Διονύσου γένεσις, οἶμαι, διθύραμβος λεγόμενος. Hipp. Maj. p. 100. D. Ion. p. 145. D. Hipp. Min. p. 231. H. Gorg. p. 303. F. G. Phaedr. p. 341. D. 342. F. Apolog. p. 360. F. Polit.

Δίκηλα[20]. μιμήματα, εἰκάσματα.
Δίκη. ὅτε μὲν τὸ ἔγκλημα[21], ὅτε δὲ ἡ κόλασις[22], ὅτε δὲ ὁ τρόπος καὶ ἡ ὁμοιότης[23].
Δικαιούμενος[24]. κολαζόμενος.

Δι-

Polit. III. p. 435. E. ubi vide Scholia. Neque hanc glossam *Suidas* neglexit.

20. Δίκηλα.] Sic etiam ex Glossographo nostro *Suidas*, ut nihil opus sit cum *Kustero* scribere Δείκηλα, Erudite vocem exponit *Etymol. M.* p. 260. 28. ubi quod laudat, Δείκηλα προΐαλλε, sumptum est ex *Apollon. Rhod.* IV. 1672. Suspicor glossam huc aliunde irrepsisse, praesertim cum damnata sit a *Polluce* I. 7. ubi adi Interpp. *Villoisonus*, V.C. ad *Longum* III. p. 179. qui *Timaei* Codicem post *Jo. Capperonnerium* tractavit, ait, e regione vocis Δίκηλα in margine scritas esse voces, ὁμοιώματα, δοκήματα.

21. Ἔγκλημα.] Legg. VI. p. 620. B. ὁ δὲ ὄφλων τὴν τοιαύτην δίκην. VIII. p. 648. E. διπλαῖς δίκαις ἔνοχος ἔστω. &c.

22. Κόλασις.] Alcibiad. II. p. 39. C. πάλαι δίκην δεδωκέναι. Euthyphr. p. 50. E. ὡς οὐ δεῖ δίκην διδόναι ἐκεῖνον, ὅς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ. Hipp. Maj. p. 100. C. Theaet. p. 129. A. & centies alibi.

23. Ὁμοιότης.] Theaet. p. 123. F. ἀλεκτρυόνος ἀγεννοῦς δίκην. Phaedr. p. 340. B. διὰ τῆς ἀκοῆς πεπληρῶσθαί με, δίκην ἀγγείου. p. 346. B. ὄρνιθος δίκην βλέπων ἄνω.

24. Δικαιούμενος.] *Pollux* VIII. 25. δικαιωτήρια, τὰ βασανιστήρια, ὡς Πλάτων. ὁ αὐτὸς καὶ δικαιούμενον, τὸν κολαζόμενον. Prius extat in Phaedr. p. 345. G. αἱ μὲν εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθοῦσαι, δίκην ἐκτίνουσιν. Posterius Legg. XI. p. 683. G. αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον. Exemplorum quantum satis est, congesserunt *J. Camerarius* ad *Aristotel.* Nicomach. V. 7. p. 233. & *P. Leopardus* Emend. V. 9. Verbo δικαιοῦν hac *puniendi* notione respondet θεμίζειν, Cretensibus usitatum, de quo *Hemsterh.* ad *Hesych.* v. Θῶμις.

Διπλόον[25]. ἐπὶ σιδήρου εἴρηται, ὅτ' ἂν ἀπό τινος ἑνώσεως ἀπόλυσίς τις ᾖ εἰς παράθεσιν μᾶλλον ἢ ἕνωσιν· ἐπὶ δὲ ἤθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς δηλοῖ.

Διω-

25. Διπλόον.] Sophist. p. 169. C. Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα, ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς, εἴτε διπλόην ἔχων τινά ἐστιν ἐν ἑαυτῷ. Ex hoc loco medicina facienda est Plutarcho Pericle p. 158. B. ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκή τις ὕπουλος, ὥσπερ ἐν σιδήρῳ, διαφορὰν ὑποσημαίνουσα δημοτικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς προαιρέσεως. ubi, cum nemo dubitare possit, quin Platonem more suo effinxerit, omnino scribendum: ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς διπλόη τις ὕπουλος, &c. Levius idem laborat T. II. p. 715. F. καὶ τὸ ὕπουλον, ὥσπερ τινὰς διπλοῦς, ἀναπτύσσει τῆς ψυχῆς. Lege, διπλόας. p. 441. D. ἡ διπλὸς ἡμῶν, ὡς ἀληθῶς, ἕκαστός ἐστι καὶ σύνθετος. τὴν γὰρ ἑτέραν διπλόην οὐ κατεῖδον. p. 802. B. διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλεαίνων. Scholiastes Luciani ad Phalar. prior. p. 188. ex meliore, quam ipse est, Grammatico haec descripsit: Αὐθέκαστος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος. Mich. Syncellus in Dionys. Areop. p. 370. ἁπλοῦς μὲν, τῇ ὀρθότητι, καὶ ἀληθείᾳ, πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος. A Platone vocem διπλόη etiam sumserunt Themist. Or. XXI. p. 258. C. & Synes. Ep. 147. p. 288. Eadem metaphora Polit. III. p. 496. H. ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν, οὐδὲ πολλαπλοῦς. ex quo loco πολλαπλοῦς, tanquam Platoni proprium, Pollux IV. 47. laudat. Polit. VIII. p. 496. A. οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις. Euripid. Rhes. 395. φιλῶ λέγειν Τἀληθὲς αἰεὶ, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ. Dionys. Halic. Rhetor. p. 66. Ἕλλην Θετταλὸς, διπλοῦς καὶ ποικίλος. Hesychius: Διπλοῦς ἄνδρας. παλιμβόλους. Contrarium est ἁπλοῦς. Legg. V. p. 609. C. ὅπως μήτε αὐτὸς κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ὁτιοῦν, ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί. Polit. VIII. p. 493. C. Latinis simplex tritissimum est eadem potestate. Platonicum πολλαπλοῦς expressit Cicero ad Att. VI. 2. est

magnum

Διωκάθειν[26]. διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα.

Δρυό-

magnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, in quo ego regendo habeo negotii satis. Graecorum etiam imitatione *duplicem Ulyssem* feliciter dixit *Horatius* I. Carm. 6. 7. *Nec cursus duplicis per mare Ulyssei.* quod *Bentlejus* recte quidem post alios explicuit, sed mox novandi studio ablatus, in *reducis Ulyssis* commutavit: quo, ad meum sensum, nihil potest esse frigidius. Glossae *Isidori: Artificem, duplicem, dolosum.* Ad hanc vocis vim allusit *Ovidius* Amor. I. 12. 27. *Ergo ego vos rebus duplices pro nomine sensi?* quod recte cepit vir doctus Miscell. Observ. Vol. II. T. I. p. 25. Vide *Maussac.* ad *Harpocrat.* v. Ἀρχαίως, & *Herald.* ad *Arnob.* II. p. 95. Paene mihi exciderat monere, me in *Timaeo* scripsisse, ἀπόλυσίς τις ᾖ, & ὑγιὲς δηλοῖ. In MS. vitiose, ἀπόλυσίς τις ᾖ, & ὑγιὲς δηλοῦν.

26. Διωκάθειν.] Rarior verborum forma in αθω, & ab Atticis in paucis tantum recepta, velut, διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ὑπεικάθω. His κιάθω adjicit *Etymolog. M.* p. 818. —— ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγοιντο, διὰ τὸ αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν· οἷον κίω, κιάθω· εἴκω, εἰκάθω· εἴργω, εἰργάθω, ἀμύνω, ἀμυνάθω &c. quod idem ex parte repetit p. 231. 53. Ejus tamen regulae obstat κιάθω a κίω, cujus penultima semper corripitur. Vix ausim in hanc classem referre ἐρμάθω, quamvis bis occurrat apud *Euripidem* Med. v. 189. & Androm. v. 859. propterea quod non desunt homines acuti, qui utrumque locum in vitii suspicionem vocent. *Plato* Euthyphr. p. 3. G. ὑπὲρ ἀνδρὸς θηλὸς ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα διωκάθειν φόνου. Gorg. p. 295. G. πάλαι τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος, σὺ δὲ τὸν νόμον ἐδιώκαθες. quod, quoniam vulgo minus notum erat, *Olympiodorus* Commentario in hunc Dialogum MSto, & Scholiastes per ἐδίωκες explicandum putarunt. Aliquando hanc formam, pro temeritate sua, librarii oblite-

Δρυόχοι[27]. δρυόχους ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νηός.

Διωλύγιον[28]. ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ φαύλου δὲ αὐτῷ κέχρηται· πολὺ καὶ ἄμετρον.

Διω-

terarunt, v. c. Polit. II. p. 428. F. ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν, ubi *Stobaeus* p. 445. Codex Parif. & Scholiastes antiquum διωκάθειν conservarunt. Idem *Philemoni* apud *Athen.* L. VII. p. 288. E. restituit *Is. Casaubonus*. *Euripides* apud *Stob.* p. 26. Αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν. *Aristoph.* Nub. v. 1484. Vesp. v. 1198. & Schol. *Moeris* p. 118. & ibi *Pierfonus*. Eadem manus inepta, quae διωκάθω ex *Platone* expulerat, ὑπεικάθω etiam in ὑπείκω mutavit Apolog. p. 365. B. Sed ex scriptis libris revocarunt *H. Stephanus* ad h. l. & *A. M. Salvinius* Misc. Obs. Vol. II. T. II. p. 272. *Platonis* imitator, *Julianus* Or. VII. p. 229. B. ἐπείπερ ἡμᾶς ἐκέλευσας ὑπεικάθειν αὐταῖς.

27. Δρυόχοι.] Tim. p. 547. H. νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν γενῶν, ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται. qui locus manifesto vitio laborat, cui sic mederi tentabat *H. Stephanus*: ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα, τῶν μερῶν ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν κ. λ. Sed recte hanc conjecturam repudiat *Dukerus* Misc. Obs. Vol. II. T. III. p. 417. Nec melior est *Salmasiana* de ann. climact. p. 763. οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα νεαρῶν. Codex meus tenet vulgatum τῶν γενῶν· alius, cujus variantes in iisdem Misc. l. c. produntur, habet τῶν γεῤῥῶν· Parisinus & Tubing. τῶν γενῶν. unde doctiores, quid *Plato* scripserit, extundant. De voce δρύοχος vide Grammaticos ceteros, quos laudant *Brodaeus* ad Anthol. III. p. 358. & *Albertus* ad *Hesych.* in v. Cum *Timaeo* congruit Scholiastes *Platonis* l. c.

28. Διωλύγιον.] Theaet. p. 122. E. τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν καὶ ἐπιχειρεῖν ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας ὀρθὰς ἑκάστου οὔσας, οὐ μακρὰ μὲν καὶ διω-

Διωμοσία [29]. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι, τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν.

Δρόμοι [30]. ἡ περίπατος.

Δυ-

διωλύγιος φλυαρία ; quod *Julian.* Orat. II. 101. & p. 189. & *Damascius* apud *Suidam* in v. hinc mutuum sumserunt. Legg. X. p. 666. F. μήκη αὖ κέκτηται διωλύγια. ubi vide Scholia. *Platonis* auctoritate *Zenobius* III. 34. V. 55. *Harpocration* & *Suidas* in v. hoc vocabulum confirmant. *Callimach.* Fr. 111. Εὖτ' ἀνέμων μεγάλων πνεῦμα διωλύγιον. Incertus Anthol. IV. p. 520. ἀπειλὴ πνεῦμα διωλύγιον. Sed inprimis *Platonis* imitatores hac voce delectati videntur. *Philo* T. I. p. 247. τὰς τῶν ἐπιθυμιῶν μακρὰς καὶ διωλυγίους ἐκτάσεις. p. 680. ὁ δὲ βαθὺς καὶ διωλύγιος ὕπνος. cui *Th. Mangejus* eandem bis feliciter restituit T. I. p. 258. & p. 295. *Phrynichus* apud *Phot.* p. 326. διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενῖτιν. *Themist.* Or XIII. p. 167. B. μεγέθη οἰκοδομημάτων ἑκασταχῆ διωλύγια. *Julian.* apud *Suid.* v. Χρῆμα· τὸν μέγαν καὶ διωλύγιον Ταῦρον. *Liban.* Opp. T. I. p. 312. C. ἀνεβόησεν ἂν διωλύγιον. *Damascius* apud *Phot.* p. 1074. ἐν σκότῳ διωλυγίῳ πολὺ φῶς ἀνάψας. *Basil.* de Vita Theclae I. p. 60. μέγα τι καὶ διωλύγιον ὑπηχήσασα. Sed modus sit exemplorum. *Cyrillus* Lexico MS. Διωλύγιον. θρηνητικῶς ἔχον (lege, ἠχοῦν) ἐπὶ πολύ. ἢ καὶ μεγάλως φωνοῦν. quo *Hesychii* lectio firmatur. Plura, qui volet, petat a *Dorvillio* ad *Chariton.* p. 278.

29. Διωμοσία.] Vide sup. v. Ἀντωμοσία.

30. Δρόμοι.] Δρόμοι sunt *loca cursibus destinata*, sive *ambulacra publica.* Theaet. p. 115. B. ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο. ubi Scholiastes: Τόποι τινὲς ἦσαν, ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεος, ὁ δὲ ἐντὸς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων, Δρόμοι καλούμενοι. Cratyl. p. 269. F. οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὰν λείου ἐπιλάβωμαι. quod proverbii formam habet, & simile est notissimo, *extra oleas va-*

ga-

Δυσωπεῖσθαι[31]. ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν.

Δω-

gari. Phaedro p. 336. E. Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. Φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι ubi Scholiastes, & *Hermias* Scholiis MSS. Δρόμοι ἦσαν τόποι τινὲς ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. Pro *ambulatione* Euthyd. p. 215. D. εἰσελθόντε δὲ περιεπατείτην ἐν τῷ κατακαστέγῳ δρόμῳ· καὶ οὔπω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην. quo in loco *Jac. Sirmondus* ad *Apollin. Sidon.* II. Ep. 2. p. 28. κατάστεγον δρόμον recte interpretatur *tectam porticum, hypodromum*. Vide *Jo. Toupium* addend. ad *Theocrit.* Eidyll. XVIII. 39.

31. Δυσωπεῖσθαι.] Politic. p. 181. E. μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι. Legg. XI p. 683. D. ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων δυσωπουμένους πρὸς ἀλλήλους περὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν πείθειν. ubi vide Scholiasten. Phaedr. p. 343. B. καὶ πᾶς ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. quem locum laudant *Moeris* & *Thom. Mag.* in v. Aureolam *Ibyci* sententiam rationi suae sic accommodavit *Xenophon* Memorab. I. 3. καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει, οἵ τινες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα ποιοῦσί τι, φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν. Eandem e *Platone* repetierunt *Plutarchus* Sympos. IX. 15. p. 748. C. *Synesius* Ep. 105. p. 247. *Marinus* in Vita Procli cap. 1. & *Damascius* apud *Suid.* v. Ἰβύκειον, ubi vide *Kusterum*. *Hermias* Scholiis in Phaedrum MSS. *Platonis* locum ita interpretatur: Τὸ δὲ ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβυκον, τοιοῦτόν ἐστι· οὐ βούλομαι προσκροῦσαι τοῖς θεοῖς καὶ ἁμαρτεῖν παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τιμὴν καὶ εὐδοκίμησιν. ἐδυσωπούμην οὖν, ἀντὶ τοῦ, ηὐλαβούμην. Quam *Hermiae* annotationem commemorat quoque *P. J. Nunnesius* ad *Phrynich.* p. 81. his usus verbis: *Plato in Phaedro* τὸ ἐδυσωπούμην *ex Ibyco poëta pro* ηὐλαβούμην *aperte adhibet, ut observat eo loco Hermias.* Nempe festinantius inspexit Codicem suum. Nam ἐδυτωπούμην *Platonis* est, non *Ibyci*; neque inde petitum dixit *Hermias*. *Zonaras* Lexico MS. Δυσωποῦμαι, ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι. οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνη-

Δωροδόκοι[32], ϗ οἱ διδόντες δῶρα, ϗ οἱ λαμβάνοντες.

μνημονεύμασιν. ϗ Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑφορᾶσθαι ϗ φοβεῖσθαι, ϗ μετ' ὑπονοίας σκυθρωπάζειν. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ κρίνειν ϗ ἐλέγχειν τὴν λέξιν λαμβάνουσιν. Δυσωπεῖν γὰρ εἴρηται, παρ' ὅσον οἱ κατακεκριμένοι κακῶς ἔχουσι τὰς ὦπας. οὕτως εὗρον τὴν λέξιν εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, ϗ εἰς τὰ ἀνεκφώνητα Ἡρωδιανοῦ. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ, αἰδεῖσθαι, εἰ ϗ μὴ τῶν Ἀττικῶν. ἡ δὲ συνήθεια ϗ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν. ex quo corrige *Etymol. M.* p. 292. 51. eadem fere habentem. De hoc verbo eſt erudita diſputatiuncula *Hemſterhuſii* ad finem T. II. *Raphelii* in N. T. *Timaei* gloſſam *Suidas* deſcripſit.

32. Δωροδόκοι.] Alcibiad. II. p. 43. C. οἱ δὲ, ἅτε οὐ δωροδόκοι ὄντες, καταφρονοῦσι ἁπάντων τούτων, ubi vide Scholia. Polit. III. p. 434. A. οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας, οὐδὲ φιλοχρημάτους. IX. p. 503. G. ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἐὰν δυνατοὶ ὦσι λέγειν, ϗ ψευδομαρτυροῦσι, ϗ δωροδοκοῦσι. Ibid. p 509. F. ϗ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ, ἢ Ἐριφύλη, ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη. Plerique omnes Grammatici in eo conſentiunt, δωροδόκον etiam pro *largitore*, δωροδοκεῖν pro *dona dare*, dici. Cujus notionis non niſi duo exempla reperi, alterum apud *Demoſthenem* Phil. III. p. 30. quod etiam Scholiaſtes *Platonis* l. c. laudat, alterum apud *Aretaeum Cappad.* de Cauſſ. morb. II. p. 67. ἁπλοῖ, εὔθυμοι, δωροδόκοι, ϗ ἐς τὴν δίαιταν ἁβροί. Simili ratione Grammatici voci ἀδωρότατος apud *Thucydid.* II. 65. duplicem vim tribuerunt. *Heſychius :* Ἀδωρότατος. ὁ μηδ' ὅλως μεταδιδοὺς τὶ, ἢ ἀδωροδόκητος. ubi vide *Hemſterhuſium.*

E.

Ἑαυτῷ[1]. ἐπὶ τρίτου προσώπου. οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ δευτέρου κέχρηνται.

Ἐγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. κέχρηται δὲ ἐν Τιμαίῳ[2] ἐπὶ τοῦ φάρυγγος τῇ λέξει.

Ἐδῄωσαν τὴν γῆν[3]. ἀντὶ τοῦ, ἐδενδροτόμησαν.

Ἐδί-

1. Ἑαυτῷ.] Eraſt. p 6 F. ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέπεις αὑτόν τε καὶ τὰ σεαυτοῦ; Lyſid p. 108 E. ἀλλ' ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἡγήσηταί σε βέλτιον αὐτοῦ φρονεῖν, ταύτῃ ἐπιτρέψει σοι καὶ αὑτὸν καὶ τὰ αὑτοῦ. Phaedon. p 377. D. καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν. Ibid. p. 384. F. Οὐκοῦν τοιόνδε τι δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτούς; p. 390. F. ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἑαυτόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας οἰχήσομαι. Sed pleni ſunt exemplorum Attici ſcriptores; & ſaepe hunc uſum attigerunt viri eruditi, ut *Salmaſ.* ad Inſcript p. 14. & *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 159. & 328. *Suidas* hanc gloſſam pro more exſcripſit.

2. Τιμαίῳ] Pag. 546. F. πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς, οἷοι κύρτοι, ξυνυφηνάμενος, διπλᾶ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐγκύρτια ἔχοντες. ὧν θάτερον πάλιν διέπλεξε δίκρουν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων δὴ διετείνατο οἷον σχοίνους κύκλῳ διὰ παντὸς πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος, &c. Sunt enim piuicula. Gloſſam etiam reperies apud *Suidam* ſine ulla varietate.

3. Ἐδῄωσαν τὴν γῆν.] Ex *Herodoto*, ut opinor, V. 89. Αἰγινῆται δὴ ἐδήουν τῆς Ἀττικῆς τὰ παραθαλάσσια. VI. 135. VII. 133. VIII. 32. Verbum tritum cum ab aliis, tum a *Thucydide*, cujus vide Indicem. Corruptus in hoc verbo eſt *Athenaeus* VI. p. 234. A. ληϊζόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν καὶ ἀδικοῦντες. ubi ſcribendum puto: καὶ δῃοῦντες, quod etiam *Valckenario* in mentem venit. *Heſychius:* Ἐπόρθουν. κατέσκαπτον, ἐδίωκον. Pro ἐδίωκον lege ἐδῄουν.

4. Ἐδί-

Ἐδίδαξα [4]. ἐπαίδευσα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην, ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου.
Ἕδος [5] τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται.
Ἐνθράττειν [6]. ὑποκινεῖν, ταράττειν.

Εἶεν

4. Ἐδίδαξα.] Vide sup. v. Διδαξάμενος.

5. Ἕδος.] Dubito, an vox in nostris *Platonis* exemplaribus extet: non reperi certe. *Aeschylus* Pers. 404. ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη. *Sophocles* Oed. Tyr. 886. οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων. *Lycurg.* in Leocrat. p. 157. κελεύω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς, καὶ τὰ ἕδη, καὶ τὰ τεμένη. *Philo* T. II. p. 314. ἐπιφοιτᾷν καὶ ἐνδιατρίβειν τοῖς ἕδεσιν. ubi non imiter *Mangejum*, ἱεροῖς addentem. *Herodes Atticus* Inscript. I. vs. 19. Ὄσσε θεῶν ἑδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθείη. Vide *Photium* Bibl. p. 1069. Latinos etiam *sedes* pro Deorum templis dicere, exemplis ostendunt *Drakenborch.* ad *Sil. Ital.* XII. 48. & *Burmann.* ad *Ovid.* Met. X. 229 Non minus frequenter ἕδος pro *statua* vel *simulacro* ponitur. *Callimach.* Fr. 105 καὶ γὰρ Ἀθήνης Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος. *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 38 παραλαβὼν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν. *Herodes Atticus* Inscript. II. 2. Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκόοι ἱερὰ φέρουσαι. *Appianus* Mithridat. p. 717. τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος, ὃ Παλλάδιον καλοῦσι. *Erotian.* & *Thom. M.* in v. *Jungerm.* ad *Polluc.* I. 7. & *Toupius* Cur. noviss. in *Suid.* p. 61. Apud *Hesychium* legitur: Ἐδοξοποιεῖ. ἀγαλματοποιεῖ. Sed certa emendatione scribendum: Ἑδοξοεῖ. ἀγαλματοποιεῖ. Pro τρόπος, quod Glossographi nostri Codex habebat, ex *Suida* τόπος recepi.

6. Ἐνθράττειν.] Tim. p. 547. D. οὐκ ἄλλην ἐπεμβάλλοντες ἐνετάραξαν κίνησιν. ubi *Timaeum* ἐνέθραξαν legisse, manifestum est. Contracta enim forma Atticis placuit, monente etiam *Moeride* p. 186. *Phrynichus* MS. Θράττει, οἷον ταράττει, κατὰ συντροπὴν καὶ τρόπον (lege, συγκοπὴν καὶ τροπὴν) γεγενημένον. Parmenide p. 56. B. ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε

μὴ

Εἶεν [7]. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.

Εἰλομένων [8]. συνεσταλμένων, συγκεκλεισμένων.

Εἰ-

μή τι ἢ περὶ πάντων ταυτόν. Theaet. p. 133. E. Θεαίτητε μέ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. quo respexit *Timaeus* infra: Θεάτης. ταράττει, κινεῖ. Phaedr. p. 343 B. ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον. ubi vide Scholiasten. Phaedon. p. 388. E. τί οὖν τὸ σὲ αὖ θεάτητε, ἀπιστίαν παρέχει. *Platonis* exemplo, Sophistae hanc formam celebrarunt, tanquam *Aristides* T. I. p. 514. *Themist*. Or. II. p 33. D. *Liban*. Ep. 1285. *Julian*. Or. VI. p. 192. A. *Synes*. Ep. 121. p. 257. *Marinus* in Proclo p. 84. *Basil*. de Vita Theclae I. p. 68 Lexicon Sangerm. MS. Ἄθρακτος ἀτάρακτος. καὶ τὸ συνεχύθη, Ἐθράχθη Σοφοκλῆς λέγει. Vide *Hemsterhus*. ad *Hesych*. v. Ἀνώπιστον. Semel etiam hac forma usus est *Pindarus* Isthm. VII. 55.

7. Εἶεν.] Alcibiad. I. p. 26. B. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ ὅτι μάλιστα ταῦτα διανενόημαι. Minoë p. 45 F. Ἐπίσταντο γάρ. Εἶεν. τίνων δὲ δὴ τὰ περὶ πόλεως διοικήσεως &c. Euthyphron. p. 52. G. Εἶεν. ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης; Parmenid. p. 59 A 69. B. Phileb. p. 74 B. p. 78. B. 79 B. Hipp. Maj. p. 98. D. E. G. Sed haec concedendi & ad alia transeundi formula singulis paginis occurrit. Vide *Moeridem* p. 138. *Lambinum* ad *Horat*. I. Ep. 16. 56. Interpretes ad *Maxim. Tyr*. Diss. II. p 50[1]. XXVII. p. 701. *Suidas Timaei* glossam duabus vocibus auctiorem exhibet: Εἶεν. ἄγε δή. συγκατάθεσις &c. Et sic Scholiastes ad *Platonis* Politic. p. 169. E.

8. Εἰλομένων.] Nihil a *Timaeo* discrepat *Suidas*. Forte tamen scribendum: Εἰλόμενον. συνεσταλμένον, συγκεκλεισμένον. Certe respicitur Tim. p. 545. G. διὰ δὲ βραδυτῆτα ἀπωθούμενον ὑπὸ τοῦ περιεστῶτος ἔξωθεν πνεύματος πάλιν ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλλόμενον κατερριζοῦτο. ubi eadem lectionis varietas, quae supra v. Γῆν ἰλλομένην. *Proclus* in Tim. IV. p. 281. sequitur scripturam ἰλλόμενον. At *Galenus* ad *Hippocrat*. Epidem.

Εἰκάζων [9]. οἰόμενος, ἢ ὁμοιῶν.
Ἕλη [10]. ἡλίȣ αὐλαία ἢ αὐγή.

Εἰ-

dem. III. Tom. V. p. 423. praefert εἰλȣ́μενον, eadem tamen, qua *Proclus*, *constringendi* & *concludendi* potestate. εἰλόμενον *Timaeus* in Codice suo reperit, quod etiam legitur in meo. εἰλλόμενον denique vulgatae Edd. quas vidi, omnes. Quamcunque vero lectionem sequare, ad rem ipsam nihil interest. Vide notata ad v. Γῆν ἰλλομένην.

9. Εἰκάζων.] Alcib. I. p. 25. F. ὅτι μὲν ȣ̓ ταύτην τὴν ἐλπίδα ἔχεις, εὖ οἶδα, καὶ οὐκ εἰκάζω. Phileb. p. 90. F. Τό γε μετὰ ταῦτ' εἰκάζειν λείπειτ' ἄν. Ione p. 144. Οὐ χαλεπὸν τȣ̃το γε εἰκάζεις. Cratyl. p. 270. C. ὅτι ȣ̓δὲν εἰδότες τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν. Phaedon. p. 394. D. ἴσως μὲν ȣ̓ν, ὡς εἰκάζω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. & sic aliis locis. Nec minus frequentatur *assimulandi*, & *comparandi* significatio. Politic. p. 171. C. ἢ βȣ́λει, καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δὴ, καὶ τȣ̃νομα παρεικάσωμεν; Cratyl. p. 277. A. ȣ̓δὲ τὸ παράπαν δέῃ πάντα ἀποδȣ̃ναι, οἷόν ἐστιν ὃ εἰκάζει, εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. p. 279. G. Sympos. p. 333. E. ἀλλὰ δ' ἐμȣ̃ ἀκȣ́σαντι ἂν ὅμοιός τι ἔσω οἷος ἐγὼ εἴκαζα αὐτόν. Phaedr. p. 345. D. ἣ μὲν (ψυχὴ) ἄρισα θεῶν ἑπομένη καὶ εἰκασμένη. p. 346. C. Polit. II. p. 429. G. VI. p. 470. F. ubi vide Scholia. Hoc verbum *Davisius* bene restituit *Maximo Tyrio* Diss. VII. p. 518. At *Mangejus* ad *Philon.* T. II. p. 35. idem a MSS. oblatum temere sprevit. Formam ᾔκαζα, quam *Moeris* p. 182. Atticis tribuit, *Platonis* librarii in notiorem εἴκαζα videntur mutasse. Vix operae est monere, glossam a *Suida* esse descriptam.

10. Ἕλη.] Haec glossa sic reficienda e *Suida*: Εἵλη. ἡλίȣ ἀλέα, ἢ αὐγή. nisi ἕλη, ab antiquo ἕλω, *splendeo*, retinere malis. Nam *Eustath.* ad Od. H. p. 1573. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque, εἵλη & ἕλη, veteribus usitatum fuisse. *Alciphron* III. 42. καὶ τὸ ἐκ τῆς ἕλης θέρεσθαι. Sic in Codice Regio reperi, non εἵλης, ut *Berglerus* corrigit ex I. 12. *Hesychius*:

Εἴλησις [II]. ἔκκαυσις.

Εἰ-

thius: Ἕλα. ἡλίου αὐγή, καῦμα. Nec dubium eſt, quin vetuſta lingua ἥλη pro ἕλη uſurparit, unde ἥλιος, *ſol*. Aeoles, praefixo digammate ſuo, γέλα dixiſſe, ex *Heſychio* v. Γέλαν intelligimus. Vide *Salmaſium* Exercit. *Plin.* p. 224. Βέλα Lacedaemoniorum eſt, eodem *Heſychio* auctore. Quae obſervatio proderit emendandae alteri gloſſae, inſigniter depravatae: Κέλλη. φέγγος, αὐγή, φῶς, πάχνη, ὁμίχλη. ubi primum β ex dialecto praefixum, ſolemni errore in κ abiit. Tum, ut fit, transpoſitae ſunt literae ε & ι. Vera igitur lectio eſt: Βείλη. φέγγος, αὐγή, &c. Explicationem πάχνη ad Siculum γέλα vel βέλα, Latinum *gelu*, pertinere, oſtendit *Lennep.* ad *Phalarid.* Ep. 106. p. 308. Denique, quoniam de vocis origine diſputamus, addendum eſt, pro ἕλη ex dialecto dictum eſſe σέλη, unde σελήνη, *luna*. In libris tamen noſtris frequentior eſt forma εἵλη, quam ἕλη. *Ariſtophanes* apud *Etymol. M.* p. 298. 54. Καὶ τὸ πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων. *Aelian.* H. A. Lib. IV. cap. 46. Καὶ ὀπτᾶσιν οὐ πυρί, ἀλλὰ πρὸς τὴν εἵλην τὴν τοῦ ἡλίου. Lib. V. cap. 3. Θηραθέντα δὲ ἀποκτείνουσι, καὶ πρὸς τὴν εἵλην κρεμῶσι τεσσαράκοντα ἡμερῶν. XIV. 26. & XV. 12 τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην ὑπαλεαθέντα καὶ ἐκκύψαντα τῶν καλύκων. XVII. 31. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. cap. 33. p. 858. Καὶ φοινίττει τὴν κόρην μετρίως τῇ εἵλῃ. Sic eleganter emendavit *Adr. Heringa* Obſervat. cap. XXXI. p. 285. Gloſſae noſtrae ſedem quaerant, quibus otium eſt.

II. Εἴλησις] Polit. II. p. 431. A. ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. οἷον, σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν, καὶ πόνων, καὶ πᾶν φυτόν, ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων. ubi vide Scholia. III. p. 439. E. καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατιαῖς μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σιτίων, καὶ εἱλήσεων, καὶ χειμώνων. Sed non eſt praetereundus inſignis locus Legg. V. p. 613. A. οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διὰ εἱλήσεις

Εἰλυφόωσιν[12]. εἰλοῦσι, συνάγουσιν.

Εἰ-

σεις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀναίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ, δι' ὕδατα. *Ficinus* διειλήσεις pro *turbine* accepit, quem ſequitur *H. Stephan.* Theſ. Gr. L. Tom. I. p. 1126. Nos primum ſcripturae varietatem excutiamus; tum, quid nobis videatur, paucis exponamus. *Phrynichus* MS. cujus gloſſam dedimus ſup. ad v. Ἀλλόκοτον, ita legit: οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί εἰσι, καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι αὐτῶν, δηλοῖ οἷον, οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Aliquanto deterior eſt lectio *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 88. οἱ μὲν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διαλήσεις, ἀλλόκοτοί τέ εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Alio denique modo locum exhibet *Galenus* Tom. I. p. 349. Ed. Baſil. οἱ μέν που γε διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ εἰλήσεις, ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ, καὶ ἀνείδιοι ἑαυτῶν. qui locus in edit. *Charterii* Tom. V. p. 456. F. miſere corruptus eſt. Nam pro καὶ εἰλήσεις editur καὶ εἰ ἡλίασις, & mox pro εἰλήσεις, ἡλιάσεις. Cujusmodi errores prope infinitos *Charterius*, emendandi ſpecie, in *Galenum* invexit. Nobis autem in *Platone* legendum videtur: οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἰλήσεις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀπαίσιοι αὐτῶν. Εἰλήσεις hic quoque intellige *ſolis calorem*, *aeſtum*, τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας, ut bene explanat *Galenus* l. c. Nec de emendatione nos dubitare ſinit imitatio *Plotini* Ennead. I. Lib. VIII. p. 81. ἃ ῥᾳδίως ἔχει ὑπό τε πνευμάτων, ὑπό τε εἰλήσεων τὴν φθοράν. *Plutarch.* Sympoſ. L. VI. 2. p. 688. A. εὐχόμεθα τὸν θεὸν διδόναι δρόσους μαλακὰς καὶ εἰλήσεις ἐν πνεύμασι μετρίως. *Euſtath.* ad Od. H. p. 1573. εἰλεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν. Pro voce ἀναίσιοι, vel ἐναίσιοι, quam *Phrynichus* l. c. nimis argute explicat, olim ἀπαίσιοι ſcripſimus. Nunc magis placet ἀνάρσιοι. Ac forte huc pertinet gloſſa *Timaei*, Ἀνάρσια, p. 30. Gloſſam haud praeteriit *Suidas*.

12. Εἰλυφόωσιν.] *Kuſteriana Suidae* Editio tantum habet: Εἰλυφ. συνάγουσι. Sed εἰλοῦσι ex Codice Leidenſi revocavit *Jac. Gronov.* Mutilat. *Suid.* p. 47. Vid. *Euſtath.* ad Il. Υ. p. 1218. Nullum gloſſae in *Platone* veſtigium ſupereſt.

13. Εἰ-

Εἴξασι καὶ Εἴκασι [13] λέγει ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν.

Ἐπαγγελίαι [14]. καθ' ὧν μή εἰσι κολάσεις ὁρμώμεναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους.

Ἐμαλακίσθη [15]. ἐνέδωκε, καὶ ἀσθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας.

Ἐμ-

13. Εἴξασι καὶ Εἴκασι] Sophist. p. 153. H. ὡς εἴξασι τινὲς αὖ λόγον ἑαυτοῖς δοῦλες ἡγήσασθαι. Politic. p. 184. A. πολλοὶ μὲν γὰρ λέουσι τῶν ἀνδρῶν εἴξασι καὶ κενταύροις. Ibid. p. 190. C. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 848. *Ariſtoph.* Nub. v. 342. Av. v. 96. & Schol. *Eubulus* apud *Athen.* L. XIII. p. 558. A. *Plato* Comicus ap. *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1161. *Numenius* apud *Euſeb.* P.E. XIV. p. 728. εἴξασιν οὖν οἱ πρῶτοι ὀλιγαρχικωτέροις. ubi *Fr. Vigerus* dubitatione ſua oſtendit, formam Atticam ſibi minus cognitam fuiſſe. Notior fuit *Jano Cornario* in Eclogis p. 193. Ex Boeotorum, κ in ξ mutare ſolitorum, dialecto, hanc formam ab Atticis receptam eſſe, tradit *Etymol. M.* p. 297. 15. Neque hanc gloſſam *Suidas* praetermiſit.

14. Ἐπαγγελίαι.] *Suidas* hanc gloſſam cum ipſo errore in Lexicon ſuum recepit. *Kuſterus* ſuppleri vult: λέγει) ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων. quod tamen facile ex re ipſa intelligitur. Rectius probat *Aem. Porti* emendationem ὡρισμέναι pro ὁρμώμεναι. Gloſſa pertinet ad Polit. VIII. p. 500. C. Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται· ubi vide Scholiaſten. Putares, *Timaeum* hic legiſſe ἐπαγγελίαι. Ego vero culpam potius in *Timaei* librarium conferam, qui ἐπαγγελίαι ſcripſerit, ubi εἰσαγγελίαι ſcribere debebat. Neque enim tam doctus Grammaticus diſcrimen, quod inter has delationes eſt, ignorare poterat. Ἐπαγγελία eſt delatio criminis publici cujuscunque, cujus lege eſſet judicium: εἰσαγγελία, delatio criminis innominati. Vide *Pollucem* VIII. 51. & *Harpocrat.* v. Εἰσαγγελία, cum nota *Valeſii*, & v. Ἐπαγγελία. *Petitus* tamen ad Legg. Attic. p. 347. utramque confudit.

15. Ἐμαλακίσθη.] Alcibiad. I. p. 33. G. οὐκ ἀποκνη-

Ἔμβραχυ[16]. συντόμως, καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.
Ἐμπειρία[17]. τριβὴ ἐκ πείρας.
Ἐμπολέμια[18]. τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα.

Ἐναγ-

κυνητέον, οὐδὲ μαλθακιστέον, ὦ ἑταῖρε. Phileb. p. 76. F. Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα. Sophist. p. 158. D. οὕτως ἀποστησόμεθα νῦν μαλακισθέντες. Ibid. p. 169. A. Sympos. p. 318. A. ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει, ἅτε ἂν κιθαρῳδός. Polit. V. p. 459. G. Epist. III. p. 709. A. Epist. VII. p. 713. G. εἴ τι καταμαλθακισθεὶς καὶ ἀποδειλιῶν αἰσχύνης μετέχοι κακῆς.

16. Ἔμβραχυ.] Theage p. 10. E. καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέῃ ἔμβραχυ. Hipp. Min. p. 230. F. ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ ὅ, τι βούλει. Gorg. p. 285. B. ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται. ubi *Olympiodorus* Scholiis MSS. vocem eodem modo exponit. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVI. p. 446. C. *Aristid.* Tom. II. p. 287. Ex *Longini* praecepto Art. Rhetor. p. 714. scriptor, exquisitius loqui cupiens, dicet τὸ ἁπλῶς ἔμβραχυ. Sic vulgatum ἐν βραχεῖ corrigendum. Vide *Hesychium* in v. inprimis Scholiastem ad Gorg. l. c. Totidem verbis glossam descripsit *Suidas*.

17. Ἐμπειρία.] Phileb. p. 90. F. καὶ τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾶν ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ. Gorg. p. 281. E. πολλαὶ τέχναι ἐν ἀνθρώποις εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπείρως εὑρημέναι. Phaedr. p. 354. D. εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ, τῷ μὲν φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων, ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Polit. III. p. 451. E. ἐπιστήμῃ, οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκείᾳ κεχρημένον. IV. p. 446. C. V. p. 463. D. &c. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniss. 552.

18. Ἐμπολέμια.] Legg. VI. p. 615. C. τρίτον δὲ ἐφεξῆς τούτοις πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον. & paulo post: ψιλῶν δὲ, ἢ τοξοτῶν, ἤ τινος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας. Legg. XII. p. 686. E. δικάζειν δὲ τοὺς στρατεύσαντας ἑκάστους, χωρὶς ὁπλίτας τε καὶ ἱππέας, καὶ τἆλλα ἐμπολέμια ἕκαστα ὡσαύτως. Sic ille locus corrigendus. In vulgatis libris male legitur, ἐν πολεμίᾳ. *Pollux* IV. 85. *Hesychius*: Ἐμπο-

 πο-

Ἔναγχος 19. ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ.
Ἔναυλος λόγος 20. ἔνηχος.

Ἐνα-

πολέμια. (sic recte emendatur) τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Glossam etiam habet *Suidas*.

19. Ἔναγχος.] Hipp. Maj. p. 96. B. ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω. Ibid. p. 97. F. G. Theaet. p. 116. E. οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἔναγχος εἰσῆλθε διαλεγομένοις. Charmid. p. 236. C. Ἔναγχός τι ἔφη βαρύνεσθαί τι τὴν κεφαλήν. Lachet. p. 246. E. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς. Clitoph. p. 255. init. Gorg. p. 289. C. Sympos. p. 315. B. Phaedr. p. 349. C. Vide *Valckenarium* ad *Euripid.* Phoeniss. 204. *Suidas* habet paullo auctius, ex alio fortasse Glossario: Ἔναγχος, περὶ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα &c.

20. Ἔναυλος λόγος.] Ἔναυλος exquisite dicitur tam de *sermone, quo adhuc aures personant*, quam de *re qualibet, cujus adhuc recens est memoria.* Lexicon Rhetor. MS. Ἔναυλον. ἔνηχον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες. ὁ δὲ πόρος τῶν ὤτων τοιοῦτος. ex quo πόρος pro τόπος redde *Etymologo M.* p. 337. 57. *Plato* Menex. p. 403. C. οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥστε μόγις τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυτοῦ. quem locum sic expressit disertissimus Sophista, qui se totum ad *Platonis* imitationem comparaverat, *Themistius* Orat. VI. p. 81. A. καὶ ταῦτα ἔναυλον εἰς τὰ ὦτα ἐνδεδυκότα περιφέρων ἔτι τὸν λόγον. Rursus *Plato* Legg. III. p. 585. G. Ἐκ γὰρ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ πεδία καταβαίνειν, οἶμαι, πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει. *Aeschines* in Ctesiphont. p. 439. C. ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη. *Dionys. Halicarn.* A. R. IX. p. 564. ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἔναυλα καὶ περὶ ὀμμάτων ἦν. *Philo* T. I. p. 255. ἔτι τέρψεις ἔναυλοί τε ἦσαν, καὶ σφόδρα ἐκήλουν ὑπηχοῦσαι. *Hermogenes* de Inv. III. p. 129. ἔτι τῆς μνήμης οὔσης ἐναύλου τῆς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν. *Maxim. Tyr.* Diss. VII. p. 71. καὶ τὰ ὦτα ἔναυλος ὢν διαμέμνηται τοῦ μέλους, καὶ μινυρίζει πρὸς αὐτόν. *Plutarch.*

Ἐναγίζειν[21]. θύειν.
Ἐνδίκως[22]. δικαίως, καὶ κατὰ δίκην.
Ἐνδῦναι[23]. προδῦναι, παραδῦναι, ἢ καὶ εἶξαι.

Ἐνεός.

tarch. Sympos. L. II. 5. p. 639. B. *Aristid.* Tom. I. p. 338. 357. *Themist.* Orat. XI. p. 145. B. *Eustath.* ad Il. Φ. p. 1236. Od. Ψ. p. 1950. *P. Victorius* Var. Lect. I. 20. *T. H.* ad *Lucian.* Somn. p. 8. Ad hujus translatae locutionis exemplum audacter quidem, sed venuste, contrarium dixit *Synes.* de Regn. p. 32. B. & de Insomn. p. 150. C. εἰ μὴ θυραυλήσουσιν οἱ λόγοι περὶ τὰ ὦτα.

21. Ἐναγίζειν.] Ex *Herodoto*, ut opinor. Lib. I. 167. καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως. Lib. II. 44. καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum etsi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen significat *mortuis heroicos honores deferre*, vel *parentare:* de qua notione *Casaubon.* ad *Sueton.* Caes. 88. & *Valckenar.* ad Schol. *Euripid.* Phoeniss. 281. Καθαγίζειν est apud *Platonem* Crit. p. 564. A.

22. Ἐνδίκως.] Phileb. p. 72. F. οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως. Tim. p. 549. E. νόσημα δὲ ἱερᾶς οὖν φύσεως, ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται. Epinom. p. 699. A. πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως. Epist. III. p. 709. E. Epist. VII. p. 716. D.

23. Ἐνδῦναι.] Gorg. p. 302. F. ἐνθυμούμενος ὅτι κἂν παίζων τίς σοὶ ἐνδῷ ὁτιοῦν, τοῦτο ἄσμενος ἔχῃ. Phaedr. p. 342. E. ἀναγκαῖον εἴη ἐνδῦναι ἑαυτὸν ἀπίστῳ, δυσκόλῳ, φθονερῷ. Polit. X. p. 515. C. εἶτα ὅτι χαίρομέν τε, καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς, ἑπόμεθα. Legg. X. p. 665. E. καὶ οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί. Alii scriptores pro ἐνδῦναι plenius dicunt οὐδὲν μαλακὸν ἐνδῦναι, ut *Aristophanes* Pluto 488. ubi erudita *Kusteri* annotatio videnda. Haec locutio restituenda est *Dioni Chrys.* Or. VIII. p. 133. B. κἂν δέῃ μαστιγούμενον καρτερεῖν, καὶ τεμνόμενον, καὶ καιόμενον, καὶ μηδὲν μᾶλλον ἐνδιδόντα. Scribe: καὶ μηδὲν μαλακὸν ἐνδιδόντα. *Dionys. Hal.* A R. V. p. 334. μηδὲν μαλακὸν ἐνδώσοντος τοῖς ἀπειθοῦσιν. *Da-*

Ἐνεός [24]. ὁ ἐστερημένος φωνῆς.
Ἔγκοτον [25]. ἐχθρὸν, ἐνδιάθετον.

Ἔνη

Damascius apud *Suid.* v. Δομνῖνος· οἷα δὲ νέος ὢν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακόν.

24. Ἐνεός.] Theaet. p. 141. E. ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Cratyl. p. 273. C. εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἂν, ὥσπερ νῦν οἱ ἐνεοὶ, ἐπεχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσί. Pro *stupido & insulso* est in Alcib. II. p. 39. F. οἱ μὲν, μεγαλοψύχους, οἱ δὲ, εὐήθεις. ἕτεροι δὲ, ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐνεούς. ubi vide Scholia. Quod apud *Hesychium* legitur, Νενός. εὐήθης. non cum *Sopingio* ex Βλεννὸς, sed ex Ἐνεὸς depravatum existimo; nisi quid praesidii sit in voce *Callimachia* νενίηλος. *Pollux* V. 120. τάττοιτο δ' ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, ὃς ἂν λεχθείη καὶ μωρὸς, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐνεός. *Joannes Siceliota* Commentario MS. in *Hermogenem*: Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. Vide *Jo Albertum* ad Glossar. N. T. p. 70. Ab ἐνεὸς duplex verbum formatum est, ἐνεάζω & ἐνεόω. Lexicon Rhetor. MS. Ἐνεός. ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων· ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας. quam glossam, ut alias multas, ex hoc Lexico descripsit *Etymol. M.* p. 340. 48. Ἀπενεόω, Alexandrinis proprium, *Suidas* e *Daniele* IV. 16. laudat: Ἀπηνεώθη. ὠμὸς ἐγεγόνει. *Toupius* Emend. in *Suid.* I. p. 50. ridet inscitiam hominis, qui hoc verbum ab ἀπηνὴς derivarit. At ego *Suidam* scripsisse suspicor: Ἀπηνεώθη. νωδὸς ἐγεγόνει. Est enim νωδὸς idem, qui ἐνεὸς, *attonitus, obstupefactus*. Ipse *Suidas* & Scholiastes *Platonis* l. c. Ἐνεός. νωδὸς, νωχελὴς, &c. *Hesychius*: Νωδός. ἐνεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν. In transitu moneo, in *Suida* l. c. post δέοι ποιεῖν excidisse Ἐνέπεσε, quod est caput glossae, ad quod subjectum exemplum refertur. Verba autem, σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον, post μετέωρος ponenda videntur.

25. Ἔγκοτον.] Non *Platonica* vox est, sed *Herodotea*. III. 59. ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἔγκοτον ἔχοντες Σαμίοισι

Αἱ-

Ἔνη καὶ νέα[26]. ἡ τριακὰς καλουμένη· Ἔνον τὸ παλαιὸν, καὶ Νέον τὸ νέον.

Ἐντελεῖς[27]. οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρξαντες.

Ἐγ-

Αἰγινῆ). ubi vide *Wesselingium*. Glossa quoque est apud *Suidam*.

26. Ἔνη καὶ νέα.] Codex MS. ἡ τελιὰς καλ. quod in ἡ τριακὰς καλ. mutavi, auctore *Suida*, in cujus vulgatis exemplaribus sic legitur: ἔνον γὰρ τὸ παλαιόν. ἐκ τοῦ ἔνον δὲ, καὶ νέον, ἡ ἔνη καὶ νέα. At optimus ille Codex Leidensis ne tantulum quidem discrepat a *Timaeo*. Nescio vero, an *Timaeus* νέον per νέον explicans, intelligi voluerit, νέον hic vulgari sensu *novum* significare. Sic solent Grammatici. *Hesychius*: Ἤρκεσεν. ἐβοήθησε, καὶ ἤρκεσεν. Idem: Ὑγίεια. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα. ἡ ὑγίεια. Utroque loco vide *Albertum*. Sed melius est legere: καὶ Νέον τὸ νῦν. Scholiastes ad Leges loco mox laudando: Ἔνον τὸ παλαιόν φασι· Νέον δὲ, τὸ νῦν ἐπιλαβὸν τοῦ εἰσεληλυθότος. Cratyl. p. 267. F. Νέον δὲ που καὶ ἔνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς, εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι. κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιϊὸν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει· ἔνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Legg. VIII. p. 651. A. νόμος δὲ ἔστω, μηνὸς τῇ νέᾳ, ὧν δεῖ πραθῆναι, τὸ μέρος τοῖς ξένοις ἐξάγειν τοὺς ἐπιτρόπους. Multos, qui de hac mensium computatione egerint, ad *Hesych*. Tom. I. p. 1236. enumeravit Cl. Editor.

27. Ἐντελεῖς.] Neque τοὺς ἐντελεῖς, neque τοὺς ἐν τέλει, reperi in *Platone*. Glossa, quam & *Suidas* transcripsit, pertinet ad *Herodot*. Lib. III. 18. τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν. Lib. IX. 106. πρὸς ταῦτα Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἐδόκεε. ubi vide Interpretes. *Polyaen*. Strat. L. V. cap. 3. p. 466. Ἀγαθοκλῆς πυθόμενος τοὺς ἐν τέλει Συρακουσίων νεωτερίζειν. ubi quidam MSS. teste *Maasvicio*, τοὺς ἐντελεῖς. Quae forma cum sola Grammaticorum, aut librariorum auctoritate nitatur, possit aliquis suspicari, ubique ἐν τέλει scribendum esse, ut apud *Hesychium*: Ἐν τέλει. ἄρχοντας. Alia tamen *Hesychii* glossa ἐντελεῖς confirmat: Ἐντελέστατοι. ἐντιμότατοι. Vide *Dukerum* ad *Thucyd*. I. 58.

28. Ἐγ-

Ἐγχρίμπτει[28]. ἐγκυρεῖ, ἐνερείδει, πλήττει.

Ἐνω-

28. Ἐγχρίμπτει.] Verba χράω, χραύω, χραίνω, χρίω, χρίπτω, χρίμπτω, χρόω, χρώζω, χρωννύω, nec origine inter se differunt, nec primaria significandi potestate. Prima haud dubie vis est *cutem* vel *quamlibet superficiem radendi stringendique*: unde propagatae sunt reliquae notiones *pungendi*, *stimulandi*, *tangendi*, *leviter vulnerandi*; item *ungendi* & *illinendi*. Praeter quas si occurrant aliae, ad harum aliquam facile revocantur. Publica autem loquendi consuetudo his verbis, quamvis artissima cognatione inter se junctis, non aeque eandem potestatem subjecit. Nam in χραίνω, χρόω, χρώζω, χρωννύω sola *illinendi* vis resedit: in χράω, χραύω & χρίω non illa tantum, sed & reliquae, quas diximus, *pungendi*, *stimulandi*. Sed, quoniam & nimis longum est, & ab instituto nostro alienum, singula verba persequi, de uno χρίω, missa tamen *ungendi* notione, quam fieri poterit diligentissime differamus. Nativa illa *stimulandi*, vel potius *radendi* virtus huic verbo tribuitur ab *Aeschylo* Prometh. Vinct. v. 676. —— κεράστις, ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ Μύωπι χρισθεῖσα. quod pluribus ejusdem Tragici exemplis planum fecit *H. Stephan.* Thes. L. Gr. Tom. IV. p. 623. *Plato* Phaedro p. 346. G. quo *Timaeus* respexit: ἡ δ' αὐτὸς μετὰ τοῦ ἱμέρου ἀποκεκλεισμένη, πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγχρίει ἑκάστη τῇ καθ' αὐτήν. ubi *Hermias* Scholiis MSS. ἐγχρίει, ἀντὶ τοῦ, κεντεῖ καὶ ἐμπίπτει, ὡς ἐπὶ τῶν φαλαγγίων, καὶ τῶν μυώπων, καὶ τῶν μελισσῶν. Idem alii Grammatici magno consensu docent. *Hesychius*: Ἐνέχρισεν. ἐνεκέντρισεν. ubi vide Interpretes. *Suidas*: Χρείειν. τύπτειν. Scribendum: Χρίειν. Vide *Foës*. Oecon. *Hippocr.* v. Ἐγχρίμπτειν. Plerique hunc verbi usum *scorpii* vel *vespae ictu* definiunt, ut *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Od. H. p. 1450. *Ammonius* v. Ἐγχρίσαι, & *Hermias* l. c. Quibus addatur *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφισ. MS. Κεχρίσθαι

σκορ-

σκορπίῳ, ἀντὶ τοῦ, πεπλῆχθαι ὑπὸ σκορπίου, καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ Ἐγκεχρῖσθαι, διαφέρει τῇ γραφῇ τοῦ Κεχρεῖσθαι ὑπὸ ἐλαίου. τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ ἐλαίου, διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὸ δὲ Κεχρῖσθαι τὸ σημαῖνον τὸ πεπλῆχθαι, διὰ τοῦ ι πανταχοῦ. Recte. Multis enim exemplis declaratur, hanc contractiorem verbi vim prae altera latiore esse frequentatam. *Nicander* Theriac. v. 336. Οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος. Sic in nonnullis exemplaribus reperit Scholiastes. Nunc non minus recte legitur, Οἷσιν ἐνισκήψῃ &c. v. 445. οὐ μὲν ὅγ' αὔτως Ἐγχρίψας ἤλγυνε, καὶ ἣν ἔκπαγλα χαλεφθῇ. & v. 718. Τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος, ἀνουτήτῳ ἴκελος χρώς. *Orpheus* de Lapid. v. 79. p. 328. Οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσι. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 54. Καὶ ἐπαοιδαὶ δὲ ἐπραΰνάν τινων ἐγχρισθέντα ἰόν. quem locum non sollicitasset *Gataker.* Advers. Post. cap. IX. p. 490. si verbi indolem cognitam perspectamque habuisset. Idem Lib. III. cap. 22. τῆς τε ῥινὸς τὸ ἄκρον ἁπαλὸν ὄν, καὶ ἐγχρίσει τῇ τῆς ἀσπίδος τρόπον τινὰ ἐκκείμενον. Lib. VI. cap. 20. Ἐγχρίσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον. Lib. XVI. cap. 27. Τὰ γάρ τοι ζῶα τὰ δακετὰ, καὶ τὰ ἐγχρίπτοντα πάμπολλα ὄντα. eod. lib. cap. 41. τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως. Lib. XVII. cap. 35. ἐγχρίμπτουσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα. *Philostrat.* V. A. Lib. VIII. cap. 19. p. 363. μειλίγματα ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίπτει. *Philostratus* Junior Icon. XVII. p. 889. *Themistius* Or. XV. p. 192. A. ὥσπερ τοὺς δρακοντάς φασιν ἐν ταῖς χειαῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἂν ἐγχρίψαιντο τὴν τοῦ ὀλέθρου παρασκευήν. Nihil igitur verius emendatione *Kusteri* ad *Hesych.* T. I. p. 1215. qua in *Philostrato* Seniore Lib. II. Icon. 12. p. 830. pro τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι διὰ ἐγχειρήματος ingeniose legit, τ. κ. ἀ. διὰ τοῦ ἐγχρίμματος. Ibi Cod. Parisinus habet, διὰ τοῦ ἐγχειρῆσαι, pro, διὰ τοῦ ἐγχρῖσαι. *Pollux* VI. 125. σκορπίος ζηλῶν, ὅτῳ ἐγχρίψει τὸ κέντρον. Sic *Kuhnius* correxit vulgatam lectionem, τῷ κέντρῳ. Cui etsi MS. suffragatur, hanc tamen, quoniam rarior ejus usus est, tenemus. *Apollon. Rhod.* IV. 1512.— ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν. Pari construendi ratione *Aristaenet.* Lib. I. Ep. I. ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. *Pollux* I. 210. τῷ ἀ-

Ἐνωμοτία [29]. τάγμα πεζόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὀμνύναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν.

Ἐξαμ-

θύμῳ ἵππῳ ἐμβαλεῖν τὸ μύωπι. ubi nihil varietatis ex Codd. notatur. Hinc etiam *T. H.* defendi videtur posse lectio, quam *Suidas* v. Ἀδάμας *Sophocli* tribuit Aj. v. 452. ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ. Reliquum est, ut paucula de verbi χρίω forma addamus. Antiquissima scribendi ratio est χρίω & χρίπτω, cui posterior aetas euphoniae gratia inseruit μ, ut esset χρίμπτω. Neque tamen haec mutatio ullum significandi discrimen induxit, nisi quod in solo χρίω *ungendi* etiam notio remanserit. Ab hujus autem rei ignoratione caussa repetenda est, cur χρίω *pungendi* potestate tam raro in veterum monumentis, quae supersunt, reperiatur. Scilicet nemo nescit, librarios, quicquid non assequerentur, pro captu suo mutasse. Librarios autem? Ipsi recentiores Editores hanc formam aliquando obliterarunt; v. c. is, qui plura *Philostrato* vulnera inflixit, quam sanavit, *Gotfr. Olearius*. Etenim ad *Philostr.* Junioris Icon. XIII. p. 884. pro τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα, quasi verius, in textum invexit, τ. κ. ἀ. ἐγχρίμψασα. In *Platonis* etiam loco, quem supra attulimus, *Timaeus* ἐγχρίμπτει scriptum reperit pro vetustiore & rariore forma ἐγχρίει, quam jure servant *Hermias* & vulgata exemplaria. Pari fere modo in *Apollon. Rhod.* IV. 1679. ubi nunc legitur —— πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν, olim extitisse credibile est —— π. σ. χρίψε σφυρόν. Quo facilius intelligitur lapsus *Etymol. M.* p. 728. 32. suppresso poëtae nomine, legentis: πτερέῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν. *Apollonii* locus latuit *Sylburgium*.

29. Ἐνωμοτία.] Refer glossam ad *Herodot.* Lib. I. 65. μετὰ δὲ, τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας, καὶ τριηκάδας, καὶ συσσίτια. ubi Scholiastes: Ἐνωμοτία, vel, ut in aliis libris est, Συνωμοσία. τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ex

Ἐξαμβλοῦν[30]. Διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς, καὶ ἀποκτείνειν αὐτό.

Ἐπαμφοτερίσαι[31]. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον.

Ἐξάν-

Ex eo *Suidas* v. Συνωμοτία· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς Συνωμοσία, τάξις τις. Verum cum nullo modo adducar, ut Lacedaemonios & Athenienſes a Grammaticis confuſos credam, ſatius erit. in utroque corrigere: παρὰ τοῖς Τακτικοῖς. Praeter eos, qui ad *Heſych.* in v. laudantur, vide *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXIII. p. 399. & ibi *Daviſ.*

30. Ἐξαμβλοῦν.] Theaet. p. 117. C. καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν. quae laudat *Pollux* I. 7. IV. 208. Paulo poſt Philoſophus: ἀπελθόντες δὲ, τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν, διὰ πονηρὰν συνουσίαν, καὶ τὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν. ex quibus profecerunt *Maxim. Tyr.* Diſſ. XVI. p. 179. & *Syneſ.* in Dione p. 56. Ἐξαμβλοῦν valde commendat *Phrynich.* p. 88. & 128. ubi vide Interpp. & *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* v. Ἀμβλῶσαι. Ceterum labem, quam Gloſſae interpretatio ſuſcepit, hoc modo eluebat *Hemſterhuſius* meus: „ Forte: Ἐ. δ. τὸ κ. γ. καὶ „ φθορίοις ἀποκτείνειν αὐτό. Παι- „ δοκτονίαι πολλαὶ ἐθελουσίων ἀμ- „ βλώσεων *Procop.* Hiſt. Arc. „ p. 46. Niſi praeſtet, „ ἀποσείειν· hoc enim ali- „ quando *abigere partum*, „ ut ἀπωθεῖν, ἐξωθεῖν. Φθόρια „ ſunt *medicamenta abor-* „ *tiva*, quibus ἐκβόλια jun- „ xit *Plutarch.* T. II. p. „ 134. F. Vide *Clem.* „ *Al.* p. 227. v. 36." Haec ille. Mihi tamen ſimplicior videtur emendatio *Lennepii* ad *Phalar.* Ep. 19. p. 98. τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. *Suidas:* Ἀμβλώσκειν. τὸ φθεῖραι βρέφος.

31. Ἐπαμφοτερίσαι] *Suidas*, hanc gloſſam repetens, addit, ὡς καθ᾽ ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι, ex *Timaei* locupletiore exemplari, incertum, an ex alio Gloſſographo. *Plato* Euthyd. p. 226. F. quo gloſſa pertinet: ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον. non ἐπημφοτέρικε, ut *Timaeus* legit. Forte eodem re-

Ἐξάντη[32]. τὸ ν ἔγκειται δὶ εὐστομίαν, ἀντὶ τοῦ, ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης.

Ἐξε-

respexit *Hesych.* v. Ἐξαμφοτερίσαι. Polit. V. p. 468 E. Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε, καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου —— καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ᾽ εἶναι, οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτ᾽ ἀμφότερα, οὔτε οὐδέτερον. quae optime interpretatus est *Guil. Budaeus* Comm. L. Gr. p. 603. Schol. *Aristoph.* ad Plut. v. 635. παίζων γὰρ ἐπαμφοτερίζουσας λέξεις ἔθηκεν, i. e. *ambiguas, quae in utramque partem accipi possint. Lucian.* Deor. Dial. XVI. p. 244. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος. Jov. Confut. p. 636. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾷν εἰώθατε. Is quoque dicitur ἐπαμφοτερίζειν, *qui modo huic, modo illi parti favet, atque adeo in neutram transit.* Phaedr. p. 349. C. ἵνα καὶ ὁ ἐραστὴς ὅδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ, καθάπερ νῦν, ἀλλὰ ἁπλῶς πρὸς Ἔρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται. quod *Hermias* Scholiis MSS. & vetus Scholiastes sic explicant: ἵνα μηκέτι τῷ Λυσίᾳ προσχωρῇ, καὶ ἕπηται καὶ ἡμῖν, ἀλλὰ μίαν γνώμην ἔχῃ. *Thucydid.* Lib. VIII. 85. φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπαμφοτερίζοντα. *Pherecrates* apud Schol. Comici ad Pac. v. 476. Ἐπαμφοτερίζουσ᾽ ἐμποδὼν καθήμενοι. *Philo* T. I. p. 100. *Aristaenet.* Lib. II. Epist. 11. *Phrynichus* MS. Ἐπαμφοτερίζειν. τὸ μὴ παγίως ἕν τι βουλεύεσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι.

32. Ἐξάντη.] Phaedr. p. 344. A. ὅθεν δὴ καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα πρός τε τὸν παρόντα καὶ τὸν ἔπειτα χρόνον. ubi cum *Timaeo*, ut *Suidam* taceam, congruit Hermias Scholiis MSS. Ἐξάντη δὲ λέγει, ἀντὶ τοῦ, καθαρὸν καὶ ἐξ ἐναντίας, ἢ διέκειτο πάλαι πονηλατούμενος, ἀντὶ τοῦ, ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης. τὸ δὲ ν ἔγκειται δι᾽ εὐστομίαν. Eundem *Platonis* locum laudant *Zenobius* III. 96. & *Suidas* in v. atque imitatur *Dio Chrysost.* Orat. IV. p. 73. D. ἢ ὡς εἰώθασιν ἔνιοι τῶν περὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰ

καθ-

Ἐξετασμός [33]. ἀρίθμησις.

Ἐξηγηταί [34]. τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι, οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια.

Ἐξο-

καθάρσια, μῆνιν Ἑκάτης ἱλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 57. ἀνεῤῥώσθη τε ἐκεῖνος, καὶ κακοῦ παντὸς ἐξάντης τὸ ἐντεῦθέν ἐστι. III. 5. IX. 16. 33. XI. 35. XIII. 7. XVI. 28. Idem apud *Suid.* v. Ἀρχίλοχος· (Huic enim ille locus, e libro *de Providentia* decerptus, tribuendus videtur) καὶ τοῦ μήνιδος τοῦ ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. *Julian.* Or. VI. p. 192. B. καταστῆσαι παντάπασιν ἐξάντη τῆς δειλίας. Ep. ad Athenienſ. p. 272. A. ex emendatione *Petavii:* ἧς ἐμὲ μὲν οἱ θεοὶ διὰ τῆς φιλοσοφίας καθαρὸν ἀπέφηναν καὶ ἐξάντη. *Syneſ.* Calv. Encom. p. 75. D. ἅμα δὲ ἐξάντεις ἐσομένους τῆς νόσου. de Provid. p. 97. B. ἐξάντης ἔσομαι τοῦ δαιμονίου μηνίματος. de Inſomn. p. 136. D. καὶ ὅτοις ὕπνος ἰατρὸς ἐξάντη τὴν νόσον ἐποίησε. ubi vide *Nicephorum*, & *Heſych.* in v. Ab *Etymol. M.* p. 346. 42. & *Cyrillo* Lexico MS. haec vox etiam exponitur ἐξεστηκὼς, μαινόμενος. Cujus notionis exempla fruſtra quaeſivi.

33. Ἐξετασμός.] Vereor, ne vox me fefellerit in *Platonicis* vocabulis excerpendis.

34. Ἐξηγηταί.] Ἐξηγητὴς univerſe eſt *cujuslibet rei enarrator.* Tum is, *qui hoſpites ad ea, quae viſenda ſunt, ducit, & unumquodque iis oſtendit;* qui & *myſtagogus* vocatur, & *monſtrator* a *Lucano* IX. 979. ut jam monuit *Ez. Spanhem.* de U. & P. N. Tom. I. p. 6. *Pauſanias* Lib. I. p. 98. Ἐντεῦθεν ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν ἐξηγητὴς ἡγεῖτο εἰς χωρίον. Sic idem commemorat Argivorum, Meſſeniorum, Sicyoniorum ἐξηγητὰς, qui illarum gentium originem, antiquitatem, aliaque ſcitu digna peregrinantibus enarrarent. Qui, pluribus ſaltem in locis, auctoritate publica conſtituti videntur. Ἀρίσταρχος ὁ τῶν Ὀλυμπίασιν ἐξηγητὴς apud *Pauſan.* Lib. V. p. 428. male

ab

ab interprete, quem *Kuhnius* caſtigavit, intellectus, errandi anſam dedit *J. Jonſio* de Scriptor. Hiſt. Phil. p. 344. Contra cum interprete errat *Kuhnius* ad Lib. I. p. 84. Iophontem Gnoſium, qui, quod ex re ipſa liquet, ſacrorum & oraculorum interpres fuit, pro myſtagogo vel monſtratore accipiens. Vide *Strabon.* Lib. XVII. p. 1159. C. *Ariſtid.* Orat. Platon. II. p. 209. Patriorum inſtitutorum interpretes, non monſtratores, ſunt οἱ τὰ πάτρια ἡμῖν ἐξηγούμενοι apud *Artemidor.* Lib. II. p. 161. Ab his prorſus diverſi ſunt Athenienſium ἐξηγηταὶ, quorum erat, monſtra & prodigia procurare, ritus in ſacris obſervari ſolitos docere, expiare homicidas, alioſque piaculo obnoxios, dirimere denique lites, quae de rebus ſacris inciderent. *Pollux* VIII. 124. Ἐξηγηταὶ δ᾽ ἐκαλοῦντο, οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. ubi vide Interpp. Hoc munus olim Athenis publicum fuit ex Theſei inſtituto; ad quod non niſi εὐπατρίδαις adſpirare licebat. *Plutarch.* Theſ. p. 11. C. Εὐπατρίδαις μὲν γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς. Poſtea, ut ex *Timaeo* diſcimus, tres tantum hac dignitate functi ſunt, Pythico oraculo deſignati. Plures vero privata auctoritate prodigia & ſomnia interpretatos eſſe, multis exemplis, ſi tam neceſſe, quam facile eſſet, oſtendi poſſet. Scholiaſtes *Ariſtoph.* ad Nub. v. 331. ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. quocum conſentit vetus Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Ἐξηγητής. Εὔπολις Χρυσῷ γένει· Λάμπων ὁ ἐξηγητής. Μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο. Ἡρόδοτος. δ. Sic etiam capiendus eſt Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς apud *Stephan. Byzant.* v. Βάτη. *Abro, Calliae filius, ſacrorum religionumque interpres:* cui muneri convenit liber ab eo ſcriptus περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν. Peſſime *J. G. Voſſius* de Hiſtor. Graec. III. p. 314. & *Berkelius*: paulo melius *J. Meurſ.* Bibl. Attic. niſi quod *commentatorem* vertat. Τεράτων καὶ ἐνυπνίων ἐξηγηταὶ, *Pauſan.* Lib. V. p 438. συμβόλων ἐξηγηταὶ, *Achill. Tat.* Lib. V. p. 283. Vide *Weſſelin-*

lingium ad *Diod. Sic.* V. 43. Illi autem interpretes cum saepe Apollinis interpretationem expeterent, ex eo *Plato* Polit. IV. p. 448. C ipsum Apollinem ἐξηγητὴν appellavit: ἐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ· ἔτος γὰρ δή πε ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητής, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ καθήμενος ἐξηγεῖται. quo loco *Oenomaus* usus est, Apollinis ἐξηγητῦ titulum irridens, apud *Euseb.* P. E. V. p. 230. Ad Exegetarum Atticorum exemplum *Plato* quoque eos in rempublicam suam recepit. Legg. VI. p. 616. G. ἐκ Δελφῶν δὲ χρὴ νόμες περὶ τὰ θεῖα κομισαμένες, καὶ καταστήσαντας ἐπ' αὐτοῖς ἐξηγητὰς, τέτοις χρῆσθαι. Ibid. p. 623. A. VIII. p. 642. C. 649. E. IX. p. 656. G. 659. C. 660. B. XI. p. 676. F. XII. p. 672. H. 695. C. *Interpretes religionum* Latine vertit *Cicero* de Legg. II. 27. Quod munus cum obirent, proprio & rituali vocabulo dicebantur ἐξηγεῖσθαι. *Plato* Theag. p. 12. B. *Euripid.* Phoeniss. 1018. *Thucydid.* Lib. VII. p. 478. *Andocides* de Myster. p. 230. Sed satis de sacris Atheniensium Exegetis. Restat, ut videamus, an iidem forensibus etiam usi sint Exegetis, i. e. JCtis, qui consulentibus de jure responderent. Quibus cum propter legum ambiguos sensus, tum propter vulgi imperitiam, vix poterat carere civitas bene constituta. Quanti illorum opera olim Romae fuerit, inter omnes constat. Neque aliis gentibus ejusmodi Exegetae defuerunt. De Syracusanis *Diodor. Sicul.* Lib. XIII. 35. ἐδέτερον αὐτῶν ὠνόμαζον νομοθέτην, ἀλλ' ἢ ἐξηγητὴν τῦ νομοθέτε· διὰ τὸ τὲς νόμες γεγραμμένες ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ δοκεῖν εἶναι δυσκατανοήτες. Inauditus hucusque fuit τῶν Λυκεργείων ἐξηγητὴς, *Lycurgearum legum & institutorum interpres*, quem nuper ex Laconico marmore protulit egregius antiquitatis eruditae vindex, *Ed. Corsinus* Dissert. V. post Not. Graec. p. XCIII. De Atheniensium hujus generis JCtis satis diserte veteres Grammatici. *Suidas* & *Etymol. M.* p. 348. 19. Ἐξηγηταί. οἱ τὲς νόμες τοῖς ἀγνοῦσι ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τῦ ἀδικήματος, ὃ ἕκαστος γράφει. Lexicon Rhetor. MS. Ἐξηγητής. ὁ τὲς νόμες ἐξηγέμενος,

νος, καὶ πᾶν ὁτιοῦν πρᾶγμα. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους δεικνῦντες τοῖς ἀγνοοῦσιν περὶ τοῦ ἀδικήματος. Eoque ſenſu Scholiaſtes etiam accepit ἐξηγητὴν in *Platonis* Euthyph. p. 49. A. Ἐξηγητοῦ. τοῦ τοὺς νόμους ἐξηγουμένου. Nec aliter ſenſit *Ti. Hemſterhuſius*, cum valde juvenis ad *Polluc.* VIII. 124. commentarios ſcribens, forenſes illos JCtos Athenienſibus vindicabat. Sed idem vir maximus, nuper a me conſultus, ingenue fatebatur, ſe dudum ſententiae ante defenſae patrocinium repudiaſſe, & nunc alteram, quae tales JCtos Athenis fuiſſe negat, haud paulo veriorem exiſtimare. Hanc igitur, eodem & auctore & adjutore, quam potero breviſſime confirmabo. Ac primum parum valere cenſenda eſt Grammaticorum auctoritas, ubi perpetuus Atticorum ſcriptorum uſus refragatur. Atqui vere monuit *H. Valeſius* in not. *Mauſſac.* in *Harpocr.* p. 277. ne ſemel quidem ἐξηγητὴν apud Athenienſes ſignificare *legum jurisque civilis interpretem*, qui conſulentibus de jure reſponderit, ſemper *interpretem religionum.* Nam in *Platonis* Euthyphrone, quem modo laudavimus, & *Demoſthen.* Orat. in Euerg. p. 1062. cauſſa caedis agitur: in *Iſaeo* de Ciron. hered. p. 522. ſepeliendi ritus; quarum utraque ad religiones ſacrorumque ritus pertinebat. Diſerte *Harpocration* in v. ἔτι δὲ καὶ τὰ περὶ τοὺς κατοιχομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις. Sic legendum cenſet *T. H.* Deinde quid cauſſae eſt, cur nusquam in tot, quae ſuperſunt, orationibus ἐξηγητοῦ, qui de quaeſtione civili & jure forenſi reſponderit, mentio reperiatur? *Phaedrus* quidem IV. 4. 13. Atticum JCtum commemorat: *Athenas rumor implet. Mater ſedula Juris peritos conſulit.* Sed quis fabularum ſcriptorem, cui quidlibet fingere licet, in tali re teſtem citat? praeſertim cum rem Athenis geſtam Romano more narret. Antiqua Dorum lingua Exegetae dicti ſunt καταλαβισταί. *Heſychius*: Καταλαβισταί. ἐξηγηταί, ἢ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια. quam gloſſam pro ingenii & doctrinae ubertate ita explicabat *Hemſterhu-*

Ἐξομοργνύμενος [35]. ἐκματτόμενος, καὶ ἀποτυπούμενος.

Ἐξο-

busius: „Doribus vo-„cem propriam forma „demonstrat. ἐξηγητὰς hic „intelligo prodigiorum, „oraculorum, somnio-„rum &c. interpretes „veridicos: nosti va-„tes, qui futura prae-„nunciando non fallunt, „dici ἀληθεῖς· scriptum a „quibusdam in *Homer.* „Od. Δ. 83. Αἰγυπτίους ἐπ' „ἀληθεῖς, quia erant μαντι-„κοί· Tiresiam μάντιν ἀλά-„θεα πάντα λέγοντα habet „*Theocrit.* Eid. XXIV, 64. „pari modo ἀληθεύειν & ἀλη-„θίζεσθαι *Xenoph.* K. A. V. p. „212. v. 17. *Philostr.* de „V. A. L. I. p. 4. v. 16. „*Alciph.* III, 59. p. 424. „Neque aliter ἀλήθεια *He-„sych.* in Ῥησίαρχος· *prae-„dictorum eventus: Da-„mon* apud Schol. *Ari-„stoph.* ad Plut. v. 1003. „ἡ ἀληθινὴ τῆς ἐνυπνίου *Hero-„dot.* III. p. 134. v. 45. „hinc πρὸς ἀλήθειαν ἐκβαίνειν „apud *Diodor.* Hi ergo „jure merito καταλαθισταί. „Alterum expono, qui „peregrinis adsunt pu-„blicorum operum rerum-„que antiquarum mon-„stratores: est in ea ad-„pellatione ironia; fabu-„las enim plerumque nar-„rabant." Hactenus il-le. *Timaeum* more suo compilavit *Suidas*, celato, ut semper, ejus nomine. Facile tamen pro sagacitate sua *Valesius* l. c. odoratus est, glossam a praestantiore Grammatico profectam esse. Eandem totidem verbis descripsit *Platonis* Scholiastes ad Legg. XI. p. 676. F.

35. Ἐξομοργνύμενος.] Gorg. p. 313. D. ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Legg. VI. p. 623. C. εἰς γὰρ τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντη φαυλότερα. ubi vide Scholia. *Platonem* imitantur *Themist.* Or. XXI. p. 249. A. & *Synes.* de Insom. p. 156. A. *Euripid.* Bacch. 344. Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. *Plutarch.* Crasso p. 543. E. βουλόμενος ὅτι πλείστοις καὶ ἀκρατήτοις προσομόρξασθαι τὸ ἄγος. Ἐξόμορξις est in Tim. p. 547. F. Vide *Moerid.* p. 291. & ibi *Pierson.*

P 36. Ἐξο-

Ἐξοστρακισμός [36]. Φυγὴ δεκαετής. Πῆγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ὧν εἰσιὼν πολίτης ἕκαστος ὄστρακον τίθησιν ἐπιγεγραμμένον· τούτων δὲ ὑπὲρ ἑξακισχίλια γενομένων, φυγὴ δεκαετὴς καταψηφίζεται τοῦ κρινομένου.

Ἐξωμοσία [37]. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν.

Ἐπαγωγαί [38]. ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι.

Ἐπε-

36. Ἐξοστρακισμός.] Post vocem ἐπιγεγραμμένον fortasse aliquid excidit, facile supplendum ex Schol. *Aristoph.* ad Equit. v. 851. quem ad verbum descripsit *Philemon* Lexico Technologico MS. *Plato* Gorg. p. 309. H. οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτὸν οὗτοι οὓς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς; Nihil hujus glossae exscripsit *Suidas*; sed omnia cum pulvisculo abstulit *Etymol. M.* in v.

37. Ἐξωμοσία.] Vide sup. v. Ἀντωμοσία. Pro ἔνορκος MS. male ἐνόρκου.

38. Ἐπαγωγαί.] Genus quoddam θεαγωγίας, vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγή, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a *Synesio* de Insomn. p. 150. C. precibus, incantamentis & fallacium illiciorum susurris daemonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant. Quod luculente describit *Plato* Polit. II. p 424. C. ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν· καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει· ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. ad quem locum referenda sunt haec *Phrynichi* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀκεῖσθαι καὶ Ἐξακεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ. Legg. XI. p. 683. F. ἐὰν δὲ καταδέσεσιν ἢ ἐπαγωγαῖς, ἤ τισιν ἐπῳδαῖς, ἢ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν ὡντινωνοῦν δόξῃ ὅμοιος εἶναι βλάπτοντι. ubi

Cor-

Ἐπετίμα 39. ηὔξε τὴν τιμήν.

Ἐπι-

Cornario in Eclogis p. 1010. post ὡντινωνοῦν deesse videtur χρείαις. *H. Stephanus* intelligit τισὶν e praecedentibus. Neuter bene. Lege: ἢ ἐπῳδαῖς τὶς τῶν τοιούτων φαρμακείων ὡντινωνοῦν. Comparanda etiam illa *Platonis* Legg. X. p. 674. C τοὺς δὲ τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν, καὶ θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν ὡς θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς καὶ ἐπῳδαῖς γοητεύοντες. Hac in re legitima verba sunt ἐπάγειν & ἐπαγωγή. *Apollon. Rhod.* Lib. IV. v. 1665. Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο· θέλγε δὲ κῆρας Θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν Ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται. *Manetho* IV. 364. Σκυλμοὺς ὑπνοφανεῖς, φαντάσματά τε, ἠδ' ἐπαγωγάς. *Lucian.* de Merc. Conduct. p. 700. ὑπέχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. *Origenes* c. Cels. VII. p. 378. ἅπερ ποιοῦσιν οἱ δι' ἐπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας. *Liban.* Opp. Tom I. p. 900. D. καὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδούμενος κἀκεῖθεν ὀλέθρους τοῖς οὐδὲν αὐτὸν ἀδικοῦσιν ἐπάγων ἀνθρώποις, νεκροὺς ἐνοχλῶν, καὶ ψυχὰς οὐκ ἐῶν ἐν τοῖς αὐτῶν μένειν ἤθεσιν. Scholiast. *Euripid.* ad Alcest. v. 1118. ψυχαγωγοὶ — οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσι. Alio loco *Phrynichus* MStus: Ἐπαγωγή ἐστιν καταδέσμοι, καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμακῶν καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ δαιμόνων περιτροπαί. *Hesychius:* Ἐπαγωγή. τὸ ὁπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον. Idem: Ὠπωτῆρες. διὰ φαρμάκων εἰώθασι τινὲς ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. Eandem vim habent ἐπιπέμπειν & ἐπιπομπή. *Euripid.* Phoeniss. 817. τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει. Vide *Hemsterh.* ad *Lucian.* Deor. Dial. III. p. 208. Ἐπαγωγῇ contraria est ἀπαγωγή. *Phrynichus* MS. Ἀπαγωγὴ λέγεται καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις. De magica animarum evocatione multa collegerunt *Elmenhorst.* ad *Arnob.* Lib. I. p. 25. *Herald.* ad *Tertull.* Apolog. p. 105. & *Jac. Gothofred.* ad Lib. IX. Cod. Theodos. Tit. XVI. p. 132.

39. Ἐπετίμα.] *Diphilus* apud *Athen.* L. VI. p. 228. B. Τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ. *Philostrat.* de V. A. Lib. VI. p. 230. καὶ τὰ ὤνια αὐτοῖς ἐπιτιμήσωσι καπηλεύοντες. *Appian.* de B. C. V. 67. Ἐπετετίμητο δὴ πάντα. *Dio Cass.* LI. p. 653. ὥστε τὰ κτήματα ἐπιτιμηθῆναι.

Ἐπιβολή[40]. ἡ εἰσφορά.

Ἐπήβολοι[41]. οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· βάλλειν γὰρ τὸ τυχεῖν· ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες.

Ἐπη-

θῆναι. Lexicon Rhetor. MS. Ἐπιτετιμημένον. τὸ τίμησιν καὶ ἐπίταξιν ἐν τῇ τιμῇ λαβόν. *Pollux* I. 52. III. 125. *Toupius* Emend. in *Suid*. I. 154. Locus *Platonis*, ex quo gloſſa ſumta eſt, diligentiam noſtram fugit. Pro ἐπιτιμᾷν etiam ἀντιτιμᾷν dicitur. *Herodot*. IX. 33. μαθὼν τοῦτο, ἀντετίμα. ubi vide *Valckenarium*. item ἐκτιμᾷν. *Suidas*: Ἐκτιμᾶται. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτέταται, ηὔξηται κατὰ τιμήν. *Heſychius*: Ἔκτιμα. τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ. Scribendum, ἐπιτεταμένα ἐν τ. τ. Pro ηὔξη *Suidas* exhibet ἐπηύξη.

40. Ἐπιβολή.] Hoc nomen *multae* ſignificatione creberrimum eſſe apud Oratores Atticos, *Harpocration* in v. monet. *Andocides* de Myſter. p. 208. ἢ ἐξούλας, ἢ γραφὰς, ἢ ἐπιβολὰς ἄφλον. *Ariſtoph*. Veſp. v. 766. Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. ubi vide Schol. Lexicon Rhetor. MS. Ἐπιβολὴ καὶ Ἐπιβάλλειν ζημίας ὄνομα, τὸ τὸν ἄρχοντα ἢ τὴν βουλὴν χρήματα ὁρίζειν τινὶ ζημίαν δοκοῦντι ἀδικεῖν τὰ δημόσια, ἢ ὀρφανοὺς, ἢ κατέχειν τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς ἄγειν. τὸ δὲ Ἐπιβάλλειν ἐπὶ τοῦ ζημιοῦσθαι τέτακται. Sed quicquid de ἐπιβολῇ dici poterat, occupavit elegantiſſimae vir doctrinae, *Jo. Taylor*. ad *Lyſ*. Orat. contr. Andocid. p. 113. 114. Hic tamen ea vox potius de *tributo*, quam de *multa* accipienda videtur. De quo certius judicare poſſem, ſi *Platonis* locum, ex quo ſumta eſt, in promtu haberem. Gloſſulam a *Timaeo* habet *Suidas*.

41. Ἐπήβολοι.] Euthydem. p. 222. A. καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. Legg. II. p. 581. D. ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γεγόνατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς. Sic ἐπίβουλοι, quod veteres Editiones habent, bene correxit *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 1006. qui emendationem ſuam confirmare potuiſſet ex *Euſtath*. ad Od. B. p. 1448. & *Etymol. M*. p. 357. 23. a quibus locus

Ἔπηλυς [42]. ὁ ἄλλοθεν ἐπεληλυθὼς, τουτέστιν, ὁ ἀλλοεθνής.

Ἐπηλυγάζονται [43]. ἐπικρύπτονται, ἐπισκιάζονται. Λύγη [44] γὰρ λέγεται ἡ σκιά.

Ἐπά-

cus sine labe affertur. Legg. IV. p. 604. fin. παιδείας γίγνεται κατὰ δύναμιν ἐπήβολους. *Sext. Empiric.* Lib. VII. adv. Log. p. 433. ὅτι συνετώτεροι πολλάκις τῶν πρεσβυτέρων εἰσὶ νέοι, τὸν αὐτὸν τρόπον κἂν φιλοσοφίᾳ εὐεπηβολωτέρους γεγονέναι παρὰ τοὺς πρεσβύτας τοὺς νέους. *Aelian.* H. A. Lib. II. cap. 52. ὅτα τεύχων ἐστιν ἐπήβολα. *Heliodor.* Lib. X. p. 487. οὔπω τῶν ὄντων ἐπήβολος γιγνόμενος. Sed pleni sunt exemplorum scriptores veteres. Vide *P. Wesseling.* ad *Diod. Sicul.* I. 19. & *J. Toupium* ad *Longin.* sect. 8. In Codicis *Timaei* margine post οἱ ἐντυγχάνοντες addi οἱ λαχόντες, ἐπιτυχόντες, testatur Cl. *Villoisonus* ad *Longum* p. 179.

42. Ἔπηλυς.] Menex. p. 404. B. ἡ τῶν προγόνων γένεσις, οὐκ ἔπηλυς οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφηναμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἄλλοθεν σφῶν ἡκόντων, ἀλλ' αὐτόχθονας, &c. *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. C. ὅτι ξένος ἂν καὶ ἔπηλυς ἄρχοι τῶν Ἀργείων. Orat. LXI. p. 584. A. *Aristid.* Tom. I. p. 109. 232. 384. & *Taylor.* Lect. *Lys.* cap. III. p. 681.

43. Ἐπηλυγάζονται.] Propria verbi potestas est *obumbrandi*, atque adeo *occultandi*. Lyside p. 107. F. τούτους ἐπηλυγασάμενος, προστίστη ἡ μὴ ὤετο κατόψεσθαι τὸν Λύσιν. ubi vide Scholia. Eundem locum laudant *Eustath.* ad Il. K. p. 809 *Etymol. M.* p. 357. 1. & *Photius* Lex. MS. in Notis ad *Hesych.* Tom. I. p. 1366. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 41. ἀφρὸν, καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα. Lib. III. cap. 16. εἶτα ἐπηλυγάσαντες ἑαυτοὺς ἄνωθεν κάρφεσιν. Lib. IV. cap. 7. ἐπηλυγάζειν ἱματίοις καὶ τῇ καὶ τῷ. ut *Appulejus* dixit Metam. IX. p. 185. *dorsumque plagosum scissili centunculo magis inumbrati, quam obtecti.* Vide etiam *Aelian.* Lib. V. cap.

cap. 47. IX. 57. Ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν est ejusdem *Aeliani* apud *Suid.* v. Ἐξεκύκλησεν, pro quo apud eundem v. Φιλήμων posuit ἐπειλυσάμενος. *Plutarch.* de Solert. animal. p. 971. C. βῶλόν τινα ἢ συρφετὸν ἄνω προίσχεσθαι τοῦ σώματος, εἶον ἐπηλυγαζομένους. *Synes.* Calv. encom. p. 85. C. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης θοιμάτιον ἐπηλυγασάμενος. Epist. 153. p. 292 πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσει). *Damasc.* apud *Phot.* p. 1030. Hoc verbum, unde vi dejectum est, restituamus in venusto, sed foedissime contaminato, *Heliodori* Fragmento, quod nobis *Stobaeus* p. 792. conservavit: Ὃς δὲ κεκημερὴ νεφέλῃ λελυσμένος ὥστε Ἀχάλλη ὀδύναις. *Conr. Gesnerus* legere tentabat, κεκαλυμμένος· paulo felicius *Jos. Scaliger* apud *Grot.* Excerpt. p. 421. Ὃς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ κεκλεισμένος. Sed versus ille sic redintegrandus videtur: Ὃς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ λελυγασμένος ὥστε Ἀχάλλη ὀδύναις. Illustrata verbi ἐπηλυγάζω nativa potestate, superest, ut figuratas loquendi formulas, quae hinc manarint, persequamur. *Thucydid.* Lib. VI. 36. οἱ γὰρ δεδιότες ἰδίᾳ, βούλον(ται) τὴν πόλιν ἐς ἔκπληξιν καθιστάναι, ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζων(ται)) ubi vide Interpretes. Hoc verbum, e *Thucydide* ductum, maxime frequentavit *Dio Cass.* Lib. LVIII. p. 884. ἄλλοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπηλυγαζόμενοι. Lib. LIX. p. 929. ὡς καὶ τὸ συνειδὸς σφῶν διὰ τούτου ἐπηλυγασόμενοι. & sic idem Lib. LXI. p. 992. & LXXVIII. p. 1323. *Synes.* Epist. 105. p. 249. δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. *Photius* Biblioth. p. 410. ἡ περιβολὴ κόρον ἐμποιοῦσα συχνὸν, τὸ εἰς σαφήνειαν ἐπηλυγάζει φαινόμενον. Verbum de vocis scriptura addamus, in qua tantopere variant libri veteres, ut ipsi interdum viri docti, quid eligendum sit, nescire videantur. Maxime trita forma est ἐπηλυγάσασθαι. Sed Cod. unus in *Dion. Cass.* Lib. LXI. p. 992. praebet ἐπηλυγίσασθαι. sicut Scholiastes in *Platonis* loco laudato. In *Plutarch.* de If. & Ofir. p. 122. ante nuperum Editorem, *Sam. Squirium*, erat ἐπιλυγίσασθαι. In *Aristotel.* Hist. Anim. Lib. VI. p. 639. ἐπιλυγάσασθαι. quod prorsus damnat *Ph. Jac. Maussacus.* Nobis vero formarum, quas recen-

Ἐπάρας [45]. ἀναπείσας.
Ἐπιβάδαι [46]. αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῶνται Ἀθηναῖοι.

Ἐῤῥε.

censuimus, nulla temere rejicienda videtur. Nam a λύγη est λυγάζω, ἐπιλυγάζω, ἐπιλύγαιος· ab antiquo λὺξ, λυγὸς, λυγίζω, ἐπιλυγίζω, ἐπιλυγισμός. Vide *Hesych.* v. Ἐπιλύγαιον, & Ἠλύγη. Ab ἠλύγη autem est ἠλυγάζω, ἐπηλυγάζω, ἐπηλυγίζω, &c. *Hesych.* v. Ἐπηλυγίζονται, & Ἠλυγισμένος, Schol. *Aristophan.* ad Acharn. v. 684. *Moeris* p. 163. & ibi *Piersonus.*

44. Λύγη.] Sic etiam *Suidas*, ubi *Kusterus* praeter necessitatem ex MSS. Parisinis recepit ἠλύγη. Vid. inf. v. Λύγη.

45. Ἐπάρας.] *Suidas:* Ἐπάρας. πείσας. Unde mutavi, quod MS. praebebat, ἀνασείσας. Hipp. Minor. p. 233. F. σὺ γάρ με ἐπῆρας Ἱππίᾳ διαλέγεσθαι. Polit. III. p. 444. E. ἥτις μήτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσῃ αὐτοὺς, κακουργεῖν τε μὴ ἐπάρῃ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. *Herodot.* Lib. I. 87. αἴτιος δὲ τούτων ἐγένετο ὁ Ἑλλήνων θεὸς, ἐπάρας ἐμὲ στρατεύεσθαι. *Carcinus* apud *Harpocrat.* v. Καρκίνος. —— τοὺς γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγεῖσας μὲν φρένας Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν. *Pherecrates* apud *Stobaeum* p. 591. Εἰκῇ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ, Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυκλῆσαι πράγμασιν. *Aeschines* in Timarch. p. 81. πολλοὺς ἁμαρτάνειν ἐπαρεῖ. Eandem verbi vim pluribus illustravit *Kuster.* ad *Aristoph.* Nub. v. 42. Ἐξαίρειν eadem significatione dixit *Euripides* Hippol. 332. ubi vide *Valckenarium.*

46. Ἐπιβάδαι.] Sic. Cod. MS. Sed eximenda est litera α, ut sit ἐπίβδαι vel ἐπιβδαί. In accentu enim variatur. Grammatici ἐπίβδας interpretantur *dies illos, qui ferias proxime sequuntur, & a plebe, tanquam festi, per lusum celebrantur.* Ipsum vocabulum, quod Doribus tribuit *Eustath.* ad Od. A. p. 1686. satis indicat, prioribus hos dies accessisse. Schol. *Pindari* ad Pyth.

Ἔῤῥε [47]. φθείρου, ἀπαλλάττου.

Ἐρυμ-

Pyth. Od. IV. v. 249. Ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται, αἱ ἑπόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, οἷον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. *Suidas* & *Etymol. M.* p. 357. 54. Ἐπίβδαι. αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης. in quibus extricandis *Kustero* aqua haesit. At *Hemsterhusius* sic rem putabat expediri posse: ,, Legendum, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδ. τ. πρ. ἡμ. ἐπιγενέσθαι, *propterea quod ludendi causa demonstrandaeque publice laetitiae prioribus accedant*: ἐπιγίνεσθαι idem quod ἐπάγεσθαι in Schol. *Pindari*. Πρὸς ἐπίδειξιν fiunt, quae non occulte, ut sacra & festorum solemnia, sed publice atque in omnium conspectu aguntur. Μεθέορτος Aeolibus Πεδόρτα, ut in *Hesych.* egregie *Salmas.* Apud eundem puto legendum, Μετακοκκῶ. ἡμέρα μεθέορτος, ἐν ᾗ ἑορτὴ οὐκ ἔστι. Hinc proverbium a Themistocle ortum, ἡ ὑστέρα ἐρίζει πρὸς τὴν ἑορτὴν, cujus meminit *Plutarch.* T. II. p. 320. E. nam ἡ ὑστέρα vel ἡ ὑστεραῖα hic idem quod μεθέορτος". Praeclare omnia: nisi quod durior est explicatio vocis ἐπίδειξις in *Suida* & *Etymol. M.* Ego simplicissimum arbitror corrigere, ἐπίδοσιν, *accessionem*, *additamentum*. *Cratinus* apud *Hephaest.* p. 48. Χαῖρ' ὦ μέγ' ἀχρειογέλως ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις. Quartum τῶν Ἀπατουρίων diem proprie ἐπίβδαν appellatum esse, tradit *Hesych.* v. Ἀπατούρια. Porro sic dicta *Repotia*, vel primus post nuptias dies: quod ex Glossis Vett. docuit *Jos. Scaliger* ad *Fest.* v. *Repotia*. Vide *Is. Casaubon.* ad *Athen.* III. 15. p. 182. Denique pro *Kalendis Januariis* accepit *Aristides* Tom. I p. 352. καὶ ἦσαν μὲν ἐπίβδαι, ἣν Ῥωμαῖοι πρώτην ἄγουσι τοῦ ἔτους. Haec fere sunt, quae de ἐπίβδαις in Veterum monumentis reperiuntur. Quas qui in *Platone* quaerere velit, operam ludet.

47. Ἔῤῥε.] Phileb. p. 77. G. ἐῤῥέτω ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐνῆν. Legg. III. p. 585. D. πάντα ἔῤῥειν ταῦτα

ἐν

Ἐρυμνά [48]. τὰ ἐχυρὰ καὶ τὰ δυσπρόσβατα χωρία.

Ἕρμαιον [49]. εὕρεμα· ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, Κοινὸς Ἑρμῆς.

Ἐρυ-

ἐν τῷ τότε χρόνῳ φήσομεν. Ibid. F. ζώων δὲ τῶν ἄλλων ἐῤῥόντων. Epist. III. p. 709. G. ὡς οὐκ εἴων ἐγώ σε πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν. Epist. VII. p. 722. E. ὅτι Δίωνι τὰ χρήματα ἔῤῥει παντελῶς. quod inde sumpsit Themist. Orat. XXXII. p. 358. D. Item Epist. VIII. p. 725. A. ἐῤῥοῦσι δὲ τότε οὔτε λόγος οὔτ' ἐλπὶς ἐλείπετ' ἂν οὐδαμῆ οὐδαμῶς. Alciphron Lib. I. Ep. 38. p. 180. ἔῤῥει τὰ παρὰ τὰς πόσεις μινυρίσματα. ubi vide Berglerum. Rarius occurrunt composita ἀπεῤῥεῖν, εἰσεῤῥεῖν, &c. Lexicon Sangerm. MS. Ἀπεῤῥήσεις. ἀπελεύσῃ, ἀποφθαρήσῃ. οὕτως Κρατῖνος Νόμοις· Οὐκ ἀπεῤῥήσεις σὺ θᾶττον ἀποτιλῶσαι τήμερον; Ὅλως δὲ πλέον τι τοῦ Ἀποφθαρῆναι δηλοῖ τὸ ῥῆμα. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον. Vide Valckenar. ad Euripid. Hippol. 973.

48. Ἐρυμνά.] Legg. III. p. 586. G. sunt τειχῶν ἐρύματα. Adjectivum ἐρυμνὸς in Platone legere non memini. Herm. Tollius, V. C. Excurs. X. in Apollon. p. 755. illud reponit in Phaedone p. 400. C. ὃς (Ἀχέρων) δι' ἐρυμνῶν τόπων ῥεῖ ἄλλων. ubi Editiones, δι' ἐρήμων τόπων, eoque Timaei glossam refert. Vulgatam tamen lectionem servat Stobaeus Ecl. Phys. I. p. 139.

49. Ἕρμαιον.] Theag. p. 10. D. ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ' ὅτι τούτου μεῖζον ἂν ἕρμαιον ἡγησαίμην. Euthyd. p. 215. G. πόθεν τοῦτο τὸ ἕρμαιον εὑρέτην; Ibid. p. 224. D. Charmid. p. 237. C. Ἕρμαιον, ὦ Σώκρατες, γεγονὸς ἂν εἴη ἡ τῆς κεφαλῆς ἀσθένεια τῷ νεανίσκῳ. quem locum, ab interprete male intellectum, rectius vertit If. Casaubon. ad Theophr. Char. cap. 12. p. 251. Gorg. p. 297. D. οἶμαι ἐγώ σοι ἐντετυχηκὼς, τοιούτῳ ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι. Ibid. p. 298. D. ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ, ἕρμαιον τοῦτο ποιούμενος. Sympos. p. 316. F. Phaedon. p. 397. H. ubi vide Scholia. Polit. II. p. 426. A. Legg. XI. p. 682. H. Ἕρμαιον & εὐτύχημα junxit Sympos. p. 333. F. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ, ἕρ-

Ἐρυσίβη [50]. μιλτώδης δρόσος. Πάχνη δὲ, δρόσος χιονώδης.

Ἐπεσφάλακεν [51]. οἱ μὲν, ἐπεσπάσθη· οἱ δὲ, ἐσάπη, ἢ παρὰ καιρὸν ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη.

Ἑται-

ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν. *Aristaenet.* Lib. I. Ep. 19. p. 132. ex hoc ipſo *Platonis* fonte, ut ſolet, hauriens: ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἕρμαιον αὐτῆς καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο. Praeter Paroemiographos vide *Rittershuſ.* ad *Iſidor. Peluſ.* Lib. IV. Ep. 22. *Bergler.* ad *Alciphr.* Lib. III. Ep. 29 & *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* V. 26.

50. Ἐρυσίβη.] Sympoſ. p. 321. E. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἐρωτικῶν. Polit. X. p. 516. E. σίτῳ τε ἐρυσίβην, σηπεδόνα τε ξύλοις. ubi vide Scholiaſten. Axioch. p. 730. E. κλαῖον νυνὶ μὲν αὐχμὸν, νυνὶ δ' ἐπομβρίας, νυνὶ ἐπίκαυσιν, νυνὶ ἐρυσίβην. Eleganter *rubiginem* deſcribit *Orpheus* de Lapid. 15. v. 91. p. 340. καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην, Ἥτε κατ' οὐρανόθεν πλαμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὴ, Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται. Sic ille locus ſcribendus. Quam emendationem confirmat Codex Regius, cujus Variantes cum *Gesnero* communicavi, p. 416. Vulgo editur: Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισυνέχουσα κάθηται. Gloſſae *Philoxeni*: Robigo, ὡς πάχνη γίνεται, ἣν τινὲς ἐρυσίβην καλοῦσιν. *Heſych.* in v. & Cl. Editor.

51. Ἐπεσφάλακεν.] Haec cum pulviſculo abſtulit *Suidas*, ac praeterea, ut hominis judicium agnoſcas, ex poſterioribus Gloſſographi noſtri verbis novam gloſſam confinxit: Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν. *Timaei* gloſſa gravi mendo laborat. Nam nihili verbum eſt ἐπεσφάλακεν, quod *Kuſterus*, in ἐπεσφάδακεν mutans, multum aberravit. Ipſe tamen, cum explicationem ab hoc verbo alienam videret, paene rediit in viam, ἐσάπη referens ad ἀπεσφακέλισεν. Vellem, quod ingreſſus erat iter, perſecutus eſſet. Nihil enim cer-

Ἑταιρίστριαι[52]. αἱ καλούμεναι τριβάδες.

certius est, quam glossam hoc modo corrigendam esse: Ἀπεσφακέλιζεν. οἱ μὲν, ἐπεσπάσθη, &c. Ea pertinet ad Tim. 544. H. τὴν δ᾽ αὖ τῆς ὀστείνης φύσεως ἕξιν — διάπυρόν τ᾽ αὖ γινομένην, καὶ πάλιν ψυχομένην, σφακελίσαζαν. Ibid. p. 549. B. ὅταν ὀστοῦν, διὰ πυκνότητα σαρκὸς, ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανὴν, ὑπ᾽ εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίζαν, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται. Hic *Timaeus* ἐπισφακελίσαζαν, quo composito *Hippocrates* apud *Foësium* Oecon. v. Σφάκελος non semel usus est, pro simplice σφακελίσαζαν in exemplo suo scriptum invenit. Ex vulgata lectione, quam Scholiastes ad h. l. secutus est, fluxit glossa *Hesychii:* Σφακελίζαν. κακωθὲν, διαφθαρέν. Pro ἐπισφακελίζειν eodem sensu ἀποσφακελίζειν dicitur. *Herodot.* IV. 28. ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστῶτες ἀποσφακελίζουσι. *Hesychius:* Ἀπεσφακέλιζεν. ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ περιεσπάσθη. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. *Suidas:* Ἀπεσφακέλιζεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ, ἐσάπη, ἀπεσφενδόνιζε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκιζεν· ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. *Etymol. M.* p. 120. 13. Ἀπεσφακέλιζε. περιεσπάσθη, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ, ἀντὶ τοῦ ἐσάπη. Lexicon Sangerm. MS. Ἀπεσφακέλιζεν. οἱ μὲν ἰατροὶ, ἐσάπη. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσφενδόνιζεν ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Lexicon Regium MS. Ἀπεσφακέλιζεν. αἰφνίδιον ἀπέθανεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη φασίν. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ὤκλαζεν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν λέγουσιν. Ex his Grammaticis inter se collatis intelligitur, in *Suida* & Lexico Regio pro γραμματικοὶ scribendum esse ἰατροὶ, in eodem *Suida* & Lexico Sangerm. pro ἀπεσπάσθη ex *Timaeo* ἐπεσπάσθη, in *Etymologo* denique pro περιεσπάσθη ex *Hesychio* περιεσπάσθη. *Aristophanis* autem nomen ita jactatur, ut, quam vim huic verbo tribuerit, nescias. Lexicon Rhetor. MS. Σφάκελος. οἱ μὲν, τὸν ἐπαρμόν· (lege, σπασμόν·) οἱ δὲ, τὸ ἀπόστημα· οἱ δὲ, τὴν σῆψιν. Praeter *Foësium* l. c. vide *Valckenarium* Anim. ad *Ammon.* p. 221.

52. Ἑταιρίστριαι.] Sympos. p. 323.

Ἔτνος [53]. ὄψον ἐξ ὀσπρίου.
Εὐερκής [54]. εὖ τετειχισμένη.

Εὐη-

p. 323. B. ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν γυναικὸς τμῆμά εἰσιν, οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί· καὶ ΑἹ ἙΤΑΙΡΙΊΣΤΡΙΑΙ ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. quo loco *Hesychius*, lippiens, credo, vel somnians, ΔΙΕΤΑΙΡΙΊΣΤΡΙΑΙ legit. Ecce! ejus glossam: Διεταιρίστριαι. γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ, ὡς οἱ ἄνδρες. οἷον τριβάδες. ubi ipsa *Platonis* verba retenta sunt, ut tanto minus dubites, quin glossa ex fonte, quem indicavimus, manarit. *Lucian.* Dialog. Merctr. V. p. 289. εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Taies *crissantes mulieres*, quae aliis nominibus *Lesbiades*, *tribades*, *frictrices*, & *subagitatrices* vocantur, intelligit *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 264. γυναῖκες ἀνδρίζονται παρὰ φύσιν. *Synes.* de Provid. p. 105. C. p. 112. C. *Moeris* p. 151. *Timaei* glossam in Lexica sua receperunt *Photius* MS. & *Suidas*.

53. Ἔτνος.] Hipp. Maj. p. 99. E. ὅταν τις τὴν χύτραν, ἣν ἄρτι ἐλέγομεν τὴν καλήν, ἑψῇ ἔτνους καλοῦ μεστήν. ubi vide Scholia. *Basilius* Scholiis ἀνεκδότοις in *Gregor. Nazianz.* Orat. XX. p. 342. A. Ἔτνος, εἶδος ὀσπρίου. Οἱ μὲν, κύαμον· οἱ δὲ, τὸ καλούμενον πιστάριον· οἱ δὲ, ἕψημα ἀθηρῶδες. τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει· ἀφ' οὗ καὶ Ἀθήρα καὶ Ἀθάρα. Ἔνθεν καὶ Ἐτνήρυσις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Ἔτνος οὖν φησὶ τὸ ἐρειχθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἑψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω, τὸ σχίζω. Οὕτω καὶ Διογενιανός. *Petavius* ad *Synes.* p. 7.

54. Εὐερκής.] Crit. p. 561. D. καὶ τὸν γήλοφον ἐν ᾧ κατῴκισαι, ποιῶν εὐερκῆ. Legg. VI. p. 617. C. ὅπως εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται. IX. p. 650 F. τοῖς φρουροῖς ὑποδοχὴν ὅτι μάλιστα εὐερκῆ. *Hesiod.* Ἔργ. V. 730. εὐερκὴς αὐλή. *Pindar.* Ol. XIII. 156. εὐερκὲς ἄλσος. *Philo* T. I. p. 407. ubi *Mangejus* male spernit MSS. lectionem, εὐερκέσιν οἴκοις. Substantivum εὐερκία bis reperitur Legg. VI. p. 624. D. G. *Timaei* glossam

sam

Εὐηνίως [55]. ἀφιλονείκως.
Εὔθυναι [56]. δίκαι κατὰ τ̃ ἀρξάντων κακῶς.

Εὐ-

ſam exſcripſit *Photius* Lexico MS.

55. Εὐηνίως.] Reſpicit *Timaeus* Sophiſt. p. 149 B. Τῷ μὲν ἀλύπως τε κ̀ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ ῥᾷον ὄντω τὸ πρὸς ἄλλον. ex quo corrigendus *Marinus* Vita Procli cap. 22. Ἐκ δὴ τ̃ τοιαύτης ἰδέας τ̃ ἀρετῶν ἀλύπως κ̀ εὐηνίως προκόπτων. ubi male ἀπολύτως legitur. Proprie εὐήνιος de *equis* dicitur, *qui ſe habenis facile regi patiantur*. Polit. V. p. 463. G. κ̀ διδαξαμένους ἱππεύειν ἐφ' ἵππων, ἀκλέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν, μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων κ̀ εὐηνιωτάτων. Phaedr. p. 345. A. τὰ μὲν θεῶν ὀχήματα ἰσοῤῥόπως εὐήνια ὄντα, ῥᾳδίως πορεύεται· τὰ δὲ ἄλλα πορεύονται μόγις. quem locum, monente etiam *Nicephoro*, expreſſit *Syneſ.* de Inſomn. p. 143. A. τάχ' ἂν κ̀ τὰ χείρω μὴ ἀντιτείναντα πρὸς τὴν ἐνέργειαν τ̃ ψυχῆς, ἀλλ' εὐήνια κ̀ καταπειθῆ, αὐτά τε ὁμαρτήσοντα &c. *Philo* T. I. p. 311. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXVI. p. 450. B. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. XVI. p. 834. *Themiſt.* Or. I. p. 13. C. XI. p. 146. A. Transfertur deinde ab equis ad *homines manſuetos, mites, & rationi obtemperantes.* Legg. IX. p. 663. A. καὶ ἐὰν μέν τις τοιούτοις παραμυθίοις εὐπειθὴς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη. qui locus laudatur ab *Harpocrat.* v. Εὐηνιώτατα, ubi vide *H. Valeſ.* Idem verbum ex *Platone* expulit librariorum inſcitia. Legg. V. p. 605. F. ὃσ' ἂν ὦν μὴ νόμος, ἀλλ' ἔπαινος παιδεύων κ̀ ψόγος ἑκάστους, εὐνοϊκοὺς μᾶλλον κ̀ εὐμενεῖς τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται. Sic vulgata exemplaria, quae quidem viderim, habent omnia. Sed revocanda eſt venuſtior lectio ex *Stobaeo* p. 434. quam Codicis Pariſini auctoritas confirmat: εὐηνίους τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται. *Plutarch.* T. II. p 453. C. εὐήνιον κ̀ ἁπλοῦν, κ̀ τῷ λόγῳ πρᾶον κ̀ ὑπήκοον. *Philoſtrat.* Heroic. cap. XI. p. 718. κ̀ φρόνημα αἴρων εὐήνιόν τε κ̀ σῶφρον. *Themiſt.* Or. XIII. p. 176. B. τοὺς βαρβάρους σιδήρῳ εὐηνίους ποιεῖν. Εὐηνίῳ opponitur δυσήνιος, ἐξήνιος & ἀφηνιαστής.

56. Εὔθυναι.] Protag. p. 200.

Εὐθὺ Λυκείȣ [57]. ἐπ' εὐθείας εἰς Λύκειον. Τόπος δέ ἐστιν Ἀθήνησιν.

200. A. καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολλαχȣ̃, ὡς εὐθυνȣ́σης τῆς δίκης, εὐθῦναι. Legg. VI. p. 622. F. καὶ ἐν ταῖς εὐθύναις τȣ̃ τοιȣ́τȣ λόγον ὑπεχέτω πᾶς. IX. p 693. F. ἐν εὐθύναις ἔσω τῶν κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν τȣ́τῳ αὐτῷ. Lexicon Rhet. MS. Εὐθύνας κυρίως, ἃς εἰσάγȣσιν οἱ λογισαὶ πρὸς τȣ̀ς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισαὶ κληρȣ̃σιν. κατηγορεῖ δὲ ὁ βȣλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἀθλȣ̃σιν. quod descripsit *Etymol. M.* p. 391. 57. in quo pro δικασαὶ e Lexico MS. lege λογισαὶ, & contra in Lexico ἀλȣ̃σιν pro ἀθλȣ̃σιν ex *Etymologo. Plato* Legg. XII. p. 687. commemorat τȣ̀ς εὐθύνȣς vel εὐθυντὰς, *exactores rationum reddendarum*, qui proprie εὐθύνειν, ἐξευθύνειν, & κατευθύνειν dicebantur, Latine, *ad disquisitionem populi vocare.* Quam formulam bene comparat *Js. Casaubonus* ad *Sueton.* Caes. 15. *Plato* l. c. D. εἰ δὲ μὴ, κατευθύνειν αὐτȣ̃ τὸν εὔθυνον. quem locum laudat *Pollux* VIII. 22. ubi vide *Jungermannum.* Ibid. F. τῶν δὴ τοιȣ́των εὐθυντὴς τίς ἱκανός; & mox: πειρατέον εὐθυντὰς τινὰς ἀνευρίσκειν θείȣς. Ibid. F. διὸ δὴ δεῖ πάντως τȣ̀ς εὐθύνȣς θαυμαστȣ̀ς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. quo loco usi sunt *Etymol. M.* p. 391. 50. & *Photius* Lexico MS. cujus glossa haec est: Εὔθυνος. ἀρχὴ ἦν τις. ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληρȣ̃σιν, τȣ́τῳ δὲ δύο παρέδρȣς. Idem: Εὐθῦναι. οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων. καὶ Εὔθυνοι, οἱ τȣ́τȣς ἀνακρίνοντες. Νόμων ιβ'. εἰ δὲ μὴ τȣ́τȣς κατευθύνειν αὐτȣ̀ς κατευθύνοντα. καὶ μετ' ὀλίγα· Διὸ δὲ δεῖ πάντας τȣ̀ς Εὐθύνȣς θαυμαστȣ̀ς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. Ἡμεῖς τȣ́τȣς Λογιστὰς λέγομεν. *Pollux* VIII. 45. Scholiastes ad *Platonis* l. c. *S. Petitus* ad Legg. Attic. p. 308. *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 135. In transitu corrigamus *Suidam*: Διηύθυνεν. ἐκώλυσε. Levius mendum est, quam ut *Kusterus* ad h. l. & *Albertus* ad *Hesych.* T. I. p. 992. in eo haerere debuerint. Scribendum, ἐκόλασε. Hanc posteriorem annotationis meae partem non legisse videtur *Toupius* Emend. in *Suid.* I. p. 100.

57. Εὐθὺ Λυκείȣ.] Lysid. p. 106.

Εὐρὼς [58]. ὑγρότης σεσηπυῖα.

Ἐφέται [59]. πεντήκοντα εἰσὶν οὗτοι οἱ ἀπὸ Δράκοντος περὶ φόνου δικάζοντες κριταί.

Ἐφο-

p. 106. init. Ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου τὴν ἔξω τείχους. Mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου. Theag. p. 11. D. οἴχεται δὲ νῦν μετὰ Θρασύλλου στρατευσόμενος εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. Gorg. p. 323. D. ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς. Sed hunc Atticorum usum multi multis illustrarunt. Vide, ne plures commemorem, *Hemsterh.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. p. 437. *Valckenar.* Animadv. in *Ammon.* p. 90. & *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* II. 12. Aliter capiendum est in Theage p. 11. B. ἡνίκα ἀπιθανούμενος ᾖει εὐθὺ τοῦ δαιμονίου. quod *Cornarius* & *Serranus* recte vertunt, *contra daemonis mandatum.* Qui formulae usus ob raritatem notandus. In *Timaei* textu εὐθὺ Λυκείου scripsi pro εὐθὺ Λύκειον, quod MS. habebat, quamvis ita etiam legatur in *Photio* Lexico MS. hunc ipsum *Platonis* locum respiciente. Mutila ejus glossa haec est: Εὐθὺ Λυκεῖον. τὸ εἰς Λυκεῖον. ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίαν ὁδόν. *Euripidis* locus est Hippol. v. 1197. *Eratosthenis* mentio quo pertineat, ex *Harpocrat.* v. Μεταλλεῖς intelliges.

58. Εὐρώς.] Tim. p. 549. B. ὅταν ὀστοῦν, διὰ πυκνότητα σαρκὸς, ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανὴν, ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίζαν, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται. ubi vide Scholia. Glossa quoque est apud *Suidam.*

59. Ἐφέται.] Insititia glossa videtur. Nulla enim Ephetarum, si bene memini, apud *Platonem* est mentio. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Ἐφέται. ἄνδρες ἄριστα βεβιωκέναι ἐπιστάμενοι, ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότες, οἵτινες καὶ τὰ φονικὰ ἐδίκαζον. Lexicon Rhetor. MS. Ἐφέται καὶ ἐπὶ Παλλαδίῳ. δικαστήριόν ἐστιν οὕτως καλούμενον, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ κρίνοντες κριταὶ, Ἐφέται καλοῦνται. Sed haec notissima sunt ex editis etiam Grammaticis.

60. Ἐφο-

Ἔφοροι[60]. πέντε μείζους, καὶ πέντε ἐλάττους.
Ἐχέγγυον[61]. τὸ διὰ πίστεως ἄξιον οὕτως καλεῖ.
Ἐχθοδοπόν[62]. ἐχθροποιόν.

Ζει-

60. Ἔφοροι.] Alcibiad. I. p. 32. D. Legg. III. p. 591. C. IV. 599. D. Epist. VIII. p. 724. D. Novem Ephori fuisse dicuntur in Lexico Rhetorico MS. quod descripsit *Etymol. M.* p. 403. 55. Ἔφοροι. ἄρχοντες ἦσαν ἄνδρες θ' ἐν Λακεδαίμονι, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντας ἐφορᾷν. ἦσαν δὲ ἡ μεγίστη ἀρχή. Sed facilis error in numeris. Multo magis mirandum est, quod *Timaeus* dicit de quinque Ephoris majoribus, & totidem minoribus. Cujus rei nullum, quod sciam, vestigium superest apud alios scriptores. Cl. *Villoisonus* ad *Longum* p. 179. ait, se in margine Codicis ad vocem Ἔφοροι adscriptum reperisse, ταμίαι, θεωροί, φύλακες.

61. Ἐχέγγυον.] In καλεῖ intellige Πλάτων. Quo magis suspicor, hanc glossam huc non aliunde migrasse, sed in *Platone* corruptam latere. Vocis exempla sunt apud *Jos. Wassium* ad *Thucyd.* III. 46. & *P. Wesselingium* ad *Herodot.* V. 71. Ἀνέγγυος παῖς est Polit. V. p. 461. B.

62. Ἐχθοδοπόν.] Legg. VII. 636. E. κελεύεις γάρ δή με, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγονυίας πολλοῖς, ἴσως δ' οὐκ ἐλάττοσιν ἑτέροις προσφιλοῦς. ubi vide Scholia. In eo *Platonis* loco verbum, quod cum genitivo, τῆς αὐτῆς ὁδοῦ &c. jungatur, deesse vidit *H. Stephanus.* Ἐχεσθαι supplet vir doctus Misc. Observ. Vol. VII. T. II. p. 307. quod satis placet. Vox ἐχθοδοπὸς perantiqua est, nec facile alibi, quam in Poëtis, maxime Tragicis, reperiunda. *Sophoclem* Ajac. v. 950. & Philoct. v. 1132. jam alii laudarunt. Usus est eodem verbo, sed in choro, *Aristophanes* Acharn. v. 226. *Plato* Comicus apud *Polluc.* VI. 25. fortasse Tragicorum aliquem ludens: Ἀνακεγχυλιαστὸν ἐχθοδοπόν τι σκευάζω. *Apollon. Rhod.* Lib IV. v. 1670. ἐχθοδοποῖσιν Ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς. *Timaei* glossam habet etiam *Suidas.*

I. Ζει-

Z.

Ζειραί [1]. χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι.
Ζώπυρα [2]. τὸ ζῆν ποιητικά.

Ζυγο-

1. Ζειραί.] Glossa referenda est ad *Herodot.* L. VII. 69. Ἀράβιοι δὲ ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἔσαν. Ibid. 75. Θρήϊκες δὲ, ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπεκέας ἔχοντες ἐστρατεύοντο, περὶ δὲ τὸ σῶμα, κιθῶνας· ἐπὶ δὲ ζειρὰς περιβεβλημένοι ποικίλας. ubi vide Glossas. *Herodotum* laudant *Hesychius* & *Suidas* in v. Ad priorem alia, si requiras, plena manu dedit amicissimus *Albertus*. Sed detergenda labes est, quam glossae interpretatio suscepit. Scribe, ut apud *Etymol. M.* p. 410. 20. ἀνακεκολπωμένοι pro ἀνακεκολλαμμένοι. Qui magnam hujus Glossarii partem descripserunt, *Photius* Lexic. MS. & *Suidas*, non minus vitiose exhibent ἀνακεκολαμμένοι. Χιτὼν ἀνακεκολπωμένος est *tunica in sinum replicata*, ἀνάκωλος, ut ab iisdem Grammaticis recte exponitur. Lexicon Rhetoricum MS. Ζειρά. ζώνης εἶδος, ἢ ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενδύνοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφεστρίδα. ὅπερ καὶ μᾶλλον.

2. Ζώπυρα.] Legg. III. p. 585. C. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοι τινὲς ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. cujus loci elegantiam, dici vix potest, quot scriptores quoties vel expresserint, vel adumbrarint. Nonnullos indicavit vir summus, *J. Fr. Gronovius* Observ. Lib. IV. cap. 3. p. 42. *Plutarchus* Laconic. p. 240. A. πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας. *Lucian.* Timon. p. 106. ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττων εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. ubi vide *Solan.* & *Hemsterh.* *Julianus* Ep. ad Athenienf. p. 269. D. σώζεται δὲ ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς ὑμᾶς ἔτι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὥσπερ ἐμπύρευμά τι σμικρόν. & Ep. 34. p. 406. D. τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παλαιοῦ κόμματος, ἡμῖν οἱονεὶ σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθῶς καὶ γονίμου

ζυγομαχεῖν [3]. εἴργεσθαι ὑπό τινος.

[3] Η

παιδεύσεως, ὑπὸ σοὶ μόνῳ ζωπυρεῖται. *Liban.* Opp. T. I. p. 769. C. θεῶν δῶρον ἡγέμην τὴν παῖδα· καὶ τὸ παντὸς γένους ἐκεῖθεν ὥσπερ τι δεδόσθαι μοι ζώπυρον. *Themist.* Orat. III. p. 43. A. ἡ τῆς πόλεως ἐκείνης ἀγαθὴ μοῖρα μόνη, τὸ γένους τὰ ζώπυρα διεσώσατο. Idem Orat. VI. p. 84. A. Orat. VII. p. 100. D. καλόν τι διασώσασθαι τὰ ζώπυρα τῆς φιλοσοφίας. Orat. IX. p. 126. A. ἧς (τέχνης βασιλικῆς) ὑπὸ τὴν σὴν μερίδα τὰ ζώπυρα διασώζεται. Orat. XIII. p. 175. C. *Synes.* Calv. encom. p. 85. D. παλαιᾶς φιλοσοφίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης, ἐγκαταλείμματα περισωθέντα. de Provid. p. 142. D. μηδὲν ἐμπύρευμα τῆς ἐναντίας αἱρέσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ λανθάνειν ὑποτρεφόμενον. Quod *Plato* ζώπυρον, alii scriptores non solum ἐμπύρευμα, ἔναυσμα, σπινθῆρα, ἔλλειμμα, sed etiam σπέρμα dixerunt, secuti *Homerum*, a quo tota haec loquendi ratio fluxit, Od. E. 490. Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. *Polybius* VI. 3. ὅταν ἐκ τῶν περιλειφθέντων οἱονεὶ σπερμάτων αὖθις αὐξηθῇ σὺν χρόνῳ πλῆθος ἀνθρώπων. *Philo* T. II. p. 566. μηδὲν σπέρμα πολέμου — ὑποτυφόμενον ἐάσαντα. ubi *Mangejus* σπέρμα imperite mutat in ζώπυρον vel ἐμπύρευμα. Utrumque, ζώπυρον & σπέρμα, eodem loco expressit *Cicero* de Fin. V. 7. *quorum similia sunt prima in animis, quasi virtutum igniculi & semina.* Cui loco simillimus est hic *Maximi Tyrii* Diss. II. p. 17. ἐνέφυσε δέ τι αὐτῷ ζώπυρον ἀφανὲς πρὸς σωτηρίαν βίου, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νοῦν. *Timaei* glossam *Photius* MS. & *Suidas* in Lexica sua retulerunt.

3. Ζυγομαχεῖν.] *Hesychius* & *Cyrillus* Lexic. MS. explicant ταῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *rixari cum familiaribus*: quo sensu damnatur a *Luciano* Soloecist. p. 568. ubi videndus *J. G. Graevius*. Certe apud elegantiores scriptores est *cum inimicis contendere*. *Menander* Fragm. p. 252. Πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 353. C. τὸ δὲ ζυγομαχεῖν σοι νῦν, ὦ κακόδαιμον, καὶ διαλέγεσθαι. Ibid.

H.

Ἦ γάρ [1]; οὐχ οὕτως;
Ἥκιστα [2]. οὐ πάνυ.
Ἡδύς [3]. εὐήθης καὶ ἄφρων.

Ἠίθεος.

Ibid. p. 756. D. οὐδ' εἰς ἔριν ἦλθον αὐτῷ περὶ τούτων, οὐδ' ἐζυγομάχουν. *Syneſ.* de Inſomn. p. 157. C. ὑπὲρ ὧν ἐγὼ καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους εἶδον ἐν θεάτρῳ ζυγομαχοῦντας. *Ariſtaenet.* Lib. II. Ep. 2. ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύσασθε ζυγομαχίας. Haec gloſſa aut aliunde huc venit, aut in *Platone* obliterata eſt.

1. Ἦ γάρ;] Theag. p. 8. H. Ἰατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστίν. ἦ γάρ; ΘΕ. Ναί. Menon. p. 23. C. Alcibiad. I. p. 27. G. 28. G. 29. E. & ſingulis fere paginis. Sumpſit gloſſulam a *Timaeo Suidas.*

2. Ἥκιστα.] Negationem, quae exciderat, reſtitui. Contrario vitio infra ſcribitur: Οὐχ ἥκιστα. οὐ πάνυ, & apud *Heſychium*: Οὐχ ἥκιστα. οὐ μάλιστα. Utroque loco οὐ delendum. Idem mendum e *Xenophont.* Cyrop. Lib. I. p. 4. E. ſuſtulit *M. A. Muret.* Var. Lect. XII. 3. Alcibiad. I. p. 25. C. δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἥκιστα μεγαλοφρονεῖν. Parmenid. p. 58. H. ἥκιστα γὰρ ἂν πολυπραγμονῇ. Theaet. p. 115. H. Ἥκιστα τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. Ibid. p. 128. G. ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ ἥκιστα ἀγνοεῖν. Sophiſt. p. 149. F. 159. F. 161. F. Euthyd. p. 215. B. 223. G. 228. F. & centies alibi. Codex *Timaei* in margine adſcriptum habet: μάλιστα, ἀλλά γε ἄλλα. Vide *Villoiſonum* ad *Longum* p. 179.

3. Ἡδύς.] Quicunque Atticorum urbaniores dici haberique volebant, quem *ſtolidum & fatuum* dicere verebantur, leni blandoque nomine ἡδὺν, γλυκὺν, εὐήθη, χρηστὸν appellabant. *Plato* Euthyd. p. 226. D. Σὺ δὲ ἴσως οὐκ οἴει ὁρᾶν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ. Gorg. p. 299. E. Ὡς ἡδὺς εἶ. τοὺς ἠλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας. ubi vide Scho-

R 2 lia.

Ἤϑεος [4]. ἄφϑαρτος πρὸς γυναῖκας.

Ἡμέ-

lia. Polit I. p. 414. A. Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη· ἀλλὰ πρὸς τῷ μαϑεῖν, καὶ ἀπότιζον ἀργύριον Ibid. p. 418. E. Εἰκός γ', ὦ ἥδιστε. VII. p. 485. F. Hipp. Maj. p. 103. F. III. Πολλὴ γὰρ ἄν μ' ἔχει ἀπειρία καὶ τῆς τούτων φύσεως, καὶ τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων. ΣΩΚ. Ἡδέως γε, ὦ Ἱππία. *Strabo* I. p. 94. *Lucian.* Demosth. encom. p. 508. *Suidas:* Ἡδύς. εὐήϑης. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους. *Platonis* auctoritate hanc vocis notionem confirmat *Etymol. M.* p. 420. 42. *Suavem hominem* Graecorum imitatione dixit *Terent.* Phorm. II. 3. 64. Non minus commendationis habet γλυκὺς hac potestate. Hipp. Maj. p. 98. E. Ὡς γλυκὺς εἶ, φῄς, ὦ Σώκρατες. *Hesychius:* Γλύκων. ὁ εὐήϑης. ex *Aristophanis* Eccles. 977. ubi male pro nomine proprio habetur. Inprimis autem *Plato* vocem εὐήϑης hac potestate frequentavit. Sophist. p. 169. C. ὁ μὲν γὰρ εὐήϑης αὐτῶν ἐστὶν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει. Euthyd. p. 218. B. οὕτως ἔτι νέος τε καὶ εὐήϑης ἐστί. Charmid. p. 239. B. οὐ γάρ πω οὕτω γε ἦν εὐήϑης. Polit. I. p. 4 6. E. ὦ εὐηϑέστατε Σώκρατες. Omitto plura. Vide *Wass.* & *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. III. 83. Denique & χρηστὸς de *simplice* & *fatuo* usurpari solet. *Plato* Theaet. p. 124. C. Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός. Phaedr. p. 352. B. Χρηστὸς εἶ, ὅτι με ἡγῇ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διειπεῖν. *Atticus* apud *Euseb.* P. E. XV. p. 799. ἐκεῖνος μὲν γὰρ καὶ πάνυ χρηστός ἐστι. Plura *Des. Herald.* ad *Tertullian.* Apolog. p. 34. Haec omnia primum per ironiam dicta, mox etiam extra ironiam, eam, quam diximus, significandi vim retinuerunt. Sed haec via nos nimis longe duceret.

4. Ἤϑεος.] Legg. VIII. p. 647. E. οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηϑέντες, μέχρι μὲν παιδογονίας ἤϑεοι καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. XII. p. 688. D. πρώτους δὲ περιιέναι τοὺς ἠϑέους, τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας ἑκάστους. ubi vide Scholiasten. *Simonides* Anthol. L. III. p. 376. Ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας Ἤϑεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίαν ἄλοχον. *Eustath.* ad Il. Σ. p.

Ἡμεδαπός [5]. ἡμέτερος πολίτης.

p. 1166. & *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniss. 952. *Cyrillus* Lexico MS. Ἤϊθεος. ὁ ἄπειρος γάμου, ἢ νεώτερος ιδ ἐτῶν. in quo ipsi parum convenit cum *Etymol. M.* p. 422. 40. Ἤϊθεος. ὁ ἄπειρος γάμου νέος, ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ. Sed & hi termini angustiores sunt, quam ut iis τοῦ ἠϊθέου aetas definiri debeat; praesertim cum *caelibes* etiam sic appellentur. Legg. IX. p. 662. A. ἠΐθεον δὲ, ἢ καὶ γεγαμηκότα ἄπαιδα τελευτῆσαι. *Dionys. Halic.* A. R. Lib. II. p. 96. & *Quinctilian.* Inst. Orat. I. 6. p. 46. Ceterum ex laudato *Platonis* loco, ubi ἠΐθεοι & γάμων ἁγνοὶ junguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti *Hesychio*: Ἀγνοδοχεῖς. οἱ ἠΐθεοι. vel, ut corruptius legitur in Lexico Sangerm. MS. Ἀγνοδικεῖς. οἱ θεοί. Scribendum: Ἁγνολεχεῖς, οἱ ἠΐθεοι. Iidem simili ratione ἄφθοροι dicuntur: qua ipsa voce ad ἠΐθεος explicandum usus est *Hesychius*. *Chrysippus* apud *Gellium* XIV. 5. Παρθένος δὲ εἶναι λέγεται κατὰ σύμβολον τοῦ ἀδιάφθορος εἶναι. *Artemidor.* V. p. 269. μέχει ἄφθορος ἦν, λαμπρῶς καὶ ἐπιφανῶς τῇ ἀθλήσει ἐχρήσατο, χρησάμενος δὲ ἀφροδισίοις, ἀδόξως κατέλυσεν. *Porphyrius* de Abst. Anim. IV. p. 174. θήλεια μὴ δεξαμένη εἰς ἑαυτὴν ἀναθυμίασιν σπέρματος, ἄφθορος λέγεται. Vetus lapis, editus a *Reinesio* Inscript. Class. XI. 13. p. 613. & nuper repetitus a *Donio* Inscr. Class. IV. n. 58. *Muratorio* p. CMLIII. 8. & *Maffeio* Mus. Veronens. p. CCCXVI. 2. Φλάβιος Τερπνὸς κιθαρῳδὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐτῶν κγ. ἄφθορος. *Flavius Terpnus, citharoedus, Alexandrinus, annorum XXIII. investis.* Sic marmor vertendum est. Inepte *Muratorius* reddit, *Flavius Jucundus*, &c. *incorruptus*: quanquam *incorruptus*, quod ille e diobolari Lexico arripuit, sic etiam dicitur a *Cicerone* Orat. 19. Glossae *Philoxeni*: *Investis*, ἄφθορος. Vide *Is. Casaubonum* ad *Appulej.* Apolog. p. 179. Sed haec praeter institutum. Vix operae est monere, *Timaei* glossam a *Suida* esse descriptam.

5. Ἡμεδαπός.] Theag.

 p. 9.

Ἠπίαλος [6]. ὁ ῥιγοπύρετος.
Ἦπου. ἄραγε, μονονουχὶ, αὐτίκα μάλα.

Ἠχαλ-

p. 9. C. καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος. *Amphilytus noſtras. Ariſtophan.* Pace v. 219. Ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων. quod ab eo mutuatus eſt *Philoſtrat.* Icon. II. 32. p. 857. καὶ ἡ φωνὴ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ τρόπου. *Callimach.* Fragm. 152. Ἡ ἀπὸ Ἀσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. *Lucian.* Phalar. prior. p. 198. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπός. *Syneſ.* Dion. p. 48. C. Epiſt. 147. p. 286. Ἡμεδαπὸς & ἐγχώριος junxit *Heliodor.* Lib. X. p. 472. Lexicon Rhetor. MS. Ἡμεδαπή. ἡ οἰκεία χώρα, καὶ πατρὶς, ὥσπερ Ἀλλοδαπὴ, ξένη καὶ ἀλλοτρία. Hanc vocem *Moeris* p. 178. Atticis tribuit, & princeps Atticiſtarum, *Phrynichus* p. 152. exemplo ſuo confirmat. Multo rarius ὑμεδαπὸς occurrit. *Clemens Alex.* Protr. p. 35. τῆς δὲ ὑμεδαπῆς ἀπωλείας ἐχόμενοι. *Athenaeus* IX. p. 366. A. οὐχ ὡς ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι. Ceterum mirari ſubit, ἡμεδαπὸς inter eas voces, ex quibus obſcuritas naſcatur, referri a *Theone* Progymn. cap. 13. p. 141. ὅταν καινὸν, ἢ σφόδρα παλαιὸν, ἢ ξένον ἢ τὸ γεγραμμένον· οἷον, ἡ ποδοκάκκη, καὶ ἡ ἡμεδαπή. Sed locus magnum mendum continet. Legendum: οἷον, ἡ ποδοκάκκη, καὶ ἡ ἡμιδανάκη. Ut ποδοκάκκη vetuſtum, ſic δανάκη peregrinum vocabulum eſt. *Heſychius*: Δανάκη. νομισμάτιόν τι βαρβαρικὸν, &c. Idem: Ἡμιδανάκιον. νόμισμα ποιόν. Notiſſimum eſt *Callimachi* Fragm. 110. non ex Hecale, ut viri docti credunt, ſed ex Αἰτίοις ductum: ὅγε τέθμιον εἴσεμεν ἄλλως Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον, Δανάκην. ubi vide *Bentlejum.*

6. Ἠπίαλος.] *Phrynichus* MS. Ἠπιάλης. ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων· τὸ δὲ Ἠπίαλος διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. *Theognis* v. 174. *Alciphron* Lib. III. Epiſt. ult. *Brodaeus* ad Anthol. L. I. p. 87. & qui indicantur ad *Heſych.* in v. In *Platone* hanc vocem quaerant alii. Gloſſulam tranſcripſerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

7. Ἠχαλ-

Ἤχαλλον [7]. ἐδυσχέραινον.

Ἤτριον [8]. τὸ τοῦ ὑφάσματος πλέγμα.

Ἦτρον [9]. ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος,

——— ——— ——— ἔνθα μάλιστα

Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.

Θαλ-

7. Ἤχαλλον.] Ex *Herodot.* Lib. III. 152. ὁ Δαρεῖός τε ἤχαλε, καὶ ἡ στρατιὴ πᾶσα. Lib. IX 117. καὶ ἤχαλον οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν ἑωυτῶν ἀποδημέοντες. *Euripid.* Iphig. Aul. V. 920. Ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν, Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις. *Aristid.* Tom. I. p. 286. ὅτι οὖν μειζόνως ἀπορεῖν καὶ ἀσχάλλειν. *Alciphron* Lib. III. Ep. 19. *Aristaenet.* Lib. I. Ep. 15. p. 108. Multa praetermittimus, ne ipsa copia lectoribus molesti simus.

8. Ἤτριον.] Phaedr. p. 353. F. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον, ὥσπερ ἐμοί. ubi *Hermias* Scholiis MStis: Ἤτριον λέγεται τὸ εὐφυὲς (l. εὐϋφὲς) ἱμάτιον καὶ ἀραιὸν, ὅπερ φαίνεται μὲν εὐφυὲς, (εὐϋφὲς) τῷ δὲ κατανοοῦντι διεστηκός ἐστι καὶ ἀραιὸν καὶ οὐκ εὐπαγὲς, ἀλλὰ ταχέως διαρρηγνύμενον. Mendosissime apud *Hesychium* scribitur: Ἤτριον. ὑψηλὸς ἔλαφος. ubi scribendum: Ἤτριον. ὕφος λεπτόν. ut est v. Ἄτριον. Inde apud *Hippocrat.* ἐξητριάζειν, *vinum per saccum, e tenui linteo confectum, colare*: de quo *Adr. Heringa* Observ. cap. 20. p. 168. Εὐήτριον ὕφασμα est Politic. p. 92. D. ubi vide Scholia. Quod inde excerpsit *Pollux* VII. 35. *Herodianus de vocibus Atticis* needum editus: Ἐντριος χιτών. ὁ λεπτὸς καὶ εὐϋφής. Lege: Εὐήτριος. *Strabo* XV. p. 1016. Ἐκ τούτου δὲ Νέαρχος φησὶ τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. quem descripsit *Eustath.* ad *Dionysii* Perieg. 1107. *Themistius* Or. XX. p. 237. C. Χιτῶνα ἠμφίεσο λεπτὸν καὶ εὐήτριον. *Pollux* X. 42. στρωμνὴ εὐήτριος. Vide *Eustath.* ad Il. T. p. 1182. *Casaubon.* ad *Athen.* III. 18. p. 188. *Salmas.* ad *Simm. Rhod.* Ov. p. 165. & *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniss. 1727. ut alios taceam.

9. Ἦτρον.] Hanc descriptionem *Timaeus* mutuatus est ab *Homero* Il. N. 567—569. Μηριόνης δ' ἀπιόντα

Θαλλός [1]. πᾶν τὸ θάλλον. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος.

Θέρμη.

τα μετασπόμενος βάλε δουρὶ Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα &c. Glossa pertinet ad Phaedon p. 402. fin. ἤδη οὖν σχεδόν τε αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα. Lexicon Rhetor. MS. Ἦτρον. τὸ ὑπογάστριον οὕτως καλεῖται. μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Locus est p. 690. Vide *Pollucem* II. 170. *Moeridem* p. 178. & reliquos Grammaticos. Pro ἦτρον saepe male scribitur οὖτρον, ut apud *Philonem* T. I. p. 45. 57.

1. Θαλλός.] Legg. XII. p. 686. F. στέφανον δὲ τὸ νικητήριον ἑκάστοις εἶναι θαλλοῦ. Ibid p. 688. A. στεφανοῦσθαι θαλλῷ. Phaedr. p. 338. C. σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὑρηκέναι. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις, τήν τε Ἀττικὴν φαίνῃ περιάξειν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ. Sic pro καρπὸν προσιόντες ἄγουσι legendum docuit Criticorum princeps, *Is. Casaubonus* ad *Athen.* Lib. I. cap. 19. p. 59. Hac loquendi formula cum nihil fingi possit venustius, juvat, quicquid *Casaubonus* in ea explicanda reliquum fecit, in medium proferre. Θαλλὸν προσείειν proprie est *viridem fruticem pecori ostentare, & subinde quatere, ut gregem ad sequendum prolicias, &, quocunque velis, ducas.* Idem aliis etiam modis effertur, θαλλὸν προσφέρειν, προδεικνῦναι, προτείνειν, θαλλῷ ἕλκειν, ἄγειν, ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν. *Dio Chrysost.* Orat. LXV. p. 604. D. ἀλλ' ἐνίως ἀπὸ θαλλοῦ περιάγοντες, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *Philostrat.* Vit. Sophist. L. II. cap. 10. p. 587. Τούτῳ ἀμφορέα μέν τις οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες ubi quis non miretur *Olearii* in-

inſcitiam cum pari negligentia conjunctam? Nam primum θαλλῷ vertit *pedo*: quem ipſum errorem in *Athenaei* interprete caſtigarat *Caſaubonus* l. c. Tum *Platonis* fontem, ex quo *Philoſtratum* hauſiſſe perſpicuum eſt, prorſus ignoravit. *Platonem* etiam imitatus eſt *Themiſt.* Orat. VII. p. 92. C. ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσιόντος, καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀναισχύντως προϊσχομένου ὥσπερ θαλλὸν, ἀφαιρεθῇ τὴν συνήθη τρυφὴν, &c. Diceresne, librarios ad hanc locutionem ex omnibus libris expellendam conjuraſſe? *Themiſtius* haud dubie ſcripſerat προσείοντος· quanquam fateor, ne ſic quidem locum perpurgatum eſſe. Orat. XVI. p. 210. A. προσείων ὥσπερ θαλλὸν τὴν βασιλέως φιλανθρωπίαν, ἥγε τιθασσοὺς καὶ χειροήθεις, μόνους τῷ χεῖρε περιαγαγὼν εἰς τοὐπίσω. ubi *Dionyſ. Petavius* ſatis vertendo prodidit hujus formulae ignorationem. Eadem, quae *Themiſtio*, medicina adhibenda eſt *Libanio* Opp. Tom. II. p. 549. καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλουν προσιὼν· ὥσπερ τινὰ θαλλὸν τὸ διὰ τῶν δικῶν χρυσίον. Lege, & interpunge: καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλουν, προσείων ὥσπερ τινὰ θαλλὸν, τὸ διὰ τ. δ. χρυσίον. Idem Opp. Tom. I. p. 642. A. οὓς ὁ μισθὸς ἐπὶ πᾶν χωρίον εἷλκεν, ὥσπερ ὁ θαλλὸς τὰ πεινῶντα πρόβατα. Epiſt. 212. Δοκεῖ δέ μοι, μηδ' ἂν δέξασθαι τὴν διοίκησιν, εἰ μὴ τούτῳ εἵλκετο τῷ θαλλῷ. in quibus exponendis, non miramur, hominem Graecae linguae mediocriter peritum, *J. C. Wolfium*, aberraſſe. Aliquando Graeci ſimpliciter dicunt προσείειν τι, omiſſa voce θαλλόν. quod nec ipſum doctiſſimi viri ſatis intellexiſſe videntur. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 29. Ἤδη δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσείει μωκωμένη. Ita hic locus legendus eſt ex Cod. Mediceo. Quod *Abr. Gronovius* nuper ex conjectura, ut videtur, recepit προσσείει, agnoſcit Codex Auguſtanus, cujus excerpta inſpeximus apud virum egregium, & in amicos ſumme officioſum, *Franciſc. Oudendorpium.* Sed tamen, ut diximus, emendandum eſt προσείει. Singularis & animadverſione dignus eſt locus *Thucydidis* Lib. VI. 86. τὸ γὰρ πρότερον ἡμᾶς ἐπηγάγεσθε, οὐκ ἄλλον τινὰ προσείοντες φόβον, ἢ, εἰ περιοψόμεθα ὑμᾶς ὑπὸ Συρακουσίοις γενέσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν. ubi dubitat *Dukerus*, V. C. utrum φόβον προσείειν ab hac ratione, quam explicuimus,

mus, ductum sit, an ab iis, qui gladios hastasque vibrant. Prius verissimum esse, satis ostendit ἐπηγάγεσθε. Ex quo clarum est, hanc locutionis vim esse: *objecto & ostentato metu, qui aliunde immineat, ad suas partes traducere.* Cum haec ita in chartam conjecta legisset admirabilis ille humaniorum literarum magister, *Ti. Hemsterhusius*, sic ea, pro suo erga me, meaque omnia studio, supplenda & exornanda duxit: „ Commodum illud *Augustini* Tract. XXVI. in *Joh.* Euang. *Ramum viridem ostendis ovi, & trahis illam.* Egregie *Casaub.* quanquam *Athenaei* locus cum iisdem vitiis descriptus est ab *Eustath.* ad Od. Α. p. 1703. v. 10. *Themistius* minima mutatione sic refingendus: ὑπὸ τοῦ Κωνσταντῖνον προσείοντος, καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀνακιχ. &c. Procopium intelligit, qui, arrepto imperio, Constantinum se genere contingere prae se ferebat, ejusque nominis illecebra Constantinopolis cives adlectatos ductabat. Audacior quidem orationis figura, sed quae tamen *Aeliano* itidem corrupto non displicuit, Ep. XVI. σὺ δέ μοι καὶ αὐλητρίδας προσείεις (editur προσίης· uterque interpres, quasi ad προσίημι pertineret, hic, *adhibebis*, ille, *admoves*, Latine verterunt) καὶ ᾠδὰς, ὦ καταγέλαστε. Ab eadem ratione factum, ut haec macula novissimum etiam *Clementis Alex.* editorem fefellerit Strom II. p. 487. v. 35. καθάπερ οἱ ἀπελαύνοντες τὰ θρέμματα θαλλοὺς προσιέντες. Vere Med. C. in altero *Aeliani* loco προσείει· verborum, quae sequuntur, integra sunt a doctis viris vexata; verum ulcus praetervisum, quod equidem ita legendo sanari posse arbitror: προσείει μωκωμένη, καὶ ἄλλοτε ἄλλην ἰδέαν προσώπου στρέφουσα, ὑφ' ὧν αἱροῦντα)· καὶ παραμένουσιν ἐκεῖ πάντες ὄρνιθες, ἠρημένοι δέει καὶ μάλα γε ἰσχυρῷ, ἐξ ὧν ἐκείνη μορφάζει. δέος intellige *stuporem*, ut saepe alibi. Ceterum in tertio ejusdem Scriptoris loco de Anim. VII. 13. pro, τὰ δὲ τελευταῖα ὑποσείων ἄρτους τε καὶ μάζας, multo malim προσείων, vel, quod aptius structurae congruit, προσέσειεν, προύσειεν. Eadem labe liberatus est ab

„ *Aem.*

Θέρμη ². ὁ πυρετός.

Θαύ-

„ *Aem. Porto*; ceteroqui „ Critico sane non acutis- „ simo, *Aelianus* apud „ *Suid.* in Γεργύ. Hac me- „ dicina, fuit, quum opi- „ narer indigere *Lucia-* „ *num* Hermot. T. I. p. „ 8 o. 82. θαλλῷ προδεικ- „ θέντα ἀκολουθεῖν ἅσπερ τὰ πρό- „ βατα· magis proprium & „ nitidius videbatur προσει- „ όντα· verum etsi rarior, „ usus tamen idem obti- „ net in προδεῖξαι. *Basil.* „ Ep. I. p. 70. B ὥσπερ „ τι θρέμμα θαλλῷ προδεικνυ- „ μένῳ ἑπόμενος. Hinc δε- „ λεάτματα προδεικνῦναι apud „ *Themist.* p. 271. C. & „ tyranni, ut plebem la- „ ctent, initio consueve- „ runt προδεικνῦναι χρεῶν ἀπο- „ κοπὰς &c. p. 95. C. quae „ sunt a *Platone* ducta „ prope finem Lib. VIII. „ Πολιτ." Hactenus ille. *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 123. hac mea & *Hemsterhusii* disputatione adjutus, bene vidit, in *Aeliano* H. A. XVII. 22. legendum esse: θέλγων τὴν ἀκοὴν ὕμνῳ τινὶ γαμικῷ, προσείοντα Σειρῆνας. ut IV. 16. Σειρῆνας εἰς τὸ ἐφολκὸν προτείνει τῆς ἄγρας. At idem ad *Theocrit.* Eid. X. 71. p. 396. perperam huc trahit *Asclepiadis* Epigramma Anthol VII. p. 587. Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὤμοι· ἐγὼ δὲ Τήκομαι, ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ, κάλλος ὁρῶν. Lege: Τὼ 'φθαλμὼ Διδύμης με συνήρπασαν. *Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis.* Cum *Timaeo* congruunt *Suidas* & *Cyrillus* Lexic. MS.

2. Θέρμη.] *Timaeus*, ut opinor, θέρμα scripsit: ut est in Theaetet. p. 129. E. Οἷον θέρμα· ἆρ' ὅταν τις οἰηθῇ ἰδιώτης αὐτὸν πυρετὸν λήψεσθαι, καὶ ἔσεσθαι ταύτην τὴν θερμότητα. Neutrum τὸ θέρμα ex *Aristophane* laudat *Pollux* IV. 186. ex *Menandro* Lexicon Regium MS. quod *Phavorinus* in v. descripsit: Θέρμη καὶ Θέρμα. Φερεκράτης· Σκέψαι δέ μου Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω. καὶ Μένανδρος· Βουβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τ' Ἐπέλαβεν αὐτόν. Οὐκ εὖ τοίνυν οἱ λέγοντες, ὅτι Θέρμα μὲν ἡ πυρετικὴ, Θέρμη δὲ ἡ πόλις. *Menandri* locum in usus suos convertit *Aelianus* Epist. 2. sed θέρμα notiore

Θαύματα [3]. νευροσπάσματα.

Θερ-

re θέρμη commutans. Ex iis, quae diximus, satis intelligitur, falli *Phrynichum*, perdoctum cetera Grammaticum, de Dict. Att. p. 146. sic scribentem: Θέρμα. οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ α, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης, οὔθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων· θέρμη δέ. Recte ait, *Thucydidem* θέρμη dixisse II. 49. πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ ἐλάμβανον. quem imitatur scriptor incertus apud *Suid.* v. Ἰσχυρόν. At male negat, θέρμα apud veteres Comicos & *Platonem* reperiri. Latini etiam *calorem* pro febre dicunt, ut *Tibullus* IV. 11. 2. ubi vide *Heynium* nostrum.

3. Θαύματα.] Sic ex conjectura emendavimus. Nam Codex MS. vitiose praebebat: Θραύματα. νευροσπάσματα. Una litera emendatius *Photius* Lexic. MS. *Timaeum* nostrum pro more compilans, & *Etymol. M.* p. 454. 16. Θραύματα. νευροσπάσματα. Θαύματα, quae Latini *miracula* vocant, sunt *praestigiae circulatorum, imagunculas nervis moventium, ut imperitum populum stupore defigerent*, Vide *Is. Casaubonum* ad *Theophrast.* Char. cap. 6. p. 181. *Th. Gatakerum* ad *M. Antonin.* VII. §. 3. p. 207. & Interpretes ad *Diodor. Sic.* Excerpt. p. 607. *Plato* Polit. VII p. 480. init. παρ' ἣν ἴδε τειχίον παρῳκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνῦσιν. Legg. I. p. 573. C. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός. οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε γινώσκομεν· τόδε δὲ ἴσμεν, ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ μήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν, ἐναντίαι οὖσαι, ἐπ' ἐναντίας πράξεις. quem locum ob oculos habuit *Philo* T. II. p. 12. laudavit *Eustath.* ad Il. Ψ. p. 1333. & explanarunt *Casaubon.* ad *Pers.* Sat. V. p. 434. & *Muretus* Operum Tom. III. p. 534. Legg. II. p. 578. A. οὐ θαυμαστὸν δὲ, εἴτις καὶ θαύματα ἐπιδεικνὺς, μάλιστ' ἂν νικᾶν ἡγοῖτο. *Juncus* apud *Stob.* p. 873. καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς, ἢ τινος ἀγορᾶς, ἐν ᾗ

δει-

Θεηπολεῖν [4]. Θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον.

Θεσμο-

δεικνύουσιν οἱ θαυματοποιοὶ τὰ θαύματα. *Philo* T. I. p. 28. ἃ δὴ πάντα, καθάπερ ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ νευροσπαστούμενα, τότε μὲν ἠρεμεῖ, τότε δὲ κινεῖται. *Dio Chryſ.* Orat. VIII. p. 132. A. πολλῶν δὲ θαυματοποιῶν, θαύματα ἐπιδεικνύντων. Orat. XX. p. 264. B τὸ δὲ ὀρχούμενον, τὸ δὲ θαῦμα ἀποδιδόμενον. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXI. p. 247. Ἤδη δέ τις καὶ ἐπὶ γελοίου χρείᾳ παρελεύσεται, καὶ ἄλλος ἐπὶ θαυμάτων. Diſſ. XXXV. p. 413. Saepe θαῦμα ad alias praeſtigias transfertur. *Plato* Sophiſt. p. 154. B. Τί ποτ' οὖν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; Legg. VII. p. 634. A. θαύματα ὄντες τοπολὺ, σμικρὰ δὲ ἀληθείας ἄττα μετέχοντες. *Euripid.* Bacch. v. 1061. & *Aelian.* H. A. Lib. V. cap. 2. Qui has ludicras artes exercebant, θαυματοποιοὶ dicebantur. *Plato* Sophiſt. p. 156. A. Ipſa ars, θαυματοποιΐα. Sophiſt. p. 151. F. 169. E. Polit. X. p. 514. A. θαυματουργία, Legg. II. p. 582. G. θαυματουργεῖν, Tim. p 547. E. Sed ab his neurospaſtis omnino diſtinguendi ſunt ii, qui αὐτόματα, *aliaque opera mechanica conficiebant*, θαυματοποιοὶ & ipſi appellati. De quibus *Manetho* IV. 438. Μηχανικοὺς τεύχει τε καὶ ὀργανοπήκτορας ἄνδρας, Τεκτοσύνης τ' ἄρχοντας, ἰδ' αὐτοδίδακτα τέχνησιν Θαύματα διδάσκοντας. Vide *Hemſterh.* ad *Polluc.* VII. 189. Hanc mirabilium machinarum conſtruendarum rationem, quae olim Mechanices pars erat, elegantiſſime tradidit *Hero Alexandrinus*, cujus Θαυματοποιητικὰ vel Αὐτοματοποιητικὰ extant inter Veteres Mathematicos Pariſ. 1693. fol. editos.

4. Θεηπολεῖν.] Verbum θεηπολεῖν, vel, ut in Editionibus vulgatis legitur, θεοπολεῖν, *Platoni* proprium eſt, nec ullum ejus exemplum apud alios ſcriptores reperitur. Legg. X. p. 674. D. ὃς ἐλάττω τε εἰς θεοὺς αὐτῶν τοὺς πολλοὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ πλημμελεῖν ἂν ποιοῖ, καὶ δὴ καὶ ἀνοήτους γίγνεσθαι ἧττον, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι θεοπολεῖν παρὰ νόμον. Ex *Timaei* explicatione intelligitur, θεηπολεῖν fere idem eſſe, quod ἀγείρειν τῷ θεῷ, de quo ad v. Ἀγείρουσαν, p. 9. Ceterum in *Timaeo* verbum

ἔχον-

Θεσμοθέται [5]. νομοθέται ἢ νομοφύλακες.

Θόλος [6]. οἶκος περιφερής. ἐν ᾧ οἱ Πρυτάνεις συνειστιῶντο. Πρυτανεῖον δὲ ὠνόμασαι, ἐπεὶ πυρῶν ἦν ταμιεῖον.

Θολῶσαι [7]. θολερὸν ποιῆσαι.

Θεράπ-

ἔχοντα, quod librariorum culpa exciderat, revocavimus, ſecuti *Photium* Lexico MS. *Suidam*, & *Etymol. M.* p. 444. 27. qui ſic in ſuis *Timaei* exemplis ſcriptum repererunt. *Photii* etiam haec gloſſa eſt: Θεοπολεῖν. τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι.

5. Θεσμοθέται.] Tim. p. 531. D. διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα. Ipſum nomen θεσμοθέται, culpa fortaſſe mea, non annotavi ex *Platone*. Gloſſam a *Timaeo* mutuatus eſt *Suidas*.

6. Θόλος.] Apolog. p. 365. C. οἱ τριάκοντα αὖ μεταπεμψάμενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν Θόλον. & mox: ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς Θόλου ἐξήλθομεν. Frequens τῆς Θόλου mentio eſt apud veteres, tanquam *Andocid.* de Myſter. p. 194. *Socrat.* Epiſt. p. 194. & alios, quos *Meurſius* de Ceramico gem. cap. 7. indicavit. Lexicon Rhetor. MS. Θόλος. τόπος τὶς ἐν τοῖς ἀρχείοις κληθεὶς, διὰ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς. ἦν γὰρ θολοειδής. καὶ ὀροφὴν εἶχε περιφερῆ οἰκοδομητὴν, οὐχὶ ξυλίνην, ὡς τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα. λέγεται δὲ θηλυκῶς ἡ θόλος: ex quo *Etymologo M.* p. 453. 30. qui illud deſcripſit, pro λιθοειδὲς redde θολοειδὲς, ut *Hemſterh.* ad *Polluc.* VII. 174. correxit ex *Ulpiano* ad *Demoſth.* de F. L. p. 254. *Sext. Empiric.* adv. Gramm. I. 7. p. 248. ait, θόλος ab aliis maſculino genere, ab aliis feminino efferri. Uſitatius tamen eſt ἡ θόλος, inprimis cum locus, ubi Prytanes epulabantur, ſignificatur. *Suidas* in paucis a noſtro *Timaei* exemplari differt, hanc exhibens ſcripturam: ἐν ᾧ Πρυτάνεις εἱστιῶντο. Πρυτανεῖον δέ τι ἰδίως ὠνόμασαι &c. Sed convenit *Photius* Lexic. MS. niſi quod ibi πῦρ pro πυρῶν male ſcribatur.

7. Θολῶσαι.] Neſcio, quo gloſſa pertineat. Legg. VII. p 642. A. nomen ἀναθόλωσις occurrit: ἐν τοῖς

Θράττει [8]. ταράττει, κινεῖ.

Θυηπολοῦσι [9]. περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.

Θυήματα [10]. θυμιάματα. ἄλφιτα δέ ἐστι ταῦτα οἴνῳ καὶ μέλιτι δεδευμένα.

Θυρ-

τοῖς ἄλλοις δὲ, ἐξέστω θηρεύειν, μὴ χρωμένον ὀπῶν ἀναθολώσει μόνον. quae laudat *Suidas* v. Ἀναθολώσει. Θολερὸς etiam non ſemel in *Platone* reperias. Phaedon. p. 400. D. ἐντεῦθεν δὲ (ποταμὸς) χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης. Tim. p. 538. C. ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος, ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Ibid. p. 552. F. εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἕωσαν ἀνάπνευσιν. *Heſychius*: Θολερόφρον. μέγα. Corrige: Θολερόχρουν. μέλαν. Pro θολὸς & θολερὸς veteres etiam ὀλὸς & ὀλερὸς dixerunt. *Phrynichus* MS. Ἀναθολοῦσθαι. ἀνταράττεσθαι· παρὰ τὸν θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὄλον λέγουσιν. Vide *Foëſium* Oecon. *Hippocr.* v. Ὄλον.

8. Θράττει.] Vide ad v. Ἐνθράττειν, p. 93.

9. Θυηπολοῦσι.] Praepoſitionem διὰ, quae ex Cod. noſtro elapſa erat, ex *Photio* MS. & *Suida* reſtituimus. Polit. II. p. 424. D. Βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχουσι) Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, — καθ' ἃς θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, &c. *Euripid.* Troad. v. 330. Κατὰ σὸν ἐν δάφναις Ἀνάκτορον θυηπολῶ. *Dionyſ. Halic.* A. R II. p. 127. θυηπολούσας τε καὶ τὰ ἄλλα θρησκευούσας κατὰ νόμον. Θυηπολία eſt *ſacrificium*. *Apollon. Rhod.* Lib. I. v. 1124. ἀμφὶ δὲ φύλλοις Στεψάμενοι δρυΐνοισιν θυηπολίης ἐμέλοντο. *Getuli* Epigr. editum a *Dan. Heinſio* Poëm. p. 149. σοὶ τάδε πέμπω Ψαλτρία, καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης. *Myrini* Epigr. apud *Kuſter.* ad *Suid.* v. Κραίντορες· Δεξαμένη λαμπρῆς δῶρα θυηπολίης. *Philippi* Epigr. apud eundem ad *Suid.* T. II. p. 289. ἐπ' εὐιέρους βῆθι θυηπολίας. *Metrodori* Epigr. apud *Salmaſ.* Exerc. *Plin.* p. 745. *Plutarch.* Tom. II. p. 11[illegible]2. A.

10. Θυήματα.] Θύημα, θῦμα, θύωμα non, niſi forma, differunt. Ut [illegible]

Θυραυλεῖν[11]. ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι καὶ ἀναστρέφεσθαι. Θῶ-

est a θύω, sic θύημα a θυέω, & θύαμα a θυόω. A θύω etiam est θύλη, θυλάω· unde ejusdem vox potestatis θύλημα. In his omnibus mansit nativa vis verbi θύω, quae est *adolendi*, vel *fiendi*. *Fio* enim (unde *suffio*, *suffimentum*,) antiquissimi Latini dixere pro Aeolum φύω, quod ipsum est θύω, ut θίγειν, φίγειν, σκύθος, σκύφος, &c. Sed insolentiorem illam formam θύημα, credibile est, saepe a librariis in vulgatiorem θῦμα esse mutatam. In *Platone* certe θῦμα decies legas, θύημα ne semel quidem. Politic. p. 183. G. Polit. II. p. 429. H. Crit. p. 564. A. Legg. V. p. 610. D. VI. p. 626. A. VII. p. 631. G. VIII. p. 645. D. X. p. 665. G. 674. E. XII. p. 688. H. Si quis vero, antiquos Grammaticos secutus, θῦμα & θύημα ita distinguere malit, ut prius sit ampliore significatione, *quicquid immolatur*, posterius contractiore *suffimentum*, vel *farra melle vinoque imbuta*; θύημα, suspicari possit, restituendum esse Legg. XII. p. 691. A. μὴ βρώμασι καὶ θύμασι τὰς ξενηλασίας ποιουμένους, καθάπερ ποιοῦσι νῦν θρέμματα Νείλου. *Hesychius*: Θυήματα. τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Idem: Θυάματα. θυμιάματα. Vide *Erotian.* h. v. De voce θύλημα exquisite disputarunt *Is. Casaub.* ad *Theophr.* cap. 11. p. 236. & *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. v. 600. Ea reddenda videtur *Pherecrati* apud *Clement. Alex.* Strom. VII. p. 847. Excerpt. *Grotii* p. 513. Εἶτ᾽ ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι, Οὐλήμασι κρύπτετε πολλοῖς. Lege: Θυλήμασι κρ. π. id est, *ossa multis libis contegitis*. Idem *Pherecrates* θυλήματα alio loco θυμέλας vocavit. *Phrynichus* MS. Θυμέλη. νῦν μὲν θυμέλην καλοῦμεν τὴν τοῦ θεάτρου σκηνήν· καὶ ἔοικε παρὰ τὸ θύειν κεκλῆσθαι ὁ τόπος οὗτος. Φερεκράτης δὲ τὰ θηλύματα, (θυλήματα leg. cum *Sallierio*) ἅπερ ἐστὶ ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, ἃ οὗτος (l. ὡσαύτως) καλεῖ Θυμέλας Quo referenda est glossa *Hesychii*: Θυμέλαι. τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα.

11. Θυραυλεῖν.] Hoc verbum proprie dicitur de perdite amantibus, qui, a puel-

Θῶπες [12]. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὶ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ.

Ἴδιον.

puellis exclusi, ante fores sub divo pernoctant, παρακλαυσίθυρον cantantes: qua de re *Is. Casaub.* ad *Pers.* Sat. V. p. 452. *Philo* T. I. p. 306. πρὸς δὲ τὰς ἐρωτικὰς μίξεις ἐπειγόμενοι, κωμάζουσι καὶ θυραυλοῦσι. *Plutarch.* Amator. p. 759. A. ἀλλὰ καὶ παρόντες ἐρῶσι, καὶ ἀπόντες ποθοῦσι· καὶ μεθ' ἡμέραν διώκουσι, καὶ νύκτωρ θυραυλοῦσι. *Philostrat.* Epist. 53. p. 940. εἰς δὲ θητείαν (Amoris) ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλίαι, (sic leg. non θυραυλικὰ) καὶ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. *Aristaenet.* Lib. II. Ep. 20. Νέος ἐρωτικὸς ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν, γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθούσῃ. Has τῶν δυσερώτων θυραυλίας *Plato* Sympos. p. 319. D. & ex eo *Aristaenet.* l. c. κοιμήσεις ἐπὶ θύραις vocant. Longe pulcherrimus est locus Sympos. p. 328. B. (Ἔρως) χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν, καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαιθρίοις κοιμώμενος. quem rursus *Aristaenet.* l. c. & praeter hunc *Themist.* Orat. XIII. p. 162. D. suos in usus converterunt: σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς, καὶ θυραυλῶν ἐπὶ θύραις, καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πολλά. Sed ejusdem verbi vis tam late patet, ut de omnibus, qui quacunque de caussa foris degunt, dicatur. *Plato* Politic. p. 176. A. γυμνοὶ δὲ καὶ ἄστρωτοι θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμοντο. Legg. III. p. 592. E. ποιμένας ἀπεργάζεσθαι μάλα ἰσχυροὺς, καὶ δυναμένους θυραυλεῖν, καὶ ἀγρυπνεῖν. *Dio Chrys.* Orat. VI. p. 88. B. ἐκεῖνοι μὲν ὁρῶντες ῥιγοῦντα καὶ θυραυλοῦντα, καὶ διψῶντα πολλάκις. VIII. p. 131. A. ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν. XXV. p. 281. ἔτι νῦν μαστιγοῦνται Λακεδαιμόνιοι, καὶ θυραυλοῦσι, καὶ γυμνητεύουσι. LX. p. 580. A. *Themist.* Orat. II. p. 39. C. VI. p. 81. B. VIII. p. 119. D. & alibi. *Synes.* de Regn. p. 12. C. 15. C. de Insom. p. 150. C. Corrupte *Hesychius*: Θήραυλος. ἀγρός τις. Legendum: Θύραυλος. ἀγρώστης. Vide *Stephan. Byzant.* v. Αὐλή, & *Casaubonum* Exerc. II. in *Baron.* p. 173.

12. Θῶπες.] Theaetet. p. 128. E. ὅταν ἐς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα οἷον, στρωμάτο-

I.

Ἴδιον ¹. ἰδιωτικόν.

Ἰδίειν.

τόδεσμον μὴ ἐπιςάμενος συσκευάσασθαι, μηδὲ ὄψον ἡδῦναι, ἢ θῶπας λόγους. ubi vide Scholia. Quam loquendi rationem, arbitror, *Platonem* ab *Euripide*, deliciis suis, sumpsisse. Sic enim ille Syleo, in Excerpt. *H. Grotii* p. 429. πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄςρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Sed eandem etiam ducere potuit ex *Epicharmo*, cujus hoc fragmentum est apud *Polluc.* IX. 82. tentatum a *Toupio* Emend. in *Suid.* T. III. p. 259. Καὶ πάντα γιγνώσκοντι τῷ τι λόγῳ. Lege: Καὶ πάντα γιγνώσκοντι θωπὶ λόγῳ. Euripidea laudavit *Philo* T. I. p. 127. T. II. p. 53. & imitando expressit T. II. p. 52. τοὺς θῶπας λόγους ἑτέροις καταλιπών. p. 532. τοὺς θῶπας αὐτοῦ λόγους καὶ κεκομψευμένους ἐπὶ φενακισμῷ. p. 533. λόγους θῶπας καὶ μακρὰς ῥήσεις πεπλασμένων ἐγκωμίων συνείρων. p. 569. παρεσκευασμένοι μὲν θῶπας λόγους. p. 633. Μιλετήσασθαι γὰρ θῶπας λόγους. *Damascius* apud *Phot.* p. 1069. ἐθεράπευε τὰ δίκαια, καὶ φιλοσοφίᾳ πρέποντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον. Vide *Wesselingium* ad *Herodot.* III. 80. Variata loquendi formula *Plato* Legg. X. p. 673. B. dixit: πείθουσι θωπείαις λόγων. *Suidas*, *Timaeum* describens, in fine glossae adjecit λόγοι, e *Platonis* contextu. At cum *Timaeo* congruit *Photius* Lexico MS. nisi quod τῇ pro ἐπὶ vitiose scribatur.

1. Ἴδιον.] Gorg. p. 290. C. καὶ τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰ ἴδια. Phaedr. p. 350. οὐ μόνον ἐν δικαςηρίοις, καὶ ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίοις. Polit. II. p. 425. C. οὐδεὶς πώποτε οὔτ' ἐν ποιήσει, οὔτ' ἐν ἰδίοις λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ. Legg. XII. p. 694. A. ἡνίκ' ἂν τῶν ἄλλων πράξεων ἰδίων τε καὶ κοινῶν καὶ μάλισ' ἤ τις σχολὴ παντί. Sic centies ἰδίᾳ, *privatim*, opponitur δημοσίᾳ, *publice*. Hipp. Maj. p.

Ἰδίειν [2]. ἰδρῦν.

Ἱεράτω [3]. κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω· Ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύτ.

Ἱερο-

95. E. 96. B. Gorg. p. 296. E. Vide Schol. Comici ad Plut. v. 908. & ad Ran. v 462. & *Harpocrat.* in v. Hic igitur vocis usus cum tam tritus sit, jure mireris, *Mangejum* in *Philone* T. II. p. 359. ἐν πᾶσί τε χωρίοις ἰδίοις τε καὶ δημοσίοις in ἰδιωτικοῖς τε καὶ δημοσίοις mutasse. Transcripsit glossulam *Suidas*.

2. Ἰδίειν.] Hoc quoque verbum in *Platone* abolitum est, glossa ἀνιδροῦν in ejus locum substituta. Tim. p. 545. A. θέρους μὲν ἀνιδροῦσαν καὶ νοτιζομένην ἔξωθεν, ψύχος κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν οἰκεῖον. Sic editi libri. Sed bonum factum, quod veteres Codices veram lectionem conservarunt. Nam Tubingensis, *Timaeo* consentiens, habet ἰδιοῦσαν, meus ἐνιδιοῦσαν, pro ἀνιδιοῦσαν, ut puto. Ἰδίειν vetus comoedia, id est, Atticae linguae norma, teste *Apollonio* Lex. *Homer.* p. 357. frequentissime usurpavit. Ita *Aristophan.* Ran. v. 239. ὁ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι. Pace v. 84. Πρὶν ἂν ἰδίῃς. ubi vide Schol. Avib. v. 792. Οὐκ ἂν ἐξίδιζεν ἐς θοἰμάτιον. Quo magis miror, illud a *Luciano* Lexiph. p. 323. tanquam obsoletum rideri. Ipse tamen, oblitus sui, non semel eo usus est, e. g. De merc. conduct. p. 671. Pro lapsi. in sal. p. 725. *Liban.* Opp. T. I. p. 330. D. ἐγὼ δὲ ἴδιον, ἐκαλινδούμην, ἔτρεφον τὴν κεφαλήν. Plura *Adr. Heringa* Observ. cap. 6. p. 45. Ἀνιδιτὶ est Legg. IV. p. 601. G.

3. Ἱεράτω.] Etsi nihil a Glossographo nostro discrepant *Photius* Lex. MS. *Suidas*, & *Etymol. M.* p. 468. 42. malim tamen legere ἱεράσθω. Nam Activum, vereor, ut quisquam veterum scriptorum usurparit. Qua de re, reperto aliquando, ad quem glossa pertineat, loco, liquidius poterit judicari. Grammatici recte tradunt, ἱερεύεσθαι dici ea, *quae Diis consecrantur:* ἱερᾶσθαι ii, *qui sacerdotio fun-*

T 2

Ἱερομηνία [4]. μὴν ἐν ᾧ ἡμέραι εἰσὶν ἑορταστικαί.
Ἱερομνήμονες [5]. οἱ εἰς Πύλον ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς.

Ἴκταρ.

funguntur. Quod discrimen non ipsi veteres scriptores, sed interdum eorum librarii, neglexerunt, ut in exemplis, quae *Fr. Sylburgius* ad *Pausan.* L. II. p. 186. collegit. *Herodot.* II. 35. ἱρᾶ͂) γυνὴ μὲν ὐδεμίη ὔτε ἔρσενος θεῦ, ὔτε θηλέης. Frequens verbum est in marmoribus antiquis. *Gruter.* p. 457. 1. Ποντικὸς Ἀσκληπίου — ἀστυνομήσας, ἱρασάμενος τῇ πατρίδι &c. ubi *Reinesius* Inscr. Class. I. 243. p. 225. scribit ἱερατευσάμενος, addens, ἱρασάμενος esse ἀδόκιμον. Quod tam docto viro excidisse nollem. Lapis apud *Chishullum* Ant. Asiat. p. 168. & *Murator.* Inscr. p. 643. Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱρασάμενος Καίσαρι σεβαστῷ. Alius apud *Maffeium* Mus. Veron. p. 42. Ἁ πόλις Νειραν... Ἀλέξα ἱερασαμένην ἀρετῆς ἕνεκεν θεοῖς. Vide *Dukerum* ad *Thucyd.* V. 1. & *Taylorum* ad Marm. Sandvic. p. 17.

4. Ἱερομηνία.] Glossa insititia videtur, ut plures in hac ipsa litera. De ἱερομηνία, vide, quos laudat *Hemsterhus.* ad *Hesych.* Tom. II. p. 26.

5. Ἱερομνήμονες.] Horum nulla in *Platone* mentio est. Nec de iis disputare attinet post *Th. Reinesium* ad Inscr. Class. I. n. 241. p. 223. & *Anton. Dalenum* Diss. VI. de Antiqu. & Marm. p. 450. Lexicon Rhetor. MS. & *Photius* Lex. MS. Ἱερομνήμονες, οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάστης πόλεως. ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν. ἱερὰ δέ ἐστι τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα, καὶ ἱερὸν τὸ συνέδριον τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. Quam glossam cum *Etymologus M.* p. 468. 50. totidem verbis descripserit, perspicuum est, verba, quae mediae glossae apud *Etymol.* intrusa sunt, Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, οὕτω καλοῦντες, ad aliam glossam, Ἱερὸς γάμος, pertinere: quod sagacissime vidit *Hemsterhus.* ad *Hesych.* T. II. p. 28. Glossa nostra etiam est apud *Photium* Lex. MS. &

Ἴκταρ [6]. ἐγγύς. εἴρηται ἡ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι.
Ἱμᾷν [7]. ἀνέλκειν, ἀνασπᾷν.
Ἰπνοπλάθαι [8]. Φουρνοπλάσται.

Ἰγ-

& *Suidam*, quorum ille pro Πύλον exhibet Πυλαίους, hic Πυλαίων. Nec multum difcrepat *Hefychius*.

6. Ἴκταρ.] Refpicit Polit. IX. p. 503. G. Καὶ ταῦτα δὴ πάντα, πρὸς τύραννον πονηρία τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως παραβαλλόμενα, τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει. ubi vide Scholia. Eum locum laudant *Zenobius* V. 55. *Moeris* p. 190. & Schol. *Luciani* ad Lexiph. p. 346. *Aelian.* H. A. Lib. XV. cap. 29. οὐδὲ ἴκταρ ἔλεγε βάλλειν πρὸς τὸ αὐτῆς κάλλος. Ἴκταρ antiqua vox eft, & Tragicis propria, monente Scholiaft. *Hefiod.* ad Θεογον. v. 691. quam nominatim *Aefchyli* auctoritate probat *Erotianus* in v. Oritur vero haud dubie ab ἵκω, ut ἴθαρ, εἶθαρ ab ἴω vel εἴω. Videndus *Adr. Heringa* Obferv. cap. 20. p. 167. *Timaei* gloffam Lexicis fuis inferuerunt *Photius* MS. & *Suidas*.

7. Ἱμᾷν.] Vide fup. Ἀνιμᾷ. Gloffam hinc habet *Suidas*.

8. Ἰπνοπλάθαι.] Gloffa referenda eft ad Theaetet. p. 116. C. εἰ ἀποκριναίμεθα αὐτῷ, πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, οὐκ ἂν γελοῖοι ὦμεν; Qui locus notandus eft ob infignem fcripturae varietatem. Plerique libri lectionem, quam pofuimus, habent. At in Editione Bafil. fecunda pro κοροπλάθων legitur ἰπνοπλαστῶν, in Codice MS. quo *Cornarius* in Eclogis p. 191. ufus eft, ἰπνοπλάθων, Eandem fcripturam a Scholiafte in exemplo fuo repertam effe, haec ejus notula oftendit: ἰπνοπλάθων. γράφεται κοροπλάθων. Jam cum *Timaeus* hoc loco ἰπνοπλάθους, & alio κοροπλάθους in Lexicon fuum retulerit, id certiffimo argumento eft, fe utramque lectionem fic in *Platone* fuo conjunctam reperiffe: πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν ἰπνοπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, &c. Pro ἰπνοπλάθοι & κοροπλάθοι in deterioribus *Platonis* libris fcri-

T 3 bi-

Ἰνδάλλεται [9]. φαντάζεται.
Ἱππαγρέται [10]. τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ.

Ἰσο-

bitur ἰπνοπλάσαι & κοροπλάσαι. Timaei Codex, ἰπνοπλάθαι. Sed alteram formam, tanquam magis Atticam, commendant *Moeris* p. 234. & *Thom. M.* p. 552. Ἰπνοπλάθος etiam est apud *Polluc.* VII. 163. & *Harpocrat.* v. Ἰπνὸς, ubi *J. Gronovius* nugatur.

9 Ἰνδάλλεται.] Theaetet. p. 134. E. τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται, διανοουμένη, οὐκ ἄλλό τι ἢ διαλέγεσθαι, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐρωτῶσα. Polit. II. p. 431. D. ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ, πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. Legg. XII. p. 693. B. τὸ δὲ σῶμα ἰνδαλλόμενον ἡμῶν ἑκάστοις ἕπεσθαι. *Aristophan.* Vesp. v. 188. & ibi Scholiast. *Aretaeus Capp.* de Causs. morb. diut. Lib. I. p. 32. καὶ τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλῳ, κατ' ὄψιν ἰνδάλλεται. Inprimis hoc verbum poëtis placuit, ut *Homero* Il. P. 20. *Apollon Rhod.* I. 1297.

10. Ἱππαγρέται.] Hos equitum praefectos omnium optime describit *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 679. D. αἱροῦνται τοίνυν αὐτῶν οἱ Ἔφοροι ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας. οὗτοι δὲ Ἱππαγρέται καλοῦνται. τούτων δὲ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει, διασαφηνίζων ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν προτιμᾷ, τοὺς δὲ ἀποδοκιμάζει. Sed & *Xenophontis*, & aliorum scriptorum loca, in quibus eorum mentio fit, collegerunt *Jo. Meursius* Misc. Lacon. II. 4. p. 117. & *Jo. Albertus* ad *Hesych.* in v. Eosdem ἱππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos esse, ex *Hesychio*, sed castigato, intelligimus: Παιδαγρέται. ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων. Vulgo scribitur, Παλαγρέται. Nam ἵππεις a Lacedaemoniis, sicut erant, ἐφήβοι, κόροι, παῖδες vocabantur: ut equites Romanos *juvenes* appellat *Livius* II. 20. ubi vide *Drakenborch.* *Eustathius* ad Il. Θ. p. 727. Λάκωνες ἐφήβους, ἵππεις ἐκάλουν, καὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν, Ἱππαγρέτας. Κόρους vocat *Archytas* apud *Stob.* p. 440. cujus locus duplice nomine appositus est: ὥσπερ καὶ ἐν τᾷ Λακεδαίμονι, τοὶ μὲν γὰρ βασιλέες τᾶς μοναρχίας·

Ἰσοτελής [II]. ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις.

K.

Καὶ τάχα ἴμεν [I]. καὶ ταχέως πορευσόμεθα.

Κά-

χίας· τοὶ δὲ γέροντες, τᾶς ἀριστοκρατίας· τοὶ δὲ ἔφοροι, τᾶς ὀλιγαρχίας· ἱππαγρέται δὲ καὶ κόροι, τᾶς δαμοκρατίας. Ἱππαγρέτας nusquam a *Platone* commemorari, mihi videor liquido poſſe affirmare. Gloſſographum noſtrum expilavit *Photius* Lexic. MS. Rhetor. MS. Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. τὰ μὲν ξενικὰ τέλη μὴ τελοῦντες, τὰ δὲ ἴσα τοῖς ἀστοῖς τελοῦντες. De his accurate copioſeque *Ammonius* in v. & *Valckenarius* Animadv. p. 112. Ἰσοτελῶν nomen in *Platone*, ſuſpicor, eſſe deletum.

II. Ἰσοτελής.] Dignus eſt, qui totus huc referatur, *Synesii* locus de Inſomn. p. 146. B. ἐνύπνιον δὲ ὁρᾷ μὲν ὁ πεντακοσιομέδιμνος, ὁρᾷ δὲ ὁ τριακοσιομέδιμνος· ἀλλὰ καὶ ὁ ζευγίτης οὐδὲν ἧττον, ὁ τὴν ἐσχατιὰν ἀπεργαζόμενος, ὥστε ἀποζῆν. ἀλλὰ καὶ ὁ περίσκωπος, καὶ ὁ θὴς ὁμοίως, ὅ, τε ἰσοτελὴς, καὶ ὁ τιθεὶς τὸ μετοίκιον. *Phrynichus* MS & ex eo *Suidas*: Ἰσοτελεῖς. οἱ ἴσα τελοῦντες. ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες. quam gloſſam neſcio cujus praepoſtera ſedulitas in *Moeridis de Vocibus Atticis* libellum intruſit. Lexicon

I. Καὶ τάχα ἴμεν.] *Photius* Lexic. MS. ſic legit: Καὶ τάχα ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. At *Suidas*: Καὶ τάχα ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. Verum & in his, & in *Timaeo* ſcribendum: Καὶ τάχα ἴωμεν. καὶ ταχέως πορευώμεθα. Reſpicitur enim Phaedr. p. 342. G. ἀλλὰ περιμένοντες, καὶ ἅμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεχθέντες, τάχα ἐπειδὰν ἀποψύξῃ ἴωμεν. ubi τάχα pro *ſtatim* capere licet, uſu apud proſae orationis ſcriptores rariore. Notanda etiam gloſſa *Photii* Lexico MS. Τάχα. ἀντὶ τοῦ ἴσως, οὕτως Ἀναξανδρίδης.

2. Κά-

Κάκη [2]. ἡ κακία, ὡς Πλάνη καὶ Ζάλη.

Καραδοκεῖν [3]. τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιζητεῖν, καὶ ἐπισκοπεῖν ὅπῃ χωρήσει.

Κατῆρεν [4]. κατέπλευσεν.

Κάτ-

2. Κάκη.] Phaedr. p. 345. B. βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων, ἐπὶ γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων. quem locum, monente *Nicephoro*, sic expressit *Synes.* de Insomn. p. 140. C. ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. *Hippocrates* qui dicitur Ep. 12. p. 329. οἱ δὲ ὑπὸ φιλοδοξίης εἰς ἠέρα ἀναχθέντες, βρίθει κακίης εἰς βυθὸν ἀπωλείας καταφέρονται. *Damascius* apud *Suid.* v. Ἀγαθοεργία. ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας. Alios imitatores persequitur *Wyttenbachius* noster Epist. Crit. p. 48. Phaedr. p. 355. F. ὁ δ᾽ οὐκ ἐρεῖ δὴ τὴν ἑαυτοῦ κάκην. Menex. p. 407. G. μηδ᾽ εἰς τοὐπίσω ἀναχωρεῖν, εἴκοντας κάκῃ. Ita locum bene castigarunt *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 553. & *H. Stephanus* Schediasm. I. 23. Vulgo legebatur, ἥκοντας κάκῃ. Quam locutionem e *Platone* duxit *Aelianus* H. A. V. 11. οὐδὲ μὴν κάκῃ εἴκουσι, χαροῦσι δὲ ὁμοίως. Polit. V. p. 463. G. τὸν λιπόντα τάξιν, ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα, ἤ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ κάκην. Legg. V. p. 608. F. VIII. p. 647. E. IX. p. 653. A. 663. C. X. p. 674. B. XI. p. 676. F. 678. D. XII. p. 686. E. *Euripid.* Hippol. v. 1335. Androm. v. 967. Iphig. Taur. v. 676. *Aristophan.* Av. v. 542. *Platonis* auctoritate vocem confirmant *Moeris* p. 224. *Photius* Lexic. MS. in Not. ad *Hesych.* Tom. II. p. 112. *Eustath.* ad Il. N. p. 950. & *Suid.* in v.

3. Καραδοκεῖν.] Ex *Herodoto*, ut puto, Lib. VII. 163. καραδοκήσαντα τὴν μάχην, ᾗ πεσέεται. Ibid. 168. Rarius compositum διακαραδοκεῖν *Diphilo* apud *Suid.* in v. restituit *Toupius* Emend. in *Suid.* II. p. 69.

4. Κατῆρεν.] Καταίρειν dicuntur cum *qui mari navigant*, tum *qui terra iter faciunt*. Hipp. Maj. p. 95. init. ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. *Clearchus* apud *Athen.* Lib. VI. p. 256. E. αἱ δὲ τῶν παρ᾽ ἡμῖν ταῦ-

Κάταγμα [5]. ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα.

Κατα-

ταῦτα διαδεξαμένων ἐκπεσοῦσαι τῆς ἐξουσίας, κατῆραν εἰς Μακεδονίαν. *Dio Chrysost.* Orat. XXXVII. p. 456. D. οὐ γὰρ ὡς ἕνα τῶν πολλῶν καὶ κατ' ἐνιαυτὸν καταιρόντων εἰς Κεγχρέας ἐμπόρων. Vetus Grammaticus nondum editus, in Bibl. Sangerm. Κατᾶραι, ἀντὶ τοῦ, ἐλθεῖν. Θεόπομπος. Καταίρειν contrarium est ἀπαίρειν. *Plato* Phileb. p. 95. fin. οὐ γὰρ δήπου σύγε ἀπαρεῖς πρότερος ἡμῶν. Criton. p. 375. D. ἀλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν πόλεων ἀπαρεῖς, ἥξεις δὲ εἰς Θετταλίαν. Sed utriusque verbi vim tam erudite declaravit *Hemsterhusius* ad *Lucian.* Jud. Vocal. p. 83. omnis ut opera nostra supervacanea esse videatur. A *Timaeo* glossulam mutuatus est *Suidas*.

5. Κάταγμα.] Cod. MS. mendosissime: Κάταγμα. ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Bene & emendate *Photius* Lex. MS. & *Suidas*, qui *Timaeum* descripserunt: Κάταγμα. ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μήρυμα. nisi quod apud *Suidam* levi vitio, quod *Portus* & *Kusterus* sustulerunt, κατάπασμα scribatur. Glossa fluxit ex Politic. p. 180. E. τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος, λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. *Sophocles* Trachin. 695. Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα. Apud *Platonem* etiam est κατάγειν, quod Latini *deducere filum* dicunt, Sophist. p. 152. E. Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. Lexicon Sangerm. MS. Ἄνθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγομεν. ubi scribendum: τὸ τραχὺ τῶν ἐρίων. *Pollux* VII. 29. καὶ κροκυδίζειν Φιλύλλιος εἶπε· Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον. ὅπερ ἐστιν, ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. Vide *Aristophan.* Lysistr. v. 583. & *Moeridem* p. 215. Simplex ἄγμα pro κάταγμα veteribus usitatum fuisse, ex *Hesychio* in v. & *Eustath.* ad Od. A. p. 1399. intelligitur. Sed de his plenissime disputavit vir interiorum literarum laude florentissimus, *L. C. Valckenar.* Animadv. in *Ammon.*

mon.

Καταβολή [6]. περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ.
Κατόπιν [7]. μετὰ ταῦτα.
Κεκόμψευται [8]. πεπιθάνευται.

Κερα-

mon. p. 117. seqq. ad quem Graecae linguae studiosos ablegamus.

6. Καταβολή.] Hipp. Min. p. 233. E. νυνὶ δὲ ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθεν. ubi vide Scholia. Gorg. p. 310. G. ὅταν οὖν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας. *Aristid.* Tom. I. p. 335. ἐπειδὴ δὲ ἡ τῆς καταβολῆς ἡμέρα, καὶ ὁ πυρετὸς οὐκ ἐπεγένετο. Tom. II. p. 166. ἐρρίγωσε τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης. quo loco usus est *Thom. M.* in v. *Synes.* Catast. p. 301. A. καὶ γῆρας βαθὺ, καὶ νόσου καταβολὴ πολυχρόνιος. Vide *Harpocrat.* v. Καταβολὴ, & Περίοδος, cum *Valesii* nota, & *Valckenar.* Animadv. in *Ammon.* p. 116. Haec loca si in promtu habuisset *Mangejus* ad *Philon.* T. I. p. 399. manum abstinuisset a sollicitandis ejus verbis; καταβολὴ πυρετοῦ νόσος ἐστιν. Ex *Timaeo* glossam in Lexica sua derivarunt *Photius* MS. & *Suidas.*

7. Κατόπιν.] Protag. p. 195. G. Κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθον Ἀλκιβιάδης τε ὁ καλὸς, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου. Gorg. 281. init. Κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, καὶ ὑστεροῦμεν. quem locum laudant *Etymol. M.* p. 497. 27. & *Thom. M.* in v. & scite expressit *Phavorinus* apud *Stob.* p. 564. Ἀλκιβιάδην δὲ καὶ ζῶντα ἐπιλελοίπει τὸ κάλλος, καὶ πολλοὶ κατόπιν τῆς ὥρας ἀφιγμένοι. &c. *Moeris* p. 240. & *Thom M.* Κατόπιν, Ἀττικῶς· ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς. Posteriore etiam usus est, ne alios memorem, *Plato* Tim. p. 537. H. πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδὼν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ. Habent quoque glossulam *Photius* MS. & *Suidas.*

8. Κεκόμψευται.] Κομψεύειν vel Κομψεύεσθαι, *scite atque eleganter aliquid effingere, quod jactes, & in quo te efferas*, plerumque dicitur *de sermone arguto & ad animos capiendos apto.* Cratyl. p. 264. C. ἔξεστι δὲ καὶ ψυχὴν κομψευόμενον λέγειν. Polit. IV. p. 452. A. οὐκοῦν καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος.

IV.

Κεραμεικοὶ δύο [9]. ὁ μὲν ἔνδον τείχους, ὁ δὲ ἐκτὸς, ἔνθα τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτῶντας ἔθαπτον.

Κερασβόλον [10]. ἄτηκτον, καὶ μὴ εἶκον παιδείᾳ, ἀλλ' ἀπηνὲς ὄν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν σπερμάτων, ἅτινα κατὰ τῶν κεράτων βαλλόμενα ἄτηκτα καὶ ἀνέψητα μένει.

Κη-

IV. p. 471. B. ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο. ubi vide Scholia. Lachet. p. 253. F. καὶ γὰρ πρέπει σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μᾶλλον κομψεύεσθαι. *Timaeus* vero respexit Phaedr. p. 337. A. καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται. qui locus fortasse obversabatur *Libanio* Epist. 546. καίτοι τοῦτο οὐκ ὀρθῶς κεκόμψευται. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 333. Ἐκκεκόμψευσαι. Πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή. ubi legendum: Εὖ κεκόμψευσαι. ut Bacch. v. 475. Εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω. *Aristid.* Tom. I. p. 517. Tom. II. p. 356. 382. 395. Aliquando etiam *rebus, quae materia constant,* tribuitur. Phileb. p. 90. G. καὶ τόρνῳ χρῆται, καὶ διαβήτῃ, καὶ στάθμῃ, καί τινι προσαγωγίῳ (l. προσαγωγίῳ) κεκομψευμένῳ. *Philostrat.* de V. A Lib. II. p. 55. ταύτῃ δὲ ὕλη τις ἑτέρα, κεκομψευμένη τοῖς Ἰνδοῖς. Vide inf. v. Κομψὸς; & *Moeridem* p. 237.

9. Κεραμεικοὶ δύο.] Parmenid. p. 54. E. καταλύειν δὲ αὐτοὺς ἔφη παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ ἐκτὸς τείχους, ἐν Κεραμεικῷ. ubi vide Scholiasten. Notus est *Joan. Meursii* liber *de Ceramico gemino.*

10. Κερασβόλον.] Stulta veterum opinio fuit, semina, quae inter serendum in boum cornua inciderint, fructus edere duros & vix elixandos. *Sotion* Geopon. L. II. cap. 19. Δεῖ δὲ τὸν σπείροντα παραφυλάττειν, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ τῷ κέρατι τοῦ βοὸς τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ κερασβόλα καλοῦσί τινες, καὶ ἄφορα καὶ ἀτελῆ τὰ τοιαῦτά φασι γίνεσθαι, ὥστε μηδὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς τήκεσθαι δυνάμεως. Quod, praeter hunc Geoponicum, *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 225. *Pollux* I, 223. aliique Grammatic serio narrant, id jure ridet

det

det *Theophrastus* de Causs. Plant. IV. 14. Ex vulgi opinione *Plato* elegantem metaphoram duxit, *intractabilem & durum hominem* κερασβόλον & ἀτεράμονα appellans, Legg. IX. p. 652. A. μή τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ᾽ ἂν, ὥστε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα πυρί. *Ne quis inter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu tetigit, naturam imitans, qui adeo durus & praefractus evadat, ut emolliri nequeat, sicut nec semina illa igni.* Ita hunc locum, a *Ficino* male versum, recte interpretatus est *Kusterus* ad *Suid.* v. Κερασβόλα. Vide Scholiasten ad *Platonis* l. c. Hac *Platonica* locutione excitatus *Plutarchus*, dignam rem judicavit Sympos. VII. 2. p. 700. de qua diligentius disputaret. Nec tamen, *Theophrastum* auctorem secutus, librum, quem modo laudavimus, sed alium deperditum, in quo aliter hac de re scripserat, ob oculos videtur habuisse. *Platonis* auctoritate utuntur *Pollux* VI. 125. *Eustath* ad Il. Σ. p. 1154. *Suid.* in v. *Etymol. M.* p. 505. 19. ubi pro ἀπαθεῖς lege ἀμαθεῖς. A *Platone* vocem sumsit *Simplicius* in *Epictet.* p. 222. οὐδὲν κωλύει διὰ τοὺς κερασβόλους τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀποδείξεις προσθεῖναι. Adde *Hesych.* in v. & ibi viros doctos. Par figuratae potestatis ratio est in ἀτεράμων vel ἀτέραμνος, ut cum ex laudatis *Platonis* & *Plutarchi* locis, tum aliunde intelligitur. Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 729. Ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν, τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα. καὶ Πλάτων κέχρηται τῇ λέξει, κερασβόλους καὶ ἀτεράμνους λέγων τοὺς σκληροὺς, διὰ τούτων. *Etymol. M.* p. 163. 20 Τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται. *Suidas*: Τέραμνον. ἁπαλὸν, ἑψανόν. καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον. οὕτω Πλάτων. *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφισ. MS. Ἀτεράμων ἄνθρωπος, καὶ Πρίνινος, καὶ Στιπτὸς, καὶ Σφενδάμνινος, ἐπὶ τοῦ πάνυ σκληροῦ· τὰ γὰρ ῥᾳδίως ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων Τεράμνα καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι· κατὰ στέρησιν οὖν Ἀτεράμων. τὸ δὲ Στιπτὸς, τὸ πεπατημένον· στῖβος γὰρ ἡ ὁδός. καὶ τὸ Πρίνινος, δῆλον· καὶ γὰρ ἡ πρῖνος πάνυ σκληρόν. ὅμοιον καὶ τὸ Σφενδάμνινος. τούτοις προσῆπλεν Ἀριστοφάνης (Acharn. v. 180. ubi

V.

Κηφήνεσι κοθέροισι [II]. τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν μελισσῶν ἔξοδον. Οὖροι γὰρ, οἱ φυλάσσοντες· καὶ οἱ Θυρωροὶ, οἱ τὰς θύρας φρουροῦντες.

Κίβδη-

v. Schol.) καὶ τὸ Μαραθωνόμαχος· καὶ σημαίνει οἷον ἀνδρεῖος, καὶ ἀψίμαχος, καὶ θυμικὸς, διὰ τὴν τούτων κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην. Alium ejusdem locum, huc pertinentem, sup. ad v. Ἀτενὴς dedimus. Vide Scholiast. *Theocrit.* ad Eid. X. 7. & *Foësium* Oecon. *Hippocr. Plato* Legg. IX. p. 663. C. ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει· ubi vide Scholia. Inde vocem, quam *Pollux* etiam VI. 125. *Platoni* propriam dicit, imitatores duxerunt. *Philo* T. II. p. 244. πᾶν ὅσον ἀτέραμνον καὶ δυσκατέργαστον. *Philostrat.* V. A. Lib. III. p. 111. ὅτε δὴ ἀτεράμονα καὶ ὠμὸν δόξαι. *Julian.* Or. II. p. 87. B. ἀτεράμονας, ὅτι ῥαθύμους ἐργάται) *Aristaenet.* II. 20. ὡς φιλόνεικος ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνὴ, ὡς ἀτεράμων. *Damascius* apud *Phot.* p. 1036. οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος. Scholiastes *Homeri* ab *Hornejo* editus ad Il. I. 158. Ἀδάμαστος. ἀτεράμων, ὅ ἐστιν ἀκαμπής. Onomasticum vetus: *Capitones*, ἀτέραμνοι. *Plato* etiam *duri ingenii homines* ἀτενεῖς & ἀτέγκτους vocat: de quibus vocibus, quantum satis est, alio loco diximus. Huc adde ἀντίτυπος. Theaet. p. 120. A. Καὶ μὲν δή. ὦ Σώκρατες, σκληροὺς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. quo referendam esse *Suidae* glossam: Ἀντιτύπους ἀνθρώπους. σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. bene vidit *Toupius* Cur. noviss. in *Suid.* p. 16. *Plutarchus* l. c. διὰ ψύχος ἀντίτυποι, καὶ δυσμετάβλητοι, καὶ ἀτέραμνοι.

II. Κηφήνεσι κοθέροισι.] Posterior glossae pars ita legitur apud *Suidam*: Οὖροι γὰρ οἱ φύλακες. κόθουροι οὖν, οἱ τὰς θύρας φυλάσσοντες. Sed θυρωροὶ bene revocavit *Kusterus* ex *Photii* Lexico MS In *Timaeo* οἱ ante Θυρωροὶ tollendum. Dixerat *Hesiodus* Ἔργ. v. 300. ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὀργὴν, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες. Hoc deinde, ut plura ejusdem poëtae, in proverbii consuetudi-

nem

Κίβδηλον[12]. οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.

Κιν-

nem abiit, varieque cum a *Platone*, tum ab aliis expressum reperitur. Polit. VIII. p. 495. A. Βούλει οὖν φῶμεν αὐτὸν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίνεσθαι, νόσημα πόλεως. — Οὐκοῦν τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας, ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν, ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας. ubi vide Scholia. Ibid. G. κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ, διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν, μὴ φῶμεν ἐγγίνεσθαι. Ibid. p. 496. D. πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. quod *Plutarch.* Tom. II. p. 818. C. laudavit. Ibid. p. 497. G. 499. G. 500. A. C. 501. B. IX. p. 502. F. G. Legg. X. p. 670. H. τρυφῶν, καὶ ἀμελὴς ἀργός τε, ὃν ὁ ποιητὴς κηφῆσι κοθούροισι μάλιστα εἴκελον ἔφασκεν εἶναι, γίγνοιτ᾽ ἂν ὁ τοιοῦτος πᾶσιν ἡμῖν. *Aristoph.* Vesp. v. 1109. Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι, Οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι. *Xenophon* Cyrop. II. p. 50. A. οἳ μέν τινες βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ μόνον κακοὶ ὦσι, τούτους ἐγὼ νομίζω, ὥσπερ κηφῆνας, δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. *Philo* T. I. p. 461. *Dio Chrysost.* Orat. XLVIII. p. 535. D. *Philostrat.* V. A. Lib. II. p. 85. *Maxim. Tyr.* Diss. XXI. p. 249. *Julian.* Or. II. p. 84. D. *Liban.* Opp. T. II. p. 426. A. *Themist.* Or. XXIII. p. 285. D. & ibi *Dionys. Petav.* *Synes.* de Regn. p. 22. D. Sententiae Philosophorum MSS. in Bibl. Leidensi; Ἐοίκασιν οἱ κόλακες κηφῆσι. καὶ γὰρ ἀργοὶ, καὶ ἄκεντροι, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἀναλίσκοντες καμάτους.

12. Κίβδηλον.] Polit. II. p. 425. A. ἣν ἐὰν μετ᾽ εὐσχημοσύνης κιβδήλου κλησώμεθα. VI. p. 478. C. κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Legg. V. p. 605. A. τὰς δ᾽ αὖ τιμὰς δεῖ σκοπεῖν· καὶ τούτων τίνες ἀληθεῖς, καὶ ὅσαι κίβδηλοι. Ibid. p. 639. C. ὅπως μήτε αὐτὸς κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ὁτῳοῦν, ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί. XI. p. 676. F. ὁ δὲ ἀλλαττόμενος νόμισμα ἀντὶ νομίσματος, — ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δεχέσθω. — κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην, &c. Ibid. G. πᾶς γὰρ τῶν κατ᾽ ἀ-

γορὰν

Κινδυνεύει [13]. ἐγγίζει.

Κλητῆρες [14]. οἱ εἰς μαρτυρίαν κλητοί.

Κνά-

γναφὸν ὁ κιβδηλεύων τὶ, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ. Ibid. p. 677. A. ὁ μὲν δοῦλος φερέσθω τὸ κιβδηλευθὲν καὶ ὁ μέτοικος. quod *Suidas* v. Κίβδηλον laudavit. Ibid. B. τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων. Ibid. p 678. B. καθάπερ ἔμπροσθεν ἐπετάξαμεν τῆς κιβδηλίας πέρι. quae excerpsit *Pollux* III. 86. Vide *Moeridem* p. 240. Vox κιβδηλεία eximenda est *Aristidi* T. I. p. 510. καὶ ὅσον μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοὶ, τὸ μέσον τῆς τε νῦν κιβδηλείας, &c. Lege: τῆς τε νῦν κοβαλείας. Loquitur de comoedia veteri, cui propria erat κοβαλεία.

13. Κινδυνεύει.] Phileb. p. 82. G. λόγον μέντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Lysid. p. 112. B. κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέναι. Theaet. p. 137. D. Ἀλλὰ μέντοι ἀμφότερά γε κινδυνεύει ὁ λόγος οὐκ ἐάζειν. Gorg. p. 298. D. ὥστε κινδυνεύεις οὐκ ἀληθῆ λέγειν. ubi vide Scholiasten. *Basilius* Scholiis ἀνεκδότοις in *Gregorii Nazianz.* Orat. XXXII. Τὸ δὲ Κινδυνεύειν, ἐλέγχεσθαι καὶ δείκνυσθαι νῦν σημαίνει. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἀλλὰ κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχὲς ἐνίοτε ἐπαχθεῖς ποιεῖν. Καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ δὲ εἴληπται, ὡς Ἑρμογένης ἐν τῇ τέχνῃ· οὐ κατὰ δύναμιν τὴν ἐν δεινότητι· ἐκεῖ γάρ φησι κινδυνεύει τὰ πρῶτα φέρεσθαι, ἀντὶ τοῦ, προτετίμηται, προκέκριται. Quae descripta sunt ex Grammatico MS. *de Syntaxi*, in Bibl. Sangerm. *Tzetzes* Scholiis MSS. in *Hermogenem*: Τὸ Κινδυνεύει λέξις μὲν Πλατωνικὴ ὑπάρχει. τὸ δὲ ἀναγκαίας ἔχειν σημαίνειν ταύτην, νόει. Recte *Platonicam locutionem* vocat, quae tam crebra apud *Platonem* est, ut singulis paginis reperiatur. Sed nec ipse, nec alii Grammatici locutionis rationem bene explicuerunt. Optime *Timaeus* ἐγγίζει exponit. Nam ut Latini dicunt, *periculum est, ne hoc ita sit*, pro, *parum abest, quin ita sit*, sic etiam Graeci κινδυνεύειν pro ἐγγίζειν. *Luzacius* noster bene comparabat Belgicum, *bykans*. Nam κίνδυνος Belg. *kans*. Vide *Valcken*. ad *Herodot*. IV. 105. *Timaei* glossula etiam est apud *Suid*.

14. Κλητῆρες.] Legg. VIII. p. 649. G. μυρία δὲ ταῦτα ὄντα καὶ σμικρὰ νόμιμα, καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεων

τῶ

Κνάφος [15]. ὄργανόν τι ὂν, ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' ἧ τὲς βασανιζομένες κλείνεσιν. ὅμοιον δέ ἐστιν γναφικῷ κτενί.

Κοάλεμος [16]. ματαιόφρων. Κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι.

Κόλ-

τε πέρι δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητήρων, εἴτ' ἐπὶ δυοῖν, εἴτ' ἐφ' ὁπόσων δεῖ καλεῖσθαι. Lexicon Rhetor. MS. Κλητῆρες. οἱ εἰς δίκην καλοῦντες. καὶ Κλητεύοντες, μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς δίκας. καὶ τὸ μαρτυρῆσαι, Κλητεῦσαι. Κλητῆρες δ' ἦσαν ἄνδρες, δι' ὧν τὰς δίκας προσεκαλοῦντο οἱ δικαζόμενοι. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλίπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος. cujus glossae partem *Etymol. M.* p. 552. 19. descripsit. *Harpocrat.* in v. ibique *H. Valesius*, *Sam. Petit.* ad Legg. Attic. p. 401. & *Des. Herald.* ad Jus Att. & Rom. Lib. VI. cap. 12. p. 473.

15. Κνάφος.] Suspicabar aliquando, glossam manasse ex Polit. X. p. 519. D. τὸν δ' Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες. quem locum in animo habuit *Synesius* Ep. 44. p. 182. Nunc nihil dubito, quin pertineat ad *Herodot.* I. 92. ἐπεί τε δ' ὁ δοῦλος τοῦ πατρὸς ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς ὁ Κροῖσος, τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε. Sic enim pro ἐπὶ κναφηΐου verissime correxit, & dirum supplicii genus eadem opera illustravit certissimus literarum nostrarum interpres, *Ti. Hemsterhus.* ad *Hesych.* v. Ἐπὶ κνάφου ἕλκων. *Suidas* ὂν, quod ex sequenti ἐν natum videtur, recte omisit.

16. Κοάλεμος.] In Cod. MS. prave legebatur, Κοεινᾶν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. quod ex *Suida* mutavimus. Vide *Salmas.* in *Epictet. & Simplic.* p. 235. Unde glossa huc venerit, incertum est. Nullum quidem ejus in *Platone* vestigium, nullum in *Herodoto*. *Aristophanes* Equit. v. 198. δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην. cui idem vocabulum

V. 632.

Κόλλαβοι [17]. τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια.

Κομψὸς λόγος [18]. καὶ ὁ ἀγαθὸς ἦν, καὶ ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν.

Κο-

v. 632. e Scholiis reddebat *Valckenarius*. *Aeſchines Socraticus* in dialogo Aſpaſia apud *Athen*. V. p. 220. B. Hipponicum, Calliae filium, κοάλεμον appellat. Cimonis avum δι' εὐήθειαν hoc nomen inveniſſe, narrat *Plutarchus* Cimon. p. 480. E. *Numenius* apud *Euſeb*. P. E. XIII. p. 651. A. τὸν Εὐθύφρονα, ὄντα ἄνδρα ἀλαζόνα καὶ κοάλεμον. quem locum mihi *T. H.* ſuggeſſit. Praeter Scholiaſten Comici l. c. vide *Heſych*. in v. & *Etymol*. *M*. p. 524. 21. Similis formae vox eſt Ἰάλεμος.

17. Κόλλαβοι.] Polit. VII. p. 487. C. Σὺ μὲν τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας, καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. ubi, cum Scholiaſtes κολλόπων habeat, ſicut textus *Platonis*, facile credo, *Timaeum* etiam κόλλοπες ſcripſiſſe, ſed librarios κόλλαβοι, quod aetate ſua tritius erat, ejus loco poſuiſſe: quamvis nihil diſcrepet *Suidas*. De κόλλοψι, nihil eſt, quod addam latae eruditaeque diſputationi *Graevii* & *Hemſterhuſii* ad *Lucian*. Deor. Dial. VII. p. 222. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Κόλλοπας, φασὶ, δεῖ κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὔβουλος Ἀντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. De ἀνδρογύνῳ, ſive *exoleto*, κόλλοψ dicitur in *Dioſcoridis* Epigr. Analect. *Brunck*. T. I. p. 493. quod explicat *J. Toupius* ad *Longin*. p. 241.

18. Κομψὸς λόγος.] Κομψὸν dicitur *quicquid ſcitum & venuſtum eſt*. Phaedr. p. 338. B. πάντων ἦν κομψότατον τὸ τοῦ πόας. Hipp. Maj. p. 98. F. οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετός. Clitoph. p. 256. F. ὃς δὴ κομψότατα ἔδοξεν εἰπεῖν. Polit. III. p. 439. E. κομψοτέρας δέ τινος ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. *Timaeus* reſpexit Cratyl. p. 276. A. κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ. Pleriſque autem locis apud *Platonem* vox habet aliquid

ironiae Socraticae, ut non tam *de vera & naturali*, quam *de nimia & adſcititia venuſtate* capienda videatur. Sophiſtae inprimis, etiam cum ridentur, κομψοὶ appellantur. Euthyphr. p. 52. B. Phileb. p. 89. E. Lyſ. p. 111. B. Theaet. p. 120. A 126. D. 139. G. Sophiſt. p. 156. E. 165. G. Politic. p. 181. D. Cratyl. p. 263. G. 265. B. 266. D. 274. E. Gorg. p. 312. A. Sympoſ. p. 336. A. Phaedr. p. 353. B. Phaedon. p. 397. A. Polit. VI. p. 473. F. 475. B. 477. F. VIII. p. 497. C. 501. D. IX. p. 502. E. Legg. I. p. 568. G. III. p. 590. C. Epiſt. III. p. 709. C. In quibusdam exemplis, quae indicavimus, κομψὸν etiam licet cum *Heſychio*, aliisque Grammaticis exponere πανοῦργον, ἀπατητικόν. Pro *ſplendidis nugis* ſumendum eſt Gorg. p. 297. C. ubi *Euripidis* ex Antiopa verba ſua fecit Philoſophus: ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ᾽ ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας. Phaedon. p. 395. B. τὰς δὲ χρίσεις ταύτας καὶ προσθέσεις, καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν. Epiſt. X. p. 726. τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων ὀρθῶς ὀνομάζειν. Neque tamen deſunt loci, ubi ſimpliciter & ſine ironia, ad laudem referatur. Gorg. p. 300. A. κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός. ubi Scholiaſtes: Κομψὸν, οὐ τὸ πιθανὸν, ἀλλὰ τὸ τεχνικὸν, ἢ σπουδαῖόν φησι. Polit. II. p. 429. B. κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως. ubi rurſus Scholiaſtes: Κομψὸν, νῦν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν. III. p. 440. B. φύσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας. Ibid. p. 441. B. Πάνυ κομψοὺς λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας. quo reſpexit *Moeris* p. 206. Κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους· κομψοὺς γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει Πολιτειῶν γ. Item Grammaticus vetus ineditus: Κομψὸν ἐπὶ τοῦ κομψευομένου φασὶ δεῖν λέγεσθαι· καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων λέγοντας, ὅτι κομψότερον διάκειται, μέμφονται. Ἀλλὰ Πλάτων Πολιτείας δ. (l. γ.) κομψοὺς, οὐ τοὺς κεκομψευμένους λέγει, ἀλλὰ τοὺς ἀμείνονας. Polit. IV. p. 460. E. Κλῆροι δή τινες ποιητέοι κομψοί. VII. p. 484. G. ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν. & ſic Epiſt. XIII. p. 727. D. Adde *Gataker.*

ad

Κομιδῆ[19]. τελέως. εἴρηται ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν κομιδῆς, ἥτις γίνεται τελειωθέντων αὐτῶν.
Κορυβαντιᾷν[20]. παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι.

Κό-

ad *Antonin.* Lib. III. §. 5. IV. §. 51. & ſup. v. Κεκόμψευται. Quod Grammaticus MS. ait, locutionem κομψότερον διάκεισθαι, de aegrotis, *qui meliuſculi eſſe incipiunt*, reprehendi, *Archilochus* ἄκομψον pro *aegrotante* dixit. *Heſychius*: Ἄκομψοι. ἀπάνουργον, ἁπλοῦν. Ἀρχίλοχος, οὐκ εὖ διακείμενον. Ac neſcio, an ad eam notionem reſpexerit *Heſychius*, κομψότερον explicans ἐλαφρότερον.

19. Κομιδῆ.] Rectius ab aliis Grammaticis exponitur σὺν ἐπιμελείᾳ, *cum cura*, *accurate*. Frequentiſſimum eſt apud *Platonem*, κομιδῆ μὲν οὖν, cum quid reſpondendo affirmatur. Alcib. I. p. 36. C. Parmen. p. 68. D. 71. B. Lyſ. p. 113. D. Theaet. p. 119. F. 121. D. ὅταν ᾖ κομιδῆ ἕτερον. Politic. p. 175. E. τὰ δ' ἐντεῦθεν ἤδη μαραινόμενα κομιδῆ, τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο. Ibid. p. 187. B. Κομιδῆ γε εἴρηκας ἄτοπα. Euthydem. p. 215. A. τούτω γὰρ ἐστὸν κομιδῆ παμμάχω. Lachet. p. 249. H. καὶ κομιδῆ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι. Sympoſ. p. 333. B. & ibi Scholia.

20. Κορυβαντιᾷν.] Ione p. 145. B. καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡσαύτως, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἔμφρονες ὄντες ὀρχοῦνται. Ibid. p. 146. B. Sympoſ. p. 333. C. πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἡ καρδία πηδᾷ. ubi vide Scholia. Phaedr. p. 337. C. ἤσθη ὅτι ἕξοι τὸν συγκορυβαντιῶντα. Criton. p. 375. fin. Ταῦτα — ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν· καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. unde profeciſſe *Maximum Tyr.* Diſſ. XXXVIII. p. 447. monuit *Dan. Heinſius*. Eundem locum imitati ſunt cum alii, laudati ab *H. Valeſio* Emend. II. 4. p. 52. tum *Lucian.* Lexiph. p. 338. κορυβαντιάζειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. *Horatius* I. Ep. 1. 7. *Eſt mihi purgatam crebro qui perſonet aurem.* quem locum cum hoc *Platonico*

 com-

Κόρυδοι[21]. ὅμοιοι ὄρτυξιν ὄρνιθες.
Κορυζᾷν[22]. μύξας ῥεούσας ἔχειν. Κόρυζα γὰρ ἡ μύξα.

Κορο-

comparat *Lambinus*. Proprie verbum de *aegrotis*, *qui tibiarum ſonum ſibi audire viſi*, *quaſi furiis agitantur*, *& vexantur inſomniis*, uſurpari ſolitum, egregie docuit *Joſ. Scaliger* ad *Catull.* Carm. XXXVIII. & Animadv. in *Euſeb.* p. 27. cujus ſententiam pluribus confirmant *Salmaſ.* Exerc. *Plin.* p. 764 & *P. Petitus* ad *Aret. Cappadoc.* p. 174. Hanc κορυβαντιῶσαν inſomniam veteres muſica curaſſe, tradit Philoſophus noſter Legg. VII. p. 628. D. ὡς ἐξ ἐμπειρίας αὐτὸ εἰλήφασι καὶ ἐγνώκασιν ὂν χρήσιμον αἵτε τροφοὶ τῶν σμικρῶν, καὶ αἱ περὶ τὰ τῶν Κορυβάντων ἰάματα τελοῦσαι. ἡνίκα γάρ ἄν που βουληθῶσι κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι· καὶ οὐ σιγὴν, ἀλλὰ τινὰ μελῳδίαν, καὶ ἀτεχνῶς οἷον καταυλοῦσι τῶν παιδίων, καθάπερ αἱ τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν ἰάσεις, ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορείᾳ καὶ μούσῃ χρώμεναι.

21. Κόρυδοι.] Eythydem. p. 222. G. ἀλλ' ἦμεν πάνυ γελοῖοι, ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορύδους διώκοντα· ἀεὶ ᾠόμεθα ἑκάστην τῶν ἐπιστημῶν αὐτίκα λήψεσθαι, αἱ δ' ἀεὶ ὑπεξέφυγον. ubi vide Scholiaſten. Eundem locum laudat Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Av. v. 475. & cum ſimilibus comparat *Gataker.* ad *Antonin.* Lib. VI. §. 15. *Dio Chryſoſt.* Orat. IX. p. 141. D. οἱ δὲ κόρυδοι, πόσῳ τινὶ θᾶττον ὑμῶν διέρχονται τὸ στάδιον; *Plutarch.* Tom. II. p. 507. E. Sed plus, quam ſatis eſt, dedit *Valckenarius* Animadv. in *Ammon.* p. 128. De proverbio, ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται, vide *Jo. Brodaeum* ad Anthol. Lib. II. p. 220. & *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* Lib. III. Epiſt. 48. Tranſcripſit *Timaei* gloſſam *Suidas.*

22. Κορυζᾷν.] Reſpicit mordax & protervum convicium, quod in Socratem jecit Thraſymachus, Polit. I. p. 416. D. εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τιθὴ σοι ἐστί; Τί δέ; ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρὴ μᾶλλον, ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾷν; Ὅτι τοί σε, ἔφη, κορυζῶντα

Κοροπλάθοι[23]. οἱ τὰς κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. Κεραδῆ.

ζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. ubi vide Scholiaſten. Scilicet κόρυζα, μύξα, βλέννα, λέμφος, *ſtuporis* habebatur indicium. Qua comica locutione praeter ceteros delectatus eſt *Lucianus*, ut Dial. Mort. XX. p. 4 6. De hiſtor. conſcr. p. 42. Alexandr. p. 227. & alibi. *Platonis* loco ſimillimus eſt ille Navig. p. 278. καί τοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιφερόμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. Quae pluribus perſecuti ſunt *Thom. Gataker.* ad *Antonin.* Lib. X. §. 29. & *Ti. Hemſterh.* ad *Lucian.* Dial. Select. p. 25. Ex Graecorum imitatione fluxit illud *Horatianum* de Lucilio, I. Serm. 4. 8. *Emunctae naris, durus componere verſus.* cujus receptam interpretationem ſequi malim, quam argutias viri Latine doctiſſimi, *Jacobi Facciolati* Epiſt. Phil. poſt Oration. p. 425. Sic βλεννὸς Graeci pro *fatuo* dicunt. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Βλεννὸν, τὸν νωθῆ καὶ μωρόν. Σώφρων Προμηθεῖ. *Plautus* item Bacchid. V. 1. 2. *Stulti, ſtolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones.* *Timaei* Codex habet, κόρυ γὰρ ἡ μύξα. Sed e Scholiis κόρυζα reſcripſi.

23. Κοροπλάθοι.] Κόρας Attici dicunt *pupas ex cera, argillave fictas, plangunculas.* *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXI. p. 356. D. Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. ubi Scholion margini adjectum κόρας exponit τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων γύψινα πλαττόμενα ἀνδριαντάρια. *Heſychius:* Κόρη. νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Vide *Pierſonum* ad *Moerid.* p. 235. Ea vox fortaſſe reſtituenda eſt *Dionyſio Hal.* A. R. XI. p. 719. αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικὰ, καί που τινὲς καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους. ubi vocem vitioſam, κόμης, tolli jubet *Caſaubonus* ad *Sueton.* Neron. 25. Sed legendum: αἱ δὲ κόρας, (*pupas*) ἀθύρματα παρθενικά. vel certe: αἱ δὲ ἀθύρματα κόρης παρθενικά. Eas-

Κράδη [24]. κλάδος.

Κραιπαλῶντα [25]. ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον.

Κρα-

Easdem pupas Graeci etiam νύμφας appellabant. Gloſſae veteres: *Puppae*, πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Vide *Caſaubon.* ad *Perſ.* Sat. II. p. 220. & *Toupium* Emend. in *Suid.* T. III. p. 114. Recentiores Graeci κοροκόσμια. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Κοροκόσμια κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν τελοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ Κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον. Tales κόρας qui fingebant, ab Atticis κοροπλάθοι, a ceteris Graecis κοροπλάσται dicebantur. Lexicon Rhetor. MS. Κόρη. ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ γύψινον καὶ πήλινον· ἀφ' οὗ καὶ Κοροπλάθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται cujus gloſſae partem deſcripſit *Etymol. M.* p. 530. 13. *Timaei* gloſſa ducta eſt e Theaetet. p. 116. C. καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν. de quo loco plura diximus ad v. Ἰπνοπλάθοι, p. 149. *Iſocrates* de Permut. p. 738. ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ἐργασάμενον, τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον. quem locum *Harpocrat.* in v. laudat. *Dio Chryſoſt.* Orat. LX. p. 580. C. *Achilles Tat.* Lib. III. p. 191. *Pollux* VII. 163. X. 189. & ibi *Hemſterh.* *Moeris* p. 235. & *Thom. M.* in v. *Proclus* in *Platonis* Tim. L. II. p. 120. οἱ δὲ ἀδρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις κοροπλαθικοῖς ἐφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγουσιν. Κοραλλιοπλάσται, *fictores puparum*, vel *aliorum ejuſdem generis frivolorum*, *e coralio*, occurrunt in marmore, quod poſt *Dorvillii* Sicula p. 569. edidit *P. Burmannus Secundus*. *Timaei* gloſſam *Suidas* in Lexicon ſuum retulit: in qua *Kuſterus* ſine cauſſa corrigit, ἐκ κηροῦ ἢ γύψου.

24. Κράδη.] Haec vox aut fruſtra tribuitur *Platoni*, aut me effugit interlegendum.

25. Κραιπαλῶντα.] Sympoſ. p. 316. G. ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. quod *Iſ. Caſaubon.* contulit cum illo *Perſii* Sat. III. v. 59.

Κρανίον[26]. ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον.

Κραν-

v. 59. *Oscitat hesternum dissutis undique malis*. Cum hujus verbi exempla frequentissima sint, iis missis, unum *Athenaei* locum I. p. 31. A. apponam, ut ex eo duas insignes maculas tollam: φησὶ δὲ καὶ Φιλῖνος· Ὅτι παρέξω Λέσβιον, Χῖον, Παπ. Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε μηδὲν κραιπαλᾷν. At quis tandem est iste *Philinus*? Cujus nominis Comicum ne fando quidem audivimus. *Athenaei* Epitome MS. quam in Bibliotheca Regia contulimus, pro Φιλῖνος, Φιλυαλὸς habet. Quod nomen si literis majusculis ΦΙΛΥΑΛΟΣ scribas, statim verum Comici nomen, ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ, in oculos incurrit. *Philyllii* nomen etiam depravatum est in Grammatico MS. Bibl. Sangerm. Ἀναλφάβητος. Φιλύαλλος Αἰγεῖ. Lege: Φιλύλλιος Αὐγῇ. Illa ipsa glossa in *Suida*, partim bene, partim secus, ita legitur: Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Αὐγὴν hanc fabulam satis constanter vocant Grammatici. Apud *Suidam* quidem v. Φιλύλλιος, huic Comico Αἰγεὺς & Αὐγὴ tribuitur. Sed Αἰγεὺς e variante in textum irrepsit. In *Stephan. Byz.* v. Γαλεῶται scribitur Φιλύλλιος Αὐγεῖ. quod ad veram lectionem Αὐγῇ proxime accedit. Redeamus ad *Athenaeum*. Pro mendo, quod *Philyllii* versibus insedit, in Epitome MS. clare & liquido legitur, Χῖον, σαπρὸν Θάσιον· quod etiam alius Codex, teste *Casaubono*, per compendium dubie significabat. Οἶνον σαπρὸν Attice pro *vino vetusto* dici, erudite, ut omnia, docet *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 353. Nomen etiam κραιπάλη notius est, quam ut exemplis confirmari debeat. *Phrynichus* MS. Κραιπάλη. ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρι εἰς ὄρθρον πόσις, καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὅπερ ἐστὶ διασείειν τὴν κεφαλήν.

26. Κρανίον.] Nulla quidem hujus Gymnasii apud *Platonem*, sed tanto crebrior apud alios scriptores est mentio, tanquam apud *Xenophont.* Hist. Graec. L. IV. p. 521. C.

Plu-

Κραυρότερον 27. ψαθυρότερον καὶ εὔθραυστότερον.

Κυαμεῦσαι 28. κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.

Κοι-

Plutarch. Alexandr. p. 671. D. Athenaeum Lib. XIII. p. 589. C. Themist. Or. II. p. 38. A. Alciphron. III. Ep. 60 ubi pro περὶ τὸ Κράνιον ἀλωμένους, quod Berglerus edidit, in Codice Regio legitur, περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους. ut III. Ep. 64. περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον. Multum in hoc Gymnasio versabatur Diogenes Cynicus. Vide Dion. Chrysost. Orat. IV. p. 61. A. VI. p. 87. C. VIII. p. 131. A. IX. p. 138. D. & Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. I. p. 329.

27. Κραυρότερον.] Tim. p. 539. B. Τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς πάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν, καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστὰν, τῷ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονεν. Ibid. p. 544. H. τὴν δ' αὖ τῆς ὀστείνης φύσεως ἕξιν ἡγητάμενος τοῦ δέοντος κραυροτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν. Dio Cass. Lib. XLI. p. 291. οὔτ' αὐτὴν ἐκείνην ἐν τῇ διαίτῃ ἐκπυροῖ, ἢ καὶ κραυροτέραν πη ποιεῖ. ubi hanc vocem ex libris scriptis bene revocavit H. S. Reimarus, ejecta glossa ξηροτέραν. Lib. XLVIII. p. 566. ὅτι τὸ μὲν κραῦρον αὐτῶν ὑπὸ μὲν τοῦ πυρὸς ὁμοφυοῦς οἱ ὄντος ἐπιτείνεταί τε καὶ θραύεται. Contra eandem recte Is. Casaub. exemit Eubulo apud Athen. L. II. p. 63. D. A κραυρὸς est verbum κραυροῦσθαι, indurescere. Philo II. p. 174. ἐκραυρώθη γὰρ ἡ ψάμμος, καὶ ἡ σπορᾶς αὐτῆς οὐσία, συμφυεῖσα ἡνώθη. Dio Cass. Lib. LXVI. p. 1094. τῶν δὲ ἐν τῷ μέσῳ κραυρουμένων καὶ τεφρουμένων.

28. Κυαμεῦσαι.] Nescio, an glossa fluxerit ex Herodot. Lib. VI. 109. ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν. Ceterum de electione per fabas omnia pervulgata sunt. Vide Davis. ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. & quos laudat Albertus ad Hesych. In Suida male editur ψηφηφορῆσαι.

29. Κου-

Κοιλοιδιᾶν 29. τὰ κοῖλα οἰδαίνειν. Κοῖλα δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία.

Κύρ-

29. Κοιλοιδιᾶν.] Quae fint κῦλα in oculis, explicant *Pollux* II. 66. *Rufus Ephef.* de Partib. hom. p. 24. *Euftath.* ad Od. Ψ. p. 1951. & alii Grammatici. Κῦλα & κυλοιδιᾶν ubique fcribendum eſſe, bene poſt alios docuit recti in his literis judicii vir, *Adr. Heringa* Obſerv. cap. 7. p. 59. & fic a Gloſſographo noſtro fcriptum eſſe, literarum feries oſtendit. Κυλοιδιᾶν dicuntur, *quibus oculi vel ex verberibus, vel ex inſomnia, vel ex quacunque alia cauſſa tument. Ariſtophan.* Lyſiſtr. v. 473. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη. quo fenſu fere idem eſt, quod ὑπωπιασθῆναι. *Nicander* Alexiph. v. 477. ἀμφὶ δὲ μήλοις Ἄνθεσι τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίζει. De iis, *qui oculos nimis contente in virgine fixerant*, venuſte *Theocritus* Eid. I. 38. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. Quem locum viri docti comparare debuerant cum *Oppiano* Ἀλιευτ. IV. 19. & *Paulo Aegineta* III. 17. τοῖς ἐρῶσιν ὀφθαλμοὺς κοίλους tribuentibus, non cum *Suetonio* Tiber. cap. 7. *femel omnino ex occurſu viſam, adeo contentis & tumentibus oculis profecutus eſt.* Ibi enim *tumentes oculos* dici lacrymis obortis turgentes, *Burm.* & *Oudendorp.* docent. *Theocriteae* locutionis elegantia multos ad imitandum invitavit. Auctor epigrammatis Anthol. L. VII. p. 616. Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελησίας, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγεν ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην. Καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμὴ, Καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰσοτυπεῖς βάσιες. ubi vide *Brodaeum. Heliodor.* Lib. IV. p. 172. οὐχ ὁρᾷς ὡς κυλοιδιᾷ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ βλέμμα διέρριπται. Lib. VII. p. 332. καὶ ὡς οὐ βούλοιτο, αὐτὴν ὠχριῶσαν καὶ κυλοιδιῶσαν πρὸς τῆς ἀγρυπνίας ὀφθῆναι τῷ νεανίᾳ. Non infcite κυλοιδιῶντα deſcripſit *Philoſtratus* Junior Icon. XVII. p. 889. τῷ προσώπῳ ξυννεφῆ ὀφρὺν ἐπὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐφέλκων, κάτω που, καὶ ἐν βάθει ὄντας, καὶ ἀμενηνὸν ὁρῶντας. Tales oculos *Nicander* Alexiph. v. 430. κοιλωπίας αὐγὰς vocat.

Κύρβις [30]. στήλη τρίγωνος πυραμοειδής, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.

Κύρτος [31]. πᾶν πλέγμα τὸ εἰς ἰχθύων ἄγραν πεποιημένον.

Κω-

cat. *Hesychius*: Αὐλωπίας. κοιλόφθαλμος. quod fortasse ex Κυλωπίας corrupit. Glossae nostrae sedem aliis, qui majore vel ingenio, vel otio abundant, indagandam relinquo.

30. Κύρβις.] Politic. p. 187. B. γράψαντας ἐν κύρβεσί τισι καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη. ubi vide Scholia. Libet hic apponere eruditam glossam Etymologici MS. in Bibl. Regia, ut ex ea *Etymol. M.* p. 547. 45. & emendetur, & suppleatur: Κύρβεις, αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς· εἰσὶ γὰρ κυρβασταὶ ἢ κρύβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβεως, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους φησὶν αὐτὰς εἶναι, οὐ τετραγώνους. Φησὶν Ἀριστοφάνης ὁμοίας εἶναι τοῖς Ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν Ἄξονες, νόμους, οἱ δὲ Κύρβεις, οὐσίας ἔχουσιν. ἀμφοτέρων δὲ τετραγώνων τὸ κατασκεύασμα, οἷον πλινθίον τι μέγα, ἀνδρομήκεις, ἡρμοσμένα ἔχον τὰ τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις. καὶ ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥσπερ κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγόντων. *Etymologi* locum tractavit *Salmasius* de Modo Usur. p. 98. ubi pro κυρβασταὶ ἢ κύρβεις legit κρυβασίαι ἢ κρύβιες. Malim, κρυβασταὶ, a κρυβάζω. Mox pro οὐσίας bis bene scribit θυσίας, & pro Ἐφέσιος, Ἐρέσιος. Sed nihil melius, quam quod pro δόνακας legendum vidit κνώδακας, ut totidem literis habet Etymologic. MS. Denique e vitiosa lectiore τοῦ γράφοντος, vel, ut in MS. est, τῶν ἀναγόντων, corrigo, τῶν ἀναγινωσκόντων, ut est apud *Suidam*.

31. Κύρτος.] Sophist. p. 150. C. Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; quo loco *Etymol. M.* p. 683. 19. usus est. Tim. p. 546. F. G. 547. B. Legg. VII. p. 641. G.

Κυ

Κωμῳδεῖν[32]. σκώπτειν.
Κωλαγρέται[33]. οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων.

Λαμ-

32. Κωμωδεῖν.] Parmenid. p. 55. C. πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν κωμῳδεῖν. Polit. III. p. 436. B. κακηγοροῦντας τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους, καὶ αἰσχρολογοῦντας. V. p. 457. E. ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις, ταῦτα πάντα κωμῳδεῖν. Legg. VII. p. 639. A τὰ δὲ — τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμῳδήματα τετραμμένων, — καὶ κατὰ τὰ τούτων πάντων μιμήματα κεκωμῳδημένα, ἀνάγκη μὲν θεάσασθαι. XI. p. 684. D. E. Sympos. p. 323. F. H. Gorg. p. 287. D. μὴ οἴηταί με διακωμῳδεῖν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. Apolog. p. 365. A. ὃ δὴ καὶ σὺ τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο. *Lysias* p. 203. ed. *Tayl.* & *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. Lib. II. cap. 13. p. 104. Tranſcripſit gloſſam *Suidas.*

33. Κωλαγρέται.] Κωλαγρέται, vel, ut alii ſcribunt, κωλακρέται, a Scholiaſte *Ariſtoph.* ad Veſp. v. 693. dici traduntur ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς, quod victimae partes caperent: ut μαζαγρέτας dixit *Ariſtias* apud *Athen.* XV. p. 686. A. Gloſſographus noſter bene iis tribuit & *judicialis* & *ſacrae pecuniae* curam. Lexicon Rhetor. MS. Κωλακρέται. οἱ τῶν ἀργυρείων ταμίαι καὶ τὸ δικαστικὸν ἐταμιεύοντο τριώβολον, καὶ τὰ εἰς τὰς θεοὺς ἀναλισκόμενα χρήματα. quocum conſentit Schol. Comici l. c. niſi quod univerſe εἰς θεοὺς ſcribat. *Heſychius*: Κωλακρέται. ἀργυρικοὶ ταμίαι, οὓς τινες οἴονται μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. In iis Grammaticis, quos *Heſychius* ſignificat, eſt etiam is, qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Κωλακρέται. οἱ κρατοῦντες δικαστικὴν ζημίαν. Qui *Ariſtophanis*, Grammatici, auctoritatem ſecutus videtur. Is enim ſtatuerat, unius judiciariae pecuniae, non publicae univerſae, curam ad κωλακρέτας pertinuiſſe. Sed eum ex *Androtione* refellit Scholiaſtes Comici ad Av. v. 1540. Κωλακρέται etiam, quantum quisque pecuniae ad publicas triremes conferret, deſcripſiſſe videntur.

Λ.

Λαμπτήρ [1]. Φανός.

Λα-

tur. *Etymol. M.* p. 525. 14. Κολακρέται. (lege, Κωλακρέται.) οἱ τῶν ἀργυρείων ταμίαι, οἱ τὸ τελησφορεχεῖν ἔταττον. *Harpocration* v. Ἀποδέκται ex *Androtione* narrat, ἀποδέκτας a Clisthene, multa in reipublicae Atticae forma novante, in κωλακρέτων locum esse surrogatos. Vide ibi *Maussac.* & *Valesium* in *Maussac.* Notas p. 235. At *Pollux* VIII. 97. κωλακρέτας post ἀποδέκτας memorat, quasi illi ἀποδέκταις successissent: Ταμίαι τοῦ θεοῦ, κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἦσαν· τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς βουλῆς παρούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι κωλακρέται. εἶχον δ' ἐξουσίαν καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Ex his satis superque intelligi arbitror, quam juvenili levitate *Dan. Heinsius* ad *Sil. It.* I. 119. scripserit, nugari Graecos istos, qui κωλακρέτας *aerarios* aut *thesaurarios* dicant. Post haec a nobis scripta editaque, illustris *Caylusius* Recueil d'Antiquités T. II. Tab. 65. marmor Cyzicenum prodidit, in quo verbum a κωλακρέτης formatum, & hucusque inauditum, κωλεκρατέω, legitur: οἱ δὲ ἐκωλεκράτησαν ἐπ' ἑταιρῶν, Κορράγου Τιμόθεος, &c. Cum de scriptura lapidis, qui nunc Parisiis servatur, dubitari non possit, credat fortasse aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum, vulgi ore depravatum esse. Sed satius est, culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere transpositis, ἐκωλεκράτησαν sculpserit pro ἐκωλακρέτησαν. Ceterum glossam etiam habent *Photius* Lexico MS. & *Suidas.* Quam qui in *Platone* quaerere instituerit, operam perdet. Pro ταμίαι MS. ταμιεῦαι.

1. Λαμπτήρ.] *Phrynichus* MS. Λυχνοῦχος, Λαμπτήρ, Φανὸς, διαφέρουσι. Λυχνοῦχος μὲν

Λαχεῖν δίκην [2]. γράψασθαι.
Λάχος [3]. κλῆρος.

Λεία.

μέν ἐστι σκεῦός τι, ἐν κύκλῳ ἔχον κέραλα, ἔνδον δὲ λύχνον ἡμμένον, διὰ τῶν κεράτων τὸ φῶς πέμποντα. Λαμπτὴρ δὲ, χαλκοῦν, ἢ σιδηροῦν, ἢ ξύλινον λαμπάδιον, ὅμοιον ἔχον θρυαλλίδα. Φανὸς δὲ, φάκελος τινῶν συνδεδεσμένος, καὶ ἡμμένος, ὃ καὶ διὰ τοῦ π. Sed hoc discrimen ſaepe a veteribus neglectum eſſe, multis exemplis, quae hic ponere nihil attinet, intelligitur. Vide *Caſaubon.* ad *Sueton.* Caeſ. cap. 31. & *Valckenar.* Anim. in *Ammon.* p. 147. *Artemidorus* V. p. 256. Ἔδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ, ὃν μάλιστα παρὰ τοὺς ἄλλους ἐτίμα, φανὸν γεγονέναι, τοῦτον ὅν περ λαμπτῆρα καλοῦσιν. ubi, tanquam Grammatici gloſſema, contextu ejicienda ſunt verba: τοῦτον ὅν περ λαμπτῆρα καλοῦσιν. Vocem λαμπτὴρ non memini me legere in *Platone.*

2. Λαχεῖν δίκην.] Cod. MS. corruptiſſime exhibebat: Δαχεῖν. διήκειν. Sed bene Cl. *Taylor.* ad *Lyſ.* p. 316. emendat: Λαχεῖν δίκην. quod in textum recipere non dubitavimus. *Heſychius*: Λαχεῖν δίκην. γράψασθαι, δικάσασθαι. idque jure Atticis tribuunt *Moeris* p. 243. & *Thom. M.* Euthyphr. p. 49. C. ἐκείνῳ τῷ διδασκάλῳ λάχε δίκην πρότερον ἢ ἐμοί. ubi vide Scholia. Legg. VI. p. 617. G. τούτων πέρι λαγχάνειν μὲν ἐν ταῖς κοιναῖς δίκαις τὸν ἀδικούμενον. VIII. p. 674. D. δίκας ἀσεβείας τῷ ἐθέλοντι λαγχάνειν ὑπεχέτω. XI. p. 681. E. ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας. ibid. p. 685. A. E. XII. p 688. H. Nihil hac forma frequentius in Oratoribus Atticis.

3. Λάχος.] Legg. V. p. 612. B. καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ. Hic, aliquando ſuſpicatus ſum, pro λαχὸν legendum eſſe λάχος, abjecto μέρος, quod ex gloſſemate irrepſerit: ut factum eſt in *Suidae* Codice Leidenſi: πρῶτον λάχος μέρος οἴσομαι. Nec ea ratio diſplicebat politiſſimo *Santenio.* Sed cum *Pollux* etiam VIII. 91. τὸ λαχὸν pro *re, quae alicui ſorte obtingit*, dixerit, nihil decernere audeo.

 4. Λεία.

Λεία 4. ἁρπαγὴ ἀπὸ τῶν πολέμων.

Λήξεις 5. τοῦ τελακάδος καλουμένης λήξεώς τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Κλητῆρες δὲ, οἱ μάρτυρες.

Λιθολόγοι 6. οἰκοδόμοι.

Λίσπαι.

4. Λεία.] Nec hanc vocem in *Platone* reperi. Pro πολέμων lege πολεμίων.

5. Λήξεις.] Hic aquam mihi haerere, ingenue fateor. Consultus *Hemsterhusius* meus ita respondebat: „Unde verba τοῦ τελακάδος καλουμένης huc fuerint invecta, exputare sane nequeo: certe interpretatio est Ἕνης καὶ νέας· nam credibile non videtur fuisse scriptum Λήξεως, τοῦ τελακάδος κ. ut quis λῆξιν dixerit a λήγω *finem* vel *ultimum diem mensis*, quemadmodum usurpari solet λήγοντος τοῦ μηνὸς, τοῦ ἔτους, &c.". *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 88. cum tria in hac glossa commemorata videret, λήξεις δικῶν, προσκλήσεις, κλητῆρας, legendum conjecit: τοῦ τελάδος καλουμένης. At quo pacto λῆξις, de qua una *Timaeus* agit, τελὰς appellari potuit? Nam verba, quae sequuntur, non sunt *Timaei*, sed *Platonis* Legg. VIII. p. 649. G. καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεών τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Mihi glossa mutila videtur, nec sine melioribus libris restituenda. Polit. IV. p. 447. E. καὶ δικῶν λήξεις, καὶ δικαστῶν καταστάσεις. Legg. XII. p. 688. H. 689. C. 692. C. *Pollux* VIII. 29. Δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν, ὁ νῦν καλούμενος τύπος· τὸ δὲ ἰδιωτικῶς, ἀμφισβήτημα. ἀνεκρίνοντο δὲ τὰς λήξεις οἱ ἄρχοντες. Pro κλητήρων in MS. erat κλητηρίων.

6. Λιθολόγοι.] Veteres Grammatici dicunt, λέγειν, ἀναλέγειν, διαλέγειν usitata fuisse pro οἰκοδομεῖν, ἀνοικοδομεῖν, & λιθολόγος pro οἰκοδόμος. Id tamen non de *architectis*, sed de *fabris caementariis, qui lectos lapides componunt*, intelligendum esse, exquisitioris eruditionis ubertate docet *Valckenarius* Annot. Crit.

Λίσπαι [7]. οἱ δίχα πεπρισμένοι.

Λύγη.

Crit. in N. T. p. 379. Idem locis pluribus, quibus τέκτονες & λιθολόγοι tanquam diversi ponuntur, confirmatur. Legg. IX. p. 653. G. καθάπερ ἢ λιθολόγοις, ἢ καί τινος ἑτέρας ἀρχομένοις συστάσεως. ubi *H. Stephanus*, nescio, quo in Codice, glossam οἰκοδόμοις in textu invenit. Vide ibi Scholia. Legg. X. p. 671. F. οὐδὲ γὰρ ἄνευ σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθαι. quo *Kuhnius* respexisse putabat *Pausaniam* Lib. II. p. 169. λιθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. *Themist.* Orat. IV. p. 60. A. καὶ ἐργάζονται ὑμῖν ταῦτα τὰ ἔργα οἱ χαλκεῖς, καὶ τέκτονες, καὶ λιθολόγοι. Orat. X. p. 137. τεκτόνων δὲ ἄνευ καὶ λιθολόγων ἀνιέναι τὸ ἐπιτείχισμα. *Pollux* I. 161. Lexicon Rhet. MS. Λιθολογήματα. τὰ νῦν λιθόστρωτα. Sic *Etymol. M.* p. 535. 1. *Homericum* κραταίπεδον exponit λιθόστρωτον ἔδαφος, ἢ ψηφολογικόν. & Interpretes Alexandrini Tobiae XIII. 17. αἱ πλατεῖαι — ἐν λίθῳ ἐκ Σουφεὶρ ψηφολογηθήσονται. Cum *Timaeo* congruunt *Photius* MS. & *Suidas*.

7. Λίσπαι.] Sympos. p. 323. F. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα, καὶ περίιμεν ἔχοντες, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις, καταγραφὴν (sic scribe) ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, ὥσπερ λίσπαι. ubi vide Scholiasten. Λίσπας *Ficinus*, & *Cornarius* in Eclog. p. 334. de *animalibus minutis & circa coxas attenuatis* acceperunt, haud dubie secuti auctoritatem *Callistrati* apud Schol. Comici ad Ran. v. 848. Καλλίστρατος δὲ (Λίσπην φησὶ) θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ, λίσποι λέγονται). Sed toto coelo, quod ajunt, errant. Nam λίσπαι h. l. sunt *tali in medio incisi, & usu detriti*. Egregie *Suidas*: Λίσποι. οἱ μέσον διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι, καὶ ἐκτετρημένοι. vel, ut alii rectius, ἐκτετριμμένοι. quae, nescio, an ex integriore *Timaei* exemplari hauserit. Certe ἀστράγαλοι ex *Timaeo*, suspicor, excidisse. Vide *Hesych.* v. Λίγδοι, & Λίσποι, qui aliam quoque affert hujus vocis notionem: Λίσπαι. οἱ ἠκρωτηριασμένοι τὰ κάτω μέρη. Scilicet vetus co-

Λύγη [8]. σκιὰ, ἀπόκρυψις.
Λυκαβηττός [9]. ὄρος τραχύ.

M.

Μανόν [1]. τὸ ἀραιόν. καὶ ὁ μαινόμενος, ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσίν.

Μέ-

comoedia Athenienses, tanquam λισπόπυγας, perstringebat, non quod illorum nates sedendi assiduitas graciliores reddidisset, sed quod eas mutuae libidines attrivissent. *Phrynich.* MS. Λισπόπυγος. ὁ ἀποτετριμμένην ἔχων τὴν πυγήν. Λίσπη γάρ ἐστιν ἡ ἀποτετριμμένη ἀστράγαλος. *Pollux* II. 184. & *Erhard.* ad *Petron.* cap. 81. Λισποπύγους etiam ὑπολίσπους πυγὴν vocabant. *Phrynichus* MS. alio loco: Ὑπόλισπος πυγήν. ὁ ἀποτετριμμένος τὴν πυγὴν, καὶ μικρὰν ἔχων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν λίσπων. Λίσπαι γάρ εἰσιν αἱ ἀποτετριμμέναι ἀστράγαλοι. *Aristophan.* Equit. v. 1365. Πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίζω. ubi vide Schol. Eandem rem venuste extulit *Antipater Thessalonicensis* Epigr. inedito: τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγοτέρην. In transitu castigandus *Hesychius*: Ὑπολιφόν. ὀλισθηρόν. Lege: Ὑπόλισφον. Atticos enim λίσφος pro λίσπος dixisse, docent *Moeris* p. 245. & *Tzetzes* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 156. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Λισφοὶ τὰ ἰσχία, οἱ Ἀττικοὶ, παρὰ τὸ λιπεῖν αὐτὰ σαρκῶν. δύναται καὶ Λίσφοι λεῖοι εἶναι κατὰ τὴν ὀσφύν. Plura de hac forma *Piersonus* ad *Moerid.* l. c.

8. Λύγη.] *Suidas*: Λύγα. σκοτεινά. Lege: σκοτία. Quod *Is. Vossius* ad *Hesych.* v. Ἀλεάζειν profert ex *Arcadio* MS. Ἀλεγή. σκιά. depravatum videtur ex Ἠλύγη. σκιά. Vide *Toupium* Emend. in *Suid.* II. p. 136. Supra ex *Platone* ἐπηλυγάζεσθαι tractavimus: at λύγη quaerendum.

9. Λυκαβηττός.] Crit. p. 560. F. Eryx. p. 745. A.

1. Μανόν.] Legendum ex *Suida*: Μανόν. τὸ ἀραιόν.

καὶ

Μέλεος [2]. ὁ τοῖς μέλεσι μάταιος.

Μέρ-

καὶ Μανὸς, ὁ μαινόμενος, &c. *Plato* Tim. p. 535. G. τὰ μὲν πυκνὰ καὶ βαρέα, — τὰ δὲ μανὰ καὶ κοῦφα. p. 545. D. μανῷ μὲν ὀστῷ. p. 546. G. ὡς ὅλον τὸ σώματος μανοῦ. p. 547. B. 549. E. Legg. V. p. 607. D. ἐλάττονα καὶ σμικρότερα καὶ μανώτερα ἔχων ἀμφότερα. Eandem vocem *Jan. Cornarius* Eclog. p. 776. reddidit *Platoni* Tim. p. 541. C. ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλεβία, οἷόν περ δοκίμια τῆς γλώττης, τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ μανώτερα τῆς σαρκὸς καὶ ἁπαλὰ ἐμπίπτοντα, γήϊνα μέρη κατατηκόμενα, ξυνάγει &c. Vulgo legitur, εἰς τὰ νοτερὰ τῆς σαρκὸς, & mox, γήϊνα μέζα &c. Τὰ μανώτερα planissime confirmat *Plutarch.* Symp. I. 6. p. 624. D. τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, ὡς ὁ Πλάτων φησὶ, μαλακὰ, καὶ μανώτερα ὄντα. Alterum, γήϊνα μέρη, Codex meus, & *Stobaeus* MS. *Ocellus Lucan.* cap. 2. p. 520. τὸ δὲ βαρὺ καὶ κοῦφον, καὶ πυκνὸν καὶ μανόν. Crebra vox apud Medicos, tanquam *Aretaeum*. *Phrynichus* MS. Μανόν. τὸ ἀραιὸν οὕτως λέγουσι. Ἀθηναῖοι τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Μανία. μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιὸν, ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐμμανῶς στήμοις πέπλοις, τουτέστιν, ἀραιοῖς. Lege: ἐν μανοστήμοις πέπλοις. Ad eundem *Aeschyli* locum pertinet glossa *Hesychii*: Μανοστήμοις. ἀραιοστήμοις. *Plato* etiam nomine μανότης non semel usus est. *Photius* Lexico MS. Μανά. ἀραιά. καὶ Μανότης. ἀραιότης. οὕτως Πλάτων Tim. p. 544. B. πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης. p. 550. C. ὑπὸ μανότητος ὀστῶν. Leg. VII. p. 637. D. καὶ δὴ καὶ πυκνότητα μανότητι, καὶ τάχος βραδύτητι, καὶ ὀξύτητα βαρύτητι, &c. de quo loco Histor. Acad. Inscript. T. II. p. 199. videnda. *Dio Chryſ.* Or. XXXVI. p. 452. D. *Alciphron* Lib. III. ep. 41. *Max. Tyr.* Diff. VIII. p. 83. Μανὸν pro *furioſo* nec apud *Platonem* legi, nec apud quemquam veterum ſcriptorum.

2. Μέλεος.] In MS. ſollemni errore ſcribitur Μέλαιος. Vide infra v. Ὦ μέλεε.

Z 3. Μέρ-

Μέρμερος [3]. ὁ διὰ πανουργιῶν φροντίδα τισὶν ἐμποιῶν.

Μεσεγγυηθέν [4]. ἐπὶ μεσιτῶν ἀποτεθὲν, καὶ ἀμφισβητούμενον.

Μεταλαγχάνειν [5]. ἀφυστερεῖν, ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.

Μετα-

3. Μέρμερος.] Hipp. Maj. p. 99. F. Μέρμερος πάνυ ἐστὶν, ὦ Ἱππία. ubi vide Scholia. Paulo ante dixerat: σχέτλιός ἐστι, καὶ οὐδὲν ῥᾳδίως ἀποδεχόμενος. ex quo vocis vis intelligitur. *Timaeus* in ea explicanda nimis originem pressit. Ego potius sumam pro *difficili, moroso, cui non facile satisfacias.* Alii hac voce utuntur pro *gravi, arduo; molesto. Homer.* Il. Θ. 453. πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα. *Plutarchus* Gryllo p. 988. A. Τελμιτίαν ἀλώπεκα, μέρμερον χρῆμα. Proverbiale μερμέρειον κακὸν, ab aliis, ni fallor, Τερμέρειον κακὸν dictum, quo *Euripides* Rheso v. 509. & *Themist.* Or. XXI. p. 261. A. usi sunt, ridet *Lucianus* Lexiph. p. 334.

4. Μεσεγγυηθέν.] Respicit Legg. XI. p. 675. F. ἐὰν δὲ τὸ μεσεγγυηθὲν θρέμμα ᾖ, τὸν νικηθέντα περὶ αὐτοῦ δίκην, τὴν τροφὴν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσι. Hoc verbum commendat *Phrynich.* p. 46. Vide *Polluc.* VIII. 28. *Harpocrat.* v. Μεσεγγύημα, & ibi *Vales.* Lexicon Rhet. MS. Μεσεγγύημα. ἀργύριον ἐστὶ παρά τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῶν δόντων ἐπὶ τῷ ὁτιοῦν διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό. Cod. MS. una litera vitiata Μεσεγγυαθέν.

5. Μεταλαγχάνειν.] Pertinet glossa ad Gorg. p. 281. init. Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν. quem locum ita παραφράζει *Olympiodorus* Scholiis MSS. in hunc Dialogum: ὅτι ὄντος πολέμου καὶ μάχης ἐπικειμένης, ἔδει σε ὑστερῆσαι. Sed satius fuerit, *Hemsterhusianam* explicationem afferre. „ *Platonis* locum interpretor: *Ita nimirum, ut est in proverbio, decet belli pugnaeque participem esse; bellum pugnamque obire:* quod dicitur in eos, qui serius post rem peractam demum adveniunt. Responsio Socratis manifesto sensum aperit: sic μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, μετὰ τὸν πόλεμον τὰς μηχανὰς κομίζειν, de iis, *qui quocumque modo serius*,

Μεταποιεῖσθαι [6]. ἀντιποιεῖσθαι.
Μετρίως ὠργασμένος [7]. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένος, ἢ δεδευμένος.

Μορ-

„ rius, quam oportebat, „ vel adsunt, vel aliquid „ agunt, usurpatur. Quare ἀφυστερεῖν non verbum „ μεταλαγχάνειν, sed mentem ipsius proverbii „ declarat, sumtumque „ est ex *Platonis* ὑστεροῦμεν." Vide Scholiasten ad h. l. Polit. IV. p. 448. G. ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν. Legg. IX. p. 660. B. μήτε αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀδίου μεταλαχών. *Timaeo* glossam sublegerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

6. Μεταποιεῖσθαι.] Cod. MS. habet: Μεταποιεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι. Sed recepimus lectionem *Suidae*, a quo nominatim laudatur Πλάτων Πολιτικοῖς, vel potius Πολιτικῷ. Locus est p. 183. D. οὓς ἀναμφισβητήτως δούλους ἔχομεν εἰπεῖν, ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης. & mox: μή ποτε βασιλικῆς μεταποιουμένους εὕρωμεν. *Herodot.* Lib. II. 178. ὅσαι δὲ ἄλλαι πόλις μεταποιεῦνται, οὐδέν σφι μετεὸν μεταποιεῦνται. *Plutarch.* T. II. p. 57. F. ἂν δὲ καὶ λόγων τινὸς ἐμπειρίας ὁρᾷ μεταποιούμενον. *Philostrat.* Heroic. cap. III. p. 710. *Themist.* Or. II. p. 24. A. *Wassius* in *Thucyd.* Lib. II. 51.

7. Μετρίως ὠργασμένος.] In Cod. MS. levi vitio scribitur, ὠργιασμένος. Sed in hac ipsa glossa jam olim peccatum est gravius. Nam *Photius* Lexic. MS. sic legit: Μετρίως ὀργασμένως. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως, ἢ δεδευμένως. Multo inquinatius *Suidas*: Μετρίως ὠργισμένος. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως, (Edd. prior. μεταλλαγμένως) ἢ δεδευμένως. quod, mirum est, a *Kustero* concoqui potuisse. Infra *Timaeus*: Ὀργάζειν. μαλάξας. Et alio loco: Ὠργασμένος. μεμαλαγμένος quorum utrumque *Suidas* etiam descripsit. Glossa referenda est ad Theaet. p. 136. D. ὅταν μὲν ὁ κηρὸς τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖος καὶ μετρίως ὠργασμένος ᾖ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ, &c. Ceterum quis non miretur fatalem librariorum in

Μορμολυκεῖα [8]. τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα.

Μορ-

in hoc verbo errorem? Nam hic quoque ὠργασμένος in εἰργασμένος commutarunt. Sed bonum factum, quod *Suidas* v. Ὠργασμένος *Platonis* locum emendatiorem laudavit: ex quo veram lectionem restituendam esse, dudum est, quod monuerit *Paul. Leopardus* Emend. XVI. 16. Neque aliunde *Pollux* VII. 165. excerpsisse videtur κηρὸν ὀργάζειν. Est vero ὀργάζειν *quamlibet materiam subigere, macerare, mollire. Sophocles* Oed. Tyr. v. 343. ex *T. H.* emendatione: καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. Idem apud *Etymol. M.* p. 629. 35. Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. Eximium est Scholion, quod ex *Hippocratis* MS. margine protulit *Foësius* Oecon. v. Ὀργασμός. Ὀργασμὸς, μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδάρῳ λέγων· Καὶ πρῶτον ἄρχον πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν. καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν Ὀργάσαι, τὸ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυράσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν ubi pro ἐν Πανδάρῳ lege ἐν Πανδώρᾳ. In ipso *Sophoclis* versu olim conjiciebam: Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν &c. quod Cl. *Brunckius* secutus est in Lexico *Sophocleo*. Nunc malim: Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν &c. ut *Aem. Portus* Lex. Ion. v. Ὀργάζειν correxit. *Phrynichus* MS. Ὀργάζειν πηλὸν, τὸ διαβρέχειν. οὕτως γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. καὶ Ὀργάδα, τὴν ἱερὰν καὶ ἀνιεραμένην γῆν, ὅτι ἐλώδης καὶ ἔνυγρος. qui, ut solet, respicit *Aristophan.* Av. v. 840. Χάλικας παράφορει, πηλὸν, ἀπόδυς, ὄργαζον. ubi Scholiastes ex *Eupolidis* Προσπαλτίοις haec attulit: Ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά. *Herodotus* Lib. I. 64. σαρκίσας βοὸς πλευρὴν, δέψει τῇσι χερσί. ὀργάσας δὲ αὐτὸ, ἅτε χειρόμακτρον ἐκτῆτο. ubi quod Codd. & Glossae praebent ὀργίσας, natum videtur ex ὀργήσας, ab ὀργάω. quam formam agnoscit *Hesych.* v. Ὑποργηθεῖσα, & Ὠργημένον. *Nicander* Theriac. v. 651. Καὶ τὰ μὲν ὀργάζοιο, καὶ εἰν ἐνὶ τεύχεϊ μίξας. Alexiph. v. 155. & Schol. Poëta incertus apud *Athen.* Lib. X. p. 455. E. Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίε. ubi vide *Casaubonum. Hesych.* in v. & *Herodianus Atticista* p. 468.

8. Μορμολυκεῖα.] Proprie sunt *larvae tragicae* vel

Μορμορύττεσθαι καὶ μορμολύττεσθαι [9]. ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ἀμφότερον.

Μορυ-

comicae, ad terrorem incutiendum compositae: quales videas, licet, in *Terentio* nuper Urbini edito. Προσωπεῖα διάκενα & μορμολύκια *Isidor. Pelus.* Lib. II. Ep. 257. junxit. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 162. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 67. & *Hemsterh.* ad *Polluc.* X. 167. In fabulis Μορμολύκη Acherontis est nutrix; quod ex *Sophrone* tradit *Porphyr.* apud *Stob.* Ecl. Phys. p. 129. Alias puerorum terriculas, Lamiam, Gorgonem, Gellonem, Maniam, recenset *Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36. Sed μορμολυκεῖον a propria *personae* significatione transiit ad latiorem, & usurpari coeptum est *de rebus iis, quae inanem afferunt terrorem. Plato* Phaedon p. 384. E. ἀλλ' ἴσως ἔνι τὶς καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολύκεια. quod ab aliis etiam expressum docet *Gataker.* ad *Antonin.* L. XI. §. 23. *Seneca* de Constant. Sap. 4. *ut non dolore tantum, sed doloris opinione vexemur, more puerorum, quibus metus incutit umbra, & personarum deformitas, & depravata facies. Clem. Alexandr.* Strom. L. VI. p. 780. οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκια, οὕτως δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. *Arnobius* VI. p. 210. *ut ab actionibus improbi, tanquam parvuli pusiones, personarum monstruosissima torvitate, sannis etiam constringerentur, & Maniis.* ubi pro *sannis*, in quo MSS. variant, lege *Lamiis. Julian.* Or. VII. p. 238. A. σὺ δὲ ὅπως ἡμῖν μὴ τὸν Διογένη προβαλὼν, ὥσπερ τι μορμολύκειον, ἐκφοβήσῃς. *Themist.* Orat. V. p. 67. D. γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας, καὶ ἐπικήρους ἀνάγκας, καὶ ἀσθενῆ μορμολύκεια. *Heliodor.* VI. p. 265. ὁρᾷς, ὅση τις τοῦ ὀνόματος ἡ δύναμις, καὶ ὡς οὐκ ἐμοὶ μόνον μορμολύκειον, ἀλλ' ἤδη καὶ Ναυσικλεῖ γίνεται. *Theophylactus*, Bulgariae Episcopus, Epist. 73. τὰ δὲ φόβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε, μορμολύκια παίδων εἰσίν. Sed non necesse est, plura hujus generis cumulare.

9. Μορμορύττεσθαι.] Μορμολύττεσθαι

τιο...

τται est *gestu quodam & pronuncianda voce* Μορμὼ *pueros terrere*, ut bene explanat *Gesnerus* ad *Claudian.* Carm. XXXI. 111. Gorg. p. 291. G. Μορμολύττῃ αὖ, ὦ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις. ubi *Olympiodorus* Scholiis MSS. Μορμολύττῃ, ἀντὶ τοῦ, ὡς παιδίον φοβεῖς. Vide ibi etiam Scholiasten. Criton. p. 371. B. οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα. quem locum expressit *Philo* T. II. p. 468. πρὸς δὲ τὰς πληγὰς καὶ θάνατον ἐπανατεινόμενον, οὐ μορμολύττεταί με ταῦτα. *Aristophan.* Av. v. 1245. Ταῦτα λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς. *Lucian.* Deor. Dial. XIX. p. 251. μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτήν. *Themist.* Or. IX. p. 121. B. οὐδὲ μορμολύττεταί σε ἀνὴρ σιδηροῦς φανταζόμενος. Or. XXIX. p. 346. B. *Gregor. Nazianzen.* Or. XXXV. p. 563. C. κἂν σὺ μορμολύττῃ τοὺς ἀπλουστέρους. ubi *Basilius* Scholiis nondum editis: Μορμολύττειν ἐστὶ, τὸ ἐκφοβεῖν· καὶ Μορμολυκεῖον, προσωπεῖον εἰς φόβον παιδίων ἀνοήτων, καὶ τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς, τῆς καὶ Λαμίας. Θεόκριτος ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (immo Ἀδωνιαζούσαις, v. 40.) τινὰ γυναῖκα πρὸς παιδίον λέγουσαν εἰσάγει, Μορμὼ δάκνει. Rarissime μορμολύττεσθαι accipitur pro *formidare, timere. Plato*, vel potius alius scriptor *Platone* multo recentior, Axioch. p. 729. A. καίτοιγε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον. Eadem potestate *Hesychius*: Μορμολύττεται. φοβεῖται. Activum μορμολύττειν, non, nisi apud Grammaticos, reperi. Aeque insolens est forma μορμορύττειν, quam *Timaeus* primo loco ponit. *Hesychius* tamen habet: Μόρμορος. φόβος. Inde μορμορύττειν. Vide *Valckenar.* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 346. Alii scriptores pro μορμολύττεσθαι dicunt δεδίσσεσθαι, ut *Homerus* Il. Υ. 201. Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ex quo *Platonis* locum, quem paulo ante attulimus, ductum esse, pulcre vidit *Piersonus* ad *Moerid.* p. 119. Ex eodem *Homeri* loco fluxit glossa *Hesychii*, quae viros eruditos vehementer torsit: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία ἀπὸ φρέατος εἰς δέος ἄξειν. Scribendum: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία, ἀπὸ τέρατος εἰς δέος ἄξειν.

Μορυχαία[10]. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις Μορυχαία, ἀπὸ τοῦ καθιδρύσαντος.

Μουνυχία καὶ Ζεία[11]. λιμένες ἕτεροι τοῦ Πειραιέως.

Μυ-

10. Μορυχαία.] Respexit *Timaeus* Phaedr. p. 337. init. Ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν ἄστει. ΦΑΙ. Ναὶ, παρ' Ἐπικράτει ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῇ Μορυχίᾳ. ubi *Hermias* Scholiis MSS. Ὁ δὲ Μόρυχος γάστρις τὶς ἄνθρωπος, καὶ ἡ κωμῳδία αὐτὸν ὡς γαστρίμαργον διαβάλλει. a quo nihil discrepat Scholiastes *Platonis*. Morychi gulam a Comicis vexatam esse, his locis intelligitur. *Plato* Comicus apud Schol. *Aristophan.* ad Nub. v. 109. Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, Καὶ Γλαυκέτης, ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας· Οἳ ζῆτε τερπνὸν, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. *Aristophan.* Acharn. v. 887. Ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χόροις, Φίλη δὲ Μορύχῳ. Vesp. v. 504. Ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος. Ibid. v. 1137. Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. ad quae loca videnda sunt Scholia. Pac. v. 1008. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. quem locum afferens *Suidas* v. Μόρυχος, haec explicationis loco adjecit: Ὀνόματα κύρια. οὗτοι ἐπὶ μαγγανείᾳ διεβέβληντο. Sed non dubitandum est, quin vel ipse scripserit, vel in Scholiis deperditis scriptum legerit: οὗτοι ἐπὶ λαιμαργίᾳ διεβέβληντο. *Diana Morychia* ineptis librariis originem debet. Quod erratum non fefellit acumen *Hemsterhusii*: „ Suspicor verba „ ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις —— καθι„ δρύσαντος huc esse per „ errorem translata ex se„ quenti articulo, & post„ ea emendatione prava „ fuisse scriptum Μορυχαία „ pro Μουνυχία· notissima „ certe haec Diana. Sic „ ἡμῖν in Νῦν δή. „ Glossa, quae jam *Photii* tempore interpolata fuit, sic in ejus Lexic. MS. contracta reperitur: Μορυχαία. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, (sic) ἐν ᾗ Ἄρτεμις. A Μόρυχος vero formatur Μορύχιος, non Μορυχαῖος. Illud igitur tenendum.

11. Μουνυχία καὶ Ζεία.] Neuter portus in *Platone* occurrit. Pro λιμένες ἕτεροι

Pro-

Μυδᾶν[12]. δίυγρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι.

Νεο-

Photius Lex. MS. legit, λιμένες ἱεροί. Sed *Timaei* lectio retinenda est, & sic exponenda: *portus alii diversi a Piraeeo.* Cur enim magis ἱεροὶ, quam Piraeeus? Fuere scilicet, qui a Piraeeo distinguerent. De *Munychia* locus insignis est *Ulpiani* ad *Demosthen.* pro Cor. p. 533. F. Vide *Meurs.* de Piraeeo cap. 3. & 9. & quae communicavi cum *P. Burmanno Secundo* ad *Propert.* II. 2. 59. Latinos poëtas hunc portum modo *Munychium*, modo *Monychium* vocare, docet *Marklandus* ad *Stat.* Silv. V. 3. 107.

12. Μυδᾶν] Cod. MS. Μυδιᾶν. Quae forma cum nullo usu recepta videatur, ex *Photio* MS. & *Suida* μυδᾶν reposuimus. Μαδᾶν (quod est ipsum Latinum *madere*) & μυδᾶν cognata verba sunt, nec differunt prima significandi notione. Usus tamen μαδᾶν in hanc partem flexit, ut semper de *pilorum defluvio* dicatur. Μυδᾶν patet latius, & tam in meliorem partem pro *madefieri*, quam in pejorem pro *putrescere* & *foetere* usurpatur. Vide *H. Stephan.* Ind. Thes. in utraque voce, & *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Ludunt in his verbis permutandis librarii. In *Aristophan.* Plut. v. 266. vetus Criticus jam olim διττογραφίαν notavit. *Apollon. Rhod.* III. 1041. Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας. Ibid. v. 1246. Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων Φάρμακα μυδήνας. *Nicander* Theriac. v. 308. Οἱ δὲ φόνῳ μυδόωντες ἀναπείουσιν ὀδόντες. Sed inprimis, ut dixi, μυδᾶν *de putredine, quae foetorem emittit*, frequentari solet. *Sophocles* Antig. 1020. Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. *Dio Chrysost.* Orat. V. p. 86. C. Τὸν δὲ νεκρὸν εὑρεθῆναι σαπρὸν ἤδη καὶ μυδῶντα. *Lucian.* Dial. Mort. XIV. p. 398. ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα. Quem *Luciani* locum prae altero Dial. Mort. VII. p. 357. *Berglerus* comparare debuerat cum *Alciphr.* Lib. III. ep. 22. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν,

N.

Νεοθνής [1]. ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοτελής [2]. ὁ νεωστὶ τετελεσμένος.

Νεουργόν [3]. νεωστὶ εἰργασμένον.

Νῦν

νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. Idem Lib. I. ep. 17. *Longus* L. III. p. 128. Vide eruditissimum *Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 264. Nec μυδᾷν, nec μαδᾷν a nobis in *Platone* repertum est.

1. Νεοθνής.] Legg. IX. p. 656. H. ὡς ὁ θανατωθεὶς ἄρα βιαίως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκὼς, θυμοῦται τῷ δράσαντι νεοθνὴς ὤν. Cum *Timaeo* ad verbum congruunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*; nisi quod apud posteriorem minus bene Νεοθανὴς edatur.

2. Νεοτελής.] Phaedr. p. 346. E. Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτελὴς, ἢ διεφθαρμένος, οὐκ ὀξέως ἐνθένδε ἐκεῖσε φέρεται. &c. Ibid. ὁ δὲ ἀρτιτελὴς, ὁ τῶν τότε πολυθεάμων. & p. 345. E. ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας ἀπέρχονται. ubi bene *Hermias* Scholiis MSS. Τὸ δὲ ἀτελεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἀτέλεστοι. Phaedon. p. 380. F. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται. Pro τετελεσμένος *Suidas* exhibet τετελειωμένος. ubi male vertitur, quod glossae sedes ignorabatur.

3. Νεουργόν.] Polit. VI. p. 473. G. νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου. *Plutarch.* Sympos. L. IX. 10. p. 374. E. οὐδὲ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργόν. *Libar.* Opp. T. II. p. 353. B. τὰ παλαιὰ μὲν ὡς νεουργὰ φερόμενοι. *Themist.* Or. II. p. 40. A. σφραγῖδα πάνυ λαμπράν τε, καὶ νεουργόν. Or. IV. p. 60. A. μετοικίζειν ἐκ παλαιοῦ σκήνους ἐκτετηκότος εἰς ἀρτιπαγές τε, καὶ νεουργόν. *Pollux* I. 25. IX. 18. Rariorem formam νεοεργὴς vel νεουργὴς habent *Alciphron* Lib. III. ep. 57. & *Hesych.* in v. *Timaeum* descripserunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

4. Νῦν

Νῦν δή [4]. περὶ ὀλίγου χρόνου ἡμῖν.
Νυνί [5]. ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ.
Νῷ [6]. ἡμεῖς.
Νῷϊν [7]. ἡμῖν.

Ξ.

Ξεναγοί [1]. οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί.

Ξύλων

4. Νῦν δή.] Parmenid. p. 55. G. ἃν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Theaet. p. 115. E. οὐδένα πω ἐπήνεσεν ὡς σὲ νῦν δή. Politic. p. 171. C. καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή. & centies alibi. Cum Futuro jungitur Sophist. p. 150. F. Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν. Legg. III. p. 588. A. Οὐκοῦν νῦν δὴ μᾶλλον βεβαιωσόμεθα τὸ τοιοῦτον. Plura, ex ipso etiam *Platone*, de harum particularum vi notavit *J. G. Graevius* ad *Lucian.* Soloecist. p. 579. In fine glossae dele ἡμῖν; quippe ex vicina voce Νῷϊν huc inculcatum.

5. Νυνί.] Euthyphr. p. 51. C. οἶμαι μέντοι ἔγωγε τοῦτο νυνὶ καλῶς λέγεσθαι. Phileb. p. 95. A. ἅπερ νυνὶ διελήλυθα. Hipp. Maj. p. 97. G. 99. H. & sexcenties alibi.

6. Νῷ.] Alcib. I. p. 33. G. ἀτὰρ νῷ γε καὶ μάλα σφόδρα. Phaedr. p. 350. A. εἰ οὖν ἴδοιεν καὶ νῷ, καθάπερ τοὺς πολλούς. Ibid. p. 357. G. Vide *Apollon. Dysc.* Excerpt. p. 428. & *Lucian.* Soloec. p. 467. ibique Schol. & *Graev.*

7. Νῷϊν.] Erast. p. 5. E. δυοῖν ὄντοιν νῷϊν περὶ τοῦ λόγου. Phileb. p 79. C. ὡς ἄλλο τι νῷϊν σκεπτέον. Theaet. p. 115. D. Sophist. p. 149. E. Politic. p. 170. C. 174. B. &c. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoen. 463. & *Piersonum* ad *Moerid.* p. 266. *Suidae* Cod. Leid. congruit cum *Timaeo*. In edito ἡμῖν deest.

1. Ξεναγοί.] Legendum: ἡγούμενοι ὁδόν, vel, ὁδοῦ. Utroque modo *Hesychius*. Glossa autem pertinere videtur ad Phaedr. p. 338. B. ὥστε ἀτεχνῶς ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωριάζοντι ἔοικας· οὕτως ἐκ τοῦ ἄστεος... ὥστε ἄριστα σοὶ ἐξεναγήθη, ὦ φίλε Φαῖδρε. ΦΑΙΔ. Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γάρ, ὃ λέγεις, ξεναγ-

Ξύλων ἐρεψίμων [2]. στεγάσματά ἐστι τὰ ἐρέψιμα, τὰ εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Ξυστί-

ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. quem locum contulit *Ti. Hemſterhuſ.* cum hoc *Luciani* Contempl p. 488. ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. *Alciphron* Lib. I. Ep. 26. ξεναγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν, ἐπὶ τὰς Μαρτίου θύρας ἀφικόμην. Sic pro ἐξηγήσαντος veriſſime legit *Steph. Berglerus.* Sed ponamus totum locum, ſicut integre & emendate in Codice Regio ſcriptus reperitur: ξεναγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν, ἐπὶ τὰς Βυρτίας θύρας ἀφικόμην. εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην, ὀφθῆναι ῥικνὸν, συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς, χαρτίδια ἀρχαῖα τινα, σαπρὰ δὲ διὰ τὸν χρόνον, ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτα, διὰ χειρὸς κατέχοντα. ubi *Arnaldus* Obſ. Miſc. Vol. IV. T. III. p. 453. ſcripturam, χαρτίδια σαπρὰ & ἡμίβρωτα, conjectura aſſecutus eſt. Ξεναγήσαντος etiam e ſcripto libro *Dorvillius* ad *Charit.* p. 447. confirmat. *Themiſt.* Or. IX. p. 123. B. ὅτι περὶ τὰς Μούσας αὐτὸν ξεναγεῖ. Or. XI. p. 151. D. ὅπως σοι ἐξηγουμένου καὶ ὁδηγετοῦντος, αἱ μὲν ἔνθεν, αἱ δὲ ἔνθεν ἐξαναστᾶσαι, ξεναγῶνται ἐπὶ τὸν Βόσπορον.

2. Ξύλων ἐρεψίμων.] Critia p. 560. E. Χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομὴν εἰς τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων στεγάσματ' ἐστὶν ἔτι σῶα. cujus loci corruptela tam manifeſta eſt, ut ne hebetiorem quidem, aut minus attentum fallere poſſit. *H. Stephanus* quaedam deeſſe putabat: at *Valckenarius*, στεγάσματα abundare. Igitur de ejus conjectura locus ſic refingendus: Χρόνος δ' οὐ πάμπολυς, ὅτε δένδρων (αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ξύλων ἐρεψίμων τμηθέντων) ἄγγα ἦν ἔτι σῶα. Sed vide, an minore mutatione res ſic expediri poſſit: Χρόνος δ' οὐ πάμπολυς, ὅτε ξύλων, αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων, στεγάσματ' ἦν ἔτι σῶα. Δένδρων, an ξύλων legas, nihil intereſt. Οἰκοδομήσεις confirmat Codex Pariſinus. *Pollux* VI. 124. ex hoc loco excerpſit ἐρέψιμα ξύλα. *Euripides* Iphig. Taur. v. 48 πᾶν δ' ἐρέψιμον στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθ-

Ξυςίδες [3]. ποδήρη ἐνδύματα. οἱ δὲ χλαμύδας κωμικάς φασιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐξέαται καὶ εἰργᾶσθαι ἐπιμελῶς.

O.

Ὄα [1]. ἀκροδρύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερές.

Οἰνα-

σταθμῶν. *Hesychius*: Ἐρέψιμον. στεγάσιμον. *Aristophan.* Av. v. 1110. Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν. *Liban.* Opp. T. II. p. 337. A. leviter correctus: τὰ μὲν γὰρ ταῖς λιθοτομίαις ἵστησι τῇ πόλει τοὺς τοίχους· τὰ δὲ ταῖς ὕλαις ἐρέφει. *Timaeo* glossam sublegerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas;* ut erret *Joseph. Wassius* ad *Thucydid.* Lib. II. 14. *Suidam* Interpretis *Thucydidei* interpretem egisse, scribens.

3. Ξυςίδες.] Polit. IV. p. 445. D. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες, καὶ χρυσὸν περιθέντες, πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν. ubi vide Scholia. Lexicon Rhetor. MS. Ξύστις. χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ, τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα. οἱ δὲ, τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ξύεσθαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα. Scholiastes [*] MS. *Theocriti* in Bibl. Genevensi ad Eid. II. 74. Ξύστις, Ἀττικῶς, ξυστὶς δὲ, κοινῶς, χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ, καὶ τραγικὸν ἔνδυμα. οἱ δὲ, κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φέρουσι. Plura de hoc vestimenti genere Interpretes ad *Aristoph.* Nub. 70. *Hemsterhus.* ad *Lucian.* Nigrin. p. 50. & *Toupius* ad *Longin.* p. 228. In *Timaeo* pro ἐξέεσθαι scribe ἐξύεσθαι, ut est apud ceteros Grammaticos, & pro ὅτι, δηλονότι.

1. Ὄα.] Hanc vocem in exemplaribus *Platonis*, quibus nunc utimur, frustra quaeras. Atqui eam, praeter *Timaeum*, olim in *Platone* legit *Pollux* VI. 80. μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται· καὶ τοῦτο τοὔνομά ἐστι παρὰ Πλάτωνι, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο. Quid igitur? Experiamur, an, conjectura duce,

duce, ad glossae cubilia perveniri possit. Totum si *Platonem* perlegeris, non nisi unum locum, cui *sorborum* mentio accommodata sit, reperies, Sympos. p. 322. E. Ταῦτα εἰπὼν (ὁ Ζεὺς) ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὦὰ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. quem locum afferunt *Euseb.* P. E. XII. p. 585. D. & *Suidas* v. Ταριχεύειν, ille ineptissime legens, τὰ ὦτα τέμνοντες, hic vulgatam lectionem servans. Equidem pulcre scio, *ova secta* in veterum mensis secundis apposita esse. *Alexis* apud *Athen.* II. p. 60. B. Ὑπέφαινεν ᾠὸν ἡμίτομον τοὺς ἀστέρας. ubi vide *Casaubon.* & XII. p. 517. E. Δίπυρον παραθήσεις ᾠὸν ἐπιτετμημένον. At *ova avium secta* sale esse condita, ut diutius conservarentur, ecquis fando audivit? De *piscium ovis*, praesertim mugilum, id docuit *Thom. Reines.* Defens. Var. Lect. p. 167. Omnino in *Platone* legendum: ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν. De qua emendatione tanto minus dubito, quod eadem in mentem venerat *L. C. Valckenario*, singulari harum literarum ornamento, qui etiam loca quaedam, quibus confirmetur, humanissime mihi suggessit. *Platonis* ὄα a *Dioscoride* Lib. I. cap. 174. dicuntur οὖα τμηθέντα καὶ ξηρανθέντα. *Galenus* in Gloss. *Hippocr.* Ὄα. τὰ παρὰ τῶν πολλῶν οὖα καλούμενα. Idem de Alim. Fac. T. VI. p. 351. scribit, τὴν προτέραν συλλαβὴν τοῦ τῶν οὔων ὀνόματος, ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, διὰ μόνου τοῦ ο γράμματος γράφεσθαί τε καὶ λέγεσθαι. Vide *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Eandem, quam in *Platone*, corruptelam οὖα subierunt in *Philyllio* apud *Athen.* II. p. 52. B. & in *Antiphane* ibid. p. 56. E. Ex his locis quaedam occupavit *Bodaeus a Stapel* ad *Theophrast.* Hist. Pl. p. 204. A. *Casaubonus* tametsi *Platonis* locum in nullam vitii suspicionem vocavit, tamen οὖα praeclare restituit *Dioni Chrysost.* Or. VII. p. 113. D. ἐξ ἑτέρας σκηνῆς ἐκόμιζεν οὖα τετμημένα, καὶ μέσπιλα, καὶ μῆλα χειμερινά. pro, ἐκόμιζεν οὖν τετμημένα. in eo minus laudandus, quod veram lectionem τετμημένα in τετηρημένα mutavit. *Hesychius*: Οἴμηλα. οἰμίηλα, ἀκρόδρυα. Lege: Ὄα. μῆλα, ἀκρό-

Οἴναρα. [2]. τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.
Οἰστρᾷ [3]. συντόνως καὶ μανικῶς κινεῖται.
Ὀκνεῖ [4]. εὐλαβῶς ἔχει.
Ὀκρίβας [5]. πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵσαντο οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γὰρ οὐδέ-

ἀκρόδρυα. Alterum ὁμοίηλα litura sanandum. *Platonis* locum ob oculos habuit *Plutarchus* Amator. T. II. p. 770. B. εἴωθα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὡς ἀβεβαιότατα πολλὰ λέγουσι, καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ᾠὸν αὐτῶν τριχῆ αἱρεῖσθαι (lege, τριχὶ διαιρεῖσθαι) τὴν φιλίαν. ex quo *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 188. in *Platone* scribi volebat: ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξὶν διαιροῦντες. Sed hac correctione nihil opus est. Nam τέμνοντες semel positum bis intelligendum. Vix operae est monere, *Timaei* glossam a *Suida* esse descriptam.

2. Οἴναρα.] Haec vox non legitur in *Platone*. Vide *Valcken.* Anim. in *Ammon.* p. 175. Glossam etiam habet *Suidas*.

3. Οἰστρᾷ.] Theaet. p. 130. B. αὐτοῖς — οὐδὲν μᾶλλον οἷόν τε διαλεχθῆναι ἢ τοῖς οἰστρῶσιν. Phaedr. p. 346. H. ὥστε πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ, καὶ ὀδυνᾶται. Polit. IX. p. 503. A. τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας, καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς. Ibid. C. *Lennepius* ad *Phalarid.* Ep. 7. p. 36. & *Toupius* App. Notar. in *Theocrit.* p. 30. A *Timaeo* glossam sumsit *Photius* Lex. MS.

4. Ὀκνεῖ.] Parmen. p. 54. D. καὶ δεομένων ἡμῶν διελθεῖν τοὺς λόγους, τὸ μὲν πρῶτον ὤκνει· ἔπειτα μέντοι διηγεῖτο. Lys. p. 106. C. καὶ ὀκνεῖς εἰπεῖν Σωκράτει τοὔνομα. Ib. p. 107. F. Theaet. p. 121. A. Hipp. Min. p. 230. B. Charm. p. 237. H. Polit. III. p. 434. B. ubi vide Scholia. *Photius* Lex. MS. Ὀκνεῖν. τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Idem est ἀποκνεῖν. Theaet. p. 124. D. Sophist. p. 157. A. Politic. p. 178. D. &c. Neque tamen est, quare cum *Thom. M.* magis Atticum putes, quam ὀκνεῖν.

5. Ὀκρίβας.] Sympos. p. 324. B. εἰ ἰδὼν τὴν σὴν ἀν-

οὐδέπω ἦν. Λέγει γοῦν τις· Λογεῖόν ἐστι πῆξις ἐστορεσμένη ξύλων, εἶτα ἑξῆς Ὀκρίβας δὲ ὀνομάζεται).

Ὁμηρίδαι [6]. οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὁμόσε [7]. εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι.

Ὁμό-

ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. ubi Scholiastes: Ὀκρίβαντα. τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. τινὲς δὲ καλλίβαντα (l. κιλλίβαντα) τρισκελῆ φασιν, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ, καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν. quam glossam e *Diogeniano*, quem saepe laudat, ductam esse, ex *Hesychio* colligere licet. *Photius* Lex. MS. Ὀκρίβας. τὸ λογεῖον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Pro *cothurnis* tragicis hanc vocem accepit *Philostrat.* V. A. Lib. V. p. 195. ἐφεστῶτα δὲ ὀκρίβασιν οὕτως ὑψηλοῖς. Lib. VI. p. 245. ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀντιβιβάζειν, ὡς ἴσα ἐκείνοις βαίνοιεν. de Vit. Sophist. L. I. 9. p. 492. de *Aeschylo*: ἐθῆκε τὴν τραγῳδίαν κατασκευάζας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ. cum quo loco omnino comparandus est ille *Themist.* Orat. XXVI. p. 316. D. Θέσπις δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν. Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας. *Hesychius*: Ὀκριβάντας. ἐμβάτας. Idem: Ὀκρίβαλον. σχῆμα ἡνιόχου. *Suidas*: Ὀκρίβας. σχῆμα ἡνιόχου. In utroque scribendum: Ὀκρίβας. τὸ βῆμα ἡνιόχου. Inter pictorum instrumenta ὀκρίβαντα recenset *Pollux* VII. 129. X. 163. Verbis λέγει γοῦν τις, *Timaeus* veterem Grammaticum laudat, sententiae suae astipulatorem. Aliter haec interpungit *Montfaucon.* Bibl. *Coisl.* p. 480. Vereor, ut satis recte. Pro λόγιον in *Timaeo* malim λογεῖον.

6. Ὁμηρίδαι.] Ion. p. 143. F. Phaedr. p. 347. B. Polit. X. p. 512. G. Glossa quoque est apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam.*

7. Ὁμόσε.] Euthyphr. p. 48. D. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν

χρὴ

Ὁμόγνιοι θεοί [8]. ὅσοι συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν.

Ὁμο-

χρὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἰέναι. Theaet. p. 124. C. Καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται, καταφρονῶν ἡμῶν. Euthydem. p. 224. B. τῷ δ' ἀνδρειότατα ὁμόσε ἴτην τοῖς ἐρωτήμασιν. Polit. X. p. 517. B. Ἐὰν δέ γέ τις ὁμόσε τοῦ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι. Haec loquendi ratio fluxit ab *Homero* Il. N. 337. Ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, ubi bene *Eusłath.* p. 935. Ὅρα ὅτι οὐκ ἔστι, ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, λαβόντες ἀρχὴν Ἀττικοί, ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς, ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε τιθέασι, λέγοντες· ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. Sane apud *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Polybium*, aliosque Historicos nihil hac formula est frequentius. Adde *Harpocrat.* v. Ὁμόσε ἰέναι, & *Petr. Victorium* Var. Lect. VIII. 19.

8. Ὁμόγνιοι θεοί.] Etsi *Photius* Lex. MS. in hanc lectionem consentit, tamen pro ὅσοι legendum puto, οἷς οἱ, *quibus*, ut cognatorum praesidibus, *cognati communiter sacra faciunt*, inde apud *Polluc.* III. 5. dicti θεῶν ὁμογνίων κοινωνοί, καὶ τῆς αὐτῆς ἑστίας μέτοχοι. Eodem modo correxit Cl. *Toupius* Cur. noviss. in *Suid.* p. 108. qui, dum scribit, eam lectionem me fefellisse, ostendit, se Addenda ad *Timaeum*, in quibus eam proposueram, non inspexisse. Sed talia commemorare piget. Glossa pertinet ad Legg. V. p. 605. D. ξυγγένειαν δὲ καὶ ὁμογνίων θεῶν κοινωνίαν ἅπασαν ταυτοῦ φύσιν αἵματος ἔχουσαν τιμῶν τις καὶ σεβόμενος, εὔνους ἂν γενεθλίους (sic leg. ex *Stob.* p. 434.) θεοὺς εἰς παίδων αὐτοῦ σπορὰν ἴσχοι κατὰ λόγον. quem locum imitatur *Julianus* Or. II. p. 86. A. & Fragm. p. 291. D. *Sophocles* Oed. Col. v. 1328. Πρὸς νῦν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων Αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν. *Dionys. Halic.* A. R. Lib. VI. p. 357. τὰς ἁμαρτίας αὐτοῖς ἀζημίους ἀφιέναι θεῶν ὁμογνίων ἕνεκα. *Maxim. Tyr.* Diss. XXVI. p. 313. Οὗτος θεῶν γαμηλίων τε καὶ ὁμογνίων καὶ γενεθλίων θεσμὸς, ἐπὶ πάσῃ ζώων φύσει τεταγμένος. Lapis apud *Murator.* Inscript. p. LXXXV. 7. *Diis Laribus Capeticorum gentilitatis*, &c. nisi potius hic *gentilitas* pro ὁμοφυλία ea-

Ὁμοτέρμονες [9]. οἱ ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντες, οἷον οἱ γείτονες· ὁμοῦ γὰρ ἔχουσι τὰ τέρματα.

Ὀργᾷ [10]. ἐπείγεται, ἐπιθυμεῖ.

Ὀρ-

capienda sit. Crebra inprimis apud Veteres mentio est Διὸς ὁμογνίου, *gentilitii*, *cognationes conglutinantis*; quem *Dio Chrysost.* Or. I. p. 8. D. nimis argute sic dictum existimat διὰ τὴν τοῦ γένους κοινωνίαν τοῖς θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. *Plato* Legg. IX. p. 663. E. ὁ δὲ μὴ ἀμύνων, ἀρᾷ ἐνεχέσθω Διὸς ὁμογνίου καὶ πατρῴου κατὰ νόμον. *Euripid.* Androm. v. 920. Ἀλλ' ἀντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον. *Musonius* apud *Stob.* p. 670. πῶς δ' οὐχὶ καὶ εἰς τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐξαμαρτάνοιμεν ἄν, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, ταῦτα πράττοντες; ὥσπερ γὰρ ὁ περὶ ξένους ἄδικος, εἰς τὸν ξένιον ἁμαρτάνει Δία, καὶ ὁ περὶ φίλους, εἰς τὸν φίλιον· οὕτως ὅστις εἰς τὸ ἑαυτοῦ γένος ἄδικος, εἰς τοὺς πατρῴους ἁμαρτάνει θεοὺς, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, τὸν ἐπόπτην τῶν ἁμαρτημάτων τῶν περὶ τὰ γένη. *Synesius* Ep. 94. p. 233. οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν. quod expressum est ex illo suavissimo *Platonis* Alcib. I. p. 27. F. Μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι. *Plutarch.* T. II. p. 679. D. 758. D. Schol. *Sophocl.* ad Ajac. v. 492. *Jovem* ὁμόγνιον *Euripid.* apud *Polluc.* III. 5. συγγένειον vocat. Vide *Jo. Grammium* Hist. Deor. ex *Xenoph.* p. 16.

9. Ὁμοτέρμονες.] Legg. VIII. p. 648. D. μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ὁμοτέρμονος, ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος ἄλλῳ ξένῳ γειτονῶν. *Dionys. Halic.* A. R. Lib. I. p. 7. συνήραντο τοῦ περὶ τοὺς ὁμοτέρμονας πολέμου. Lib. V. p. 316. ἐλῄστευον γὰρ ἐξ αὐτῶν τινες τοὺς ὁμοτέρμονας ἀγρούς. Lib. I. p. 21. XI. p. 686. Glossae partem tantum excerpsit *Suidas.*

10. Ὀργᾷ.] Ὀργᾷν proprium est *terrae, quae* (ut *Virgilii* verbis utar Georg. II. 324.) *vere tumet, & genitalia semina poscit*; vel *plantarum, quae turgent, & ad maturitatem pervenerunt. Herodot.* Lib. IV. 199. πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι. & mox: καὶ ὁ ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς πεπαίνεταί τε καὶ ὀργᾷ. Ex

hoc

Ὀργάζας [11]. μαλάξας.

Ὀρ-

hoc ipso loco glossa, quam explicamus, fluxisse videtur. *Philostrat.* Lib. II. Icon. 17. p. 837. & ex eo *Aristaenet.* Lib. I. ep. 3. p. 19 βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. *Pollux* I. 230. Ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς, ἀκμάζειν, ὀργᾷν, σπαργᾷν, βρύειν. Quam notionem docte explanavit *P. Victorius* Var. Lect. XVIII. 22. Deinde hoc verbum translatum est ad eos, *qui Veneris cupiditate turgent, subant, & vel ad faciendum, vel ad patiendum gestiunt. Aristophan.* Lysistr. v. 1115. εἰ λάβοι γέ τις Ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους. *Philo* T. II. p. 22. πρὸς ὀχείας ὀργᾷ. ut *Mangejus* recte scripsit pro ὁρμᾷ. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 26. Ὀργῶσι δὲ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττιοι κάνθαροι. VIII. 1. X. 27. *Longus* L. III. p. 106. πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυλάκιζε. Ibid. p. 108. καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ὤργα ποιεῖν, ἐπιστάμενος. ubi vide *Gothofr. Jungermannum. Julian.* Or. V. p. 171. D. ἀεὶ δὲ ὀργάζει τὴν γένεσιν. Corrige: ἀεὶ δὲ ὀργᾷ εἰς τὴν γένεσιν. *Synes.* de Provid. p. 91. B. ὤργα τε ἄωρα, καὶ βιαιότατος ἦν ἐπιθέσθαι μίξεσιν. Ibid. p. 107. C. *P. Petit.* ad *Aret. Cappadoc.* p. 166. Crebro etiam sumitur pro *ardenti cujuscunque rei consequendae studio. Aeschyl.* Agamemn. v. 223. Παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ, Περιόργως τ' ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις. Choëph. v. 452. Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. *Thucydides* Lib. I. 21. ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὤργητο. Sic pro ὥρμητο ex libris scriptis legendum docuit *Jos. Wassius* in *Duker.* Praef. *Dio Chrysost.* Or. XXXVI. p. 444. D. καὶ τούσδε ὁρῶ πάντας ὀργῶντας πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον. *Dio Cass.* Lib. XLVII. p. 517. *Phrynichus* MStus: Ἀκοῦσαι ὀργῶ. σημαίνει τὸ πάνυ ἐπαίρομαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦσαι. Adde *Foës.* Oeconom. *Hippocr.*

11. Ὀργάζας.] Vide sup. v. Μετρίως ὠργασμένος.

12. Ὀρ-

Ὀργάς [12]. ἡ εὔγειος, καὶ λιπαρά, καὶ ἀκμαία.

Ὀργιάζων [13]. θύων, ἐπιτελῶν.

Ὀρέξαι [14]. δοῦναι, ἀποτεῖναι.

Ὀρ-

12. Ὀργάς.] In gloſſae fine vel addendum ex *Suida* γῆ, vel intelligendum. *Callimachus* apud *Etymol. M.* p. 629. 32. ὀργάδα explicat τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν. Lexicon Rhet. MS. Ὀργάς. τὰ ἱερὰ χωρία καλεῖται, τὰ ἀφιερωμένα τοῖς θεοῖς. Omnium optime *Helladius* Chreſtomath. p. 19. Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, ὅτη ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος. *Euripid.* Rheſ. v. 282. Καὶ πῶς πρὸς Ἴδης ὀργάδας πορεύεται. Bacch. v. 340. 445. Electr. v. 1163 *Satyrus* Anthol. L. IV. p. 460. Ποιμενίαν ἄγλωσσος ἀν' ὀργάδα μέλπεται ἀχώ. ubi plura *Jo. Brodaeus. Clem. Alexandr.* Paedag. Lib. III. p. 252. καὶ προτεμενίσματα ἐξήσκηται, ἄλση τε καὶ ὀργάδες. *Heliodor.* Lib. X. p. 457. 458. 461. Marmor vetus apud *Bouhierium* Epiſt. Epigraph. p. 240. Μίθρης ἐν ὀργάδι κῶμα τὸ σῶμα καλύπτει. Vide *Harpocrat.* in v. & *Valeſ.* in Not. *Mauſſ.* p. 314. *Duker.* ad *Thucyd.* L. I. 139. *Phrynichi* MS. locum huc pertinentem ſup. v. Μετρίως ὠργασμένος attulimus. Vox in *Platone* deleta videtur.

13. Ὀργιάζων.] Phaedr. p. 346. D. καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν ἣν θέμις λέγειν μακαριωτάτην· ἣν ὀργιάζομεν ὁλόκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ τὰ ὄργια μετιέναι καὶ τὰ μυστήρια Ὀργιάζειν λέγεται. Ibid. p. 347. D. ὡς θεὸν — κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. Legg. IV. p. 601. C. μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε, καὶ τοῖς δαίμοσιν ὄγ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν· ἥρωσι δὲ μετὰ τούτοις. ἐπακολουθεῖ δ' αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα. X. p. 674. fin. μὴ κεκτῆσθαι θεῶν ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα, πλὴν τὰ δημόσια, &c. quem locum laudavit *Suidas* v. Ὀργεῶνες, ubi male Νόμων τετάρτῳ ſcribitur pro Νόμων δεκάτῳ. Idem tranſcripſit *Timaei* gloſſam.

14. Ὀρέξαι.] Phaedon. p. 402. B. καὶ ἅμα ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. *Lucian. Deor.* Dial. V. p. 215. καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα.

Ὀργιασταί[15]. οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελοῦντες.

Ὀρχήστρα[16]. τὸ τοῦ θεάτρου μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανὴς εἰς πανήγυριν, ἔνθα Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνες.

Ὅσια[17]. τὰ ἰδιωτικά, καὶ μὴ ἱερά.

Ὄττα.

Liban. Opp. T. I. p. 55. C. αὐτὸς ἂν ὀρέξῃ τὸ φάρμακον. Ibid. p. 16. B. Sed hoc verbum ubique reperitur. Vide *Salmas.* in *Epictet.* & *Simplic.* p. 27. Pro ἀποτεῖναι scribe προτεῖναι.

15. Ὀργιασταί.] Haec vox non extat in *Platone.* Glossam *Photius* recepit in Lex. MS.

16. Ὀρχήστρα.] Apolog. p. 362. G. ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνυ πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις, Σωκράτους καταγελᾷν. *Photius* Lex. MS. Ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν ἀκὴ τ' (sic) ἐκεῖ, φησὶν ὁ Κωμικός. Idem: Ὀρχήστρα. τὸ νῦν τοῦ θεάτρου λεγόμενον σίγμα. Quarum glossarum posterior etiam est in Lexico Rhet. MS.

17. Ὅσια.] Legg. IX. p. 653. D. μηδὲν διαφέρειν τῷ κλέπτοντι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ, καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ὁσίων. Ibid. p. 662. B. γεννήτορά τε αὐτοῖς καὶ ἑστιοῦχον καὶ θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις γίγνεσθαι τοῦ πατρός. Polit. I. p. 416. G. καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, καὶ ἴδια καὶ δημόσια. ubi vide Scholiasten. Marmor. Arundell. II. 58. Μισθούτω δὲ ὁ ταμίας τῶν ὁσίων προσόδων τὰς οἰκίας. quod recte de *publico aerario* accipi, loci contextus ostendit. *Dio Cassius* cum alibi, tum Lib. LI. p. 636. πολὺν δὲ καὶ πλοῦτον ἔκ τε τῶν ἐκείνων κτημάτων, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων καὶ ὁσίων καὶ θείων ἤθροιζε. *Liban.* Opp. T. I. p. 894. A. κατελύοντο δὲ νόμοι, καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια. *Hesychius* & *Photius* Lex. MS. Ὁσίους θαλάμους. τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπίνους. Lexicon Rhetor. MS. Ὅσιον. τὸ ἰδιωτικὸν καὶ τὸ ἀνθρώπινον, οἷον πρὸς ὃ ἐφίεται βαδίζειν, οἷον ἔσιον, καὶ παρ' ὃ βέβηλον καλεῖται τὸ βάσιμον. ἄλλοι δέ, τὰ δημόσια. Vide quos laudat *Albertus* ad *Hesych.* in v. Hanc vocem merito dixeris interpre-

Ὄττα[18]. Φήμη, μαντεία καὶ διὰ κληδόνος.

Οὐκ

pretum ſcopulum: ad quem cum etiam *Jo. Taylorus* ad *Lyſiam* offendiſſet, poſt, a *Dorvillio* ad *Charit.* p. 112. erroris admonitus, vocis vim tam erudite declaravit ad *Aeſchinem* in Timarch. p. 90. nihil ut aliorum induſtriae reliquum feciſſe videatur. Ex *Timaeo* gloſſam ſumſit *Photius* Lex. MS.

18. Ὄττα.] *Timaei* gloſſa ſic legitur apud *Suidam*: Ὄττα, καὶ ὄσσα. φήμη, μαντεία, θεία κληδών. Jam etſi θεία κληδὼν recte dicitur, ut apud *Max. Tyr.* Diſſ. XXXV. p. 415. & *Etymol. M.* p. 635. 50. nunc tamen ſequar *Timaei* lectionem, confirmatam a *Photio* Lex. MS. ubi etiam καὶ bene omittitur, & defenſam a *Pierſono* ad *Moerid.* p. 280. Huc adde Scholiaſten *Platonis*: Ὄτταν. φήμην, μαντείαν διὰ κληδόνος. καὶ Ὀττεύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι. ubi in MSS. eodem errore, quo in *Moeride* l. c. ante *Pierſoni* editionem, ὀπτεύεσθαι pro ὀττεύεσθαι ſcribitur. Ὄσσαν, vel Attice ὄτταν, memini *T. H.* explicare *vocem divinitus miſſam*, quae ſaepe quidem ad aures accidat, ſed plerumque in animum illapſa, tacitum praeſagii ſenſum commoveat, quo quis vel ad agendum impellatur, vel a propoſito deterreatur. *Homer.* Od. A. 282. Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός. *Apollon. Rhod.* I. 1087. Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας. ubi vide Schol. Tum *rumor eſt incertus, qui quod nullum auctorem habeat, divinitus exiſtere putatur.* Iccirco ὄσσαν, Διὸς ἄγγελον vocat Poëtarum princeps Il. B. 94. & Od. Ω. 412. *Apollon. Rhod.* III. 1110. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα, Ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις. Denique accipitur pro *tacita mentis divinatione, ominatione*, aliquando pro *omine ipſa*. *Plato* Legg. VII. p. 632. D. quo *Timaeus* reſpexit: ἆρ' οὐκ ἂν ἀθυμίαν καὶ κακὴν ὄτταν καὶ μαντείαν πατρί τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν οἰκείοις φθέγγοιτο ἐντιθείς; *Aelian.* H. A. Lib. XII. cap. 1. καὶ τὴν τούτων δαῖτα πιστεύουσιν εἶναί σφισιν ὄτταν ἀγαθήν. Lib. XVI. cap. 16. ἑκα-

Οὐκ ἄλλως προνοεῖ [19]. οὐ μάτην.

Οὐκ

ἕκαστον τῶν ἢ δεισάλων ἐνύπνιον, ἢ ὄτλαν τινὰ, ἢ φήμην, ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων. *Porphyrius* de Abst. Anim. L. II. p. 92. καὶ δι' ὀνειράτων καὶ δι' ὄτῆς ἀγαθοὶ δαίμονες προτρέποντες, καὶ μηνύοντες τὸ ἀποβησόμενον. Hinc ὄσσεσθαι, & Attice ὀττεύεσθαι, *instinctu quodam secreto futura praesagire, augurari, ominari.* quam significandi vim attingit *Jos. Scaliger* ad *Senec.* Thyest. v. 605. *Phrynichus* MStus: Ὀττόμενος, Ὄττα, Ὀττευόμην, τὸ σημαῖνόν ἐστιν ἐπιψηφίζων (l. ἐπιφημίζων) καὶ οἰωνιζόμενος. *Plutarch.* de If. & Ofir. p. 36. καὶ μάλιστα ταῖς τούτων ὀττεύεσθαι κληδόσι παιζόντων. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 48. καὶ ὀττεύονται γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς. Lib. III. cap. 9. Οἵ τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πλήσεις παραφυλάττοντες, οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττευοῦσιν εἶναι φασιν. Sic veteres ad unum omnes. At *Dionysius Halicarn.* ὀττεύεσθαι & ὀττεία in deteriorem partem dixit pro *abominari, religioni ducere.* Vide Ant. Rom. Lib. II. p. 91. Lib. IX. p. 581. aliosque locos in *Sylburgiano* Indice notatos. Quam vim eidem verbo per jocum risumque tribuit *Lucian.* Lexiph. p. 340. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως συντυγχάνειν αὐτῷ. Huc assumenda sunt ea, quae de vocibus φήμη & κληδὼν perdocte copioseque disputavit *Wyttenbachius* Bib. Crit. Vol. III. P. 1. p. 57.

19. Οὐκ ἄλλως προνοεῖ.] Variant in hujus glossae scriptura & *Photius* MS. & *Suidas*. Prior ita exhibet: Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. Posterior hoc modo: Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. *Photii* lectio placet *Kustero.* Recte. Pertinet enim glossa ad Phaedr. p. 338. G. καὶ φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται. ut *Euripid.* Hippol. v. 301. ἄλλως τοῦσδε μοχθοῦμεν πόνους. Ἄλλως pro *frustra* tritissimum est. Cratyl. p. 276. A. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἄλλως ἂν ἔτος ταῦτα φθέγξασθαι. Phaedon. p. 401. D. ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Axioch. p. 731. B. μὴ συνυπεθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν. Vide *Hemsterh.* ad *Lucian.* Contempl. p. 488. & ad *Aristoph.* Plut. p. 269. *Phrynichus* MS.

Ἄιδειν

Ἄιδειν ὅμοια. σημαίνει τὸ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις. Lege & distingue: Ἄιδειν ἄλλως, ὅμοια σημαίνει τῷ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ Ἄλλως ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεται. Proverbium ex Append. Vat. I. 3. Ἄλλως ᾄδεις ἔχων. ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. ubi ἄλλως eodem errore elapsum restituit *Valckenarius* ad *Herodot.* IV, 77. *Zenobius* I. 72. Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Ad hoc proverbium allusit *Aristaenetus* I. 27. πολλὰ τῶν ἐμῶν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἀπιθάνως. ubi tolle μάτην, tanquam explicationem vocis ἄλλως. *Suidas*: Οὐχ ἄλις. οὐ ματαίως. Corrigendum: Οὐκ ἄλλως. Saepe ἄλλως ponitur pro *temere, nullo certo consilio.* Criton. p. 371. C. ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο. Phaedon. p. 384. A. ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη. *Lucian.* Deor. Dial. XX. p. 255. ἄλλως ἠρόμην. ubi vide *Hemsterh.* Quam notionem multis exemplis illustravit *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II. 13. p. 106. Denique ἄλλως exquisitiore ratione sic cum nominibus jungitur, ut ejus vis non aliter, quam Latino *prorsus*, vel *non nisi*, exprimatur. Theaetet. p. 128. G. ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες. *non nisi pondera terrae.* Quod Scholiastes ductum esse monet ex *Homerico*, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Il. Σ. 104. *Platonem* imitatur *Heliodor.* V. p. 247. ὁ δὲ πρεσβύτης, ἄχθος μὲν τηνάλλως. ubi omnino scribendum: ἄχθος μὲν γῆς ἄλλως. Polit. VI. p. 457. D. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. *Euripides* apud *Lycurg.* in Leocrat. p. 220. Μὴ χρήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα. *Demosthen.* de F. L. p. 123. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως, καὶ βασκανία κατεφαίνετο. quem flosculum ex eo carpsit *Dio Chrys.* Or. LV. p. 561. C. καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται. *Aristides* Oratione in Leptinem, quam nuper edidit *Jac. Morellius*, vir egregie eruditus, p 88. λόγος ἄλλως ἅπαντα ταῦτ' οἶμαι δόξει. *non nisi fabula.* *Dio Cass.* LXVII. p. 1101. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καλλώπισμα ἄλλως ἦν. *Julian.* Or. III. p. 118. B ματαίας ἄλλως ὑποψίας. De hac vocis potestate non poenitebit legisse *Jo. Toupium* ad *Longin.* p. 167.

Οὐκ ἔτως [20]. οὐκ ἐτησίως γεγραφὼς, οὐ ματαίως.
Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ [21]. οὐκ ἐν αἰνιγμῷ, οὐκ ἐν ἀλληγορίᾳ.

Οὐχ

20. Οὐκ ἔτως.] Repone: Οὐκ ἐτός. οὐκ ἐτωσίως. Sed corrupto verbo γεγραφὼς quomodo medear, in praesenti non reperio. Polit. III. p. 443. H. Οὐκ ἐτὸς πάνυ ᾔσχύνε τὸ ψεῦδος λέγειν. Πάνυ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰκότως. Polit. VIII. p. 501. C. Οὐκ ἐτὸς ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι. Ad utrumque locum Scholia videnda. *Anaxilas* apud *Athen.* Lib. X. p 416. F. Οὐκ ἐτὸς ἐρωτῶσι προσιόντες τινές. *Philetaerus* apud eundem L. XIV. p. 572. D. Οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ. *Ariftoph.* Pluto v. 404. Acharn. v. 410. &c. *Themift.* Or. II. p. 34. D. A *Platone* locutionem fumfit *Hermias* Scholiis MSS. in Phaedrum: Οὐκ ἐτὸς γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (Hec. v. 497.) Ταλθύβιος φησί· Γέρων μὲν εἰμὶ, ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρηζον. Addo *Photii* gloffam e Lex. MS. ut ex ea *Suidas* caftigetur: Οὐκ ἐτός. οὐκ ἀπεικότως, (*Suidas* male, Οὐκ ἐτῶς, ἢ οὐκ εἰκότως) ἢ οὐ μάτην, παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι μάταιον. οἱ δὲ, οὐκ ἀλόγως. In Codice *Timaei*, tefte *Villoifono* ad *Longum* p. 179. manus recentior ad hanc gloffam adfcripfit: Οὐ καταλέλειπται. οὐ κατελείφθη.

21. Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ.] Quam recentiores ἀλληγορίαν dicunt, veteres ὑπόνοιαν dixiffe, pulcre monet *Plutarch.* de aud. Poët. p. 19. E. οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Ex quo loco recte argumentum duxit *H. Valef.* de Critic. I. 9. p. 157. quo probaret, Allegorias *Homericas*, quae fub *Heraclidis* nomine circumferuntur, non veteri illi *Pontico*, fed alteri recentiori, *Heraclidi* effe tribuendas. *Plato* Polit. II. p. 430. B. Θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος, οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια, καὶ ὃ μὴ, &c. quem locum laudans *Olympiodorus* Scholiis MSS. in Gorgiam, ὑπόνοιαν item ἀλληγορίαν interpretatur. *Dionyf. Hal.* Τέχ-

Οὐχ ἥκιστα[22]. πάνυ· ὡς Πορφύριος[23] ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νοῦ χωρίζοντας τὸ νοητόν· διενεχθέντες γὰρ πρὸς ἀλλήλους τὸ παρηγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα.

Ὄφλειν.

Τέχνη p. 51. καὶ γὰρ οὐδὲν πλέον τοῦ καθ' ὑπόνοιαν λέγειν. *Alciphron* Lib. II. ep. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν. *Menander* Rhetor p. 598. μὴ γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ καθ' ὑπόνοιαν εἴρηται, πρὸς ἄλλο τι ἔχει ὀρθῶς. *Origenes* contr. Cels. L. IV. p. 189. ἄρα μόνοις Ἕλλησιν ἐν ὑπονοίᾳ ἔξεστι φιλοσοφεῖν; *Synes*. Dion. p. 53. A. σπαράττειν τὸ θεῖον ἅπαν ταῖς ἀτόποις ὑπονοίαις περὶ αὐτοῦ. Hanc loquendi rationem attigerunt *Casaubon.* ad *Sueton.* Vesp. 13. & *Mangejus* ad *Philonem* T. I. p. 304. T. II. p. 180. sed abunde illustravit *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 913. In *Timaei* Codice manus recentior huic glossae adjecit verba, ἐκ ἐν ὑπολήψει, ut testatur *Villoison*. l. c.

22. Οὐχ ἥκιστα.] Pro πάνυ MS. οὐ πάνυ. Vide notata ad v. Ἥκιστα. Sophist. p. 148. init. καὶ δὴ καὶ τὸν ξένον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον. Politic. p. 182. A. Ταύτης τε οὐχ ἥκιστα αὐτῆς ἕνεκα τῆς δυσχερείας. Protag. p. 193. B. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξεν· οὐχ ἥκιστα γὰρ καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ. Cratyl. p. 271. D. καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Sympos. p. 317. D. Phaedon. p. 402. D. Polit. II. p. 428. H. &c. Recte igitur Atticis adscribit *Moeris* p. 281.

23. Πορφύριος] *Plotinus* librum scripserat, ὅτι οὐκ ἔξω τοῦ νοῦ τὰ νοητά· cui alium opposuit *Porphyrius*, ὅτι ἔξω τοῦ νοῦ ὑφέστηκε τὸ νόημα. Sed post in *Plotini* sententiam concessit, publice retractans suam. Quae de se ipso commemorat *Porph.* de Vita *Plotini* p. 123. Illa Palinodia hic laudari videtur. Neque quicquam caussae est, quare haec scripta cum *Luc. Holstenio* de Vita *Porphyr.* cap. X. p. 269. vel suppressa ab ipso auctore, vel una cum eo periisse putemus. *Porphyrii* verba, & mutila & cor-

Ὄφλειν[24]. ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ.
Ὄχθας[25]. γῆς ἀναστήματα.

Π.

Παιανίζειν[1]. τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν.

Παι-

corrupta, sic redintegranda videntur: διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ παρηλλαγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα. Ceterum in praef. demonstravimus, hunc *Porphyrii* locum non a *Timaeo* esse allatum, sed a studioso quodam lectore primum margini adscriptum, mox, ut fieri solet, in textum irrepsisse.

24. Ὄφλειν.] Legg. V. p. 611. G. ὁ δὲ ὄφλων, ἄλλο τοσοῦτον μέρος ἀποτιζέτω. VI. p. 614. H. ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, τῶν κοινῶν κτημάτων μὴ μετεχέτω. IX. p. 660. C. X. p. 673. G. Frequens etiam est plena locutio, ὄφλειν δίκην. Hipp. Maj. p. 100. C. Apolog. p. 368. C. Legg. VIII. p. 648. E. & alibi saepe. *Pollux* VIII. 22. *Moeris* p. 426. & ibi *Pierson*. Pro ἐπὶ *Photius* Lex. MS. & *Suidas* legunt ἐν.

25. Ὄχθας.] Ὄχθους scribit *Oudendorpius* ad *Thom. M.* p. 667. inductus a Grammaticis, qui ὄχθη de *ripa*, ὄχθος de *tumulo* dici volunt. Sed quam vanum hoc discrimen sit, ostendunt viri Graece doctissimi, *Villoisonus* & *Tollius* ad *Apollon.* Lex. *Homer.* in v. Vox in *Platone* quaerenda.

1. Παιανίζειν.] In mendosam Cod. scripturam, ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, & *Photius* Lex. MS. & *Etymol. M.* p. 657. 18. consentiunt. Quae lectio conflata videtur ex duobus Grammaticis, quorum alter scripserat, ἔργου ἀρχομένους, alter, ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους.

Lexi-

Παιδεργία [2]. παιδοποιία.

Παλιναίρετα [3]. Φευκτὰ, ἔκβλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.

Πα-

Lexicon Bibl. *Coislin.* p. 238. Παιανῖσαι. — ἦν δὲ ἔθος γὰρ ἔργου ἀρχομένου (l. — νους) τοῦτο λέγειν. At *Suidas*, in ceteris conveniens, legit: — ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους, ut *Timaeum* quoque scripsisse arbitror. Axioch. p. 729. C. εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Epist. VII. p. 721. F. παιῶνα τινὰ ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν. Legg. III. p. 594. F. θρήνους δέ τις ἂν αὐτοὺς μάλιστα ἐκάλεσε· καὶ παιῶνας, ἕτερον. Sympos. p. 317. A. ἄλλοις μέν τισι θεῶν ὕμνους καὶ παιῶνας εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. ubi MS. Parisin. & Scholiastes, παιᾶνας. *Athenaeus* IV. p. 179. D. laudans locum ex eodem Sympos. p. 316. E. pro ἅπαντας τὸν θεὸν posuit παιωνίσαντας. *Aristophan.* Pac. v. 554. Ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. ubi vide Schol. Non abutar otio in pluribus colligendis. Ut παιὰν & παιὼν promiscue scribitur, sic etiam παιανίζειν & παιωνίζειν. Vide *Davis.* ad *Maxim. Tyr.* Diss. XXXV. p. 622. & *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 16.

2. Παιδεργία.] Legg. VI. p. 623. C. καὶ πρὸς τούτοις δεῖ μὴ τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδεργίαν. Unde vocem excerpsit *Pollux* III. 14. Glossula quoque est apud *Phot.* Lex. MS. & *Suidam.*

3. Παλιναίρετα.] Apud *Photium* Lex. MS. sic legitur haec glossa: Παλιναίρετα. Φευκτὰ, ἔκκλιτα, τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ παλ. . . . . ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γὰρ &c. scilicet p. 548. E. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα, τό, τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι, καὶ αὐτὰ οὐδεμίαν τροφὴν ἔτι τῷ σώματι παρέχοντα, &c. *Timaei* glossam praeclare explicat & emendat praeceptor meus suavissimus: „ Primum τὸ „ ἐν. πρὸς αὐτῇ τῇ αἱ. hunc „ sensum habent: *quae* „ *con-*

Παλίμβολος [4]. ὕποπτος καὶ ὕπουλος, πολυμετάβολός τε, καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων.

Πα-

„ *contrarium in ipsa ele-* „ *ctione adfectum excitant* „ *mentique insinuant: odii* „ *scil. & fugae, ut quae* „ *modo videbare probatu-* „ *rus electurusque, nunc* „ *averso animo fugias ac* „ *vites.* Sensus paullum „ differt in *Photii* lectio- „ ne, *adfectus optioni vel* „ *electioni contrarius.* Tum „ voci corruptae nihil pro- „ pius invenio quam πα- „ λίνσυτα vel παλίσσυτα· ea „ fere poteſtate capien- „ dum in *Platone*: dixe- „ rat, quo motu liquorum „ juſto & naturali ὑγιαίνειν „ ξυμβαίνῃ τὰ πολλά· at ſi „ contraria via retro agan- „ tur, ſanguinem corrum- „ pi, nutricemque virtu- „ tem interire &c. Idem „ paene παλινάγρετον, quod „ ſimili modo *Numenius* „ *Pythagoricus* uſurpavit „ apud *Euseb.* Praep. „ Euang. XV. p. 819. καὶ „ γεννητὰ καὶ παλινάγρετα. ite- „ rumque de Arceſilao p. „ 730. A. ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε „ καὶ μετεκυλινδεῖτο κἀκεῖθεν — „ παλινάγρετος καὶ δύσκριτος καὶ „ παλίμβολός τε ἅμα &c." Hactenus ille. Ceterum vocem παλιναίρετος omnium eruditiſſime expoſuit *Harpocration*, *Pindarum*, etiam docens, *aedificia*, *quae diruta fuerint*, & *rursus instaurata*, παλιναίρετα appellaſſe. Quo fortasſe etiam referendum illud *Phrynichi* Σοφιστ. Παρασκ. MS. Παλιναίρετα. τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόσφατον οἰκοδόμησιν ἐμβαλλόμενα. *Hesychius*: Παλιναίρετον. ἐπεσκευασμένον καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένον, παλισύρραπτον. Vulgo minus recte ſcribitur παλινσύγγραπτον. His accedat *Suidas*: Παλιναίρετα. τὰ ἐπεσκευασμένα, καὶ οἷον ἐπίγναφα· οὐ καινὰ δὲ, οὐδὲ ὑγιῆ. Eadem fere παλίμβολα vocat *Nicander* apud *Athen.* IX. p. 370. A. ἣ μὲν ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν. ubi πέδιλα παλίμβολα ſunt *calcei interpolati*, non *calcei mutatorii*, ut cum interprete accepit *Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 662. Comici apud *Polluc.* VI. 164. παλίμπηγα, *clavis ſuppacta*, dicunt τὰ παλαιὰ καττύματα.

4. Παλίμβολος.] Proprie ſer-

Παρακαταβολή [5]. πρόθεσις τ͂ δεκάτυ μέρυς τ͂ τιμήματος.

Πα-

servus nequam, ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος. Sic optime *Harpocration*, leviter emendatus ex *Phot*. Lex. MS. Vide *Eustath*. ad Od. A. p. 1415. & *Hesych*. in v. Deinde *quilibet veterator*, *callidus*, *vafer*, *fallax*. Glossa fluxit ex loco nobilissimo Legg. IV. p. 596. D. ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα ἑαυτὴν ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. *Dio Chrysost*. Orat. XXXI. p. 321. A. φαίνεται τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑγιεῖς, καὶ μηδὲν παλίμβολον ἔχοντας, μηδὲ δυσχερές· ἀλλὰ πλεῖστον ἀπάτης καὶ πονηρίας ἀπηλλαγμένους. Ibid. D. conjunxit παλίμβολα & παλίμπρατα. *Plutarch*. Crasso p. 555. D. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. *Aristides* Tom. I. p. 444. ἆρ' οὐκ αἰσχρὸν καὶ παλίμβολον ἦν ἀποδράντας τῇ ὑστεραίᾳ &c. *Liban*. Opp. Tom. II. p. 126. D. ἀντὶ δὲ ἀτάκτων, εὐπειθεῖς· ἀντὶ δὲ παλιμβόλων, βεβαίους. *Themist*. Orat. XXI. p. 247. B. ἀλλ' ὡς κακοῦργόν τινα καὶ παλίμβολον, μαστιγοῦν παραδώσεις. *Aristaenet*. Lib. I. ep. 28. *Albinus* apud *Fabric*. B. Gr. Vol. II. p. 44. Πάλιν in his compositis *contrarium*, vel *vitium* denotare, docent *Valckenar*. ad *Euripid*. Phoeniss. 1346. & *Toupius* Emend. in *Suid*. T. III. p. 3. Post Παλίμβολος in margine Codicis scriptum esse, Πῆγμα. τραγικὴ σκηνή. monet Cl. *Villoisonus* ad *Long*. p. 180.

5. Παρακαταβολή.] Codex MS. δεκαμέρυς, pro quo rectius *Photius* Lex. MS. & *Suidas* δεκάτυ μέρυς. Contra male *Suidas* πρόθεσις dedit pro πρόθεσις. *Pollux* VIII. 32. Παρακαταβολὴ, ὅστις ἀντιλέγοι, ὡς αὐτὸς δικαιότερος ὢν ἔχειν τ͂ κλῆρον ἐξ ἀγχιστείας, ἢ διαθηκῶν. παρακατέβαλε δὲ τ͂ οὐσίας τὸ δέκατον, ὡς προστειοίσων, ἂν ἡττηθῇ. Lexicon Rhet. MS. Παρακαταβολὴ καὶ Παρακαταβάλλειν. ἀργύριον ἐστὶ καταβαλλόμενον ἐπὶ τ͂ ἀμφισβητυμένων χρημάτων δεδημοσιευμένων πρὸς τὴν πόλιν, ἢ κλήρων, ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας, εἰ ἡττηθεῖεν εἰς τὴν δίκην. cui consentit *Harpocration* in v. ubi vide *Maussac*. & *Vales*.

Παρατεταχθείς[6]. παρ' αὐτὸν ταχθείς.
Παράστασις[7]. στάσις παρά τινα ἄτιμος· γίνεται δὲ ἐπὶ τῶν χρεωφειλετῶν.
Παρατενεῖς[8]. ἀπολεῖς, ἐπὶ πλέον παρελκύσεις.

Παρ-

les. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματα collegit: Παρακαταβαλεῖν. τὸ διδόναι ἐγγύας, ὅτι δικαίως ἀπαιτεῖ. Ex Platone hanc vocem non annotavimus.

6. Παρατεταχθείς.] Respicit Polit. VIII. p. 496. F. ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος, παρατεταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι. Glossa quoque est apud Phot. Lex. MS. & Suidam.

7. Παράστασις.] Legg. IX. p. 652. F. θάνατον δὲ, ἢ δεσμοὺς, ἢ πληγὰς, ἤ τινας ἀμόρφους ἕδρας, ἢ στάσεις, ἢ παραστάσεις εἰς ἱερὰ ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα &c. Hic locus obversabatur *Dioni Caff.* Lib. LV. p. 790. ἕδραι τε ἄτιμοι, καὶ στάσεις ἐπονείδιστοι, τό, τε περιλυπηθῆναι καὶ τὸ περιφοβηθῆναι, συχνοὺς βελτίους ἐποίησε. ut recte monuit *Is. Casaubonus*, de hoc poenae genere exquisita tradens, ad *Sueton.* August. cap. 24. Pro παρά τινα *Suidas* habet παρά τινος. Mox *Photius* Lex. MS. γίνεται δὲ καὶ ἐπί.

8. Παρατενεῖς.] Lyside p. 106. C. παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος. Euthyd. p. 227. F. καὶ τὼ ἄνδρε γελῶντε καὶ κροτοῦντε καὶ χαίροντε, ὀλίγου παρετάθησαν. Sympos. p. 329. E. καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. *Xenophon* Memorab. Socrat. III. p. 163. ὡς παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς. *Philo* T. II. p. 112. παρατείνει λιμῷ τοὺς γαστέρας. *Plutarch.* Tom. II. p. 117. F. ταῖς τοῦ σώματος αἰκίαις παρατεινομένους. *Aristides* Tom. I. p. 313. καὶ παρετετάμην πρὸς τὸ συμβησόμενον. Levi mendo liberandus est *Eunapius* Aedes. p. 41. ὅτι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παραθέντες, συνήεσαν εἰς τὸ θέατρον. Scribe, ὑπὸ λιμοῦ παραταθέντες. ut p. 153. καὶ πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο. Verbi vim suo more, id est, egregie ex-

Πάρεστιν 9. ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν.

Παρίεμαι 10. παραιτοῦμαι.

Πάρ-

explanavit *Casaubonus* ad *Athen.* IV. 14. p. 285. attigit etiam *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1691. Simplex τείνεσθαι eadem fere significatione est apud *Chariton.* Lib. I. p. 4. ἡμεῖς δὲ ἐτάθημεν αὐλείοις θύραις προσταγρυπνοῦντες. ubi vide *Dorvillium.* Pro Παρατενεῖς *Photius* MS. errore manifesto exhibet Παρατενθεῖς. *Suidas* vero, Παραπενθεῖς, quod bene correxit *Kusterus.*

9. Πάρεστιν.] Gorg. p. 281. C. & alibi. Mox: Παρόν. ἐξὸν, δυνατὸν, δέον. Utraque glossa est apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam.*

10. Παρίεμαι.] Hujus rarissimae notionis ratio, nondum, quod sciam, explicata, pendet ab indole Mediorum. Ut ἵημι & ἐφίημι est *mitto*, ἵεμαι & ἐφίεμαι, *mihi mitti volo*, id est, *cupio*, *peto*, sic παρίημι, *admitto*, παρίεμαι, *ad me admitti volo*, id est, *precor*, *deprecor*. Apolog. p. 358. E. καὶ μέν τοι καὶ πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. quod ipse *Plato* per παραιτοῦμαι post explicat p. 363. A. ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. *H. Stephanus*, quamvis dubitans de lectionis sanitate, bene tamen comparavit Polit. I. p. 415. F. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι. οὐδέν σου παρίεμαι. quem locum respexit *Phrynichus* MS. Οὐδέν σου παρίεμαι. οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Idem verbum olim extitit Legg. V. p. 610. F. At nunc glossa ejus locum occupat: ἰδιώτῃ δ' ἂν ἄρα ποτὲ ἀνάγκη τις γίγνηται ἀποδημεῖν, παραιτησάμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. Sed vetus & legitimum παρέμενος restituendum est ex Codicibus Parisino & Leidensi, in quibus perspicue scriptum legitur: παρέμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Παραιτοῦμαί σε, καὶ Παρῃτήσατο αὐτὸν, καὶ Παρῃτήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἷον ὅτι Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ Παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν· τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονας σοὶ εἶναι. λέγουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Παρίεμαι. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. inter verba, quae orationem illuminent, etiam

παρ-

Πάρνοψ [11]. ἀκρίδος εἶδος.
Παρνησός [12]. ὄρος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.
Παρόν [13] ἐξὸν, δυνατὸν, δέον.
Πατρούχου παρθένου [14]. τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου, ᾗ προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν.

Πα-

παρείεται recenset: τό τε παρειτήσατο Παρείεται. Sic scribendum pro παρεῖται. *Timaei* glossam in Lexica sua receperunt *Photius* MS. & *Suidas*.

11. Πάρνοψ.] Glossa videtur aliunde huc irrepsisse.

12. Παρνησός.] Glossa ducta est e Critia p. 560. C. καὶ τὸ κατὰ τὴν ἄλλην ἤπειρον, μέχρι τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ Πάρνηθος τῶν ἄκρων. Ex quo loco perspicuum est, in *Timaeo* pro Παρνησὸς scribendum esse Πάρνης, quamvis *Photius* Lex. MS. & Scholiastes ad h. l. pravam scripturam servent. Vide *Strabon.* Lib. IX. p. 613. *Stephan. Byz.* in v. Scholiast. Comici ad Nub. v. 322. ad Acharn. v. 347. & *Jos. Wass.* addend. ad *Thucyd.* p. 671. In *Senecae* Hippol. v. 4. *Parnetha* etiam restituit *Jos. Scaliger.* Hunc montem *Holsten.* ad *Steph.* etiam Πάρνηθον dici affirmat. Sed falsa sunt testimonia, quibus nititur vir magnus. Nam in *Hesychio* Πάρνηθος non rectus casus est, sed genitivus, jungendus cum ὄχθος. At in *Etymol. M.* p. 361. 31. pro ὑπὸ τὴν Πάρνηθον *Kusterus* ad *Suid.* Tom. I. p. 819. legendum docuit ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος. Solus igitur restat locus *Etymol.* p. 352. 50. ubi quis est, quin pro τοῦ Παρνήθου, una literula mutata, τοῦ Πάρνηθος scribere malit? Hanc correctionem post e MS. firmavit *Valckenarius* ad *Herodot.* V. 62. *Hesychium* vero *Parnetha* cum *Parnasso* confudisse, monuit *Is. Casaubon.* ad *Persii* Prolog. p. 10.

13. Παρόν.] Vide sup. v. Πάρεστιν. Cl. *Villoisonus* ad *Longum* p. 180. ait, post hanc vocem in Codicis margine scriptum esse: Μόνον, καὶ ἀντὶ τοῦ πλὴν, καὶ οἷον πότερον.

14. Πατρούχου παρθένου.] Ex *Hero-*

Πατρονομούμενοι [15]. οἱ τοῖς γονικοῖς νόμοις χρώμενοι. ἢ ὑπὸ τῶν πατέρων ἀρχόμενοι.

Πάχνη.

Herodoto Lib. VI. 57. πατρούχου τε παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν, ἢν μήπερ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ. Cum Glossographo nostro, quem Photius Lex. MS. & Suidas compilarunt, Pollux III 33. aliique Grammatici consentiunt. Scholiastes Platonis ad Legg. I. p. 567. E. Κλῆρός ἐστι κτημάτων οὐσία τις, ἢ λαχμὸς, ἢ μέτρον τι γῆς· ὅθεν καὶ Κληροῦχοι, οἱ ταῦτα κατέχοντες. Ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλελειμμένη παῖς, ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος. τινὲς δὲ ταύτην καὶ Ἐπιπ̓λαματίδα καὶ Πατροῦχον καλοῦσιν. Cujus glossae posterior pars etiam est apud Scholiast. Aristoph. ad Av. v. 581. ubi viri docti ex Hesychio certatim corrigunt Ἐπιπαματίδα. Quae Attice ἐπίκληρος, ἐπικληρῖτις, ἔγκληρος, & πατροῦχος, Dorice dicebatur αὐτοπάμων, ἐμπάμων, ἐπιπαμαῖτις, ἐπιπάμων· de quibus nominibus divinitus Ti. Hemsterhus. ad Hesych. Tom. I. p. 1197. & ad Thom. M. p. 346. Eadem a Doribus πάμωχος, pro παμοῦχος, dici potuit. Certe πάμωχος est, qui totam hereditatem possidet. Hesychius: Πάμωχος. ὁ κύριος. Ἰταλοί. Inde verbum παμωχέω, Laconice παμωχιῶ, possideo, apud eundem Hesychium in v. & in eximiis illis Tabulis Heracleens. I. vs. 120. de quo, praeter Mazochium, vide Ed. Corsinum Proleg. in Notas Gr. p. 20. & Gisb. Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 105. Et, quoniam Doricas voces, a πάομαι derivatas, attigimus, addamus conjecturam in Hesychio: Πάμπανον. ἡ Δημήτηρ, ἐν Ἡρακλείᾳ. Lege: Παμπάμων. omnia possidens, dives. Quod aptissimum Cereri epitheton est. Vide eundem v. Πολύβοια.

15. Πατρονομούμενοι.] Legg. III. p. 586. G. Διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονέναι, οἷς ἑπόμενοι, καθάπερ ὄρνιθες, ἀγέλην μίαν ποιήσουσι, πατρονομούμενοι, καὶ βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι. Paulo ante: ἀλλ᾽ ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις

Πάχνη [16]. δρόσος πεπηγυῖα. Κρύσταλλος ἡ, τὸ ὑπὸ κρύους συνεσταλμένον καὶ πεπηγός.

Πειρῶντα [17]. πειράζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γυναῖκα.

Πέλα-

κοῖς νόμοις ἑπόμενοι ζῶσιν. *Suidas*, fortasse ex alio Lexico *Platonico*: Πατρονομούμενοι. οἱ τοὺς παρὰ τῶν πατέρων παραδεδομένους νόμους τηροῦντες. Longe alia apud Laconas potestas erat vocis πατρονομία & πατρονόμος. Scilicet sic dicebatur *magistratus*, *ad quem rerum cura*, *quae quodammodo paterna erat*, *pertineret*; de quo vide *Ed. Corsin.* Dissert. V. post Not. Graec. p. 95. Pro γονικοῖς, προγονικοῖς corrigit *Valckenarius* ad *Euripid.* Hippol. v. 826. Rectissime.

16. Πάχνη.] Tim. p. 538. G. τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα, χάλαζα· τὸ δ' ἐπὶ γῆς, κρύσταλλος· — τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγε]. Sympos. p. 321. E. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι, &c. Ibid. p. 533. B. ἀνυπόδητος ἢ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾷον ἐπορεύετο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι. Vide sup. v. Ἐρυσίβη. Glossam descripsit *Photius* Lex. MS.

17. Πειρῶντα.] Phaedr. p. 337. A. γέγραφε γὰρ δὴ ὁ Λυσίας πειρώμενον τινὰ τῶν καλῶν, οὐχ ὑπὸ ἐραστοῦ δέ. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ Πειρώμενον παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ, πειραζόμενον παρά τινος, τουτέστι, προσπαιζόμενον καὶ προσβαλλόμενον. *Aristophan.* Plut. v. 150. Ὅταν μὲν αὐτὰς τὶς πένης πειρῶν τύχῃ. ubi vide *Berglerum*. *Satyrus* apud *Athen.* L. XII. p. 534. C. τὴν δ' Ἄγιδος γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἑταίραν. *Lucian.* Deor. Dial. VI. p. 217. μῶν οὖν ἐπείρα τινά; ubi exquisita dedit magnus interpres. *Alciphron* Lib. III. Ep. 52. ὑποπειρᾷς γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. *Photius* Lex. MS. Πειρᾶν. τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ. Μένανδρος. *Aristaenet.* L. I. Ep. 4. p. 32. Ibid. Ep. 7. p. 50. *Wass.* ad *Thucyd.* Lib. VII. 54. *Pierson.* ad *Moerid.* p. 310. Eandem vim esse in Latino *tentare*, praeter alios multos, docet *Muretus* ad

Πέλανοι [18]. πέμματα ἐκ παιπάλης καὶ ἐλαίου καὶ μέλιτος πεποιημένα πρὸς θυσίαν.

Πέλτη [19]. ὅπλον κοῦφον, ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης γεγονός.

Πελάτης [20]. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων.

Πενε-

ad *Tibull.* I. 3. 73. *Suidas* posteriora glossae verba, παῖδα ἢ γυναῖκα, praetermisit.

18. Πέλανοι.] Legg. VI. p. 626. A. θύματά τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανοι δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ θύματα. Mirum, ni *Suidas* h. v. *Boëthi*, vel alterius, Lexicon *Platonicum*, magno bonarum literarum damno deperditum, compilarit: Πέλανοι. πέμματα ἐκ παιπάλης, τουτέστιν, ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια· ὡς αὐτός φησι· (intellige *Platonem*) καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι. Διονύσιος Θρᾳξί· Θεοῖς ἀπαρχαί τινες. &c. Sic si glossam capias, poteris carere *Kusteri* conjecturis, quibus frustra quoque *Dionysium*, Comicum, ab *Athenaeo* saepe laudatum, in *Dionysium Thracem*, Grammaticum, commutavit. Mutila verba, Θεοῖς ἀπ. τινες, Comici sint, an Glossographi, vix discernas. *Dionys. Halic.* A. R. Lib. II. p. 134. καὶ θύουσιν αὐτοῖς ἔτι, τῶν μὲν ἐμψύχων οὐδέν· οὐ γὰρ ὅσιον αἱμάττειν τοὺς λίθους· πελάνους δὲ Δήμητρος, καὶ ἄλλας τινὰς καρπῶν ἀπαρχάς. *Pausan.* Lib. VIII. cap. 2. p. 600. καὶ ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι. *Porphyr.* de Abst. Anim. L. IV. cap. 22. *Pollux* VI. 76. *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 660. & *Toupius* Emend. in *Suid.* T. I. p. 36.

19. Πέλτη.] Protag. p. 209. E. Τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες; οἱ πελταστικοὶ, ἢ οἱ μή; Vide Scholiasten ad Legg. VII. p. 637. G. *Timaeo* glossam sublegit *Photius* Lex. MS.

20. Πελάτης.] Euthyphr. p. 48. H. πελάτης τὶς ἦν ἐμός· καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Qualem recentiores Graeci

ἐργα-

Πενεστικόν [21]. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν, ὡς τὸ Εἱλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις.

Πε-

ἐργολάβον vocabant. *Moeris* p. 324. Πελάτης, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον. *Arrian*. Diss. *Epictet*. IV. p. 405. *Synes*. de Provid. p. 105. C. Horum, ut liberorum, multo honestior erat conditio, quam servorum. *Pollux* III. 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Iccirco quos Romani *clientes*, Graeci πελάτας vocant, ut *Dionys. Halic.* A. R. Lib. II. p. 84. *Plutarch*. Mario p. 408. C. Crasso p. 556. B. Vide *Casaubon*. in *Athen*. X. 12. p. 738. In *Suida*, glossam *Timaei* repetente, prave scribitur: Πελάτης. ὁ ἀντιστρέφων καὶ ὑπηρετῶν. in quo *Kusterus* haerebat: item in Scholiis ad *Platonem* l. c. Πελάτης. ὁ ἀντιστροφῶν &c. Nunc clarum est, legendum esse: Πελάτης. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν. Famuli, victum pro mercede capientes, alio nomine ἐπισίτιοι dicuntur a *Platone* Polit. IV. p. 445. B. καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες, ὥσπερ οἱ ἄλλοι. ubi Scholiastes: Ἐπισίτιοι, οἱ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενοι. ut *Hesych*. & *Suidas*, quorum glossae ex hoc ipso fonte fluxerunt. Eodem *Platonis* loco usus est *Athenaeus* VI. p. 247. A.

21. Πενεστικόν.] Codicis MS. lectione nihil vidi inquinatius: Πεστικόν. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν πρὸς τὸ εἱλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπάρταις. Quae cum jam olim ita corrupta reperisset *Photius* Lex. MS. pluribus mendis cumulavit: Πεστικόν. τὸ πρὸς Θέτταλον θητικὸν, ἢ τὸ Εἱλώτιζον παρὰ Σπαρτιάταις. Πενεστικὸν recte emendat vir doctus in *Photii* margine. Pro πρὸς nihil haesitans ὡς in textum recepi. Lexicon Rhetoricum apud *Eustath*. ad Il. B. p. 295. Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. *Ammonius*: Πενέστης παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον χειρωθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες. *Timaeus* respexit Legg. VI. p. 623. F. σχεδὸν γὰρ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἡ Λακεδαιμονίων Εἱλωτεία πλείστην ἀπορίαν παράσχοιτ' ἂν καὶ ἔριν, τοῖς μὲν, ὡς εὖ, τοῖς δ', ὡς οὐκ εὖ γεγονυῖα ἐστί.

ἐστιν. ἐλάττω δὲ ἥ τε Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως ἔχειν ἂν ἔχοι, τὸ Θετταλῶν τ' αὖ Πενεστικὸν ἔθνος. *Platonem* laudavit *Athenaeus* Lib. VI. p. 264. E. loco classico, ubi de Thessalorum *Penestis*, & aliorum Graecorum servis multa recondita promit. *Penestarum* nomen *Suidas* turpiter depravavit: Ἐθνέσται. ἔθνος Θεσσαλίας. Scribe, Πενέσται, ut recte legitur apud Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. 1264. quem *Suidas* descripsit: Πενέσται δέ φασι λέγεσθαι τὸ θητικὸν παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἦν πάλαι, ἀπὸ Πενέστου τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον, &c. De iisdem, & aliis servis locus est mire contaminatus in Etymologico MS. Bibl. Regiae: Εἵλωτες, οἱ Λακεδαίμονες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρ' Ἀθηναίοις. παρὰ Κρησὶ Πελάται· παρὰ Σικοελνίοις Κορωνιφάροι· παρὰ δὲ Συρακουσίοις Καλλικάροι. Codex Ultraj. hujus Etymologici in paucis meliorem lectionem praebet: Εἵλωτες, οἱ μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. & mox κορυνιφάροι. Totus locus ita corrigendus: Εἵλωτες. οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες καὶ Πελάται λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται· (ab *Hesychio* etiam Κλάροι dicti.) παρὰ Σικυωνίοις Κορυνηφόροι· παρὰ δὲ Συρακοσίοις Καλλικύριοι. Nunc singula videamus. Cum Attici servos & Θῆτας & Πελάτας vocent, deletis verbis παρ' Ἀθηναίοις, vocem Πελάται, quae Creticum Κλαρῶται expulit, in sedem suam revocavi. Quanquam fateor, eam glossae partem sic etiam emendari posse: παρ' Ἀρκαδίοις Πελάται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται. *Theopompus* apud *Athen.* VI. p. 271. E. Ἀρκάδας φησὶ κεκτῆσθαι Προσπελατῶν, ὥσπερ Εἱλώτων, τριάκοντα μυριάδας. Sed prior ratio magis placet. Pro Κλαρῶται si quis malit Μνῶται, nihil repugno. Utrumque enim nomen Cretensibus usitatum fuit. Sicyonium Κορυνηφόροι confirmant *Pollux* & *Steph. Byz.* quorum loca statim recitabo. Κορυνηφόροι non intelligendi sunt *clava armati*, quales erant Pisistrati Κορυνηφόροι apud *Herodot.* I. 59. Nihil enim periculosius esse poterat, quam servis arma committere. Qua de caussa Cretenses, ut narrat *Aristoteles* Polit. II. 5. τἄλλα ταὐτὰ τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, καὶ τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Sed Κορυνηφόρους

φόρυς accipe *pedum pastorale*, vel *baculum rusticum gestantes*. *Theocritus* Eid. VII. 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν. Iidem Sicyoniorum sive servi, sive mercenarii, Κατωνακοφόροι appellati sunt, quod vestimento pellem ovinam subsutam habebant. *Theopompus* & *Menaechmus* apud *Athen*. l. c. tradunt, παρὰ Σικυωνίοις Κατωνακοφόρυς καλεῖσθαι δύλυς τινὰς, παραπλησίυς ὄντας Ἐπευνάκτοις. ut *Piersonus* ad *Moerid*. p. 225. vulgatum Καταναкοφόρυς rectissime emendavit. Ex *Polluce* VII. 68. intelligitur, Sicyoniorum tyrannos, sicut in Attica Pisistratidas, homines agrestes, sed amantiores libertatis, quam faex plebis urbanae esse solet, hoc tam vili & contemto vestimento insignes fecisse, ut eos puderet urbem frequentare, & urbanis esse ludibrio. Syracusanorum Καλλικύριοι ab aliis etiam Κιλλικύριοι dicuntur. Vide *Herodot*. VII. 155. & ibi *Valckenarium*. *Photius* Lex. MS. Κιλλικύριοι ἐν Συρακούσαις τινὲς ἐκλήθησαν, οἱ ἀντὶ τῶν Γεωμόρων μέρος καταβάλλοντες τοῦ πολιτεύματος· οἷον Εἵλωτες, καὶ Πενέσται τινές. ubi pro καταβάλλοντες scribendum καταλαβόντες. Bene *Valckenarius* l. c. in *Hesychio* legit: Κιλλικύριοι. οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις. Sed eadem opera in *Zenobio* IV. 54. corrigendum erat: Οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις Καλλικύριοι. *Cillicyrios* non Syracusis, sed Cretae tribuit Lexicon Rhetoricum apud *Eustath*. l. c. Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν, παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Κρήτῃ· Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ. καὶ Ἀφάμιαι, ἐν Συρακούσαις. Sed, ut Lexici auctor ceteris scriptoribus consentaneus sit, transpositione & emendatione juvandus est: Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Συρακούσαις· Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ· καὶ Κλαρῶται, ἐν Κρήτῃ. Lectio Κλαρῶται etiam in mentem venit viro docto Misc. Obs. Nov. T. I. p. 78. *Pollux* III. 83. Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων, οἱ Λακεδαιμονίων, Εἵλωτες. καὶ Θετταλῶν, Πενέσται. καὶ Κρητῶν, Κλαρῶται, καὶ Μνῶται. καὶ Μαριανδυνῶν, Δωροφόροι. καὶ Ἀργείων, Γυμνῆτες. καὶ Σικυωνίων, Κορυνηφόροι. Mariandyni quomodo ab Heracleotis sub jugum missi sint, tradunt *Posidonius* apud *Athen*. VI. p. 263. D. & *Strabo* XII. p. 817. Eorum servos Δωροφόρυς etiam *Callistratus* apud *Athen*. l. c. & *Hesychius* v. dicunt. *Steph. Byz*. v. Χίοι· Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαν-

Πεϱιαγειρόμενοι νικηφόροι [22]. οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι, καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες, καὶ περιϊόντες.

Πε-

σαντο θεράπευσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, (forte, Γυμνῆσι) καὶ Σικυώνιοι Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες Μνωΐταις. Quem locum sumsisse videtur a *Theopompo* apud *Athen.* VI. p. 265. B. Multa, quae huc afferri possent, sciens praetermitto, quod bonam eorum partem occuparunt *Jo. Meursius* Miscell. Lacon. II. 7. Creta III. 14. & *Is. Casaubon.* ad *Athen.* l. c. p. 458. Ceterum, antequam hujus disputationis finem facimus, *Platonis* locum, quem supra posuimus, iterum inspiciamus. In eo vir eruditus Misc. Obs. Nov. l. c. legendum suspicatur: ἐλάττω δ' ἢ ἡ τε Κλαρωτῶν δουλεία τῆς τῶν M. Sed locus obscurus potius, quam corruptus, interpretationem, non correctionem, desiderat: praesertim cum *Athenaeus* l. c. vulgatam lectionem servet. Ἐλάττω non ad τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως refertur, sed ad antecedens Εἱλωτεία. Sensus est: *Magnam dubitationem afferat Lacedaemoniorum in Helotes imperium in utramque partem disputantibus, benene, an secus institutum sit: minus dubitationis praebeat dominatio cum Heracleotarum in subjectos Mariandynos, tum Thessalorum in Penestas.* Δουλεία sunt ipsi servi, ut saepe θεραπεία, θεράποντες. Apud *Aristotelem* l. c. non modo δουλεία sic dicitur, sed etiam Εἱλωτεία pro *Helotibus*, ut hic a *Platone*, & Πενεστεία pro *Penestis*. Ergo δουλεία Ἡρακλεωτῶν τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως sunt servitium sive servi Heracleotarum, qui extiterunt ex subjectione Mariandynorum. In hac sententia me valde confirmavit consensus *Danielis Wyttenbachii*, cui tantum tribuo, quantum eruditorum, qui nunc sunt, nemini.

22. Πεϱιαγειρόμενοι νικηφόροι.] Polit. X. p. 521. fin. καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς (δικαιοσύνης) κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ, ἣν

Περιῆπον [23]. περί τινα ἦσαν θεραπευτικῶς καὶ φυλακτικῶς.

ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν. Optime *Timaeus* περιαγειρομένους exponit περιιόντας· pessime *H. Stephan.* Ind. Thes. *a circumfluentium turba circumdatos.* Hunc *Platonis* locum laudat *Suidas* v. Ὥσπερ οἱ νικηφόροι, & v. Περιαγειρόμενοι. quae posterior glossa, singulari eruditione referta, iisdem verbis legitur in *Photii* Lex. MS. & *Apostolii* Proverb. XV. 97. atque omnino vel ex *Boëthi*, vel ex alterius Lexico *Platonico* derivata videtur. De ἐπαγερμῷ, sive more illo, quo ludorum gymnicorum victores circumeuntes munuscula a singulis spectatoribus exigerent, palmaria est annotatio *Is. Casauboni* ad *Sueton.* Neron. cap. 25. Hac autem in re proprium est ἀγείρειν, ἐπαγείρειν, περιαγείρεσθαι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Od. B. p. 1430. Ἀγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. quod etiam habet *Etymol. M.* p. 14. 33. Lexicon Sangerm. MS. v. Ἀγύρτης. τὸ δὲ Ἀγείρειν καὶ Περιαγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ, ἤ τινι ἑτέρᾳ σεμνύνειν. *Philostrat.* V. A. Lib. V. p. 193. de Nerone: ὡς ἀντὶ τοῦ νομοθετεῖν νόμους ᾄδειν, καὶ ἀγείρειν ἔξω θυρῶν. Ibid. p. 195. τραγῳδίας ὑποκριτὴς τῶν οὐκ ἀξιουμένων ἀνταγωνίζεσθαι τῷ Νέρωνι, ἐπειδὴ τὰς ἑσπερίους πόλεις ἀγείρων. Apud *Aelian.* H. A. Lib. VI. cap. 10. Cynocephalus, saltare & tibia canere doctus, μισθὸν ἐπράττετο ὑπὲρ τούτων, καὶ τὸ διδόμενον εἰς φασκώλιον ἐμβαλὼν ἐξηρτημένον ἔφερεν, ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. quem locum bene explicat *H. Vales.* Emendat. V. 6. Vide sup. v. Ἀγείρουσαν. Ad munuscula hieronicis ingesta, de quibus *Casaubonus* l. c. pertinet glossa *Photii* Lex. MS. Πελληνικαὶ χλαῖναι. Διάφοροι. καὶ τοῖς νικῶσι τὰ Ἕρμαια ἐδίδοντο. Qui locus hanc etiam ob caussam notandus est, quod firmat lectionem, inter Ἕρμαια & Ἥραια fluctuantem, apud Scholiast. *Aristoph.* ad Av. 1421. Pellenae celebrata esse Ἕρμαια, certum est e Scholiaste *Pindari* ad Ol. VII. 156. IX. 147.

23. Περιεῖπον.] Ex *Herodoto*, ni fallor, Lib. I. 73. ὃς τοὺς Σκύθας τούτους τὸ μὲν

Πεττεία [24]. ἡ διὰ ψήφων παιδιά. ἔστιν δ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει.

Πλέ-

μὲν πρῶτον περιεῖπε εὖ, ὡς ἐόντας ἱκέτας. VII. 181. καὶ μὶν, ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ περιέποντες εὖ. Contra τρηχέως περιέπεσθαι, Lib. I. 73. VII. 211. VIII. 17. Haec ipſa *Herodoti* loca, aliaque aliorum collegerunt *Leopardus* Emendat. VII. 8. & *Valckenarius* ad Schol. *Euripid.* Phoeniſſ. 342. Pro περί τινα *Photius* Lex. MS. prave exhibet περιέτειναν. *Suidas* vulgatus, καὶ φυλακτικῶς, praetermittit. Sed habet ejus Cod. Leid.

24. Πεττεία.] Polit. VI. p. 470. D. καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν, οἱ μὴ, τελευτῶντες ἀποκλείονται, καὶ οὐκ ἔχουσιν, ὅ, τι φέρωσιν· οὕτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι, καὶ οὐκ ἔχειν ὅ, τι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις. Legg VII. p. 640. E. προβάλλοντά τε ἀλλήλοις ἀεὶ, διατριβὴν τῆς πεττείας πολὺ χαριεστέραν πρεσβυτῶν διατρίβοντα φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σχολαῖς. ubi vide Scholia. Eryx. p. 742. E. ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῇ πεττείᾳ εἰναι πεττοὺς, οὓς εἴ τις φέροιτο, δύναιτ' ἂν τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἡττᾶσθαι οὕτως ὥστε μὴ ἔχειν, ὅ, τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρουσιν. ubi φέροιτο vertendum *moveat*. *Orion Thebanus* Etymologico MS. Πεσσοί. πεσσὰ δὲ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως. πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα. (Fragm. *Brunck.* p. 22.) καὶ τάχα ἡ πεττεία πεντεία τις οὖσα. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται παλαιῷ· Εὗρε σοφὸς λιμοῦ μοι παραιφασίην Παλαμήδης. καὶ ἐστὶν ὁ στίχος γραμμάτων λϛʹ, ἰσάριθμος τοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὗ ὁ μέλλων πέσω, πεσὸς, καὶ πλεονασμὸς πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι. ubi ex *Euſtathio* ad Od. A. p. 1396. ſcribe, πεσὸς κατὰ διπλασμὸν πεσσός. *Orionem* cum deſcripſerit *Etymologus M.* p. 666. 16. utriusque loca comparanda ſunt, ut alter ex altero integrior fiat. Sed haec levia ſunt. Illud gravius, quod *Timaeus* ait, πεττείαν aliquando pro *geometria* ſumi. Quod cum mirum viſum eſſet *Jo. Hudſono* ad *Moeridem* p. 307. in quem haec *Timaei* gloſſa cum paucis aliis migravit, pro γεωμετρίαν temere γραμματείαν

τείαν

πεττείαν conjecit. Insignis *Platonis* locus est Phaedr. p. 356. C. τοῦτον δὲ, (Θεῦθ) πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ γεωμετρίαν, καὶ ἀστρονομίαν, ἔτι δὲ πεττείας τε καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γράμματα. Hic veteres quidam interpretes, nunc deperditi, monuerunt, non illam vulgarem apud Graecos πεττείαν a *Platone* significari, sed mathematicam Aegyptiorum; quae tabula erat, duodecim lineis conscripta, cursum Solis & Lunae per duodecim Zodiaci signa ostendens. Cujus rei notitiam uni debemus *Eustathio* ad Od. A. p. 1397. qui ad *Platonis* locum, a se laudatum, interpretandum haec subjecit: Καὶ ὅτι οἱ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματισταί, οὐ τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν σημανθῆναί φασιν ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου· καταγραφὴν γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐκλειπτικὰ, πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. Vide *Salmas.* in *Vopisc.* Procul. cap. 13. p. 749. *Hermias* tamen Scholiis MSS. in hunc Dialogum πεττείαν de *vulgari calculorum ludo* accepit. Verba ejus haec sunt: Ἐπειδὴ πεττείαν καὶ κυβείαν κατηριθμήσατο, τῷ ὄντι λοιπὸν περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόμενος, ἅπερ χαριεντισμοῦ χάριν παραδίδοται, καὶ αὐτὰ χρήσιμα ὄντα, καὶ δυνάμενα ἀφέλκειν ἡμᾶς τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν, ἐν λογικῇ παιδιᾷ ταττόντων (Cl. *Luzac.* legit τάττοντα) τὸ ἄλογον. Διττὴ δέ ἐστιν αὕτη ἡ παιδιά, ἡ μὲν κυβείας χάριν, ἡ δὲ παιδείας χάριν παραδεδομένη· ἐν τούτοις δὲ καὶ τύχης χρεία· ἐκεῖνα γὰρ τὸ μόνιμον καὶ σταθερὸν τῶν μαθημάτων εἶχε. Recte *Hermias.* Veterum enim interpretum subtilitas multa in *Platone*, de quibus ille ne per somnium quidem cogitarat, quaesivit. At *Sallierius* ad *Moerid.* l. c. πεττείαν pro *geometria* capi posse arbitratur in *Platonis* Politic. p. 187. F. ἢ πεττείαν, ἢ ξύμπασαν ἀριθμητικὴν ψιλὴν, εἴτε ἐπίπεδον, εἴτε ἐν βάθεσιν, εἴτε ἐν τάχεσιν οὖσάν πως. Fateor, hic πεττείαν cum arithmetica conjungi. Verum cum ibidem aliae gravissimae artes item, cum ludicris, ut στρατηγικὴ cum θηρευτικῇ, conjungantur, nullam caussam video, quare a recepta vocis πεττεία significatione recedatur. In *Timaeo* pro πεττία, πεττεία, & pro λέγειν scripsimus λέγει, scil. *Plato*.

Πλέθρον[25]. ἕκτον μέρος σαδίου.
Πλημμέλεια[26]. πολλὴ ἀμέλεια.
Πνὺξ[27]. χωρίον ἐν ᾧ τὰ ἀπόῤῥητα ἐκκλησιάζουσιν.
Ποικιλτική[28]. ποικίλον ὕφασμα, ἡ ὑφαντικὴ ποικίλων.

Πομ-

25. Πλέθρον.] Critia p. 563. E. πλέθρου μὲν γὰρ βάθος ὀρώρυκτο, τὸ δὲ πλάτος ἁπάντων, σαδίου. ubi vide Scholia. Ibid. p. 562. C. D. Theaetet. p. 128. A. p. 140. F. Alcib. I. p. 33. D. & *Jac. Perizon.* in *Aelian.* V. H. Lib. III. cap. 1. Glossa temere irrepsit in *Moeridis* libellum de *Vocc. Atticis.*

26. Πλημμέλεια.] Clitoph. p. 255. E. καί τοι διά γε ταύτην τὴν πλημμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν — σασιάζουσι. Apolog. p. 361. A. καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Tim. p. 552. fin. Legg. III. p. 591. A. Saepe etiam apud *Platonem* πλημμελὴς & πλημμελεῖν legitur. *Suidas* in v. laudat locum ex Lyside p. 113. F. quod minus animadversum doctissimo *Kustero* errorem objecit. Reliquam illius glossae partem ex *Photii* Lex. MS. restituit *Albertus* noster Miscell. Crit. in *Suid.* p. 286

27. Πνύξ.] Critia p. 560. G. καὶ περιειληφυῖα ἐντὸς τὴν Πνύκα καὶ τὸν Λυκαβηττὸν, ὅρον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχουσα. ubi vide Scholia. In antiquis *Platonis* Edd. pro Πνυκὸς legitur πυκνῶς, quod ex Genitivo Πυκνὸς, veteribus item usitato, natum est. Lexicon Rhet. MS. Πνύξ. τὸ δικασήριον. καὶ ἔστιν ἡ γενικὴ Πνυκός· διὰ δὲ τὴν εὐφωνίαν ἐστὶ Πυκνός. cujus glossae partem descripsit *Etymol. M.* p. 677. 44. De hac metathesi *Cornarius* in Eclog. p. 777. & *Kusterus* ad *Aristoph.* Thesmoph. 665. Hac quoque glossa manus stulte liberalis *Moerida* locupletavit.

28. Ποικιλτική.] Polit. II. p. 427. G. ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν, καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα, &c. III. p. 438. C. πλήρης δὲ ὑφαντικὴ, καὶ ποικιλία, καὶ οἰκοδομία, καὶ πᾶσα αὖ ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία. In horum

Πομπή[29]. ἀπόπεμψις.
Πόπανα[30]. πέμματα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ.
Πόρκος[31]. κύρτος θαλάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.

Ποτ-

rum locorum alterutro *Timaeus* ποικιλτικὴ legisse videtur. Ποίκιλσις est Legg. V. p. 612. F. quod inde excerpsit *Pollux* VII. 34. Pro ποικίλων MS. habet ποικίλως.

29. Πομπή.] Polit. II. p. 431. G. οὔτε κατὰ λόγους, οὔτε κατὰ σημείων πομπάς. Ibid. H. τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι. Epist. VII. p. 720. F. αὐτός μοι πομπὴν παρασκευάζειν ἔφη. Legg. V. p. 610. B. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν φίλη γιγνομένη παρὰ φίλων. Glossam descripsit *Photius* Lex. MS.

30. Πόπανα.] Polit. V. p. 458. F. καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν. ubi vide Scholia. De eo *Platonis* loco erudite *Casaubon.* in *Athen.* IV. 21. p. 305. *Orpheus* Argonaut. v. 314. Αὐτὰρ ἐπεὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα Λείψας ὑγρὸν ἔλαιον. *Philippi* Epigr. editum a *Kustero* ad *Suid.* T. II. p. 289. Σοὶ γὰρ ὑπὲρ χιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα προσέχει). *Alciphron* Lib. III. ep. 35. ὁ δὲ πένης (συνεισηνέγκατο) πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανώτου χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. *Philostrat.* Lib. II. Icon. 34. p. 859. Lexicon Rhet. MS. Πόπανόν ἐστι πλατὺ μάλα τι, στρογγύλον ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. Plura de hac aliisque placentis, in sacris praesertim offerri solitis, *Spanhem.* ad *Aristophan.* Plut. v. 659. & *Toupius* Emend. in *Suid.* I. p. 36. *Timaeum* compilantes, *Photius* Lex. MS. & *Suidas*, πλακούντια praebent pro πέμματα. Sed πέμματα legit quoque is, qui *Moeridi* p. 307. hanc glossam inseruit.

31. Πόρκος.] Sophist. p. 150. C. Κύρτους δή, καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; quem locum laudant *Suidas* & *Etymol. M.* in v. *Plutarch.* Sympos. L. VIII. 8. p. 730. C. οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον. *Pollux* I. 97. VII. 137. X. 132. & *Thom.*

Ποτνιώμενος [32]. ἐπικαλεῖτο σὺν λύπῃ.

Πρανές [33]. κάταντες.

Πρόσχημα [34]. παρακάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις.

Πρέ-

Thom. M. in v. Glossam a *Timaeo* mutuati sunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.* Eadem nescio quis *Moeridem* interpolavit.

32. Ποτνιώμενος.] Si *Helladium* Chrestomath. p. 18. audias, ποτνιᾶσθαι tantum de *muliere* dicitur, ὅταν κακόν τι πάσχῃ, καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεόν. Quod fortasse de verbo ὀλολύζειν verum fuerit; de quo *Pollux* I. 27. ὀλολύξαι, καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν. At ποτνιᾶσθαι promiscue dici, multis veterum testimoniis intelligitur. De *muliere*, *Alciphron* Lib. II. Epist. 4. p. 258. τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτνιωμένη. *Aristides* Tom. II. p. 193. ἀκούων παίδων καὶ γυναικῶν ποτνιωμένων. *Aelian.* V. H. Lib. XII. cap. I. p. 721. Ἡ δὲ ἄκουσα (nisi malis κωκύουσα) καὶ ποτνιωμένη, καὶ δακρύουσα. At de *viro*, *Lucian.* de merc. conduct. p. 673. πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. *Maxim. Tyr.* Diss. XI. p. 115. *Aristaenet.* Lib. II. Ep. 10. p. 238. *Eunap.* Chrysanth. p. 206. aliique plures. Adde *Polluc.* VI. 201. *Thom. M.* in v. & *Spanhem.* in *Callimach.* H. in Dian. v. 259. In *Platone* frustra hoc verbum quaesivi.

33. Πρανές.] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 433. A. Πάλιν δὴ Ὁμήρου δεησόμεθα, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλέα, θεᾶς παῖδα, Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενον, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνῆ· ex Il. Ω. 10. *Hesychius*, depravato Codice usus, dedit: Καδρανές. κατωφερές. Emendandum: Καταπρανές. Ipse alibi: Καταπρανοῦς. κατωφεροῦς. Vocem πρηνὴς satis ornarunt Interpp. ad Act. Apost. I. 18. & *Piersonus* ad *Moerid.* p. 318. Glossulam nostram transcripserunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

34. Πρόσχημα.] Protagor. p. 196. B. φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν, ποίησιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ Ἀγα-

Πρέμνον[35]. τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα, οἷον πραμνόν τι ὄν.

Προσέπαιζε[36]. προσέπαιζε. τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται.

Πρὸς τὸ τοῦ Ἄγρας[37]. τὸ τοῦ Ἄγρας θεσμοφόριον Ἀρτέμιδος δηλοῖ.

Πρό-

Ἀγαθοκλῆς ὁ ὑμέτερος πρόσχημα ἐποιήσατο. Mox πρόσχημα eleganter vocat παραπέτασμα. *Lyſis* apud *Jamblich.* V. P. p. 64. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνου διδασκαλίαν. *Lyſias* contra Andocid. p. 120. καὶ τοῦτο πρόσχημα ποιούμενος. *Plutarch.* Lyſandr. p. 444. F. τοῖς δὲ πλείστοις ἐδόκει πρόσχημα ποιεῖσθαι τὸν θεόν. Sed modus non eſſet exemplorum, quae in omnibus fere ſcriptoribus reperiuntur. Gloſſa totidem verbis legitur apud *Suidam.*

35. Πρέμνον.] Gloſſae ſedes quaerenda. Pro πραμνόν τι ὂν ſcribe παραμόνιμόν τι ὄν. Vide *Etymol. M.* p. 686. 34.

36. Προσέπαιζε.] Euthyd. p. 217. F. νῦν δὲ, μοὶ δοκεῖ, δεῖν ὡς ἠθήτην πρότερον παῖξαι πρὸς σε. Ibid. p. 219. E. καὶ διὰ ταῦτα προσεπαιστάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην. Phaedr. p. 352. E. μυθικόν τινα ὕμνον προσεπαίσαμεν. ubi bene *Hermias* Scholiis MSS. Προσεπαίσαμεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαίξαμεν. λέγει δὲ ὑμνήσαμεν. Pro *cantu celebrare* etiam dicitur Epinom. p. 700. D. θεοὺς προσπαίσαντα, καθαρώτερόν τε διαγαγόντα τὸν βίον. ubi vide Scholia. *Euripid.* Herc. Fur. v. 460. *Alciphron* Lib. III. Ep. 65. *Aelianus* apud *Suid.* v. Ἡμεδαπὸς, & *Ti. Hemſterhuſ.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 590. Eadem forma Atticis etiam in aliis quibusdam placuit. Sic *Phrynich.* p. 108. σμῆσαι dicendum monet, non σμῆξαι. In *Ariſtophan.* Acharn. v. 590. τεθνήσει pro τεθνήξει, quod Atticum vocat Scholiaſtes. A *Timaeo* gloſſam habent *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

37. Πρὸς τὸ τοῦ Ἄγρας.] Phaedr. p. 337. F. ἀλλὰ κάτωθεν, ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τοῦ Ἀγραίας διαβαίνομεν. ubi variat ſcriptura librorum veterum. *Timaeus* cum Grammatico mox laudando, & Codex Vin-

Vindob. legunt, τ῀ Ἄγρας. Vulgatae Editt. & Scholiastes *Platonis*, item *Pausanias* apud *Eustath.* ad Il. B. p. 365. τ῀ Ἀγραίας. Utramque lectionem agnoscit *Hermias* Scholiis MSS. ad h. l. Ἢ πρὸς τὸ τ῀ Ἄγρας.] Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ἔφορον εἶναι ταύτην τὴν θεὰν παντὸς τ῀ ἀγρίου, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον κατασέλλειν. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. laudans locum *Platonis*, τ῀ Ἀγρίας, haud dubie pro τ῀ Ἀγραίας, legit: καὶ τὸ, ὡς διαβαίνομεν πρὸς τὸ τ῀ Ἀγρίας διαβαινόμενον. ubi ultimum verbum, temere repetitum, expunge. Ἄγρας, an Ἀγραίας scribatur, nihil interest. Diana enim triplici nominis forma Ἄγρα, Ἀγραία, & Ἀγροτέρα dicebatur. Ἄρτεμιν ἐν Ἄγραις vocat *Philochorus* apud Scholiast. *Euripid.* ad Hippol. 73. Vide *Grammium* Histor. Deor. e *Xenoph.* p. 31. Nomen invenit a loco Atticae, ubi colebatur, Ἄγρα, vel Ἄγραι. *Steph. Byz.* & *Hesych.* in v. *Meursius* Athen. Att. II. 5. *Petav.* ad *Themist.* Or. V. p. 415. *Corsin.* Not. Graecor. p. 59. Lexicon Sangerm. MS. Ἄγραι. χωρίον ἔξω τ῀ πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, ἀπὸ τ῀ Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον· οἱ δὲ, ἀπὸ τ῀ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλήρη ἀγρευμάτων. Sed luculentior ejusdem Lexicographi altera glossa est, ex *Pausaniae* Lexico apud *Eustath.* l. c. ut videtur, ducta, quam *Montfauconius* prodidit Bibl. *Coisl.* p. 603. Ἄγραι. χωρίον ἔξω τ῀ πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τ῀ Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, (*Montfauc.* male, Ἄγραις) ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ (*Montf.* γὰρ omisit) ὡς ἐκαθιζόμεν ἐξ Ἄγρας. καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ· ἢ πρὸς τὸ τ῀ Ἄγρας διαβαίνομεν. καὶ Δῆμος ἐν α Ἀτθίδος· τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τ῀ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰλήθυια· τῷ δ' ὄχθῳ πάλιν ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἑλικὼν, καὶ ἡ ἐσχάρα τ῀ Ποσειδῶνος τ῀ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρου. καὶ ἐν τῷ δ· εἰς τὸ ἱερὸν τὸ μητρῷον τὸ ἐν Ἄγραις. In *Pherecratis* loco pro ἐξ Ἄγρας lege ἐν Ἄγρας. Mox pro καὶ Ἀγραίας, τ῀ Ἀγραίας. Pro καὶ Δῆμος fine ulla dubitatione reponendus est Κλείδημος, nobilis Atthidis scriptor. De perpetua confusione nominum, Κλείδημος, Δῆμος, Δήμων, multa possemus, si locus pateretur, in medium afferre.

Cli-

Πρόβασις [38]. ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις.

Προβολή [39]. γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων.

Προτέλεια [40]. αἱ περὶ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί.

Πρύ-

Clidemi fragmentum, turpiter vitiatum, corrigant acutiores. Facile tamen apparet vel ex *Platone* l. c. ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. pro Εἰλήθυια, Ὠρείθυια legendum esse.

38. Πρόβασις.] Ex *Hesychio*, *Phot.* Lex. MS. & *Suida* rescripsi κτῆσις pro vitiosa Cod. lectione κτίσις. Vox πρόβασις mihi non aliunde nota est, quam ex *Homero* Od. B. 75. Προβατεία eadem significatione est apud *Strabon.* XII. p. 822. *Aelian.* H. A. Lib IV. cap. 32. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 504. D. aliosque. Neutra vox in *Platone* occurrit. Lexicon Rhet. MS. Προβατεία. τὰ χωρία τὰ ἐπιτήδεια πρὸς νομὴν προβάτων, καὶ αἰγῶν, καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων. Scribe, Προβάτεια, & βοσκημάτων pro κτημάτων.

39. Προβολή.] Legg. VI. p. 619. A. καὶ τὴν προβολὴν δὴ τὸν αἱρούμενον ἐκ τῶν ἐμπείρων ποιητέον. Lexicon Rhet. MS. Προβολὴ καὶ Προβάλλεσθαι, τὸ παράγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν βουλόμενον, καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἠδίκησεν. εἴ τις δοκοίη ἀδικεῖν, καὶ τοὺς συκοφάντας, καὶ τοὺς περὶ τὰ μυστήρια ἢ Διονύσια ἀδικοῦντας. Quae glossa mutilata est in *Etymol. M.* p. 699. 30. De hac actione erudite disputavit juris Attici consultissimus *Taylorus* ad *Demosthen.* Midian. p. 168. Glossam hinc sumpserunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

40. Προτέλεια.] Τέλος, τελεῖσθαι, & inde derivata a latiore *initiandi* potestate ad *nuptiarum sacra*, quae marem feminamque, velut novae vitae initiatos, conjungunt, transierunt. Poëtarum parens Od. Υ. 74. Κούρης δ' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο. In *Aeschyli* Eumen. v. 838. γαμήλιον τέλος Scholiastes exponit γάμον. Hinc τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι. *Pollux* III. 38. *Eustath.* ad Il. Λ. p. 881. Cujus significationis pravam rationem reddere *Ez. Spanhemium* ad *Callim.*

lim. H. in *Jov.* v. 57. & *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* Var. Hist. IV. 3. monuit me ὁ πάνυ, *T. H.* quanquam iis praeiverat *Hesych.* v. Προτέλεια, & Schol. *Pindari* ad Nemeor. Od. x. 32. sic ex ejusdem emendatione legendus: ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν. Dii, in quorum auspiciis & tutela erant conjugia, θεοὶ τέλειοι dicebantur: in quibus praecipue cultam scimus Ἥραν τελείαν, a Latinis *Junonem pronubam* dictam. *Diodor. Sic.* V. 73. προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διὶ τῷ τελείῳ, καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ. ubi vide *Wesselingium.* Δόμος ἡμιτελὴς in *Homero* Il. B. 701. quomodo capiendus sit, inter ipsos veteres dubitatum est. Sed ex hac ipsa ratione commode poterit explicari δόμος χῆρος, unde maritus abierat ad bellum Trojanum. Vide *Hemsterhus.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XIX. p. 410. Satis jam intelligi arbitror posse, cur *sacra ante nuptias* dicta sint προτέλεια. *Plato* Legg. VI. p. 623. A. ὅσα δὲ προτέλεια γάμων, ἤ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερουργία μελλόντων, ἢ γιγνομένων, ἢ γεγονότων, προσήκουσα ἐστὶ τελεῖσθαι. *Euripides* Iphig. Aul. v. 718. Προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ; — Κἄπειτα δαίσεις τοὺς γάμους ἐσύστερον; *Plato* Comicus apud *Athen.* Lib. X. p. 441. F. προτέλεια δεῖ Ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί. *Achilles Tat.* Lib. II. p. 89. Ἔθυεν οὖν τότε ὁ πατὴρ προτέλεια τοῦ γάμου. *Himerius* Orat. Nupt. p. 599. *Themist.* Or. XIII. p. 168. C. *Is. Casaubonus* ad *Athen.* IX. 4. p. 649. Sed cum προτέλεια etiam ante alias res sacras fierent, vox tam late patere coepit, ut *cujusvis rei gravioris primordia* significaret. Lexicon Rhetor. MS. Προτέλειά ἐστι τὰ θύματα τὰ πρὸ τοῦ δήποτε (l. οἷου δήποτε) πράγματος θυόμενα. *Philo* T. I. p. 294. τὰ προτέλεια τῆς σοφίας ἀναδιδαχθέντα. T. II. p. 14. ταῦτα τοῦ θεοφιλοῦς τὰ προτέλεια. *Maxim. Tyr.* Diss. XIV. p. 159. *Aristides Quinctil.* de Musica III. p. 164. *Themist.* Or. XX. p. 235. C. *Synes.* Dion. p. 53. D. Sed haec satis, vel potius nimium multa. Si quis tamen plura de his sacris cognoscere velit, adeat *Pausaniam* apud *Eustath.* l. c. *Meursium* Graec. Fer. p. 237. & quos laudat *Wesseling.* ad *Diodor.* l. c.

Πρυτανεία [41]. μηνιαῖα Φυλῆς ἀρχή.
Πρῷ [42]. ἔστι ὄρθρου βαθέος.

Πυ-

41. Πρυτανεία.] Gorg. p. 292. A. ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε.

42. Πρῷ.] Sic legitur in Cod. MS. Malim tamen, Πρῷ. ἔτι ὄρθρου βαθέος. ut *Photius* Lex. MS. & *Suidas*. Ejusdem *Suidae* locum, a *Kustero* frustra tentatum, ita correxerim: Πρῴ. οὕτω μονοσυλλάβως, ἔτι ὄρθρου βαθέος. ἴσον τῷ, ἐν ὥρᾳ· τοῦ πρωῒ συναίρεσις ἐστι τὸ πρῴ. διὸ ὀξύνεται. Sed quod sequitur: τὸ δὲ πρῷον περισπᾶται. Οὐ πρῷον μὲν ἡμᾶς ὁ τραγῳδὸς ἤγειρε. Καλλίμαχος. vix caret errore. Nimirum aut ν in πρῷον ex ι natum est apud *Callimachum*, aut scribendum πρῷον, quod ex πρώϊον contractum est, ut πρῷμον ex πρώϊμον in *Aristophane*, & forsitan, ut monosyllabum, pronunciatum. Vide *Piersonum* ad *Moerid*. p. 300. *Phrynichus* MS. Πρῷ δύο σημαίνει, τὸ περὶ καιροῦ, καὶ ἕωθεν· λέγεται καὶ δισυλλάβως. *Hesychius*: Πρωΐ. Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. *Phot*. Lex. MS. Πρωῒ καὶ τὸ Πρῴ μεσημβρίαν δηλοῖ, καὶ τὸ περὶ τοῦ καιροῦ, καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος, ὥσπερ ὀψὲ, καὶ τὸ ὕστερως, καὶ τὸ βραδέως. Ad accentum quod attinet, scribitur πρωῒ & πρῷϊ, πρῴ & πρῷ. *Eustath*. ad Il. Σ. p. 1142. *Etymol. M*. p. 692. 4 *Aristophanis* loca, ubi πρῴ & πρῴ cum jota subscripto occurrit, retulit *H. Stephan*. Th. Gr. L. Tom. III. p. 578. & Append. p. 189. Exempla *Platonis*, quibus nunc utimur, ubique πρωῒ habent. Sed *Brunckius*, Atticorum poëtarum sospitator, ad *Aristoph*. Lysistr. 612. futurum *Platonis* editorem monet, ut semper πρῴ una syllaba edendum curet. Protagor. p. 193. F. Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν· πρωῒ γάρ ἐστιν. ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ὡς ἂν φῶς γένηται. Criton. p. 369. init. ΣΩΚΡ. ἢ οὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; ΚΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩΚΡ. Πηνίκα μάλιστα; ΚΡ. Ὄρθρος βαθύς. Ibid. p. 370. A. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρωῒ ἀφῖξαι; Phaedon. p. 376. C. ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ. quem locum laudat *Thom. Mag*. in v. Rarius significat *nimis mature*, περὶ τοῦ δέοντος χρόνου. Parmenid. p. 58. B.

Πρωῒ

Πυρῶν 43. Φλέγων, ἢ καίων.

Πύθιοι 44. οἱ ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσιν, δύο καθ' ἕκαστον βασιλέα σύσσιτοι.

P.

Ρᾶον. συγκριτικὸν πρὸς ἕτερον.

Ῥᾴδιον. ἀπόλυτον καθ' αὑτό.

Ῥᾷστον. ὑπερθετικόν.

Ῥα-

Πρωῒ γὰρ πρὶν γυμνασθῆναι, ὁρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς καλόν τε τὶ καὶ δίκαιον. *Pollux* I. 69. πρωῒ τῆς ἡλικίας. Contra πρωϊαίτερον, & πρωϊαίτατον rarius de *diei parte*, plerumque de *tempore* dicuntur. Quas voces cur *Thomas Mag.* minus elegantiae, quam πρωΐτερον & πρωΐτατον, habere dicat, nihil cauffae eft. *Plato* Theaet. p. 117. G. ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος. Protag. p. 199. H. καὶ οἱ τούτων υἱεῖς, πρωϊαίτατα εἰς διδασκαλίαν τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Phaedon. p. 376. C. καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον συνελέγημεν. & paulo poft: ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθός. Vide *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. VII. 19.

43. Πυρῶν.] Mendofiffime Cod. MS. Πυράνων. φλεξῶν ἢ καίων. *Photius* Lex. MS. Πυρώνων. φλέγων καὶ καίων. Veram lectionem *Suidas* confervavit. *Plato* Tim. p. 535. F. τὴν δὲ γενέσεως τιθήνην, ὑγραινομένην καὶ πυρουμένην. Ibid. p. 541. D. συνεκπυρούμενα, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναι. Axioch. p. 732. A. καὶ λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν. Vide *Il. Cafaubon.* ad *Sueton.* Auguft. cap. 98. Πυροῦν ignota Lexicis poteftate pro *accenfo igne luftrare* eft apud *Theocrit.* Eidyll. XXIV. 94. Πυρεύειν τὴν ὕλην eft Legg. VIII. p. 648. G.

44. Πύθιοι.] Ex *Herodoto* Lib. VI. 57. οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς, σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια. ubi vide *Wesfelingium.* *Xenophon* de Rep. Laced. p. 690. D. a *Kuftero* etiam ad *Suid.* laudatus: ἔδωκε δ' αὖ καὶ συσκήνους δύω ἑκατέρῳ (βασιλεῖ) προστελέσαι, οἱ δὴ καὶ Πύθιοι καλοῦνται. Putido mendo apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam*

Ῥαψῳδοί [1]. ὑποκριταὶ ἐπῶν.
Ῥῆσις μακρά [2]. διεξοδικὸς λόγος μακρός.
Ῥῆτραι [3]. συνθῆκαι λόγων.
Ῥικνόν [4]. ἐπικαμπὲς, ἢ ῥυσόν.

Ῥύμ-

dam scribitur Ποίθιοι. Apud priorem etiam deest vox σύστιλοι.

1. Ῥαψῳδοί.] Hipparch. p. 2. F. Phaedr. p. 357. F. Ione p. 143. D. ubi vide Scholia.

2. Ῥῆσις μακρά.] Phaedr. p. 353. G. περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις εἰπεῖν. Polit. III. p. 435. A. καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ, καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων. Ibid. D. X. p. 515. C. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. quod, monente *Hemsterhusio*, a *Platone* sumpsit *Lucian.* Prometh. p. 190. & praeter hunc *Aristides* Tom. I. p. 355. & *Liban.* Epist. 316. Legg. VII. p. 636. F. καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες, ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν. Duo posteriores *Platonis* locos, ab interpretibus minus perceptos, explicuit *Is. Casaubonus* ad *Theophrast.* Charact. cap. XVI. p. 286. *Aristophan.* Acharn. v 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν. ubi vide Scholiast. *Philo* T. I. p. 235. 453. T. II. p. 537. & *Dorvill.* Critic. Vann. p. 640. Apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam* rectius legitur cum copula, διεξ. λόγος καὶ μακρός.

3. Ῥῆτραι.] Legendum vel συνθῆκαι διὰ λόγων, ut *Hesychius*, vel συνθῆκαι, λόγοι, ut alii Glossographi. Forte glossa huc invecta est ex Odyss. Ξ. 393. ubi vide *Eustath.* p. 1765. item ad Il. Φ. p. 1245.

4. Ῥικνόν.] Polit. V. p. 457. D. ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν. Tim. p. 543. F. πᾶν ῥυσὸν καὶ τραχὺ ποιῇ. quibus locis *Timaeus* ῥικνὸς, quod postea glossae ῥυσὸς locum suum cessit, legisse videtur. *Philo* T. II. p. 432. loco elegantissimo, sed male interpunćto: πᾶς οἱ περὶ μικροῦ πίονες, εὔσαρκοί τε καὶ εὐεξίᾳ μάλιστα θάλλοντες, οὕτως αἰφνίδιον ἐκτακέντες, ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἶνες αὐτὸ μόνον, καὶ λεπτὴ δορά. ubi αὐτὸ μόνον idem est, quod αὐτόχρημα in *Alciphrone* III. Ep. 29. ubi vide *Berglerum*: aut quod ἄλλως,

Ῥύμμα [5]. ἀπόρυπλον, ἢ σμῆχον.
Ῥυμβεῖν [6]. ῥομβεῖν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου.
Σαρ-

ἄλλως, supra p. 199. a nobis explicatum. *Alciphron* Lib. I. Ep. 26. πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν. ubi plura *Berglerus*. Scholiastes *Nicandri* ad Theriac. v. 137. Ῥικνῆεν, διεῤῥωγὸς, παλαιὸν, ἢ τὸ ῥυσσὸν, ἢ τὸ τρομερόν. *Jamblichus* de V. P. p. 162. σώματα ῥικνὰ opponit τοῖς πολυσάρκοις. ubi *Kusterus* ita castigat *Hesychii* glossam: Ῥικνοί. οὐχ ἱκανοὶ σαρξίν. Vulgo, Ῥικνοί. ἱκανοὶ σαρξίν. Malim legere, ἰσχνοὶ σαρξίν.

5. Ῥύμμα.] Polit. IV. p. 449. B. καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Ibid. C. καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλῦναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. ubi vide Scholia, & *Cornarium* in Eclog. p. 773. *Aristophan.* Lysistr. v. 377. Εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγώ παρέξω. ubi vide Scholiast. *Alciphron* Lib. III. Ep. 11. ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν. Ibid. Ep. 61. init. *Aristides* Tom. I. p. 293. ἔπειτα ῥύμματα ἄττα, διὰ σαφίδων τε καὶ ἑτέρων μικτά. *Themist.* Or. XXXII. p. 359. C. *Moeris* p. 336. *Thom. M.* v. Ῥύπτεσθαι, & *Mangejus* in *Philon.* T. I. p. 643.

6. Ῥυμβεῖν.] Hoc verbum neque apud *Platonem* inveni, neque apud ullum veterum scriptorum. Ῥυμβονᾶν ex *Aeliano* affert *Suidas* v. Ἐρυμβόνα, ubi videndus *Kusterus*. Ῥυμβεῖν Atticorum fuisse videtur, ῥομβεῖν ceterorum Graecorum. Scholiastes *Theocrit.* ad Eidyll. II. 18. Ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι. Sic pro vulgato κόρυμβον scribebat Juvenis doctissimus, atque edito *Verisimilium* libello omnibus, qui recte in his literis sapiunt, commendatissimus, *Jo. Piersonus.* Vide *Valckenarium* Diatr. in *Euripid.* cap. V. p. 39. In *Apollon. Rhod.* I. 1139. pro ῥόμβῳ *Etymol. M.* p. 706. 65. legit ῥύμβῳ. *Apollonii* Scholiastes sic emendandus: Ῥόμβος. τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ Εὔπολις ἐν Βάπ-

Σ.

Σαρδώνιος γέλως [1]. ὁ προσποίητος· ἀπὸ τῆς Σαρδοῦς τῆς νήσου.

Σατυρικὰ δράματα [2]. πλείονα ἦν ἔθος ὑποκρίνεσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυον πρὸς διάχυσιν.

Σηκός [3]. ἔπαυλις τειγχῷ περιεχομένη.

Σι-

Βάπταις καὶ Διδύμοις. *Eupolidem* etiam auctorem nominat Scholiastes ad IV. 144. & *Etymol.* l. c. item *Eustath.* ad Od. A. p. 1387. Ῥόμβον tamen ex eodem Comico laudat *Photius* Lex. MS. Ῥόμβος. ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως Εὔπολις. Sed hic quoque ῥύμβος rectius fuerit. Ceterum de hac voce multa congessit *Jac. Nic. Loënsis* Epiphyll. VII. 23. Glossam nostram descripsit *Suidas.*

1. Σαρδώνιος γέλως.] Polit. I. p. 413. G. ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον. quod excerpsit *Pollux* VI. 200. Vide Scholiasten, hoc proverbium copiosissime enarrantem.

2. Σατυρικὰ δράματα.] Sympos. p. 336. B. ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο. quem locum illustrat *Dionys. Halicarn.* Τέχνη p. 54. Politic. p. 189. C. τοῦτο μὲν ἀτεχνῶς ἡμῖν, ὥσπερ δρᾶμα· καθάπερ ἐρρέθη νῦν δὴ, Κενταυρικὸν ὁρᾶσθαι καὶ Σατυρικόν τινα θίασον, &c. Πλείονα, scil. δράματα. *Timaeus* intelligit *Tetralogias*, vel *tres priores Tetralogiae fabulas*: de quibus vide aureolum *Is Casauboni* libellum de Satir. Poësi p. 26. *Timaeum* exscripsit *Photius* Lex. MS. ubi manifesto errore legitur: Σατυρικὰ μετὰ πλείονα. Cetera congruunt.

3. Σηκός.] Theaet. p. 128. A. σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον. Polit. V. p. 460. F. λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφούς. Lexicon Rhetor. MS. Σηκός.

Σισύρα [4]. αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον. ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·
Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.

Σκιω-

κός. ὁ Σηκὸς σημαίνει ποτὲ μὲν περίφραγμα· ποτὲ δὲ, τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν προβάτων· ἄλλοτε δὲ, τὸ ἡρῷον τῶν σωμάτων· ἄλλοτε δὲ, τὴν ἐλαίαν τὴν πολύκλαδον. ex quo in *Etymol. M.* p. 711. 5. pro παραγωγὴν scribendum καταγωγὴν, pro πολύκαρπον, πολύκλαδον. Hanc vocem pluribus ornavit *Valckenarius* Animadv. in *Ammon.* p. 153. Pro τρυγχῷ malim θριγκῷ· etsi non ignoro, saepe reperiri formas, θριγγὸς, θριγκὸς, τριγγὸς, τριγκὸς, στριγκός. Vide Epist. Crit. II. p. 208. *Timaei* glossa temere migravit in *Moeridis* libellum de *Vocc. Atticis*.

4. Σισύρα.] Eryx. p. 745. C. οὐδ᾽ ἂν προτιμήσειε Σκύθης ἀνὴρ οἰκίαν αὐτῷ τὴν καλλίστην εἶναι μᾶλλον, ἤπερ σισύραν δερματίνην. ubi vide Scholia. *Aristophanis* locus, quem *Timaeus* affert, est Nub. v. 10. cui compar & geminus est ille *Platonis* Protag. p. 195. F. ἔτι κατέκειτο, ἐγκεκαλυμμένος ἔν κῳδίοις τισὶ καὶ στρώμασι, καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνετο. Sympos. p. 355. B. ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. *Dio Chrysost.* Orat. XXXV. p. 433. A. σισύρας, καὶ πίλους, καὶ τοιαῦθ᾽ ἕτερα ξυρράπτοντες. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 190. τῶν δὲ σισύρας ἱκανωτάτης οὔσης ὑπερεῷαν, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδων ἢ φοινικίδων. quod, ut alia plura, Patrum eruditissimus, ne verbo quidem mutato, descripsit ex *Musonio* apud *Stob.* p. 595. Id cum aliis etiam locis fecerit, furtum a nemine dum deprehensum esse miror. *Polyaenus* VIII. 16. p. 722. ἱματίῳ δὲ χρῆσθαι σισύρᾳ Γαλατικῇ. *Rhenonem Gallicam* vocat *Varro* de L. L. IV. p. 40. *Longus* II. p 42. πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένος. ubi vide *Jungerm.* *Oppianus* Κυνηγ. IV. 332. Προπεριχαλυψάμενοι δέμας ἄλκιμον ἢ σισύρῃσιν, Ἢ αὐτοῖσιν, &c. De altera forma, σισύρνα, *Valckenar.* Anim.

Σκιωρῖται [5]. λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικὸς, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν.

Σκηπτόμενος [6]. προφασιζόμενος.

Σκλη-

Anim. in *Ammon.* p. 205. & *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 132. *Timaei* glossa sic scripta reperitur apud *Etymol. M.* p. 714. 28. Σισύρα. αἴγειον στέγαστρον, (alii, σκέπαστρον, quod idem est) τετριχωμένον δέρμα. quae lectio melior est. Hanc quoque glossam nescio quis intrusit *Moeridi*.

5. Σκιωρῖται.] Apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam*, ubi haec glossa totidem verbis occurrit, Σκιωρεῖ) scribitur. Mendose etiam *Dio Chryſ.* Or. XI. p. 191. C. τὸν Σκυρίτην λόχον. Alio modo peccatur in Lexico Rhet. MS. quod cum ipso vitio descripsit *Etymol. M.* p. 716. 1. Σκίρτης τί ἐστι; λόχος ἀνδρῶν χ'. οἱ αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς ἐστρατεύοντο, καὶ οὐχ ἅμα τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμονίοις. Omnino scribendum, Σκιρῖται, a Sciro Arcadiae. Mox *Kusterus* pro Ἀρκαδικὸς reponit Λακωνικὸς, propterea quod ea cohors ab aliis scriptoribus sic appellatur. At primum refragatur *Hesychius*, ab eodem laudatus: Σκειρίτης λόχος. οὕτω καλούμενος, ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός. Tum nihil impedit, quo minus ille λόχος duplici nomine dictus sit, Ἀρκαδικὸς, quod Arcadibus constaret, Λακωνικὸς, quod eo uterentur Lacedaemonii. Vide *Jo. Hudſon.* ad *Thucyd.* Lib. V. 67. & recondita eruditione praestantem virum, *P. Weſſelingium* ad *Diodor. Sicul.* XV. 32. In *Platone* τοῦ Σκιρῖται nullum est vestigium.

6. Σκηπτόμενος.] Theaet. p. 115. E. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε. Sophist. p. 149. A. ταῦτα ἅπερ καὶ πρὸς σὲ νῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς. Sympoſ. p. 334. A. σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη. *Herodot.* Lib. V. 102. *Lyſias* p. 95. 397. ed. *Tayl.* aliique centies.

7. Σκλη-

Σκληφρός [7]. ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκὼς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος.

Σκολύθρια [8]. ταπεινὰ διφρία παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἅ τινες θρανία καλοῦσιν.

Σμινύην [9]. οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν.

Σπαρ-

7. Σκληφρός.] Euthydem. p. 214. init. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, σκληφρὸς, οὗτος δὲ, προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. ubi vide Scholiasten. Egregie *Pollux* II. 10. huc sine dubio respiciens: Προφερὴς δὲ λέγεται, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος. Σκληφρὸς δὲ, ὁ τούτῳ ὑπεναντίος, ὃν καὶ νεοειδῆ ἂν εἴποις. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς, ἐπὶ γυναικὸς, εἴρηκεν αὐτό. *Hesychius*: Σκληφροί. οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασιν. *Photius* Lex. MS. Σκληφρόν. τὸ κατεσκληκότα τὴν ἰδέαν. *Philemon* Lexico Technologico MS. v. Ὠμόν. τινὲς ὠμογέροντα τὸ σκληρὸν φασιν. Lege, τὸ σκληφρόν. quamvis σκληρὸν etiam habeat *Eustath.* ad Il. Ψ. p. 1330. Vide *Foës.* Oeconom. *Hippocr.* v. Σκελιφρός. *Timaei* glossam repetunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

8. Σκολύθρια.] Euthyd. p. 217. F. ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες, χαίρουσι καὶ γελῶσιν, ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον. ubi vide Scholia. *Platonis* loco usi sunt *Pollux* X. 48. *Etymol. M.* p. 718. 39. & *Eustath.* ad Od. Δ. p. 1515. Ad *Pollucem* fuse atque erudite de hoc *scabello* disserunt *Jungerman.* & *Hemsterhusius*.

9. Σμινύην.] Polit. II. p. 426. F. οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἆλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν. ubi vide Scholia. *Aristophan.* Nub. v. 1488. 1502. & alibi. *Aristid.* Tom. II. p. 418. *Max. Tyr.* Diss. XXIX. p. 349. *Julian.* Or. III. p. 125. A. Δίκελλαν & σμινύην *Alciphron* Lib. III. Ep. 24. junxit. *Aristaenet.* Lib. I. Ep. 3. p. 26. effingens locum ex Il. Φ. 259. pro μάκελλα posuit σμινύη. Vide ibi *Jos. Mercerum*, & Schol. *Nicandri* ad Theriac. v. 386. Ζμινύη etiam pro σμινύη scribi, ex *Aelio Dionysio*, & Lexico Rhe-

 to-

Σπαργῶσα[10]. σπαργωμένη ὑπὸ θλίψεως, καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος.

Στα-

torico docet *Eustath.* ad Il. B. p. 217. *Timaei* glossam, a *Photio* Lex. MS. etiam descriptam, *Moeridi* intulit manus inepta.

10. Σπαργῶσα.] Si primam & nativam verbi vim spectes, quam *Timaeus* commode declaravit, de *luxuriante humorum, ad excretionem prurientium, impetu* dicitur, v. c. de *lacte, quod ubera distendit.* *Plato* Polit. V. p. 460. F. τάς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι. Sympos. p. 329. F. ὅθεν δὴ τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ πτοίησις γέγονε περὶ τὸ καλόν. Ad utrumque locum videndus Scholiastes. *Euripid.* Bacch. v. 700. Ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν σπαργῶν ἔτι. Idem Cycl. v. 55. *Dionys. Halic.* A. R. Lib. I. p. 65. *Foësius* Oecon. *Hippocr.* Inde transfertur ad *eos, qui semine turgent, in Venerem tument.* Phaedr. p. 348. F. ὁ δὲ τῶν παιδικῶν, ἔχει μὲν οὐδὲν εἰπεῖν, σπαργῶν δὲ καὶ ἀπορῶν περιβάλλει τὸν ἐραστήν. *Erysius* Anthol. L. IV. p. 478. σπαργῶσι θυμὸν ἀπαύστοις πόθοις. Sed ut ὀργᾶν, ejusdem fere potestatis verbum, quod supra p. 194. explicuimus, sic etiam σπαργᾶν de *incensa cupiditate, impatientis animi aestu,* &c. usurpatum reperitur. Legg. III. p. 591. C. ὁ δὲ τρίτος σωτὴρ ὑμῶν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ὁρῶν, οἷον ψάλιον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν Ἐφόρων δύναμιν. quem locum laudavit *Plutarchus* Lycurg. p. 43. E. &, ut erat *Platonis* studiosissimus, venuste expressit Fab. p. 190. C. δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ, χαλινὸν ἐμβαλεῖν ὕβρεως καὶ θεραπευτικόν. Ex eodem fonte, ut id praetereundo moneam, cum alii profecerunt, tum *Max. Tyr.* Diss. XI. p. 121. Ἢ, καθάπερ ψάλιον ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις, βίᾳ σπᾷ, καὶ προσαναγκάζει συναπονεύειν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς. Congruit vetus poëta apud *Ciceron.* de Orat. III. 41. *nam exsultantem te & praefidentem tibi Repriment vali-*

dae

Σταθερά [11]. μέσον ἡμέρας, ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται.

Στα-

dae legum habenae; atque imperii insistent jugo. Vide *H. Stephan.* Thes. Gr. L. III. p. 912. Postrema notione hoc verbum e MSS. *Philoni* T.I. p. 309. reddidit *Mangejus. Photius* Lex. MS. & *Suidas* una voce plenius habent: Σπαργῶσα. ἀνθοῦσα, ἢ σπαργᾷ. Quam fortasse ex alio Glossario adjecerunt.

11. Σταθερά.] Phaedr. p. 342. G. Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ δὴ καλουμένη σταθερά. Sic legitur in Editt. melioribus. In Basileenses irrepsit Scholion e margine: ἡ δὴ καλουμένη στατερὸν, τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. Quod glossema recte quidem contextu ejectum est, sed aliud relictum vetustius, quod jam ante *Timaeum*, & alios Grammaticos, hunc locum invasit. Sentis, me significare verba, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά, quae a Grammatico, locutionem, μεσημβρία ἵσταται, explicante, proficisci potuerunt, a *Platone* non potuerunt. Subtiliter & argute, ut philosophum agnoscas, eandem loquendi rationem explicat *Hermias* Scholiis in Phaedrum MSS. Σταθερὰ δὲ ἡ μεσημβρία εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν μεσημβρίαν γινόμενος. ἵστασθαι δοκεῖ· ἡ μὲν γὰρ μετάβασις αὐτοῦ, ἡ περὶ τὰς ἀνατολὰς, διάδηλον ἔχει τὴν παραλλαγήν· ἡ δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν, οὐκέτι· ὡς γὰρ λόγῳ μείζονα φαίνεται τὰ ἄστρα πρὸς τοῖς ὁρίζουσι, τούτῳ καὶ μᾶλλον κινούμενα· ἢ καὶ ὅτι ἐν τοῖς γνώμοσιν αἱ σκιαὶ ἐλάττονα ἐν τοῖς ἴσοις χρόνοις διαστήματα περὶ τὴν μεσημβρίαν κινοῦνται· ἢ καὶ διὰ τὴν κάθετον πασῶν οὖσαν στασιματάτην. *Platonis* loco utuntur *Hesychius* & *Suidas;* item *Photius* Lex. MS. cujus haec glossa est: Σταθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων μεσαίτατον καὶ πνιγηρότερον, (l. πνιγηρότερον) τῆς ἡμέρας δηλονότι. Indidem etiam flosculos decerpsit Auctor *Socratic.* Epist. XXV. p. 52. *Apollon. Rhod.* I. 450. Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ. ubi vide veterem Criti-

cum.

Σταθερός. ϛάσιμος, ἰσχυρός.

Στρυ-

cum. *Apollonii* locum attulit *Etymol. M.* p. 724. 42. *Dio Chryfoft.* Orat. I. p. 11 B. διημάρτανόν τε καὶ ἐπλανώμην μεσημβρίᾳ σταθερᾷ. *Alciphron* Lib. III. Ep. 12. Μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς, φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν. ubi vide *Berglerum*. *Liban.* Ep. 1084. ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. *Synef.* Ep. 58. καὶ ταῦτα τὸ τῆς μεσημβρίας ἱδρῶτο σταθερώτατον. *Bafil.* de vita Thecl. I. p. 60. ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ καὶ ὥρᾳ πνίγους. *Phrynich.* p. 92. οἱ ἀρχαῖοι σταθερὰ μεσημβρία λέγουσι, καὶ σταθερὰ γαλήνη. quem, ut folet, exfcripfit *Thom. M.* v. Ἐμβριθής. Hic igitur loquendi modus cum legitimus fit, & crebro frequentatus, haud fcio, an apud *Ariftidem* Tom. II. p. 166. commodius legatur: οὔτοι πάντας οὐδ' ὁ ἥλιος οἷός τ' ἐστὶ θερμαίνειν, ἀλλ' ἤδη τις ἐν σταθερῷ τῆς μεσημβρίας ἐρρίγωσε. Vulgatae editiones habent, ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας. Plerique Grammatici σταθερὸς a σταθεύω derivant, ut fit *fervidus*, *affus*: nec ab illorum opinione alienus eft *Jofeph. Scaliger* in *Virgil.* Cop. p. 256. Sed alii verius repetunt ab ἵσταται, quorum notationem ab ipfo *Platone* probatam dicerem, nifi locus ejus interpolatus videretur. Graeci autem omnia, *quae nondum ad finem vel fenectutem vergunt*, ἵσταται dicunt. Hinc σταθερὸς, *firmus*, *florens*, & χρόνος ἱστάμενος. Quid? ipfam *meridiem* dicunt ἵσταται, vix ut amplius hac de re dubitari queat. *Nicander* Theriac. v. 469. Ἤτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς. *Socratic.* Epiftoll. l. c. ἐνισταμένης μεσημβρίας. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 173. C. μέχρι μὲν οὖν μεσημβρίαν σταθῆναι. Tom. II. p. 339. D. ἔτι μεσημβρίας ἑστώσης. *Damafcius* apud *Phot.* p. 1039. μεσημβρίας σταθερᾶς ἱσταμένης. ubi alterutrum omitti potuerat. Ad hujus locutionis exemplum *Eunapius* Proaeref. p. 130. *mediam noctem* dixit νυκτὸς τὸ σταθερώτατον, nulla, ut opinor,

Στρυφνόν [12]. στερεόν.

Στε-

nor, veterum auctoritate, sed novandi studio ductus.

12. Στρυφνόν.] Tim. p. 541. C. τραχύτερα μὲν ὄντα, στρυφνά. ἧττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ φαίνεται. p. 542. B. τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς, καὶ τοῖς περὶ τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς. In permutandis formis, στρυφνὸς, στριφνὸς, στυφνὸς, στιφρὸς, στυφὸς, στυφρὸς, ita ludunt librarii, ut, quid inter eas discriminis sit, vix, ac ne vix quidem, constituere possis. *Hippocr.* de aër. & loc. p. 282. στρυφναὶ γυναῖκες. At *Galenus* legit: στιφραὶ γυναῖκες. *Xenophon* de Venat. p. 977. σκέλη στιφρά. At *Pollux* V. 58. σκέλη στρυφνά. Vide *Jungerm.* ad V. 20. Scholiast. ad *Aristoph.* Ran. 848. στρυφνοὺς ἀστραγάλους. At *Suidas* v. Λίσποι. στρίφους, vel potius στιφροὺς, ἀστραγάλους. Nec est, quod miremur, has formas a librariis toties esse confusas. Ne veteres quidem Grammatici eas satis accurate distinxerunt. *Eustath.* ad Od. Φ. p. 1913. εἰς δὲ τὴν ἀντιμεταχώρησιν τοῦ ῡ καὶ τοῦ ἰῶτα πρὸς ἄλληλα, χρήσιμον καὶ τὸ Στρυφνὸς ἐκ τοῦ στύφω παρὰ Ἡρωδιανῷ, καὶ μεταθέσει, Στιφρὸς· ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα Στιφρῶ. Etsi autem vereor, ut res ad liquidum perduci possit, tamen multis locis inter se comparandis videor mihi discrimen inter στρυφνὸς & στιφρὸς intellexisse. Στρυφνὸς est *acerbus, adstringendi vim habens*, & plerumque ad *saporem* refertur. *Mnesitheus* apud *Athen.* III. p. 121. D. οἱ δὲ στρυφνοὶ χυμοὶ τὰς ἐκκρίσεις ἴσχουσι. ubi vide *Casaubon.* Multa exempla sunt apud Medicos veteres, & *Foësium* Oecon. *Hippocr.* Pro στρυφνὸς aliquando στριφνὸς scribitur, ut apud *Polemon.* Physiogn. II. p. 185. ubi *Sylburg.* recte στρυφνός. Eodem modo variant Codd. Parisin. & *Voss.* in *Philostrat.* Icon. I. 10. p. 778. At στιφρὸς est *torosus, firmus, compactus*, nec de *gustus sensu* dicitur. *Hesychius*: Στιφρός. πυκνὸς, εὐθαλής. ubi fortasse εὐπαγὴς rectius sit: nec tamen necessarium omnino. *Photius* Lexico MS. Στιφρόν. τὸ προσπεπηγός. Στιφνὸν δὲ, τὸ πρὸς τὴν γεῦσιν. ubi pro στιφνὸν malim στυφνὸν, vel στρυφνόν. *Alexis* apud *Athen.* III. p. 107. F. Καὶ πλεκ-

Στεῖφαι[13]. στεῖραι, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

Στέμ-

φάνην στιφρὰν σφόδρα. *Aristophan.* apud eundem IV. p. 133. A. ἐλάας στιφράς. *Nicander* ibid. D. Μακρή τε στιφρή τε φαείνεται ἐν πρασιῇσι. Idem XV. p. 684. A. Στιφροῖς ὠλίσθησαν ἐνιχρίμψαντα καρείοις. Ter apud *Philonem* στρυφνὸς legitur T. II. p. 162. 449. 455. Sed partim e MSS. partim ex conjectura στιφρὸς scribendum videtur. *Plutarch.* Sympos. II. 9. p. 642. E. ἀλλ' ἀπὸ σφαγῆς εὔτονον τὸ δέρμα καὶ στριφνὸν γίνεται. quo loco *Clarkius* ad *Homer.* Il. Γ 375. fine caussa στιφρὸν scribit. *Philostrat.* Junior Icon. III. p. 866. ἠδεῖς μὲν. καὶ στριφνοὶ, καὶ πνέοντες ἔτι τὸν ἐν τῇ θήρᾳ θυμόν. ubi haec est notula *Olearii*: *Editi habebant* στριφνοί· *quod pro* στρυφνοὶ *errore positum etiam esse posset. Magis tamen placet* στιφροί. At, o bone, nihil eae formae differunt, nisi quod στιφρὸς Atticis usitata fuit, στριφνὸς ceteris Graecis. Sic docet *Moeris* p. 342. ubi vide *Piersonum.* Rariores formae sunt στυφρὸς & στυφός. Prior est apud *Aristotel.* Hist. Anim. II. p. 50. *Philostrat.* Jun. Icon. XV. p. 887. & *Hesych.* in v. Posterior cum apud alios, quos *H. Stephanus* Thes. Gr. L. T. III. p. 1116. laudat, tum apud *Hesych.* v. Στρυφνός. Eam redde *Themistio* Or. XX. p. 237. C. στυφὴ δὲ ἡ διάνοια καὶ ἀγρία. ubi nunc τυφλὴ editur. Sic Or. XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὰν ἐάσῃς καὶ στύφουσαν. Quod olim conjecimus, στυφλὴ, aptum quidem est sententiae, sed poëticum.

13. Στεῖφαι.] Verissima est *Timaei* ratio. Nam στεριφὸς, contracte στριφὸς, στιφρὸς, στριφνὸς, ab antiquo στέω, στερὸς formatum, proprie est *solidus*, *durus*. *Philo* T. II. p. 512. ἐπειδὰν τύχῃ στέριφον καὶ λιθῶδες τὸ ἔδαφος. *Heraclides* Alleg. *Homer.* p. 462. ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν γῆ στέριφη καὶ μεμυκυῖα. De hac vocis vi interpretes ad *Thucyd.* VII. 36. & *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 157. Formam στεριφνὸς, apud *Hesych.* contractam in στέρφνος, quae in nostris *Hippocratis* exemplaribus in notiorem στέριφος abiit, in suis reperit *Erotianus*: Στερίφνους. πυκνούς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησί· στεριφνοὶ

Στέμφυλα [14]. ἐλαιῶν καὶ σταφυλῶν ἀποπιέσματα, οἷς ἀντὶ ὄψων ἐχρῶντο.

Στρατιά. ἡ ἐνέργεια, καὶ ὥσπερ πάλη.

Στρατεία [15]. τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα.

Στρα-

εριφνοὶ γέροντες, πρίνινοι, Ἀτέραμνοι, Μαραθωνομάχαι, καὶ σφενδάμνινοι. In Comici tamen Acharn. 179. libri noſtri pro στεριφνοὶ, στιπτοὶ habent: quod, praeter alios Grammaticos, a *Kuſtero* laudatos, confirmat *Phrynichus* MS. cujus locum ſupra p. 156. attulimus. Vide *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* v. Στεριφνοῦς. Στερίφη pro *muliere ſterili* eſt Theaet. p. 117. C. στερίφαις μὲν οὖν ἄρα οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι. *Ariſtophan.* Theſmoph. v. 648. Στερίφη γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε. *Aelian.* H. A. Lib. XV. cap. 9. ἀλλ' οὐ διαφθείρειν, ὥσπερ εἴς τινα ἄγονον καὶ στερίφην γαστέρα ἐμπεσόν. *Pollux* III. 15. 49. IV. 208. ut alios mittam. *Moeris* p. 359. hunc in modum corrigendus: Στερίφη, Ἀττικῶς. στεῖρα, Ἑλληνικῶς. In eundem Atticiſtam *Timaei* gloſſa migravit: quam etiam, paucis mutatis, in Lexica ſua traduxerunt *Photius* MS. & *Suidas*. Verbum στεριφεύεσθαι ſolus conſervavit *Heſychius*: Στεριφευομένη. παρθενευομένη. Ceterum, judice *Santenio* noſtro, *Timaei* gloſſam optime interpretatur *Ovidius* Art. Am. III. 799. *Infelix, cui torpet hebes locus ille, puella es, Quo pariter debent femina virque frui.*

14. Στέμφυλα.] Dubito, an vox in *Platone* legatur. *Ariſtophan.* Nub. v. 45. Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. ubi vide Scholiaſt. item ad Equit. v. 803. *Alciphron* Lib. III. Ep. 29. ἀγροικίζοντα, στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. 26. p. 852. ὡς, εἰς ἄστυ κατιὼν, ὄζοι στεμφύλου, καὶ ἀπραγμοσύνης. *Pollux* I. 248. *Phrynich.* p. 180. & *Moeris* p. 359. Plura *H. Stephan.* Ind. Theſ. Gloſſographum noſtrum ob oculos habuiſſe videntur *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

15. Στρατεία.] Imo contra in hac & ſuperiore glos-

Στρατόπεδον[16]. λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· λέγεται δὲ καὶ τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθαι αὐτοὺς ἐπιτήδειον.

Στρόφιγγες[17]. οἱ τῶν θυρῶν στροφεῖς.

Στύ-

glossa scribendum: Στρατεία. ἡ ἐνέργεια, &c. Στρατιά. τὸ τῶν στρ. Posteriorem solam descripsit *Suidas*, recteque Στρατιὰ servavit. Omnino distingui debet στρατεία & στρατιά. Hoc enim *exercitum* significat, illud *expeditionem militarem*. *Ammonius*: Στρατεία, ἐντεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. Idem tamen addit: ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει. Quod verum est, si Codd. MSS. & primas Edd. sequare. Sed hoc indoctis librariis, ῑ & ει perpetuo confundentibus, rectius tribuetur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 540. Nam si ad linguae rationem exigas, quo modo utraque distinguenda sint, liquido patebit. Στρατιὰ est femin. genus ab adjectivo στράτιος, & substantivi formam induit. Sed στρατεία eodem modo derivatur a στρατεύειν vel στρατεύεσθαι, quo πολιτεία a πολιτεύεσθαι, δουλεία a δουλεύειν. In nostris *Platonis* Edd. discrimen satis accurate observatur. Hipparch. p. 1. D. Hipp. Min. p. 232. F. Charm. p. 236. H. ubi male *Stob.* p. 801. habet στρατείας. Theag. p. 11. D. Theaet. p. 126. A. Protag. p. 211. B. Promiscuum harum vocum usum agnoscit etiam *Photius* Lex. MS. Στρατιὰν, συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στρατείαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

16. Στρατόπεδον.] Euthyd. p. 215. F. 222. E. Charm. p. 235. C. Lach. p. 251. F. Sympos. p. 317. F. Legg. I. p. 571. A. & alibi saepe. Vetus Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Στρατόπεδον, ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. Θουκυδίδης δ. τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν. Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει· στρατόπεδον συνάγειν.

17. Στρόφιγγες.] Tim. p. 544. G. καὶ περὶ τὸν ἐγκεφαλον καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτοῦ σφονδύλους πλάσας, ὑπέτεινεν οἷον

στρά-

Στύραξ[18]. ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζεται.

Συμβιβάσαι[19]. εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος.

Συνέ-

στρόφιγξας. quem locum laudat *Longin.* sect. 32. p. 176. Ibid. p. 545. A. περὶ τοὺς στρόφιγγας καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκλεινόμενον παρέχοι. Adde *Polluc.* II. 130. X. 22.

18. Στύραξ.] Lachet. p. 247. H. ἐφίει τὸ δόρυ μὲν τῆς χειρὸς, ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο. ubi vide Scholia. *Strabo* XII. p. 855. quem exscripsit *Eustath.* ad Il. B. p. 281. πλεῖστος δ' ὁ στύραξ φύεται παρ' αὐτοῖς. — ἀφ' οὗ καὶ τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, ἐοικότα τοῖς κρανείνοις. *Philostrat.* Heroic. cap. XIX. p. 732. τὸν δὲ στύρακα, ἐκ τοῦ ἐπιθάτερα ὀρειχάλκου ἐμβεβλῆσθαι. *Dio Cass.* Lib. XL. p. 236. καὶ αὐτὸν ἐς ἀνὴρ ἐπὶ δόρατος μακροῦ, ἐς ὀξὺ τὸν στύρακα ἀπηγμένου, φέρει. *Liban.* Opp. Tom. II. p. 347. D. τῷ στύρακι τοῦ δορὸς εἰς τὴν κόνιν ἐνέγραψε. Lexicon Rhet. MS. Στυράκιον. ἐπιδορατὶς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἰώθεν πηγνύεσθαι, ὅταν ὀρθία ἦν ἡ αἰχμή. Vide *Ammon.* p. 133. & ibi *Valckenar.* Glossae partem descripsit *Photius* Lex. MS. sed totam abstulit *Suidas*, ubi *Portus*, probante *Kustero*, pro ἀρχὴ legit αἰχμή· in quo eos ratio fugit. Nam ἀρχὴ est *extremitas*: quam vocis notionem explanarunt *Casaubonus* ad *Aeneam* Tact. p. 1746. & viri docti ad *Euripid.* Hippol. 752. Receptam lectionem etiam confirmat *Etymol. M.* p. 709. 14.

19. Συμβιβάσαι.] *Suidae* Codd. in hac glossa variant. Alii enim συμβίβασιν exhibent, alii συμβιβάσειν, alii denique συμβιβάσαι. *Photius* Lex. MS. habet συμβιβάσαι, ut *Timaei* Codex. Probo *Kusteri* conjecturam Συμβιβάσαι legentis. *Timaeus* autem respexit Polit. VI. p. 477. B. Μνημονεύεις μέν που, ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι, καὶ σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας, καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἴη. Hic enim συμβιβάζειν neu-

Συνέριθοι[20]. συνεργοί.

Συνέμπορος[21]. συνοδοιπόρος.

Σφαδάζειν[22]. δυσαναχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ.

Σφεν-

neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiundo.

20. Συνέριθοι.] Polit. VII. p. 488. B. loco pulcherrimo: ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος — ἠρέμα ἕλκει, καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις. ubi MS. Parisinus insigni varietate, συνωθισμοῖς καὶ συμπεριαγωγῇ χρωμένη. Nec tamen de vulgatae lectionis integritate nos dubitare sinit alter locus Legg. X. p. 666. B. οἷ' ἡ γραφὴ γεννᾷ καὶ μουσική, καὶ ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι. ubi vide Scholia. Συνερίθοις etiam confirmat imitatio *Maximi Tyr.* Diss. XXXVII. p. 435. γεωμετρίαν δὲ καὶ μουσικήν, ξυνερίθω τε καὶ ξυνίστορε φιλοσοφίας. *Juncus* apud *Stob.* p. 873. ἀδικίας τῷ ζώῳ πολεμούσας, αἷς σύμμαχός τε καὶ συνέριθος ἡ νεότης γίνεται. *Sopater* apud eundem p. 532. καὶ ὑπεροψίαν μὲν καὶ τὰς συνερίθους ταύτῃ κακίας. *Marinus* Vita Procli 25. p. 59. Ἀνδρείαν δὲ τὴν ξυνέριθον τελείως προὐβάλλετο. *Aristophan.* Pac. v. 786. *Apollon. Rhod.* III. 941. ibique Schol. *Eustath.* ad Od. Z. p. 1150. *Pierson.* ad *Moerid.* p. 358. & *Toupius* ad *Theocrit.* T. II. p. 336.

21. Συνέμπορος.] Phaedon. p. 398. C. καὶ οὔτε ξυνέμπορος, οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι. & mox: καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα. *Sophocles* Trachin. v. 321. Philoct. v. 543. *Aristophan.* Ran. v. 399. *Philostrat.* V. A. Lib. I. cap. 19. p. 23. ut alios plures mittam. Glossa quoque est apud *Phot.* Lex. MS. & *Suidam.*

22. Σφαδάζειν.] Polit. IX. p. 505. E. φαίνεται (ὁ τύραννος) ἐάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι, καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης. Quem locum gravitatis plenissimum pari gravitate expressit *Tacitus* Ann. VI. 6. *Neque frustra praestantissimus sapientiae affirmare solitus est, si recludantur*

tur

tur tyrannorum mentes, posse adspici laniatus & ictus: quando, ut corpora verberibus, ita saevitia, libidine, malis consultis, animus dilaceretur. In *Etymol. M.* p. 737. 18. ubi idem locus laudatur, male scribitur, διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ. Σφαδάζειν proprie dicitur de eo, *qui vel dolore, vel ira exagitatus, loco stare nescit, vehementius se jactat. Hippocrat.* de Morb. mulier. I. p. 606. καὶ ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν, καὶ σφαδάζει. *Euripides* apud *Galen.* de Dogm. *Hippocr.* & *Platon.* IV. p. 283. Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. quod ita vertit *Cicero* Tusc. Disp. III 28. *ut injecto eculei Freno repente tactu exagitantur novo. Strabo* Lib. I. p. 44. ἕως ἂν κάμῃ σφαδάζον, καὶ ὑποφεύγον. *Philo* T. I. p. 460. ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς χορευταῖς ἀρετῆς σφαδάζειν καὶ δακρύειν ἔθος. Paene gravius verbum mihi exciderat in *Th. Mangejum*, σφαδάζειν in στενάζειν mutantem. Vel *Suidas*, non dicam lectus, sed inspectus, a quo σφαδάζειν exponitur μετ' ὀργῆς στενάζειν, hanc corrigendi libidinem reprimere potuisset. Vide eundem *Philonem* T. I. p. 145. 376. T. II. p. 451. *Plutarch.* de S. N. V. p. 16. μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω. *Themist.* Or. XXIII. p. 292. B. ἵνα μᾶλλον σφαδάζοιεν καὶ ἀγανακτοῖεν. *Synes.* de Provid. p. 95. C. ὁ δὲ ἐσφάδαζεν, ἤχαλλεν εἰδέναι τὰ περὶ τὴν χειροτονίαν. *Basil.* de Vita Thecl. II. p. 210. ἄγελα δὲ σφαδάζειν ἐκ τῶν ἔνδοθεν. *Basilius* Scholiis MSS. in *Gregor. Nazianz.* Or. XXXIV. Σφαδάζουσα. χετλιάζουσα, χαλεπῶς φέρουσα. οὕτως Ἀττικοί. Multo plura, quae ad manum sunt, missa facio, propterea quod verbi vim satis aperuerunt *H. Stephan.* Th. Gr. L. Tom. III. p. 1155. interpretes ad *Longin.* sect. 25. & *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 356. Mendose *Hesychius*: Ἀνασπάζουσιν. ἀναταράσσουσιν. Repone: Ἀνασφαδάζουσιν. ἀναξεράσουσιν. Eodem mendo liberandus est *Suidas*: Σφαδάζειν. θράσσειν. Scribendum: Σφαδάζειν. βράσσειν. Facem nobis praefert *Hesychius* alia glossa: Σφαδάζει. βράζει, — σπεύδει, διασείει, (l. διασείεται) θυμοῦται, &c. Neutrale verbum non explicationem ταράττειν, sed ταράττεσθαι postulasset: ut alibi apud *Hesych.* Σφαδάζει. ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος.

Σφενδόνη[23]. τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια, ἡ εἰς λιθοβολήν.

Σφεδανόν[24]. καταπληκτικὸν, πολεμικόν.

Σφριγῶντες[25]. ἀκμάζοντες, ὥσπερ διεσφηνωμένοι ὑπὸ πυκνότητος καὶ ἀκμῆς· παρ' Ἱπποκράτει δὲ σφριγανὸν τὸ ἀκμάζον λέγεται.

Σχη-

23. Σφενδόνη.] Sic quoque ad verbum *Photius* Lex. MS. Sed integriorem glossae lectionem conservavit *Suidas*: Σφενδόνη, ἡ τοῦ δακτυλίου περιφέρεια. καὶ ἡ εἰς λίθου βολὴν ἐπιτηδεία χρῆσις. Polit. II. p. 422. D. ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου, ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. — καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, καὶ στρέψαντα, φανερὸν γενέσθαι. Totum hunc de *Gygis annulo* locum vertit *Cicero* de Offic. III. 9. unde, quae huc pertineant, apponamus; *quem* (annulum) *ut detraxit, ipse induit: tum in concilium pastorum se recepit: ibi cum* palam ejus annuli *ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, cum in locum annulum inverterat.*

24. Σφεδανόν.] *Homerica* glossa est, non *Platonica*. *Nicander* Theriac. v. 642. Βλάστη δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον. ubi vide Scholiast. Apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam* legitur: Σφιγανόν. πολεμικόν. quod *Kusterus* in Σφριγανὸν mutari jubet. Sed ex Glossographo nostro potius legerim, Σφεδανόν.

25. Σφριγῶντες.] Σφριγᾷν vix differt ab ὀργᾷν & σπαργᾷν, quae supra explicuimus. Sic de *mammis lacte distentis*, *Hippocrat.* περὶ ἀφόρων p. 684. σφριγᾷ δὲ τοὺς τίτθους αὕτη. pro quo de Nat. puer. p. 241. dixit, αἱ θηλαὶ ὀργῶσι. Vide *Foësium* Oeconom. *Pollux*. I. 250. καὶ οὔθατα μὲν σφριγῶντα ἐρεῖς, ὅταν πλήρεις γάλακτος ὦσιν οἱ μαστοί. De *arboribus plantisque laete virentibus*, *Dio Chrysost.* Or. VII. p. 113. D. καὶ τῆς γενναίας σταφυλῆς βότρυς σφριγῶντας. *Lucian.*

Σχηματιζόμενος[26]. προσποιούμενος, ἢ συνταττόμενος.

Ται-

cian. Amor. p. 409. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥραια. De *his, qui libidine turgent, Nicolaus Damascen.* Excerpt. Peiresc. p. 489. ἐν τοιᾷδε ἡλικίᾳ, ἐν ᾗ μάλιστα σφριγῶσιν οἱ νέοι, — ἀφροδισίων ἀπείχετο. *Clemens Alex.* Strom. VII. p. 850. σφριγᾶν περὶ τὰ ἀφροδίσια τὴν σάρκα. *Origenes* contr. Cels. III. p. 145. τοὺς δὲ παῖδας ἄρτι ἡβῶντας καὶ σφριγῶντας ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ὀρέξεσιν. *Longus* L. III. p. 106. οἱ δὲ νέοι, καὶ σφριγῶντες, καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες. Ibid. p. 113. Maxime tamen hoc verbum frequentatur de *corpore vegeto, florente, robusto. Plato* Legg. VIII. p. 647. D. πολὺ κάκιον ἦσαν πεπαιδευμένοι τὰς ψυχάς, τὰ δὲ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. *Achaeus* apud *Athen.* L. X. p. 414. D. Γυμνοὶ γὰρ ὤθουν φαιδίμους βραχίονας, Ἥβῃ σφριγῶντες. *Apollon. Rhod.* III. 1257. αἱ δ' ἑκάτερθε Χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι. ubi vide Scholiast. *Alciphron* Lib. I. Ep. 29. p. 192. γαστὴρ ἄτοκος ἦν καὶ σφριγῶσα. Lib. III. Ep. 19. σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους.. *Heliodor.* Lib. III. p. 127. οἱ βόες μέλανες πάντες, τὸν αὐχένα σφριγῶντες. Scholion MStum ad *Aristophan.* Nub. 797. Σφριγᾶν λέγεται, ὅταν ἐν ἀκμῇ σώματος ὤν, ὁρμὴν καὶ κίνησιν ἐνδείκνυταί τις γενναίαν καὶ οἱονεὶ δυσκάθεκτον, ὃ λέγεται καὶ Σφαδάζειν. Forma σφριγανός, dubito, an in *Hippocratis* libris superſit. *Timaeo* gloſſam ſublegit *Etymol. M.* p. 739. 6. Pro παρ' Ἱπποκράτει γάρ, quod erat in *Timaei* apographo *Capperonneriano*, reſcripſi, παρ' Ἱππ. δέ, quod in Codice invenit Cl *Villoiſonus* ad *Longum* p. 179.

26. Σχηματιζόμενος] Sophiſt. p. 169. C. ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα, ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται. Protag. p. 206. D. ἀλλ' ἐξαρνοῦνται, καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι. Phaedr. p. 348. C. οὐχ ὑποσχηματιζομένου τοῦ ἐρῶντος, ἀλλ' ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος. Sic legit *Hermias* Scholiis MSS. explicans item προσποιουμένου. Eodem reſpexiſſe videtur *Phrynichus* MS. Ὑποσχηματίζεσθαι. οἷον προσποιεῖσθαι καὶ πλάττεσθαι. Vulgati libri, ὑπο

σχη-

T.

Ταινίας ἀναδέμενοι [1]. ἔθος τοῖς νικήσασιν ἀναδεῖναι ταινίας.

Ταλα-

σχηματιζομένε. Lexicon Rhet. MS. Ἐσχηματισμένος. ὁ περιττοποίητον τρόπον ἔχων, καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος. Pro ornari, magnifice componi, Conv. p. 307. G. καὶ αὕτη μὲν περιεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ ἐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη. Polit. IX. p. 504. D. καὶ μὴ, καθάπερ παῖς, ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττηται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζεται. ubi πρόστασις est apparatus regius, pompa, quam Polybius & alii προστασίαν vocant. Glossam hinc sumserunt Photius MS Suidas, & Etymol. M.

1. Ταινίας ἀναδέμενοι.] Veterem morem *victorum aut aliorum bene meritorum capita taeniis revinciendi* plurimi illustrarunt; ex quibus laudasse satis sit *Jo. Brodaeum* ad *Anthol.* L. II. p. 216. & *P. Wesseling.* ad *Diodor. Sicul.* XVII. 101. Glossa pertinet ad Sympos. p. 331. G. καὶ ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς· — ἢ ἀπίωμεν ἀναδήσαντες μόνον Ἀγάθωνα. — νῦν δὲ ἥκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας, ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τῦ σοφωτάτε καὶ καλλίστε κεφαλὴν, ἐὰν εἴπω ὅτωσὶ, ἀναδήσω. Ibid. p. 332. D. Quo loco usi sunt *Etymol. M.* p. 749. 41. & *Dan. Heinsius* Lect. *Theocrit.* cap. VI. p. 312. Eodem supra respexit *Timaeus*: Ἀναδῆσαι. ταινίας ἐπιβαλεῖν. *Philo* T. I. p. 317. καὶ στεφάνωσον, εἰ θέλεις, καὶ ταῖς ταινίαις ἀνάδησον. *Dio Chrysost.* Or. LXV. p. 604. D. ἢ στέφανόν τινα, ἢ ταινίαν ἐπιβάλλοντες. *Aelian.* Var. Hist. L. IX. cap. 39. ἀναδήσας πολλαῖς ταινίαις, καὶ στεφανώσας τὸ ἄγαλμα. *Alexander* in Rhetor. *Aldinis* p. 622. ὥστε ταινίαις ἀναδεθῆναι παρὰ τῶν ὑπηκόων, καὶ ἄνθεσι βάλλεσθαι. *Chion* Epist. ult. p. 35. *Libanius* Opp. Tom. I. p. 348. D. *Nepos* Alcib. cap. 6. *& id, quod nunquam ante usu* ve-

Ταλασιουργία [2]. ἡ περὶ τῶν ἐρίων ἐργασίμη τέχνη.
Ταλαντοῦσθαι [3]. ἑτεροφορεῖσθαι.

Τὰς

venerat, *nisi Olympiae victoribus*, *coronis aureis*, *taeniisque vulgo donabatur.* Nobis enim impense placet conjectura hominis ingeniosissimi, ejusdemque venustissimi, *M. A. Mureti* Var. Lect. XV. 7. Hinc medicina facienda est *Themistio* Orat. XIII. p. 180. A. ἀλλὰ πέμψουσιν ἐπανιόντας, ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ τελειώσαντας. ubi *Jo. Harduini* conjectura, τανύσαντας, haud digna est, quae commemoretur. Vix ambigam, ita scribendum esse: ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ ταινιώσαντας. Utrumque verbum junxerunt cum alii, tum *Aristides* Tom. I. p. 88. Adde *Polluc.* III. 152. & ibi interpp. Ταινιοῦν, ταινιάζειν, ejusque derivata in *Stephani* Thesauro desiderantur.

2. Ταλασιουργία.] Alcib. I. p. 34. G. ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν. ubi vide Scholia. *Olympiodorus* Commentario MS. in hunc dialogum: Ταλασιουργία δὲ λέγεται ἡ ξαντικὴ, παρὰ τὸ τὰ λάσια ἐργάζεσθαι, ἢ παρὰ τοὺς ταλάρους. οἱ δὲ καὶ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται, παρὰ τὸ ὑπομενητικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰ ἔργα ταλαιπωρεῖν. εἴληπται δὲ ἀπὸ τῆς ταλασιουργίας. τοιαῦται δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ οἱ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. qui versus est *Euripidis* Med. 244. ubi nunc ex interpolatione legitur: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον. Sed veram lectionem ex *Olympiodoro Piersonus* ad *Moerid.* p. 60. revocavit. *Musgravius*, Codices suos secutus, edidit: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης. quod eodem redit. *Lyside* p. 108. C. ἢ ἄλλου του τῶν περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνων ἅπτεσθαι. Politic. p. 180. C. D. Ταλασίαν vocat Legg. VII. p. 634. F. ubi vide Scholia.

3. Ταλαντοῦσθαι.] Tim. p. 535. G. ἀλλ' (τὴν γῆν) ἀνωμάλως πάντη ταλαντουμένην, σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· αὐτὴν κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν. quem locum laudant *Photius* Lex. MS. *Suidas*, & *Etymol. M.* p. 744. 12. Ταλαντεύουσα pro θαλαττεύουσα

Phi-

Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι [4]. ἀντὶ τȣ̃, ἀπηγελωμένοι καὶ ἄγονοι.

Τέγξων [5]. μαλάττων, βρέχων.

Τεγξεσθαι [6]. εἴκειν, ἐνδιδόναι.

Τεθυμ-

Philoni T. I. p. 230. probabili conjectura reddidit Th. Mangejus.

4. Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι.] Vide sup. v. Ἀποτεθρυωμένοι, & quae ibi disputavimus.

5. Τέγξων.] Legg. IX. p. 657. C. ἐν θαλάττῃ τέγξων τȣ̀ς πόδας. ubi vide Scholia.

6. Τέγξεσθαι.] Haec metaphorica verbi ratio perelegans & venusta est. Polit. II. p. 423 B. ἵν' ᾖ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων. ἀλλ' ἴτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτȣ. ubi vide Scholia Apud Theodoret. Ther. Serm. XII. p. 170. a quo locus affertur, pro τέγγεσθαι pessime legitur τίθεσθαι. Platonis etiam loco usus est Phrynichus MS. Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν. Αἰσχύλος δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. item Photius Lex. MS. Τεγχθέντων, ἀντὶ τȣ̃, εἰξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ Ἄτεγκτος. Πολιτείας β. τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. Legg. IX. p. 663. C. οἱ δὲ, τῶν τὴν παιδείαν διαφυγόντων, ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει, καὶ μηδὲν τεγχθέντων. ubi vide H. Stephanum. Hoc etiam loco vitiose ταχθέντων scribitur apud Stob. p. 480. Ex quo, quam parum haec loquendi formula vulgo perspecta fuerit, intelligere licet. Platonem haud inscite expressit Aelianus apud Suid. v. Ἄτεγκτος. Οἰκτὸν γε (l. Εἰς οἶκτον γε) μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλεῖν σε πάντας, ὡς καὶ τȣ̀ς ἀτέγκτȣς τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι. Aristophanes Lysistr. v. 550. Χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'. ubi Scholiastes: ἀντὶ τȣ̃, βλάπτεσθε καὶ μεταβάλλεσθε, ὅτ' ἂν μὲν κρατῶμεν τῶν ἀνδρῶν. Sed vitium, quod contraxit, tollendum hoc modo: ἀντὶ τȣ̃, μὴ μαλάττεσθε, καὶ μεταβάλλεσθε. Eodem, quod Kusterum praeteriit, Suidas respexit, ipse quoque leviter corruptus: Μὴ τέγγεσθε. μὴ μελλήσετε. Scribe, μὴ μάλλεσθε

λεῖς. In *Euripid.* Hippol. v. 303. vulgo editur: ὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐθέλγεθ' ἥδε, νῦν τ' ἐ πείθεται. in quo fortaſſe acutiores etiam acquieviſſent, niſi Codd. Reg. & Flor. exquiſitiorem ſincerioremque ſcripturam ſuppeditaſſent: ὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' ἐ πείθεται. *Aeſchylus* Prometh. v. 1007. Τέγγῃ γὰρ ἐδὲν, ἐδὲ μαλθάσσῃ λιταῖς. In *Damaſcio* apud *Phot.* p. 1036. vulgo ſcribitur: ἐδεὶς ἔτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος, ὃς ἐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τȣ̃ ἱερȣ̃ στόματος ἐκείνȣ ῥέȣσι λόγοις. Hic ἐπείθετο non facile offendat, niſi eum, qui, quanto ſtudio *Damaſcius* rariores *Platonis* voces venatus ſit, cognorit. Mihi quidem ſcripſiſſe videtur: ὃς ἐκ ἐτέγγετο καὶ κατεκηλεῖτο. Multo crebrius ἄτεγκτος dicitur de *eo, qui emolliri nequit, rigido, duro. Plutarch.* de Audit. p. 44. A. ὁ πρὸς πᾶν ἄτεγκτος καὶ ἀτενής. *Aelian.* H. A. Lib. III. cap. 2. ἀμφότερα ἀγελάται καὶ μειλιχθῆναι ἄτεγκτα φύσιν. *Heliodor.* Lib. VII. p. 342. ἀλλ' ἔτως ἄτεγκτον καὶ ἀνήμερον ἐκ ἔγνωκα. *Proclus* in *Platonis* Polit. p. 383 παρὰ τῷ Πλάτωνι Σωκράτης ἄτεγκτος διαμείνας καὶ ἀπερίσπαστος. Lexicon Sangerm. MS. & Lexicon Rhet. MS. Ἄτεγκτος. ἄπειστος καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, ὁ μήτε παραινέσει, μήτε φόβῳ τὴν πώρωσιν, καὶ τὸ τȣ̃ ἤθȣς σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος· λέγεται δὲ Ἄτεγκτος κυρίως καὶ ὁ ἄβροχος· ἐξ ἔ καὶ ὁ μὴ δακρύων, καὶ ὁ μὴ ἱδρῶν. unde corriges & ſupplebis *Etymol. M.* p. 163. 33. Plura exempla congeſſit *J. Alberti* diligentia ad *Heſych.* in v. Vox corruptelam ſuſcepit in *Meleagri* Epigrammate inedito, quod, per hanc occaſionem, cum talium deliciarum ſtudioſis communicemus:

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχή, ναὶ Κύπριν, ἁλώσῃ,
Ὦ δυσέρως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σȣ δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε· μύροις δ' ἔρραινε λιπόπνȣν·
Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.
Ἆ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐν πυρὸς αἴθῃ,
Ἄρτι ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.

Τεθυμμένος [6]. ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένος, ἢ κεκακωμένος.

Τελε-

Τί κλαίεις; τὸ ἄτεκνον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις, ὡς ἐπί σοι τρέφεται;
Οὐκ ᾔδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένα χίονα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

Omnino verf. 9. refingendum: Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα &c. Idem *Meleager* in edita Anthol. L. VII. Epigr. 8. p. 582. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι Τέρπονται, τρυφερῷ χρωτὶ κλιαινόμενοι. A *Timaeo* nihil difcrepant *Hefychius*, *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

6. Τεθυμμένος.] Gloffa fluxit ex Phaedr. p. 338. A. εἴτε τι θηρίον ὂν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. ubi vide Scholiaften. In vulgatis *Platonis* libris ἐπιτεθυμένον legitur, quod *H. Stephanus* in ἔτι τετυφωμένον mutandum putabat: cujus conjecturae gratiam ei facimus. In *Plutarcho* etiam adv. Colot. p. 1119. B. & *Damafcio* apud *Suid.* v. Σαραπίων, quorum uterque *Platonis* locum laudant, perperam ἐπιτεθυμένον fcribitur. Idem verbum pejus acceptum eft in *Plutarchi* Dione p. 965. A. οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος, οὐδὲ τυραννικὸν, οὔτε ἐπιτεθρυμμένον. ubi interpres *molle* vertit, quafi ὑποτεθρυμμένον legiffet. Hoc igitur reponendum, vel, quod mihi magis blanditur, *Platonicum* ἐπιτεθυμμένον, *inflatum*. Duplex μ in hoc verbo linguae ratio poftulat. *Platonem* refpiciens *Moeris* p. 150. Ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς. ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Ὑπετύφετο δὲ αὐτοῖς ἡ δυσμένεια. ἐφυσᾶτο, ᾐωρεῖτο. λαμβάνεται δὲ τὸ Τύφεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ συντρίβεσθαι, τὸ χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἀνιέναι. παρὰ δὲ τῷ Πλάτωνι ἐν Φαίδρῳ καὶ

Τελεσθέντα. ἀναλωθέντα.
Τελεταί [7]. αἱ μυστηριώδεις θυσίαι.
Τέλος [8]. τάξις, βλάβη, ἀνάλωμα.

Τέμ-

καὶ ἐπὶ τοῦ τετυφλῶσθαι τὴν διάνοιαν. Τυφεδὼν δὲ, ἡ καῦσις. ubi pro συντετρῖφθαι scribendum σμύχεσθαι, de quo dubitare non finit *Eustath.* ad Il. I. p. 781. & pro τετυφλῶσθαι, τετυφῶσθαι. quamvis apud *Hesychium* legatur: Θύψαι. τυφλῶσαι. Quod una syllaba truncatum affert *Etymol. M.* p. 458. 40. Θύμμενον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον ἢ κεκακωμένον. sic etiam scriptum reperi in Lexico Regio MS. Sed *Valckenarius* ad Schol. in *Euripid.* Phoeniss. 1160. bene correxit: Τεθυμμένον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλαμμένον ἢ κεκακωμένον. Vim verbi, paucis cognitam, aperuit *Hemsterhusius* ad *Hesych.* Tom. I. p. 491. Cum *Timaeo* congruunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*, nisi quod apud hunc τεθυμένος scribatur: quod *Kusterus* in τεθυμμένος mutavit, ut est in Cod. Leidensi. At *Timaeus*, praepositionem ἐπὶ omittens, videri possit in *Platone* legisse: καὶ μᾶλλον ἔτι τεθυμμένοι.

7. Τελεταί.] Protag. p. 196. B. προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν, ποίησιν, —— τοὺς δὲ αὖ, τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας. Euthyd. p. 217. D. ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων. Sympos. p. 333. B. τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους. Phaedr. p. 344. A. 346. A. 347. E. Phaedon. p. 380. F. Polit. II. p. 424. D. H. Legg. II. p. 581. C. V. 609. B. VII. 638. E. IX. 659. A. X. 674. A.

8. Τέλος.] De *ordine*, Menex. p. 409. A. ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. pro quo frequentissime dicitur, εἰς ἄνδρας τελεῖν. De *tributo*, Polit. IV. p. 447. E. καὶ εἴ πού τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν. Legg. VII. p. 634. D. VIII. 650. B. 651. D. Vide Scholiasten ad Sympos. p. 328. F. & *Valckenar.* Diatr. in *Euripid.* cap. XIX. p. 202. Ex *Timaeo* in *Suida* τάξις pro πρᾶξις repone.

9. Τίμ-

Τέμπη [9]. μεταξὺ ὀρῶν στενότητες.
Τερθρεία [10]. γοητεία, ἢ περιπάθεια.
Τένθης [11]. ὁ γαστρίμαργος.

Τερα-

9. Τέμπη.] Ex *Herodot.* Lib. VII. 173. καὶ ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν, &c. ubi vide Glossas.

10. Τερθρεία.] *Moeris* p. 364. formam τερθρεία, ex τερατεία contractam, Atticis propriam dicit, eamque *Pherecratis* auctoritate probat *Etymol. M.* p. 753. 6. *Dionys. Hal.* A. R. Lib. II. p. 91. ἅπασαν ἐκβάλλουσα τερθρείαν μυθικήν. *Philo* T. II. p. 191. Πᾶσαν οὖν τὴν τοιαύτην τερθρείαν ἀπωσάμενοι. *Plutarch.* de Audit. p. 42. D. πολλὴν δὲ τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. *Clemens Alexandr.* Strom. L. I. p. 328. τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρείᾳ. pro quo τερθρευόμενοι, Paedag. L. III. p. 291. Minus necessaria emendatione *Berglerus* in *Alciphr.* L. III. Ep. 55. p. 408. pro τερατείαν ἐπεδείξαντο reponebat τερθρείαν ἐπεδείξαντο. Nam τερατεία idoneos auctores habet. In *Platone* neutrum me legere memini. Explicatio περιπάθεια, quam etiam *Etymol. M.* p. 752. 47 habet, quid sibi velit, non intelligo. In utroque, nisi quid me fefellerit, τερατεία scribendum. In *Timaei* MS. pro Τερθρεία est Τεθρεία.

11. Τένθης.] Nec hujus glossae sedem in *Platone* teneo. *Aristophan.* Pac. 1009. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. Ibid. v. 1120. *Procopius* Ep. 39. ἆρ' οὐ κρείττω πολλῷ τὰ ἡμέτερα, πᾶς ἄν τις, οἶμαι, τένθης φήσειε. *Aspasius* in *Aristotel.* Nicomach. IV. p. 52. Τένθης, ὁ λίχνος, καὶ τὰ ἀπὸ παντὸς ἥδιστον θηρώμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. *Hesychius*: Τένθει. ἐσθίει, ἢ λιχνεύει. Τένθαι γὰρ, οἱ λίχνοι. Sed idem mox mirificam, nec unquam auditam, hujus vocis significationem proponit: Τένθαι. λωποδύται, μοιχοί. Quid? si legamus: Τένθαι. λοπαδιολοιχοί. quod eadem forma dicitur, qua κνισολοιχὸς, ματτυολοιχός. Vide *Herodian.* Atticist. p. 206. *Eustath.* ad Od. Σ. p. 1837. Elegans compositum λιχνοτένθης est apud *Polluc.* VI. 122. Verbum hinc derivatum τενθεύω, haud alienum fuerit, restituere *Libanio* Opp.

T.

Τερατολόγοι [12]. οἱ θαυμαςὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.
Τευτάζων [13]. πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων.

Τέως.

T. II. p. 596. A. νέοι δὲ ταύτην παραλαβόντες τὴν ἐξουσίαν, καθεύδουσι, ῥέγχουσι, πενθοῦσι, κωμάζουσι. Pro πενθοῦσι certa emendatione scribendum πενθεύουσι. Adde *Aristophan.* Av. v. 1690. & *Alciphron.* Lib. III. Ep. 24. ubi Cod. Regius *Bergleri* correctionem firmat. Προτένθαι qui ab Atticis dicti sint, erudite docet *Brunckius* ad *Aristoph* Nub. 1198. Glossam descripserunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

12. Τερατολόγοι.] *Photius* Lex. MS. hoc modo: Τερατίαι. ψευδολογίαι, οἱ θαύματα &c. ut clarum sit, duas glossas, Τερατεία. ψευδολογίαι, & Τερατολόγοι. οἱ θαυμ. in unam coaluisse. Leviore vitio *Suidas* dedit Τερατολογίαι. ubi Cod. Leid Τερατολόγια. quod tamen fraudi fuit *H. Stephano* Thes. Gr. L. Tom. III. p. 1411. Recte *Kusterus* legendum vidit Τερατολόγοι· quod confirmare potuisset ex *Etymol. M.* p 752. 25. qui & ipse *Timaei* glossam descripsit. Respicitur Phaedr. p. 337. H. καὶ ἐπιῤῥεῖ δὲ ὄχλος τοιούτων Γοργόνων, καὶ Πηγάσων, καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθη τε καὶ ἀτοπίαι τερατολόγων τινῶν φύσεων. quo loco usus est *Athenaeus* Lib. V. p. 221. A. ubi male legitur, τερατολογιῶν τινῶν φύσεως. Indidem τερατολόγον φύσιν excerpsit *Pollux* VII. 189. IX. 147. *Philostrat.* V. A. Lib. III. cap. 32. p. 123. καὶ μυθολόγους καὶ τερατολόγους, καὶ πένητας. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 812. B. καὶ ὑπὸ μειρακίων ἀποπλήκτων, ἢ σοφιςῶν τερατολόγων.

13. Τευτάζων.] *Platonis* auctoritate hoc verbum confirmant cum alii Grammatici, tum *Pollux* IX. 137. ubi vide *Hemsterhusium*. Phileb. p. 91. A. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων. ubi vide Scholia. Tim. p. 551. G. τῷ μὲν οὖν, περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι, καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα. Quo loco librarii, prisci verbi insolentia moti, partim τετευχότι scripserunt, ut in Codice meo, partim τετευκότι· ex quo *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 777. τετηκότι fecit, quod in re-

 cen-

centiores Edd. receptum nollem. Legitimum τετευτακότι dudum ex antiquis Grammaticis reduxit *Paul. Leopardus* Emend. XI. 2. idque MS. Tubingensis conservavit. Ad hanc annotationis meae partem *T. H.* adscripserat: „Pro τετευτακότι *Jamblich.* Protr. p. 30. posuit ἐσπουδακότι, illud ipsum verbum, quo Grammatici ad alterius interpretationem utuntur. Adhibuit etiam sedulus *Platonis* imitator, *Aristid. Quintil.* de Mus. II. p. 61. ἄλογος δέ, ἡ περὶ τὸ σῶμα τευτάζει. p. 79. ἐκ δὲ τῶν ὑλῶν ποιότητος, περὶ ἃς ἑκάστη τευτάζει.". Sed praeter hunc, alius quoque *Platonis* locus eadem infectus labe est, Polit. VII. p. 483. C. Γυμναστικὴ μέν που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τέτευχε. σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. *H. Stephanus* tametsi τέτευχε de mendo suspectum habet, multo tamen minus τετεύτακε probat, quod ejus loco legitur apud *Euseb.* P. E. XIV. p. 746. B. Ego vero, tantum abest, ut *Stephani* judicium sequar, ut nihil hac lectione aptius & verius reperiri arbitrer posse. Eam, praeter *Eusebium*, diserte etiam comprobant Codex Parisinus, Scholiastes ad h. l. & vetus Grammaticus apud *Photium* Lex. MS. *Suidam*, & *Etymol. M.* qui simul verbi τευτάζω indolem tam erudite illustravit, & tot veterum exemplis munivit, ut tota ejus glossa, quamvis longiuscula, huc referenda videatur: Τευτάζειν. πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτω, καὶ Δίδυμος, προσθεὶς, ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονα, φησὶν, εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν, ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος, τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσαις· Μάστιγα δὲ ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται). Πλάτων Ξαντρίαις· Ἦν δὲ θόρυβος τευταζόντων. ἀντὶ τοῦ, πραγματευομένων, ἢ διατριβόντων. καὶ ἐν Τιμαίῳ· Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότι. οἷον διατετριφότι. γράφεται καὶ τεταυτακότι. Τηλεκλείδης· Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ, πραγματεύονται), σκευωροῦνται). Φερεκράτης· Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ, καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζειν, Πολιτείας δε (l. ζ.), καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζων, (l. ταυτάζων) τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, καὶ φλυαρῶν. Ex variis conjecturis, quibus *Kuster.*

ster. ad *Suidam*, *Hemsterh.* ad *Pollucem*, & *Albertus* Misc. Crit. in *Suid.* p. 292. hanc glossam tentarunt, illas, quae maxime probabiles viderentur, in textum recepimus, & paucula, quae apud *Suid.* & *Etymol.* deessent, ex *Photio* MS. supplevimus. Hoc verbum salse ridet *Lucian.* Lexiph. p. 346. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι. Nec aut *Platonis*, aut aliorum veterum scriptorum, quos laudavimus, exempla *Pollucem* impediverunt, quo minus illud, ut eleganti scriptore indignum, repudiaret. Veruntamen eodem verbo non puduit uti scriptorem castigatissimum, &, quod ad rem pertinet, Atticismi existimatorem inprimis fastidiosum, *Phrynichum* p. 22. ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Quo minus illud *Themistio*, ex quo satis diu exulavit, bis restituere dubitamus. Or. II. p. 33. C. εἰ τεχνάζω καὶ σκευωροῦμαι περὶ τὴν λέξιν. Lege: εἰ τευτάζω &c. Or. XIII. p. 161. C. Οὐ μὲν γὰρ τεύξασθαι μόνον, οὐδὲ ζητεῖν, οὐδὲ διώκειν· ἀλλ' ἤδη καὶ ᾑρηκέναι, καὶ ἔχειν, ὡς καὶ ἄλλους διδάσκειν οἷός τε εἶναι. Scribendum: οὐ μὲν γὰρ τευτάζειν μόνον &c. Si forma Media τευτάζεσθαι satis certa esset, eam praeferrem. *Origenes* contr. Cels. V. p. 255. λόγου αἱροῦντος μὴ τευτάζειν περὶ τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰ ἱδρύματα. VII. p. 349. οὐ χρὴ ἡμᾶς τευτάζειν περὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα. *Syrianus* Commentario MS. in *Aristotelis* Metaphysica, quem in Bibliotheca viri nobilissimi, *Joannis Meermanni*, excussimus: εἰ δέ γε τὰς διατάξεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται, ἠθέλετο σκοπεῖν ὀρθῶς. ubi ex alio Codice pro πραγματεύεται reposita est vera lectio, τετεύτακεν, cum hoc Scholio: Τετεύτακεν, πραγματεύεται, διατρίβει, ἢ φροντίζει. παρὰ δὲ Φερεκράτει, ἡσυχάζει. σημαίνει δὲ καὶ σκευωρεῖται. Mox alio loco: ἡ μὲν γὰρ ἰατρικὴ ποιητική τις οὖσα τέχνη, καὶ αἰσθητὸν ἔχουσα τέλος, ἀναγκαίως περὶ αἰσθητὰ τετεύτακεν. *Eusebius* P. E. IV. 1. p. 132. τὸ δεινὸν καὶ κακεντρεχὲς τῶν περὶ τὴν κακότεχνον ταύτην διατριβὴν τευταζόντων. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 968. Τευτάζειν. τὸ ἐπὶ πολὺ παρεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ab hoc verbo Grammatici differre dicunt ταυτάζειν, i. e τὸ αὐτὸ λέγειν, vel πράττειν· quam-

Τέως [14]. περὶ τοῦ, ἢ ἕως τινός.
Τήθη [15]. μάμμη. Τηθὶς δὲ, ἡ τοῦ θείου ἀνάλογος.
Τὴν ἀλωπεκῆν [16]. τὴν πανουργίαν.

Τὴν

quamvis *Photius* Lex. MS. nullum diſcrimen ſtatuat: Ταυτάζειν. στραγγεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. At vereor, ne illud natum ſit ex loco aliquo, ubi pro τευτάζειν mendoſe ταυτάζειν legebatur. Sic paulo ante vidimus, in *Platonis* Timaeo l. c. pro τετευτακότι, τεταυτακότι lectum fuiſſe.

14. Τέως.] Lyſid. p. 107. F. τέως μὲν οὖν ἠπόρει τε καὶ ἄοκνει μόνος προσιέναι. Lachet. p. 247. G. τέως μὲν οὖν παρέθει ἐν τῇ νηῒ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. Sympoſ. p. 322. G. τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκλὸς εἶχον. Ibid. p. 323. B. Phaedon. p. 402. C. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν. Menex. p. 403. C. Polit. I. p. 411. B. IV. p. 453. D. Legg. VI. p. 620. G. Hipparch. p. 3. B. & ibi Scholion pereruditum, *Moeris* p. 368. *Herodianus* Philetaero p. 434. & *Suidas*.

15. Τήθη.] Pro *nutrice* occurrit Polit. I. p. 416. C. εἰπέ μοι, τιθὴ σοι ἐστί; ubi vide Scholia. II. p. 428. A. ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. V. p. 460. G. & ibi Scholia. Pro *avia*, Polit. V. p. 461. C. πάππους τε καὶ τίτθας. Perpetua eſt confuſio vocum τήθη, τίθη, τίτθη, τηθὶς, τιτθίς· in quibus ſcribendis tam parum ſibi conſtant librarii, quam in iis explicandis & diſtinguendis Grammatici. Vide *Ammon.* v. Τήθη, & ibi *Valckenar.* viros doctos ad *Thom. M.* p. 846. inprimis *Nunneſ* ad *Phrynich.* p. 52.

16. Τὴν ἀλωπεκῆν.] Ἀλωπεκῆ, contractum ex ἀλωπεκέη, intellecto δορὰ, eſt *pellis vulpina*, ut ἀρκτῆ, *urſina*, παρδαλῆ, *pantherina*, λυκῆ, *lupina*, λεοντῆ, *leonina*, τραγῆ, *hircina*, κυνῆ, *canina*, ταυρῆ, *taurina*, ἰξαλῆ, *caprina*, ἀνθρωπῆ, *humana*, &c. quibus formis addatur νεβρῆ, *hinnulea*, apud *Orpheum* Fragm. p. 271. ubi vide *Gesnerum*. Gloſſa pertinet ad Polit. II. p. 124. F. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς

περι-

Τὴν λῆξιν [17]. τὸν κλῆρον.
Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ [18]; ἀντὶ τοῦ, ἐνδιατρίβεις.

Τι-

περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. At *Timaeus*, non ἀλώπεκα, sed ἀλωπεκῆν, legit. Quae lectio melior videri possit. Notissimum est *Lysandri* dictum: ὅπου ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Rhetor in Excerptis *Allatii* p. 205. μέτεισι τὴν μητέρα, τὴν ἀλωπεκῆν ἐνδυσάμενος. Nihil tamen mutandum temere. Nam ἀλώπηξ dicitur pro *pelle vulpina*, ut λέων pro *pelle leonina*, & ejusdem generis alia, de quibus *Toupius* Ep. Crit. p. 118. & ad Schol. *Theocrit.* p. 209. *Horat.* de A. P. 437. *Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes.* Sic *tigres* pro pellibus tigridum, apud *Valer. Flacc.* II. 260. *fixaeque fremunt in limine tigres.* ut pulchre vidit *Wesselingius* Probab. cap. 7. Quid? Vulgatam in *Platone* scripturam imitatione sua confirmat *Themistius* Or. XXII. p. 279. A. φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα. οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας &c. *Archilochi* de *vulpe* fabulam plures veterum commemorarunt, *Aristophan.* Av. v. 652. ubi vide Schol. *Dio Chrysost.* Or. LV. p. 560. D. LXIV. p. 640. D. *Ammon.* v. Αἶνος, *Basil.* Or. de legend. Graec. p. 29. *Priscianus* Praeexc. Rhet. p. 322. Ejus autem dimetros apud *Ammon.* l. c. *L. Santenius*, vir rei metricae peritissimus, a *Valckenario* sine caussa in trimetros mutatos esse judicabat.

17. Τὴν λῆξιν.] Critia p. 559 F. οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε τὴν χώραν εἰλήχατον. Ibid. p. 561. C. Vide Epist. Crit. II. p. 129.

18. Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ;] Turpi & veteri mendo in MS. scribitur: Τί δὴ τὰ θεῶν στρέφῃ; quod etiam propagatum est in *Phot.* Lex. MS. & *Suidam.* Prior hunc in modum dedit: Τί δῆτα θεῶν στέφῃ. ἀντὶ τοῦ, διατρίβεις. Posterior sic: Τί δῆτα θεῶν στρέφῃ; ἀντὶ τοῦ, τι δὴ ἐνδιατρίβεις. *Kusteri* sagacitas vidit, glossam referendam esse ad Phaedr. p. 340. F. Τί δῆτα ἔχων στρέ-

 φῃ;

Τιμαλφέστατα [19]. τὸ τιμὴν πολλὴν εὑρίσκον. τὸ γὰρ Ἄλ-

φῃ; ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἐπειδὴ σύ γε ταῦτα ὡμολόγηκας. Simillimum est illud *Aristophan.* Eccles. v. 1143. Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. v. 131. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι. ubi ἔχων *Berglero* videtur moram aliquam indicare. Sed eum falsum esse, formula, ἀπῆλθεν ἔχων, ostendit. Frequentissime jungitur verbis *ineptiendi*, *nugandi*, *ludendi*. Gorg. p. 299. B. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Ibid. p. 301. F. καὶ πρόϊθι γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς. Euthyd. p. 224. E. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. quem locum laudat Scholiastes Comici ad Ran. v. 204. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. τὸ γὰρ Παίζεις παντὸς εἰπεῖν, καὶ τοῦ προστυχόντος· Παίζεις δὲ ἔχων τινὰ ἴδιον τύπον φωνῆς καὶ διαλέκτου παρίστησι. In talibus ἔχων, ut εἶναι in ἑκὼν εἶναι, redundare dicunt *Photius* Epist. 208. *Eustath.* ad Il. B. p. 205. aliique Grammatici. At *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniss. 712. ἔχειν pro εἶναι vel τυγχάνειν accipit, ut φλυαρεῖς ἔχων nihil aliud sit, quam φλυαρῶν τυγχάνεις. cujus rationem sequitur *Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 63. Adde *H. Stephan.* Animadv. de Dialect. p. 54. & Append. p. 170. & *J. Pierson.* ad *Moerid.* p. 391.

29. Τιμαλφέστατα.] Scribe, Τιμαλφέστατον. Tim. p. 538. E. τιμαλφέστατον κτῆμα χρυσός. quod inde sumsit *Clemens Alex.* Paedag. II. 3. p. 189. τὴν εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν κεκλημένος, κτῆμα τιμαλφέστατον. *Nicostratus* apud *Stob.* p. 665. δοκῶ μοι ἐρεῖν τι καὶ ὑπερβαλεῖν πρᾶγμα, χρυσοῦ πολλῷ τιμαλφέστερον. *Aelian.* H. A. Lib. X. cap. 13. οἱ μεγάλοι (μαργαρῖται) κάλλιστοι καὶ τιμαλφέστατοι. *Maxim. Tyr.* Diss. XXXIX. p. 459. καὶ ἡ δραχμὴ τοῦ ὀβολοῦ τιμαλφεστέρα. *Basilius*, Scholiastes *Gregorii Nazianzeni* ineditus, praef. ad Imp. *Constantinum*: Τί γάρ σοι τῶν ἁπάντων ἐρασμιώτερον, ἢ τί γε τιμαλφέστερον ἄλλο, ἢ Γρηγόριον καὶ τὰ Γρηγορίου ἐνοπτρίζεσθαί τε καὶ ἀκουτίζεσθαι. Onomasticon vetus: *Vendibile.* τιμαλφές. Pro *vilis* an dictum sit, ut *Toupius* Ep. Crit. p. 109. putabat, vehementer dubitamus.

20. Ὁμη-

Ἀλφεῖν εὑρίσκειν ἐστὶ, ἐξ οὗ καὶ Ὅμηρος [20] Ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας εἰς τιμὴν βόας.

Τοπάζω [21]. ὑπονοῶ, οἴομαι.

Τί μήν [22]; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὔ; ἢ διὰ τί γὰρ οὔ;

Τραγικὴ σκηνή [23]. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεάτρῳ τινὲς παριόντες ἔλεγον.

Τρα-

20. Ὅμηρος] Il. Σ. 593. ubi vide Scholia.

21. Τοπάζω.] Theaet. p. 118. A. καὶ πάνυ ἱκανῶς τοπάζω, οἷς ἂν συγγενόμενοι ὄναιντο. Ibid. p. 119. G. φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου. Charmid. p. 237. H. ἵνα τοίνυν τοπάσωμεν, εἴτε σοι ἔνεστιν, εἴτε μή. Phaedr. p. 337. E. τοπάζω γάρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτόν. Eraſt. p. 5. G. Gorg. p. 298. E. ubi *Olympiodorus* Commentario MS. explicat: εἰκάζω, ἤγουν τοῦτο θέλειν εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθαι ἀκριβῶσαι. Legg. II. p. 575. F. III. 591. B. VIII. 646. D. XII. 694. E. ubi vide Scholia. Epinom. p. 698. F. *Aeſchin. Socrat.* Dial. I. p. 26.

22. Τί μήν;] Parmen. p. 60. A. 63. D. 66. B. & ſingulis fere paginis. *Timaeum* expilarunt *Photius* Lex. MS. *Suidas*, & Scholiaſtes ad *Platonis* Sophiſt. p. 160. F.

23. Τραγικὴ σκηνή.] A *Timaeo* nihil diſcrepat *Etymol. M.* p. 763. 27. Sed inſignis ſcripturae varietas eſt in *Photio* MS. & *Suida*: Τρ. σκ. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηναῖς τινες παρόντες (*Phot.* παριόντες) ἔλεγον. *Kuſteri* conjectura, ἐν θεῶν σχήμασι, non multum a vero aberravit. Sed felicius, ut ſolebat, *Pierſonus* ad *Moerid.* p. 22. correxit: ἐν θεῶν σκευαῖς. Quae lectio & *Timaeo* & *Etymol. M.* reſtituenda eſt. Gloſſa pertinet ad Clitophont. p. 255. D. ὁπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεὸς, Ὑμεῖς, λέγων, ποῖ φέρεσθε, ἄνθρωποι; ubi in aliis libris σκηνῆς τραγικῆς, in aliis μηχανῆς τραγικῆς ſcriptum fuiſſe, non ſolum e textu vulgato & *Timaeo*, ſed etiam ex imitatoribus, intelligitur. *Arrianus* Diſp. *Epictet.* L. III. p. 429.

Δεῖ

Τριτὺς [24]. Φυλῆς μέρος τρίτον.

Τυφῶνος πολυπλοκώτερον [25]. Τυφὼν, ὁ λεγόμενος κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός. τούτου ποικιλώτερον.

Τω-

Δεῖ οὖν αὐτὸν δύνασθαι, ἀνατεινάμενον, ἂν οὕτω τύχῃ, καὶ ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενον λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους· Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε; *Julianus* Or. I. p. 4. A. οὐδ' ὥσπερ ἐκ τινος τραγικῆς σκηνῆς φησὶ χρῆναι προαγορεύειν τοῖς ἐντυγχάνουσι, σπεύδειν μὲν πρὸς τὴν ἀρετὴν, φεύγειν δὲ τὴν πονηρίαν. Ad fententiam nihil intereft, utro modo legatur, quoniam μηχανὴ in σκήνῃ eft. Huc etiam allufit *Demetrius Phaler*. §. 241. ὁ δὲ γνωμολογῶν, καὶ προτρεπόμενος, οὐ δι' ἐπιστολῆς ἔτι λαλοῦντι ἔοικεν, ἀλλὰ μηχανῆς. ubi fcribendum: ἀλλ' ἀπὸ μηχανῆς. De *Platonis* loco praeclare difputat *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 41.

24. Τριτύς.] Polit. V. p. 466. F. ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. ubi vide Scholia.

25. Τυφῶνος πολυπλοκώτερον.] Phaedr. p. 338. A. εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. Ponam hic quaedam ex arguta magis, quam vera, difputatione *Hermiae* Scholiis MSS. Τὸ δὲ Τυφῶνος, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ὑπάρχει τοῦ πλημμελοῦς καὶ ἀτάκτου, καὶ τοιοῦτος ἐστί τις αὐτοῦ ὁ κλῆρος· ἀεὶ μὴν ἐν τοῖς ὅλοις κοσμούμενος, πλὴν εἴ που κατά τινα μόρια ἐκφαινόμενος· ἔνθα δὴ καὶ εἰώθασι λέγειν Τυφώνια πνεύματα, ἢ σκηπτοὺς, ἢ κεραυνοὺς Τυφωνίους. — Τὸ δὲ πολυπλοκώτερον οὐκ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δεῖ ἀκούειν, ἀλλ' ἐφ' οὗ προέστατεῖ, ὡς πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως καὶ πολυπλόκως κινουμένου τῇ οἰκείᾳ φύσει. εἰώθασι δὲ οἱ μῦθοι τὰ τῶν προνοουμένων πάθη ἐπ' αὐτὰ τὰ προνοοῦντα ἀναπέμπειν. Scholiaftes ad h. l. Τυφών. Γῆς καὶ Ταρτάρου υἱὸς, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμιγὲς ἀνδρὸς καὶ θηρίων. quod, ut folet, defcripfit ex *Apollodoro* I. 6. p. 6. ubi eodem errore ἐν Σικελίᾳ pro ἐν Κιλικίᾳ ante praeftantiffimi *Heynii* Editionem legebatur. Sed θηρίων pro θηρίου *Apollodoro* reddendum e Scholiafte. Typhonis enim corpus ex pluribus feris conflatum erat.

Τωθάζων [26]. χλευάζων, σκώπτων, διασύρων.

Ὑη-

erat. Ad turbines ex vaporibus ortos fabulam retulerunt *Suidas* v. Τυφὰν, & *Etymol. M.* p. 772. 34. Τυφών. ὐχ ἡ φλὸξ ἐκ τ̃ ἀέρος, ἀλλ' ἐκ τ̃ ἀναθυμιάσεως συστροφὴ περὶ τ̃ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. male *Etymol.* ἐν Φαίδωνι. *Platonis* locum adumbrarunt *Philo* T. I. p. 667. & *Themist.* Or. XV. p. 186. D. sed aperte imitatus est *Damascius* apud *Phot.* p. 1027. καὶ πολλαχῆ διωκίσθησαν ὑπὸ τ̃ Τυφωνείων τῷ ὄντι καὶ ἄλλως γηγενῶν παθημάτων· ὄντων γε ὐ κατὰ τ̃ Τυφῶνα μόνον, ἀλλ' ἔτι οἶμαι καὶ τούτου πολυπλοκωτέρων. Ex *Timaeo* glossam sumserunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

26. Τωθάζων.] Hipp. Maj. p. 99. C. ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν ὐ μόνον ὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ πάνυ με καὶ τωθάσεται. Polit. V. p. 466. C. τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Ad utrumque locum vide Scholiasten. *Herodot.* II. 60. αἱ δὲ τωθάζουσι, βοῶσαι τὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γυναῖκας. *Alexander Aetolus* apud *Gellium* XV. 20. καὶ τωθάζειν ὐδὲ παρ' οἶνον Μεμαθηκώς. *Numenius* apud *Euseb.* P. E. XIV. p. 736. τὰ ἐγκλήματα παρέλυον ὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινων. Τωθεία, quod in Lexicis desideratur, habet *Dionys. Alexandr.* apud eundem XIV. p. 782. Male *Olearius* in *Philostrat.* de V. S. l. 22. p. 526. reliquit, μάλα ἀστείως ἀπετώθαζεν. Scribendum erat, ἐπετώθαζεν· ut post in Codice Regio scriptum vidi. Auctor Axiochi p. 729. A. διαχλευάζων τὸς μορμολυττομένους τ̃ θάνατον, καὶ πρᾴως ἐπιτωθάζων. *Aristaenet.* Lib. II. Ep. 6. καὶ ἀλαζονευόμενος τὼ χεῖρε σοβεῖς, καὶ χαίρων ἐπιτωθάζεις ἐμέ. Vide *Berglerum* ad *Alciphr.* II. 4. p. 248. & *Pierson.* ad *Moerid.* p. 366. Verbum ἐπιτωθάζειν eximendum est *Alexandro* in Rhetor. *Aldinis* p. 631. βωμοὶ δὲ ἠμάττοντο, ἥγε δὲ πανήγυριν ὁ σύμπας οἶκος. δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπετώθαζε τοῖς γενομένοις. Legendum: δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπικωμάσαι τοῖς γενομένοις. Nam expressit *Euripidem* Phoeniss. 355. Εἴτε τὸ δαιμόνιον Κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα.

Y.

Ὑηνεῖς [1]. ὑεικόν τι ϗ ζῶδες ποιεῖς. Ὑμνοῦσι [2] λέγεται ϗ ἐξ ὀρθῆς λέξεως, ϗ κατ' εὐφημισ-

1. Ὑηνεῖς] Theaet. p. 124. E. ὗς δὲ ϗ κυνοκεφάλους λέγων, οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς, ἀλλὰ ϗ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾶν εἰς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις. quem locum laudat *Suidas* v. Ὑηνεῖς. Idem tamen v. Συηνία, cum *Etymol. M.* p. 733. 30. in *Platone* legit συηνεῖς. Legg. VII. p. 640. C. ϗ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑηνῶν τινῶν εἶναι μᾶλλον θρεμμάτων. ubi MSS. Leidenſ. & alius apud *H. Stephan.* habent ὑεινῶν. Sed Scholiaſtes ad illum locum, & *Suidas* v. Ὑεικὸν tenent ὑηνῶν. Polit. VII. p. 498. A. ϗ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. *Epicharmus* apud *Athen.* II. p. 36. D. ἐκ κώμου δ' ἐγένετο συανία. Sic *Caſaubonus* pro θυανία bene ſcribit ex *Heſychio*: Συανία. λοιδορία ϗ ἡ διὰ χειρὸς μάχη. *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1059. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἑκὼν ἀνεχόμην τῆς αὐτοῦ ὑηνείας. p. 1067. ἐν πάσῃ ὑηνείᾳ καλινδούμενος. Poſteriorem *Damaſcii* locum attulit *Suidas* v. Ὑηνεία. quod *Kuſterum* latuit. Vide Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Equit. 982. & ad Pac. 927. *Photius* Lex. MS. Ὑηνία. σκαιότης ϗ ἀμαθία. οὕτως Καλλίας. Idem: Σῦς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, ϗ τοὺς Παναιτίου, ϗ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες. Reſpexit *Photius Ariſtophan.* Nub. v. 997. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις. ubi frigido joco luditur in ſimilitudine vocum ὑσὶν, ab ὗς, & υἱέσιν, ab υἱεύς. quod interpretes non ſatis cepiſſe videntur. *Timaei* gloſſam, praeter *Suidam*, Scholiaſtes ad Theaet. deſcripſit, in quo MSS. fluctuant inter ὑεικὸν, ὑϊκὸν, & ὕειον. Formam ὑϊκὸν praefert *Valckenarius* ad *Xenophont.* Memorab. I. 2. p. 240.

2. Ὑμνοῦσι] Ὑμνεῖν generatim eſt *dicere*, *narrare*, *referre*, atque adeo de re-

μισμὸν, ἀντὶ τȣ̃, ἐπαιτιῶνται τὸ γῆρας, ὡς ἐν ά Πολιτικῶν.

Ὑπάγειν 3. εἰς δίκην ἐνάγειν.

Ὑπ

rebus non laudandis dicitur, ut Latina *celebrare* & *praedicare.* Vide *Eustathium* ad Il. z. p. 634. & ad *Dionys.* Perieg. v. 1185. *H. Stephanum* in *Aeschyli* Schol. p. 683. & *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Or. I. p. 10. Locus, quem *Timaeus* respicit, est Polit. I. p. 410. D. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται· καὶ ἐπὶ τȣ́τῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνȣ̃σιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκȣ̃σιν ȣ̓τοι ȣ̓ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. ubi vide Scholiasten. Eodem *Platonis* loco usi sunt *Suidas* in v. & *Etymol. M.* p. 777. 14. Polit. VIII. p. 494. A. ὅσα καὶ οἷα φιλȣ̃σιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιȣ́των ὑμνεῖν. Critia p. 563. D. τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖ τὸ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι. ubi Scholiastes idem Scholion apponit, quod ad locum, ex Polit. VIII. modo allatum, apposuerat: Ὑμνεῖ. ὠδύρετο νῦν. σημαίνει δὲ καὶ μέμφεται καὶ λοιδορεῖ, κατ' εὐφημισμόν. Igitur ex Scholiastae mente sic capiendum: *Montes, qui circa sunt, cum lamentatione testantur, copiam,* &c. Sed hoc durum est sensu meo. Simplicius fuerit legere: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖται τὸ πλ. & intelligere, *Montes dicuntur* &c. Legg. IX. p. 659. A. ȣ̓δὲν δεῖ τὸ ἐπὶ τȣ́τῳ νόμον ὑμνεῖν. Epist. VII. p. 715. F. καὶ τὸ μὲν αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον ȣ̓́τε παρίεμαι ἔγωγε, ȣ̓́τε τι λέγω· πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. *Xenophon* Memorab. IV. 2. p. 182. τὰ δὲ Παλαμήδȣς ȣ̓κ ἀκήκοας πάθη; τȣ̃τον γὰρ δὴ πάντες ὑμνȣ̃σιν. &c. *Dio Chrysost.* Or. XXXII. p. 368. A. Ὁμήρȣ τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνȣ́ντων ἀεὶ τὸν ὄχλον, ὡς χαλεπόν τε καὶ ἀπειθῆ, καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον. *Aristides* Tom. I. p. 259. ἃ δὲ νῦν ὁρᾷν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδαὶ συμμετρήσονται. Scriptor incertus apud *Suidam* v. Θῶπα. καὶ τȣ̃τον θῶπα ἰσχυρὸν ὑμνȣ̃σι.

3. Ὑπάγειν.] Apolog. p. 365. C. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων,

καὶ

Ὑπ' αὐγάς [4]. ὑπὸ τὸν ὄρθρον, ἢ ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα.

Ὑπερ-

καὶ ὑμῶν κελευόντων καὶ βοώντων. *Dio Cass.* Lib. XL. p. 256. ὑπαχθεὶς δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ (ἐγκλήματι) ἑάλω. *Maxim. Tyr.* Diss. XVIII. p. 219. Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους πρὸς ἀλλήλους θέμενοι, — ὑπάγοιεν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους. ubi vide *Jo. Davisium. Liban.* Opp. T. I. p. 882. καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. *Hesychius*: Ὑπάγων. ὑπὸ δίκην ἄγων. Multo frequentior est plena locutio, εἰς δίκην ὑπάγειν. Ex *Timaeo* castigabis *Suidam*, ubi sic editur: Ὑπάγειν ἐς δίκην. τὸ ἄγειν. nisi forte alium Lexicographum secutus sit. Addit enim: καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι.

4. Ὑπ' αὐγάς.] Elegans loquendi formula, ἰδεῖν τι ὑπ' αὐγὰς, ducta ab emptoribus, latens panni vitium *ad solem* explorantibus: cui *Ernestus* Clav. *Cic.* bene comparat εἰλικρινὲς, sive quod, ad εἵλην spectatum, purum reperitur. Vide viros doctos ad *Longin.* sect. 3. p. 16. *Plato* Phaedr. p. 353. E. ταῦτα δὲ ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον ἴδωμεν, τίνα καὶ ποτ' ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ δὲ ὑπ' αὐγὰς ἴδωμεν, λέγει τὸ, ἀνασκοπήσωμεν, τίνα ἔχει τὴν δύναμιν. Paulo post; ὑπ' αὐγὰς σκεπτέα. *Aristophan.* Thesmoph. v. 507. Ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τ' ἀνδρὶ τοὔγκυκλον Ὑπ' αὐγὰς, οἷόν ἐστιν. &c. ubi pluscula dedit *L. Kusterus. Plutarch.* Sympos. L. I. 5. p. 623. C. εἰ βούλοιο καθορᾷν ὑπ' αὐγὰς διαπτύξας τὸν ἔρωτα, καὶ καταμανθάνειν. Idem de Ira coh. p. 462. D. ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεῶ, καὶ πολύ σοι βέλτιον φανεῖται. *Ovidius* Art. Am. I. 247. *Luce Deas coeloque Paris spectavit aperto.* A *Timaeo* glossam sumsit *Suidas*. Haec scripseram, cum *Hemsterhusius* suam de hoc loquendi genere animadversionem, tali dignam ingenio, mecum communicabat. „ Duplex interpretatio „ *Timaei*, quarum prior „ nihil ad *Platonem*: est „ enim *summo diluculo*, „ *sub initio lucis*, ut *Pal-* „ *ladius*, vel, *sub ortum* „ *ferme lucis*, ut *Livius*: „ ἅμα αὐγῇ ἀρχομένης ἕω *Polyaen.*

,, *lyaen.* VIII, 23, 2. Al-
,, tera poteſtate varie ſu-
,, mitur: apud *Clem. Alex.*
,, Paed. III. p. 264, 12.
,, ὁ ὑπὸ τὰς αὐγὰς τ̃ ἄνδρα
,, ἀρνέμενος eſt *in propa-*
,, *tulo, palam ante oculos*
,, *omnium*, habetque op-
,, poſitum νύκτωρ. Uſitata
,, locutio ὑπ' αὐγὰς ἄγειν,
,, *in apertam lucem pro-*
,, *ferre. Aelian.* de Anim.
,, p. 973. *Liban.* T. II.
,, p. 80. D. ἀναδεικτέον ὑπ'
,, αὐγὰς τοῦ θεοῦ τὸ τίμημα
,, *Clem. Alex.* p. 291,
,, 16. Tum frequens di-
,, verſo parumper ſignifi-
,, candi flexu, ὑπ' αὐγὰς
,, σκέπτεσθαι, θεᾶσθαι, θεωρεῖν,
,, *ad ſolem in plena luce*
,, *aliquid adtentis oculis*
,, *inſpectare*, atque adeo
,, *diligenter examinare.*
,, Cleomenes τιθεμένος ὑπ'
,, αὐγὰς αὐτῶν τὰ πράγματα·
,, *Polyb.* V. p. 531. τῶν
,, συμβεβιωκότων καὶ τεθεαμένων
,, ὑπ' αὐγὰς αὐτοῦ τὴν φύσιν·
,, X. p. 803. Ita legen-
,, dum ex Codd Reg. &
,, *Reineſ.* apud *Jamblich.*
,, in Protr. p. 51. εἰ θεω-
,, ρήσειεν ὑπ' αὐγὰς τὸν ἀνθρώ-
,, πειον βίον· quod jam *Tol-*
,, *lius* viderat ad *Longi-*
,, *num.* Corruptius extat
,, in Ejusdem Epiſtola,
,, cujus partem ſervavit
,, *Stob.* p. 41. ubi verba
,, luxata hunc in mo-
,, dum eſſe refingenda pu-
,, to: Τὴν ἡγεμονοῦσαν τῶν ἀρε-
,, τῶν φρόνησιν, καὶ χρωμένην
,, αὐταῖς ὅλαις, καθάπερ ὄμμα
,, νοερὸν, τάξεις τε καὶ μέτρα
,, αὐτῶν καὶ τὴν εὐκαιρότητα εὖ
,, διακοσμοῦσαν ἐπιδεικνύειν δεῖ
,, ἄγοντα ὑπ' αὐγὰς ἐν τῷ παρ-
,, όντι. Proxime *Longin.*
,, περὶ Ὕψ. p. 14. κἂν ἕκα-
,, στον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνα-
,, σκοπῇς. quod proprie, *ſi*
,, *ſingula velut ad ſolis*
,, *radios oppoſita expendas*
,, *& ſuſpicias*: ἀνασκοπεῖν
,, enim, ut ἀναθεωρεῖν &
,, ἀναθρεῖν, vim habet; *ſu-*
,, *ſpicere* Latinis, etiam
,, in exploranda purpurae
,, bonitate: quare Augu-
,, ſto emtae purpurae ob-
,, ſcuritatem conqueren-
,, ti reſpondit venditor,
,, *Erige altius & ſuſpice*,
,, teſte *Macrob.* Saturn.
,, II, 4. purpura *ſuſpe-*
,, *ctu refulgens* apud *Plin.*
,, H. N. IX. 38. Vide
,, *Poll.* I, 49. Medici
,, certe diſtinguunt ὑπ'
,, αὐγὴν & πρὸς αὐγὴν, ut
,, oſtendit *Hippocr.* κατ'
,, Ἰητρ. ubi interprete *Ga-*
,, *leno* T. XII p. 19. 20.
,, hoc vocat, ὅταν πρὸς ταύ-
,, την ἐστραμμένον ᾖ τὸ χειριζό-
,, μενον ἢ κατανοούμενον· illud
,, τὸ βραχὺ παρακεκλιμένον".

Ὑπερτερία [5]. τὸ τ ἀμάξης πῆγμα.
Ὑποκορίζεσθαι [6], πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν ἀποσμικρῦντα, οἷον ἱππάριον, πατρίδιον.

Φα-

5. Ὑπερτερία.] Theaet. p. 141. F. τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγός. Vulgata exemplaria habent ὑπερτηρία. Sed recte ὑπερτερία e fuga retraxit *Kuhnius* ad *Polluc.* I. 253. Vide *Hesych.* v. Ἀμαξίποδες, & *Eustath.* ad Od. Z. p. 1550. A *Timaeo* glossam mutuatus est *Suidas*.

6. Ὑποκορίζεσθαι.] Polit. III. p. 438. B. ὑκ ἣν ἄνοιαν ὗσαν ὑποκοριζόμενοι καλῦμεν ὡς εὐήθειαν. V. p. 466. E. ἢ ἐραστῦ ὑποκοριζομένυ τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. Ad utrumque locum videnda Scholia. Ex posteriore loco, *Mercero* etiam monente, multa sumsit *Aristaenet.* L. I. Ep. 18. p. 126. Polit. VIII. p. 498. C. ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν, παίδευσιν καλῦντες, ἀναρχίαν δὲ, ἐλευθερίαν. Ὑποκορισμῦ hanc definitionem dedit *Aristoteles* Rhetor. III. p. 569. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ, καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν. quam, vereor, ut recte ceperit Cl. *Ernestus* ad *Xenophont.* Memorab. II. 1. p. 64. Duplex est ὑποκορισμὸς, alter in verbis, alter in sententia magis, quam in verbis. Qui in verbis est, & bonam & malam rem minuit. Bonae rei diminutio est, κόρη, κορίσκη· malae, πόρνη, πορνίδιον. De hac sola loqui *Aristotelem*, exempla, quae subjecit, ostendunt. At ὑποκορισμὸς, qui in sententia est, nunquam *rem bonam*, semper *malam*, minuit, ut cum πόρνην dicas ἑταῖραν· δυλείαν, φιλίαν. Belle & festive *Cicero* Pompeji *fugam*, *peregrinationem* vocavit. At absurdus sit, qui *hominem frugi*, ut hoc utar, ὑποκοριστικῶς *hominem nequam* dicat. Sic per ironiam, non per ὑποκορισμὸν, loquimur. Huic quidem sententiae *Xenophon* l. c. videtur adversari. Sed ejus locus & mihi, & *Valckenario*, & *Toupio* de mendo suspectus est: quorum conjecturas recenset *Ernestus* l. c. Satis multa de ὑποκορισμῦ definitione. *Mar-*

tus

Φ.

Φαληρικόν [1]. ἱππόδρομον Ἀθήνησιν.
Φάναι [2]. ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν. τὸ δὲ λέγειν, ἑτέρῳ δηλοῦν.

Φαρ-

ris p. 380. Ὑποκορίζεσθαι, Ἀττικῶς. ἐπικορίζεσθαι, Ἑλληνικῶς. Scribendum, ni fallor: Ὑποκορίζεσθαι, Ἀττικῶς. ὑποκορίζειν, Ἑλληνικῶς. Monere voluit, Atticos hujus verbi forma Media usos esse, recentiores Graecos Activa. *Damascius* apud *Phot.* p. 1044. Βάδιον καὶ παιδίον ἀνεκάλει, ὑποκορίζουσα τὴν φωνήν. Recentiores etiam huic verbo *fingendi* & *simulandi* potestatem, veteribus, ut puto, incognitam, tribuerunt. Scriptor incertus apud *Suid.* v. Ὑποκεκορισμένη· Ὁ δὲ κεκορισμένη καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ. *Eusebius* de Vita Constant. I. 50. p. 356. τὰ μὲν πρῶτα φιλίαν ὑποκοριζόμενος, δόλῳ καὶ ἀπάτῃ πάντ' ἐκρατεῖν. II. 15. p. 370. ταῖς μὲν οὖν συνθήκαις προθύμως ὑπακούειν ὁ δηλωθεὶς ὑπεκορίζετο. *Eusebii* locis eandem notionem ante nos declaravit *Jac. Billius* Locut. Graec. p. 666.

1. Φαληρικόν.] Sympos. p. 315. init. καὶ γὰρ ἐτύγχανον πρώην εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν Φαληρόθεν. ubi vide Scholiasten.

2. Φάναι.] Cod. MS. Φάναι, ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν, τὸ δὲ λέγειν ἕτερον δηλοῖ. Sinceram scripturam ex *Suida* revocavimus: etsi ibi male distinguitur: Φάναι ἐν αὐτῷ. ὑπολαμβάνειν &c. Phaedr. p. 355. F. ἀλλὰ τὸ μὲν δειλὸν μὴ ὑπὸ μόνου φάναι τοῦ ἀνδρείου συγκεκόφθαι. Phaedon. p. 392. C. Οὐκ ἄρα ἡμῖν οὐδαμῇ καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι. & sic centies alibi. Aliquando hoc verbum otiosum esse putabat *Guil. Budaeus* Comment. L. Gr. p. 395. ex. gr. Sympos. p. 316. C. οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Paulo ante: Καὶ ὃς ἔφη εἰπεῖν,

φαρμακεία [3]. κρήνη, ἐξ ἧς οἱ πίνοντες ἀπέθνησκον. ἔνιοι δὲ, τόπον, εἰς ὃν ἀπάγονται ἐπὶ κόλασιν οἱ ἐπὶ Φαρμακείᾳ ἁλόντες.

φαῦλον [4]. ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές.

Φιλ-

πεῖν, Μηδαμῶς· ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν. Eraſt. p. 4. init. Ὁ δ' εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; At illa loca rectius explicuit *H. Stephan.* Append. de Dialect. p. 69.

3. Φαρμακεία.] Phaedr. p. 337. G. οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; & mox: εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν, λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι. quam fabulam ſic explicat *Hermias* Scholiis MSS. Ἐρεχθέως μὲν γενέσθαι Ὠρείθυιαν θυγατέρα, ἱέρειαν δὲ αὐτὴν γενέσθαι τοῦ Βορέου· εἶναι γὰρ ἑκάστου τῶν πνευμάτων ἔφορον θεὸν, ὃν ἡ τελεστικὴ θεραπεύει. Ταύτην οὖν τὴν Ὠρείθυιαν ἔχειν τὴν εὐμένειαν τοῦ θεοῦ οὕτως ἄγαν, ὥστε αὐτὸν ἐπὶ εὐετηρίαν τῆς χώρας πνεῖν, καὶ μέντοι καὶ ναυμαχοῦσιν τοῖς Ἀθηναίοις συμβάλλεσθαι (l. συλλαβέσθαι, & v. *Herodot.* VII. 189.) λέγεται. ἐνθουσιάσασαν οὖν αὐτὴν καὶ κατασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ οἰκείου θεοῦ τοῦ Βορέου, καὶ μηκέτι ὡς ἄνθρωπον ἐνεργοῦσαν, (οὐκέτι γὰρ κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα τὰ ζῶα ἐνεργεῖ καταλαμφθέντα τοῖς ὑπερτέροις αἰτίοις) καὶ ἐν τῇ κατακωχῇ τελευτήσασαν λεχθῆναι οὕτω αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἡρπάσθαι. Alii, quos memorat *Kuſterus* ad *Jamblich.* de V. P. 34. p. 195. fabulam aliter narrant. *Platonem* ſequitur *Apollon. Rhod.* I. 212. ubi *Choerilus* apud Scholiaſten, ἁρπασθῆναι φησὶν αὐτὴν (Ὠρείθυιαν) ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. Horum igitur fontium aliquis Φαρμακείας nomen habuit: de quo nihil alibi me legiſſe recordor.

4. Φαῦλον.] Vox tritiſſima *Platoni.* De multis pauca loca, ubi Attice pro *ſimplici*, *mediocri*, *facili* ſumitur, hic ponamus. Phileb. p. 75. E. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα — ἡμᾶς ἐμβέβληκε. Ione p. 144. F. ὡς φαῦλον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι, καὶ παντὸς ἀνδρὸς γνῶναι. Gorgia p. 296. A. ἀγαπῶσι γὰρ αὐτοὶ ἂν τὸ ἴσον

ἔχαι-

Φελλία [5]. χωρία λεπτόγεια.

Φη-

ἔχωσι, φαυλότεροι ὄντες. ubi *Olympiodorus* Commentario MS. φαυλότεροι, οὐ κάκιστοι, ἀλλ' ἀσθενέστεροι. ibid. p. 311. G. εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάνυ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. ubi rursus *Olympiodorus*: Φαύλου, ἀντὶ τοῦ, εὐτελοῦς. νῦν γὰρ οὐ σημαίνει τὸ κακοῦ· ἤδη γὰρ εἶπε μοχθηροῦ. Alcib. I. p. 85. F. καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών. ubi idem *Olympiodorus*: Φαῦλος ἐνταῦθα οὐχ ὁ μοχθηρὸς τὸν τρόπον, ἀλλ' ὁ εὐτελὴς, τουτέστιν, εὐτελὴς ἦν ἄνθρωπος εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ὁ ἀναθεὶς τοῦτο εἰς τὸν ναὸν τοῦ μαντῴου θεοῦ. ἦν δὲ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος. Apolog. p. 369. A. ἆρα φαύλη ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; Vertit *Cicero* Tusc. Disp. I. 41. *Haec peregrinatio mediocris vobis videri poteſt?* Polit. IV. p. 446. F. Καὶ φαῦλόν γε ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. Καὶ τούτου γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι φαυλότερον τόδε. quem locum laudat *Suidas* in v. & *Etymol. M.* p. 789. 44. Cratyl. p. 260. D. Κινδυνεύει ἄρα εἶναι οὐ φαῦλον ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις, οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. *Diogen. Laërt.* III. 63. χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε τῷ φαύλῳ καὶ ἐπὶ τοῦ καλοῦ. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ. ubi vide *Menagium*. *Clemens Alexandr.* Strom. L. V. p. 659. laudans *Sophoclis* jambos: Σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ, Σκαιοῖς δὲ φαῦλον. ſtatim explicandi cauſſa ſubjungit: τὸ φαῦλον ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ τάσσων. *Phrynichus* MS. Φαῦλα. τὰ ἁπλᾶ καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ποικιλίαν. Lexicon Sangerm. MS. Φαῦλον Πλάτων καὶ ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον. Lexicon Rhetor. MS. Φαῦλον. τὸ Φαῦλον σημαίνει δίχα· ἐπί τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακόν. τὸ μικρὸν, καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον. καὶ τὸ ἀσθενές. καὶ τὸ ἄδοξον. καὶ τὸ ἀνόητον. καὶ τὸ ἁπλοῦν. καὶ τὸ ταπεινόν. καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς. Scholiaſtes *Platonis* etiam non uno loco hanc vocis vim explanavit. Adde *Euſtath.* ad Il. Ω. p. 1350.

5. Φελλία.] Critia p. 560. D. τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα, τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε, καὶ τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα πεδία πλήρη γῆς πιείρας ἐκέκτητο, &c. ubi Scholiaſtes: Φελλεὺς, τόπος σκληρὸς ποσαῖς καὶ πετρώδης, συνεγγὺς

γῆς δέ. οἱ δ', τ ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. ubi scribendum: δυσεργὴς δέ. Φέλλος vel Φέλλος, si primam vocis vim spectes, est *lapis*, *calculus durus*: pro quo Macedones πέλα vel πέλλα dicebant. Vide *Hesych.* v. Πέλλα, & ibi *Hemsterhusium.* Hanc proprietatem secutus *Aelianus* Epist. 2. scripsit: Ἡμέρων ὁ μαλακὸς φελλέα ἐπέκοψε τὸ σκέλος. A φέλλος natae formae, φελλεὺς, scilicet τόπος, φελλὶς, scil. γῆ, φελλέα & φελλία, scil. πεδία, de *agro lapidoso* dicuntur. *Xenophon* Cyneg. p. 981. B. ὅταν τοὺς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φελλία, τὰ δασέα ἀποχωρῶσι. *Isaeus* de Ciron. hered. p. 73. φελλέα δὲ χωρία ἄπα ἐκείνῳ δέδωκε. Ita locum ex *Harpocratione* v. Φελλέα, *Wesselingius* Observ. I. 2. restituit. *Alciphron* Lib. III. Ep. 21. τὴν καλλίστην τ αἰγῶν ἐκ τ φελλέως ἁρπάσας οἴχεται. Ibid. Ep. 70. κὴ ἔδει πάντως ἢ ἀρδεῖν, ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν. ubi Cod. Reg. accentu retracto, φέλλεα. Collectiva forma, φελλεών, est apud *Arrianum* de Venat. p. 210. οἷα τὰ τραχέα, καὶ οἱ φελλεῶνες, καὶ τὰ σιμὰ, καὶ τὰ ἀνώμαλα. Lexicon Rhet. MS. Φέλλεια. τὰ πετρώδη κὴ αἰγίβοτα χωρία. Lege, Φελλέα, ut est in ceteris Grammaticis. Aliud Lexicon Biblioth. *Coislin.* p. 602. Φαλεύς. τὸ δυσεργὲς χωρίον. Sed φελλεὺς scribendum cum *Hemsterhusio.* Vide *Pollucem* I. 227. & ibi interpretes. Proprie mons quidam Atticae ab ingenio terrae Φελλέως nomen invenit. Optime *Stephanus Byzant.* Φελλεύς, ὄρος τ Ἀττικῆς, τάχα δ' ὀ μόνης τ Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ (ὑπὸ l. *Santen.*) ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν. Quem locum cur *Holstenius* e *Platone* effictum dicat, nescio. Adde *Aristophan.* Nub. v. 71. Acharn. v. 272. & ad utrumque locum Scholia. Ceterum ab eadem origine manarunt πεδία ἀφελῆ apud *Aristophan.* Equit. v. 524. quae veterum Grammaticorum ingenia vehementer torserunt. Veram explicationem sibi reperisse visus est *Dan. Heinsius* ad *Horat.* I. Serm. 10. 50. Sed facile apparet, eum non plus, quam Grammaticos, sapuisse. Ἀφελῆ πεδία sunt *campi sine* φέλλοις vel φέλλοις, *sine lapidibus, sine collibus saxosis, aequales, patentes.*

6. Φε-

Φηγοί [6]. σπέρματος εἶδος.
Φθόη [7]. Φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.
Φλαῦρον [8]. πονηρόν.

Φορ-

6. Φηγοί.] Polit. II. p. 427. E. καὶ μύρτα, καὶ φηγοὺς. σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες. quo loco utitur *Athenaeus* Lib. IV. p. 138. A. *Apollon. Rhod.* IV. 264. Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν. cum quo loco comparandus *Pausanias* Arcad. cap. I. *Dio Chrysost.* Or. VI. p. 98. B. κριθαὶ, καὶ ὄροβοι, τὰ εὐτελέστατα τῶν ὀσπρίων, καὶ φηγὸς ὑπὸ τῇ τέφρᾳ. *Maxim. Tyr.* Diss. XXVII. p. 327. Ἦσαν δέ που κατὰ τὸν ἐπὶ Κρόνου βίον αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄχνη. Diss. XXIX. p. 351. *Is. Casaubon.* in *Athen.* II. 13. p. 109.

7. Φθόη.] Legg. XI. p. 676. D. ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν. *Lucian.* Contempl. p. 513. ἄγγελοι δὲ (θανάτου) καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι. *Aristides* Tom. I. p. 312. *Philostrat.* V. A. Lib. I. p. 7. aliique scriptores Attici saepe. *Phrynichus* MS. Φθόη· ἡ φθίσις, ἡ ἐν σώματι γινομένη. *P. Petit.* in *Aretaeum* p. 178. Vetustius, & magis Atticum est φθόη, quam φθίσις. Vide *Harpocration.* in v. & *Moerid.* p. 399. *Suidas Timaei* glossam aliquot verbis auxit: Φθόη. φθίσις, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Ceterum *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 291. *Timaeum* & *Suidam* in verbis, ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς, putat respexisse *Polybium* II. p. 215. quod vix credibile videtur.

8. Φλαῦρον.] Menon. p. 21. E. εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ, εἴτε φλαῦρον. Minoë p. 47. fin. ἐν οἷς αὐτοῖς ἔνεστι καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ τὸ φλαῦρον. ubi vide Scholia. Tim. p. 527. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Vertit *Cicero*: *Nam cum constituisset Deus bonis omnibus explere mundum, mali nihil admiscere, quoad natura pateretur.* Epist. II. p. 706. init. φλαῦ-

ρὸν

Φορμίσκοι [9]. καλαθίσκοι.

X.

Χαλαστραῖον [1]. νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης.

Χαμεύνια [2]. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς στρωννύμενα.

Χα-

ρὸν τι ποιεῖν, ἢ λέγειν περὶ σοῦ. Sophist. p. 153. B. C. Politic. p. 176. E. Legg. X. p. 670. G. XII. p. 691. F. &c. Interpp. in *Aelian.* V. H. I. 28. in *Moerid.* p. 385. in *Thom. M.* p. 889.

9. Φορμίσκοι.] Lyside p. 107. E. οἱ δέ τινες τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις, ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι. ubi vide Scholia, & *Pausaniam* apud *Eustath.* ad Od. B. p. 1452. Glossam habet etiam *Suidas.*

1. Χαλαστραῖον.] Polit. IV. p. 449. C. ἤ, τι ἡδονή, παντὸς Χαλαστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾷν καὶ κονίας· λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντὸς ἄλλου ῥύμματος. ubi vide Scholiasten. *Platonis* loco *Moeris* p. 417. & *Pollux* X. 135. usi sunt. *Themist.* Or. XXXII. p. 359. C. ἀποτίζειν οὖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο καὶ ἀποσμήχειν, περιάγων κρήνας καὶ ποταμοὺς, καὶ ῥύμμασι χρώμενος, καὶ Χαλαστραίοις. Minus recte editur Χαλάστραις. De hoc *nitro* multa *Plinius* H. N. XXXI. 10. & *Salmas.* de Hyl. Iatr. p. 222. Alia, quae ad manum sunt, omitto, quod ea praecepit *P. Wesselingius* ad *Diodor. Sicul.* T. II. p. 578. *Timaei* glossa Lexicon suum ornavit *Suidas.*

2. Χαμεύνια.] Sympos. p. 335. C. ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, δειπνήσαντες (καὶ γὰρ θέρος τότε ἦν) χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. ubi vide Scholia. Eum locum adhibuit *Jos. Scaliger* ad *Varron.* de L. L. IV. p. 39. *Lucian.* Asin. p. 618. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύ-

νιον

Χαμαίζηλος [3]. διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον.

Χαραδριός [4]. ὃς, ἐπεὶ δή ἄν τι φάγῃ, ταχέως ἀναλίσκει ὑπὸ θερμότητος. ἔνιοι δὲ τοῦτο καλοῦσιν αἴθυιαν.

Χαρί-

νιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. *Liban.* Opp. T. I. p. 811. C. ἐν χαμευνίοις δεῖ σε καθεύδειν, ἣν κελεύω, καὶ πάλιν ἐπὶ κλίνης, ἣν ἐπιτρέπω. *Basilius* de Vita Thecl. II. p. 142. κατὰ τὰ χαμεύνια αὐτὰ περιεστρέφετο. *Nicander* Theriac. 23. & ibi Scholia, *Moeris* p. 408. *Pollux* X 35. cum nota *Hemsterhusii.*

3. Χαμαίζηλος.] Phaedon. p. 389. F. ἔτυχον γὰρ καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίνην, ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· ὁ δὲ, ἐπὶ πολλῷ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. ubi δίφρος, vel simile nomen intelligendum. Plene *Themist.* Or. XXXI. p. 353. D. κἂν ἐπὶ χρυσοῦ καθέζωμαι, κἂν ἐπὶ ξύλου, κἂν ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος. *Etymol. M.* p. 806. 24. & *Suidas*: Χαμαίζηλοι. ταπεινοί· ἢ δίφροι κοιλώδεις. Pro eo dixit *Apollon. Rhod.* III. 1158. Ἵζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν. Cod. MS. male habet χαμεζήλου.

4. Χαραδριός.] Gorg. p. 300. E. Χαραδριοῦ τινα αὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ, οὐδὲ λίθου. ubi *Olympiodorus* Commentario MSto: Ἡ ζῶον λέγει, ὃ ἐσθίει καὶ εὐθέως ἐκκρίνει, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῶν πετρῶν, ἃ δέχεται τὸ ὕδωρ καὶ ἀποβάλλει. in cujus margine legitur uberior hujus proverbii explanatio, e Scholiis *Platonicis* ducta, qua usus est *Muretus* ad *Senecam* Praef. Nat. Quaest. p. 626. Χαραδριὸς, ὄρνις τὶς, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες, ῥᾷον ἀπαλλάττονται. ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτοὺς οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες. Καὶ μὴν καλύπτει. μῶν χαραδριὸν περνᾷς; οὕτω Ἱππῶναξ. Eadem fere sunt apud *Suidam*, ubi in *Hipponactis* choliambo perperam scribitur, Καὶ μὴν καλ. Pro καλύπτει lege καλύπτεις. *Platonis* locum in usus suos convertit *Jamblich.* Protrept. p. 103. De *charadrio* vide *Plutarch.* Symp. V. 7. p. 681.

Χαρίζεσθαι. κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί. ἰδίως δὲ, ἐπὶ ἀφροδισίων [5]· ἢ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι·

681. C. *Aelian.* H. A. XVII. 12. & Schol. *Aristoph.* ad Av. 268.

5. Ἐπὶ ἀφροδισίων.] Sympos. p. 319. A. ὥστε τινὰ τολμᾷν λέγειν ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. Ibid. p. 320. A. εἰ μέλλει καλῶς χαριεῖσθαι ἐραστῇ παιδικά. p. 333. G. ὡς ὑπάρχον μοὶ, χαρισαμένῳ Σωκράτει, πάντ' ἀκοῦσαι ὅσα περ οὗτος ᾔδει. Phaedr. p. 337. A. λέγει γὰρ ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι. ubi vide Scholia. Ibid. p. 341. E. & alibi. *Aristophanes* Eccles. v. 625. οὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖς καλοῖς καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξὶ, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται. Sic χάριτες, *concubitus*, Gallice *les faveurs*. *Pindarus* Pyth. II. 78. Ἄνευ οἱ χαρίτων τέκε γόνον ὑπερφίαλον. *Xenophon* Hierone p. 181. παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδισται, οἶμαι, αἱ χάριτες εἰσίν. quem locum ob oculos habuit *Dio Chrys.* Or. III. p. 52. D. Luculentus hac de re locus est *Plutarchi* Amator. p. 751. D. Χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὕπειξις τῷ ἄῤῥενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησὶν, ὅτι, Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι, κἄχαρις. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑπό τινος ἐρωτᾶται· Βίᾳ δὲ πράξας χάριτας, ἢ πείσας κόρην; Ex quo loco, nescio, an profecerit Scholiastes *Pindari* l. c. ubi in *Sapphonis* fragmento male legitur λιθόχαρις, sicut aeque prave, καὶ χαρίεσσα, apud *Max. Tyr.* Diss. XXIV. p. 297. quod *Davisius* in κ' οὐ χαρίεσσα mutandum putabat. Sed *Sapphoni* non eripiendum esse venustum illud ἄχαρις, perspicuum est ex Lexico Sangerm. MS. Ἄχαρις. ἥτινι μὴ μέτεστι χάρις. ἢ ἡ μήπω δυναμένη χαρίζεσθαι. Operae pretium erit legere, quae ad eandem lectionem vindicandam attulit *Th. Gatakerus* de Stylo N. F. cap. 11. p. 72. Ut Graeci χάρις, sic *gratia* dixit Comicus vetus apud *Fulgentium* p. 565. nisi nebulo iste hoc totum, ut alia plura, confinxerit: *Non ego ita fui, ut nunc sunt meretrices diobolae, Quae suam numi caussa parvi pendunt gratiam.*

νεσθαι[6]. εἴτέ σοι δεῖ χαρίζεσθαι. καὶ πάλιν· ἵνα σοι χαρίσωμαι.

Χειροσκόποι[7]. οἱ τὰς χειροτονείας ἐπισκοποῦντες.

Χῆτις[8]. σπάνις, ἔνδεια, στέρησις.

Χλι-

tiam. Χαρίζεσθαι interdum plenius effertur. *Anton. Liber.* cap. 41. εἰ αὐτῇ τὰς ὥρας ἐθελήσαι τοῦ ἑαυτοῦ χαρίσασθαι. *Lucian.* Amor. p. 428. οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. *Dare*, *praebere*, *obſequi*, *obſequium*, *morigerari*, Latinis trita ſunt in eadem nequitia. Onomaſticum vetus: *Morigeror*, χαρίζομαι. Vide interpp. in *Petron.* cap. 113. & *Burmann.* in *Sueton.* Tiber. cap. 44. Verbo χαρίζεσθαι in re Venerea opponitur ἀναίνεσθαι. De utroque elegantiſſime diſputavit *Phil. Jac. Mauſſacus* ad *Harpocrat.* v. Ἀναίνεσθαι. *Negare* a Latinis in eadem re dicitur. *Ovidius* A. A. I. 345. *Quae dant*, *quaeque negant.* Vide *Heinſium* ad A. A. III. 95.

6. Ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι.] Theag. p. 8. E. Τίς ἐστιν αὕτη; εἰπὲ καὶ ἡμῖν, ἵνα σοι χαρισώμεθα. Parmen. p. 58. G. ὅμως δὲ, δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει. Protag. p. 214. A. χαριοῦμαι οὖν σοι, καὶ λέγω, ὅτι ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι. Hipp. Min. p. 230. C. ἆρ' ἄν τι μοὶ χαρίσαιο τοιόνδε, μή μου καταγελᾷν. Phaedr. p. 340. A. ἐάν σοι χαριζόμενος συγχωρῶ. Politic. p. 170. A. Euthyd. p. 216. B. & alibi. *Timaeum* more ſuo compilavit *Suidas*.

7. Χειροσκόποι.] Sic etiam *Suidas*. Χειροσκόπον *Sam. Petit.* Legg. Att. p. 288. recte accipit eum, *qui ſublatas in ſuffragiis ferendis manus numeret.* Gloſſae nullum, ne tenue quidem, veſtigium in *Platone* reperitur.

8. Χῆτις.] Phaedr p. 341. G. ἔμπειρον δὲ ἁπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης, ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον. quem locum adhibuit *Plutarch.* T. II. p. 51. D. atque imitando expreſſit *Philo* T. I. p. 568. χρώμασι τὴν ὄψιν ὑπογραφομένη χήτει φυσικῆς εὐμορφίας. *Aelian.* H. A. Lib. V. cap. 39. ὡς τροφῆς χήτει λιμὸν δεδιότα. *Philoſtrat.* V. A. Lib. II. p. 91. ὡς μὴ χήτει ποτὲ τῶν ἀναγκαίων ἄδικοι γίνωνται. Lib. V. p. 218. τὴν δὲ τῶν

 ἀν-

Χλιδή [9]. ἔκλυσις καὶ μαλακία. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ.

Χραίνειν, ἤγουν Ἀποχραίνειν [10]. παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ δὲ χράζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου· τὸ δὲ Ἀποχραίνειν, τὸ τὰ χρωσθέντα ἑνοποιεῖν.

Ψαι-

ἀνθρώπων ἀγέλην ἐκ ἀξιῶ φθείρεσθαι, κατὰ βουκόλου δικαίου τε καὶ σώφρονος. *Julian.* Or. II. p. 50. B. ἵππου θρασεῖ κατὰ χαλινοῦ καὶ ἡνιόχου φερομένου. Glossam a *Timaeo* mutuam sumsit *Suidas*.

9. Χλιδή.] Recte *Timaeus* χλιδὴ repetit a χλίω, quod verbum, e χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo, mollio*, deinde *deliciis frango*. *Hesychius*: Κεχλίαγκα. τεθέρμαγκα. Idem ex *Aeschyli* Suppl. v. 920. Ἐγχλίει. ἐντρυφᾷ. Unde lux & medela afferenda est corruptissimae glossae, quae torsit amicum nostrum, *Jo. Albertum*: Ἠθλίωμαι. ἀκολάστως διαγήοχα. Scribendum: Κεχλίωμαι. *Timaei* autem glossa pertinet ad Sympos. p. 325. E. τρυφῆς, ἁβρότητος, χλιδῆς, χαρίτων, ἱμέρου, πόθου πατήρ. *Euripid.* Troad. v. 975. Αἱ παιδιαῖσι, καὶ χλιδῇ μορφῆς πέρι, Ἥλθον πρὸς Ἴδην. *Aelian.* H. A. Lib. V. cap. 11. Ἔστι δὲ καὶ σωφροσύνην ἀκροτάτη, χλιδὴν γοῦν καὶ θρύψιν μεμίσηκε. *Maximus Tyrius*, *Platonis* locum ob oculos habens, Diss. III. p. 21. ἡ Σαρδαναπάλου τρυφή, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδή, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἁβρότης. *Callistrat.* Stat. XI. p. 903. χλιδῆς δὲ ἦν καὶ ἱμέρου μεστὸς, καὶ τὸ τῆς ἥβης ἔφαινεν ἄνθος. *Moeris* p. 407. Χλιδή, Ἀττικῶς. τρυφή, Ἕλληνες. *Suidas* post χλιδὴ inserit τρυφή, & posteriorem glossae partem, καὶ ἐκλ. prorsus omittit.

10. Χραίνειν, ἤγουν Ἀποχραίνειν.] Corrigendum leviter: — τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ χράζειν &c. Legg. VI. p. 620. F. Οἶσθ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἑκάστων τῶν ζώων, ἀλλ' ἢ τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν, ἢ ὅτε δήποτε καλοῦσι τὸ τοιοῦτον οἱ ζωγράφων παῖδες, οὐκ ἄν ποτε δοκῇ παύσασθαι κοσμοῦσα, ὥστε ἐπίδοσιν μηκέτ' ἔχειν εἰς τὸ κάλλιόν τε καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα. Polit.

Ψ.

Ψαιςά [1]. ὕτως λέγονται τῶν σπλάγχνων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτυ ἀπαρχαί τινες.

Ψίτλαι.

lit. IX. p. 508. C. Ἆρ' ὖν ὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθῦς ἡδονῆς, καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις; Vide *Polluc.* VII. 129. & *Hesych.* v. Ἀποχραίνειν. Χραίνειν pro *inquinare* occurrit Legg. XI. p. 976. H. πάντως μὲν δὴ καλὸν ἐπιτήδευμα, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως.

1. Ψαιςά.] Πέμματα, πέλανοι, πόπανα, non ψαιςά, in *Platone* reperiuntur: ut vox aut aliunde huc intrusa sit, aut corrupta in *Platone* lateat. Eam certa, ni fallor, conjectura restituo *Phoenici Colophonio* apud *Athen.* L. VIII. p. 359. E. Ἐσθλοί, κορώνῃ χεῖρα προσδότε κριθῶν, Τῇ παιδὶ τῦ Ἀπόλλωνος, ἢ λάκχος πυρῶν, Ἢ ἄρτον, ἢ ἥμαιθον, ἢ ὅ, τι τὶς χρῄζει. Nec *Dalechampius* audiendus est, ἱμάτιον legens, nec magnus *Casaubonus*, ἥμαιθον ex corrupta *Hesychii* glossa pro *dimidio oboli* sumens. Poëta scripserat: Ἢ ἄρτον, ἢ γε ψαιςόν, ἢ ὅ, τι τὶς χρῄζει. *Aristophan.* Plut. v. 138. Οὐ βῦν ἄν, ὐχὶ ψαιςόν, ὐκ ἄλλ' ὐδεέν. ubi praeter Scholiastem vide *Kuster.* & *Spanhem.* *Leonides* Anthol. L. I. cap. 3. p. 8. Ἵλαοι τὰ ψαιςά, τό, τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης Δέξασθε. *Aelianus* H A. Lib. XVII. cap. 16. Ἐνέλυς — τοῖς κολοιοῖς ἀποςέλλειν δῶρα, εἴη ἂν τὰ δῶρα ψαιςὰ ἄπλα, καὶ μεμαγμέναι μάζαι καλῶς τε καὶ εὖ. Qui locus cum ostendat, corvos ψαιςοῖς delectari, nostrae in *Phoenice* correctioni pondus addit. *Philostrat.* de V. S. II. 25. p. 611. ὡς ψαιςὸν καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶται. Lexicon Rhetor. MS. Ψαιςά. πόπανα, πλατύμματα τινὰ ςρογγύλα ςέατος εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Quam glossam cum ipsis vitiis descripsit *Etymol. M.* p. 818. 41. ubi πλατύματα scribitur, & ςέατος omit-

Ψίτλαι [2]. ἰχθύων εἶδος.
Ψυκτὴρ [3]. ποτήριον μέγα καὶ πλατὺ, εἰς ψυχροποσίαν παρεσκευασμένον.

Ὦ μέ-

omittitur. Lege: Ψαιστά. πόπανα πλατέα μάλα τινὰ, στρογγύλα ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Sic in eodem Lexico MS. cujus locum p. 220. attulimus, Πόπανον explicatur πλατὺ μάλα τι, στρογγύλον ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. *Pollux* I. 28. *Pausanias* apud *Eustath.* ad Od. B. p. 1445. & *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 328.

2. Ψίτλαι.] Sympos. p. 323. A. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου ξύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ubi vide Scholia. Locum sic expressit *Philo* T. I. p. 36. Ἔρως δ' ἐπιγενόμενος, καθάπερ ἑνὸς ζώου διττὰ τμήματα διεστηκότα συναγαγὼν εἰς ταὐτὸν, ἁρμόττεται. Eadem similitudine usus est *Aristophan.* Lysistr. v. 115. Ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν ὥσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ Δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θ' ἥμισυ. ubi Scholiastes ψῆτταν pro *ave* accepit, forsitan confundens cum νῆττα vel κίττα. Ejus tamen auctoritatem sequitur *Kusterus* ad *Suid.* v. Φασιανοί. De hoc pisce copiose agit *Athenaeus* Lib. VII. p. 329. F. ubi vide *Casaubon.* In vocis scriptura perpetua est varietas. Ψῆττα per η habet *Platonis* textus & Scholiastes, *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 164. *Oppian.* Ἁλιευτ. I. 105. *Pollux* VI. 51. At per ι *Timaeus*, *Alciphron* I. Ep. 7. ubi tamen in Cod. Reg. per η scribitur, *Suidas*, aliique multi. Hoc nomen reddendum est *Artemidoro* II. 14. p. 102. οἷον χαλκίδες, μαινίδες, τριχίαι, ψεσσαφύαι. ubi *Rigaltius* *Casauboni* conjecturam, ἐψητοὶ ἀφύαι, commemorat. Sed scribendum: ψῆτται, ἀφύαι.

3. Ψυκτήρ.] Sympos. p. 332. D. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα — ἀλλὰ φέρε παῖ, φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον· ἰδόντα αὐτὸν πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. ubi vide Scholiasten. Hunc locum adhibuerunt *Athenaeus* Lib. IV. p. 180. A. XI. p. 502. D. & *Moeris* p. 422.

Ω.

Ὦ μέλεε [1]. ὦ μάταιε. ἔνιοι δὲ, ὦ ἐπιμελείας ἄξιε, καὶ οἷον μεμελημένε.

Ὦ οὗτος [2]. ὦ σύ.

Ὠρ-

p. 422. eodemque allusit *Max. Tyrius* Diss. XXXI. p. 375. ut *Marklandus* vidit. Grammaticus MS. in Bibl. Medicea: ψυκτήρ. σκεῦος, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον. Vide interpretes ad *Polluc.* X. 74. *Piersonum* ad *Moerid.* l. c. & *Toupium* Emend. in *Suid.* T. II. p. 120. T. III. p. 330.

1. Ὦ μέλεε.] Theaetet. p. 129. G. Νὴ Δία, ὦ μέλε. ἢ οὐδείς γ' ἂν αὐτῷ διελέγετο, &c. quem locum *Suidas* laudat. Pro eo Legg. X. p. 671. H. ὦ σχέτλιε. Creberrima haec formula apud *Aristophanem*. Nub. v. 33. Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. ubi vide Scholia. Equit. v. 668. ἐπειδή γ', ὦ μέλε, Ἤθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας; Ibid. v. 1334. ibique Schol. *Apollon. Rhod.* I. 615. Ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι. II. 341. Oraculum apud *Herodot.* Lib. VII. 140. *Suidas* quoque legit, Ὦ μέλεε. Malim tamen, Ὦ μέλε, ut in ipso *Platone*. Graeci enim magistri recte monent, Atticos per apocopen τοῦ ε, ὦ μέλε, dixisse. Vide sup. v. Μέλεος. Ceterum Codex *Timaei*, teste Cl. *Villoisono* ad *Longum* p. 180. in margine habet, ὦ δείλαιε, inserendum post Ὦ μέλεε.

2. Ὦ οὗτος.] Sympos. p. 315. init. Ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; Ibid. p. 332. Οὗτος, τί ἐν νῷ ἔχεις; Protag. p. 193. D. Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἱπποκράτης, ἔφην, οὗτος, μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; quae verba melius cepit *Cornarius*, quam *Ficinus* & *Serranus*. Sine οὗτος haec compellatio est Hipp. Maj. p. 95. D. Ἱππίας

πίας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας; & Menex. p. 402. F. Ἐξ ἀγορᾶς, ἢ πόθεν Μενέξενος; *Pherecrates* apud *Harpocrat.* v. Κολωνίτας. Οὗτος πόθεν ἥκεις ἐς Κολωνόν; *Aristophan.* Plut. v. 439. Οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, Οὐ παραμενεῖς; Hac loquendi ratione nihil frequentius est apud scriptores Atticos, Comicos praesertim & *Lucianum*: quam attigit *Valckenarius* ad *Euripid* Phoeniss. 1332. sed plenius ac subtilius explanavit *Lennepius* ad *Phalarid.* Ep. 19. p. 94. In eadem explicanda multus est Grammaticus cum antiquitatis, tum reconditae eruditionis nomine, magni faciendus, *Apollonius Dyscolus* Grammatica necdum edita, ex qua locum, quamvis longiusculum, subjiciamus: Ἡ κλητική ἐστιν κλῆσις τοῦ πέλας. ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων, οὐ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται· οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἢ ἄπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς Αὐτὸς καὶ Ἐκεῖνος· Κεῖνος ἀνὴρ ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοί· ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ, Οὗτος ἐκεῖνος, ὅπερ οὐ προσίεται ἡ κλητική. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν Οὗτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι καθὸ πλησιάζει· Ὦ οὗτος ἢ οἴη στρατιὰν ἐσσεῖσθαι. Σώφρων. Κρατῖνος ἐν Δραπετίσιν· Οὗτος καθεύδεις, οὐκ ἀναστήσεις βοτῶν. (*Kuenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 48. corrigit: A. Οὗτος καθεύδεις; B. Οὐκ ἀναστήσεις βοῶν;) Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· Οὗτος τί πάσχεις, ὦ κακοδαῖμον Ξανθία. Ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὀλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. δέον γάρ φασι τὴν Σὺ παρειλῆφθαι, ἐχρῆν τε εἰς ε λήγει καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς ε λήγει καὶ τὴν κλητικήν. ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προσέλαβεν ἐν τῷ, Ὦ οὗτος. πάνυ δὲ εὔηθες τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ Ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ Ὁπόσος καὶ Ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς τὸ Οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. κλητικὴ γὰρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δέ ἐστιν τὸ Οὗτος, κλήσεως ἄρα τεύξεται. Προκλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχεσθαι· ἐκπίπτει γὰρ τῆς τῶν ἄρθρων ἐννοίας, ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ὦ. ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ, Δὸς φίλος. ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι, &c.

3. Ὡρ·

Ὠργασμένος [3]. μεμαλαγμένος.
Ὠρωπός [4]. χώρα μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.
Ὡς ἔοικεν [5]. ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ.
Ὡς οἷόν τε [6]. ὡς δυνατόν.
Ὦ τᾶν [7]. ὦ οὗτος.

3. Ὠργασμένος.] Vide sup. v. Μετρίως ὠργασμένος.

4. Ὠρωπός.] Critia p. 560. C. καταβαίνειν δὲ τοὺς ὅρους ἐν δεξιᾷ τὴν Ὠρωπίαν ἔχοντας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ πρὸς θαλάσσῃ ἀφορίζοντας τὸν Ἀσωπόν.

5. Ὡς ἔοικεν.] Sophist. p. 158. D. Ἀδύνατον γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἴη τὸν σοφιστὴν ἑλεῖν. Et sic sexcenties alibi. *Moeris* p. 426. Ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Plerisque locis capiendum pro *certe, vere*. Vide *Lennepium* ad *Phalarid.* Ep. 109. p. 316.

6. Ὡς οἷόν τε.] Lachet. p. 245. F. ἡμῖν οὖν τούτων δέδοκται ἐπιμεληθῆναι ὡς οἷόν τε μάλιστα. Gorg. p. 282. A. ὅτι ἀποκρίνῃ ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων. Sympos. p. 331. A. πειρῶ δέ μοι τὸν νοῦν προσέχειν ὡς οἷόν τε μάλιστα. Lys. p. 109. F. Protag. p. 195. C. & saepe alibi. *Moeris* p. 427. Ὡς οἷόν τε, Ἀττικῶς. ὡς δυνατὸν, Ἕλληνες.

7. Ὦ τᾶν.] Apolog. p. 362. C. ἔτι δὲ ἡμῖν εἰπὲ ὦ πρὸς Διὸς Μέλιτε, πότερόν ἐστιν οἰκεῖν ἄμεινον ἐν πολίταις χρηστοῖς, ἢ πονηροῖς; ὦ τᾶν ἀπόκριναι. ubi vide Scholiasten. Epist. III. p. 709. ἀλλ' ὦ τᾶν, εἰ μὲν φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω τὴν δίκην. Binis praeterea locis haec *compellandi* formula a librariis obliterata est. Alter est Legg. X. p. 670. E. sic ab *H. Stephano* emendatus: Ταράττῃ τανῦν, ὦ τᾶν, ἐν ἅπασι τούτοις, καὶ ἰδὼν ἢ δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος, &c. Vulgo editur: — τανῦν ὅταν ἐν ἁπ. τούτ. ἰδὼν, &c Alter est in Gorg. p. 281. init. Οὐκοῦν ὅταν βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. *Thomas Mag.* v. Εἰ, prava lectione deceptus, βουλήσεσθε legit pro βούλεσθε. Sed verissime acutissimeque *Hemsterhusius* noster legendum vidit: Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε. Quo in loco tanto facilior scribarum lapsus fuit, quod ὦ τᾶν usu rariore cum plurali jungitur. *Arisloph.* Plut. v. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλ-

 ἀλλα-

λάχθηλον ἀπ' ἐμοῦ. ubi Scholiastes laudat ex *Cratino*: Ἄρρε γε, ὦ τᾶν, ἐθελήσῃς. *Suidas* v. Ὦ τᾶν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ τᾶν· ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. quod olim ita refingebam: ὡς παρὰ Νικοφῶντι. *Nicophon* saepe laudatur ab *Athenaeo*, *Polluce*, *Suida*, & aliis. At enim cum in scripturam Κτησιφῶντι & Scholiastes *Platonis* ad Apolog. l. c. & *Philemon* Lexico Technologico MS. apud quos eadem glossa totidem verbis legitur, consentiant, forsitan propensior sis in eam partem, ut Comicum *Ctesiphontis* nomine fuisse credas: praesertim cum *Photius* Lexico MS. hoc nomen confirmare videatur: Νίακας. τοὺς νέους. Κτησιφῶν Πανδώρᾳ. At, ecce, in diversum te trahunt *Athen.* VII. p. 523. B. *Pollux* VII. 33. & *Suidas* v. Νικοφῶν, fabulam *Pandoram*, non *Ctesiphonti*, sed *Nicophonti*, tribuentes. Huc accedit auctoritas perdocti Grammatici MS. in Bibl. Sangerm. ter *Nicophontis Pandoram* commemorantis: Δεύτερον, ἀντὶ τοῦ, μεθ' ἑτέρου. Ἡρόδοτος α', Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Ὑποπίνειν. μεθύσκεσθαι. Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Φίλημα δοῦναι, ἀντὶ τοῦ, καταφιλῆσαι. Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Quid? illam ipsam vocem νέαξ, quam *Photius* ex *Ctesiphonte*, idem diserte ex *Nicophonte* laudat: Νέαξ. ὁ νέος. Νικοφῶν. Eligas, utrum malis. Equidem nihil caussae video, quare me pristinae conjecturae poenitere debeat. Redeamus ad ὦ τᾶν, quod cum plurali etiam junxit *Julianus* Or. VII. p. 219. B. Ἀλλ', ὦ τᾶν, οὐ ξυνίετε τοῦ μύθου φανερῶς αἰνιττομένου. Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum demum sibi ipsum *Platonem* referre viderentur, si illa *Platoni* familiaria, ὦ τᾶν, ὠγαθὲ, &c. crebro in ore haberent; quos lepide exagitat *Ammianus* Anthol. Lib. II. cap. 52. p. 273. Ὠγαθὲ, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν, καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῆ, καὶ ἴθι — Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία.

A D D E N D A.

P. 31. col. 1. l. 14. scribe, ἀναπλῆσαι.

P. 45. col. 1. lin. 32. scribe, *homine*.

P. 88. col. 2. lin. 24. post *extundant* adde: His scriptis, mihi redduntur *Wyttenbachii* literae, exquisitam animadversionem habentes: ,, Acquiesco
,, in γενῶν, quod ut libro-
,, rum auctoritate, ita
,, sua ipsum verisimilitudi-
,, ne commendatur. Τὰ
,, γένη sunt *quatuor illa*
,, *elementa*, quibus cum
,, corpus humanum, tum
,, alimenta ejus constant.
,, Ita p. 548. B. τεττάρων
,, γὰρ ὄντων γενῶν, ἐξ ὧν συμ-
,, πέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυ-
,, ρὸς, ὕδατος, καὶ ἀέρος.
,, Haec *genera*, tanquam
,, ex partibus, composita
,, sunt ex triangulis, ἐκ
,, τριγώνων, p. 536. ubi
,, haec inprimis verba no-
,, vam lectionem confir-
,, mant: γίγνεται μὲν γὰρ ἐκ
,, τῶν τριγώνων ὧν προῃρήμεθα γέ-
,, νη τέτταρα. & proxime
,, ante haec verba, τὰ
,, τέτταρα γένη. Satis hoc
,, est ad tuendum γενῶν.
,, Aliud superest, quod
,, locum impeditum red-
,, dit. Quid enim sibi velit
,, δρυόχων in hac sede, non
,, modo non intelligitur,
,, sed loci etiam nexus ac
,, ratio turbatur. Quare
,, ita putem a *Platone*
,, scriptum fuisse: νέα μὲν
,, οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, και-
,, νὰ τὰ τρίγωνα ἔτι ἔχουσα τῶν
,, γενῶν, ἰσχυρὰν μὲν οἷον ἐκ
,, δρυόχων, τὴν ξύγκλεισιν αὐ-
,, τῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται".

P. 95. col. 1. l. 11. scribe, *viderim*.

P. 151. col. 2. l. 27. post *rariore* adde: Vide *Lennep*. ad *Phalarid*. Ep. 95. p. 266.

P. 161. col. 2. l. 20. post *Longin*. p. 241. adde: *Diphilum* apud *Athen*. VII. p. 292. B. & *Eustath*. ad Od. Φ. p. 1915.

P. 199. col. 2. l. 25. post φλυαρίαν ἡγοῦνται adde: *Demosthenes* autem imitatus videtur *Euripidem* apud *Stob*. p. 590. Γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ', ἐν

γείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα. Qui locus non ſollicitandus erat a viro doctiſſimo Animadv. ad *Ammon.* p. 15. ſed comparandus cum ejusdem Tragici Heraclid. 997. Εἰδὼς μὲν οὐκ ἀελθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως Ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα. aut cum notiſſimo *Horatiano*, *Nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati.*

P. 243. col. 1. l. 26. poſt *novo* adde: Eosdem verſus, monente *Wyttenbachio* Bibl. Crit. Vol. II. P. 2. p. 13. adumbravit *Propertius* II. 2. 11. *Ac veluti primo taurus detractat aratro, Mox venit adſueto mollis ad arva jugo: Sic primo juvenes trepidant in amore feroces*, &c.

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

QUI EMENDANTUR ET EXPLICANTUR.

A.

C.

D.

E.

G.

H.

JAM-

I.

L.

M.

O.

P.

PHI-

S.

T.

X.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

QUAE EXTRA ORDINEM LITERARUM EXPLICANTUR.

A.

B.

Γ.

Δ.

E.

K in

K.

Λ.

M.

N.

O.

Π.

Πρ

Ρ.

Σ.

Τ.

Τέ-

Υ.

Φ.

Χ.

F I N I S.

